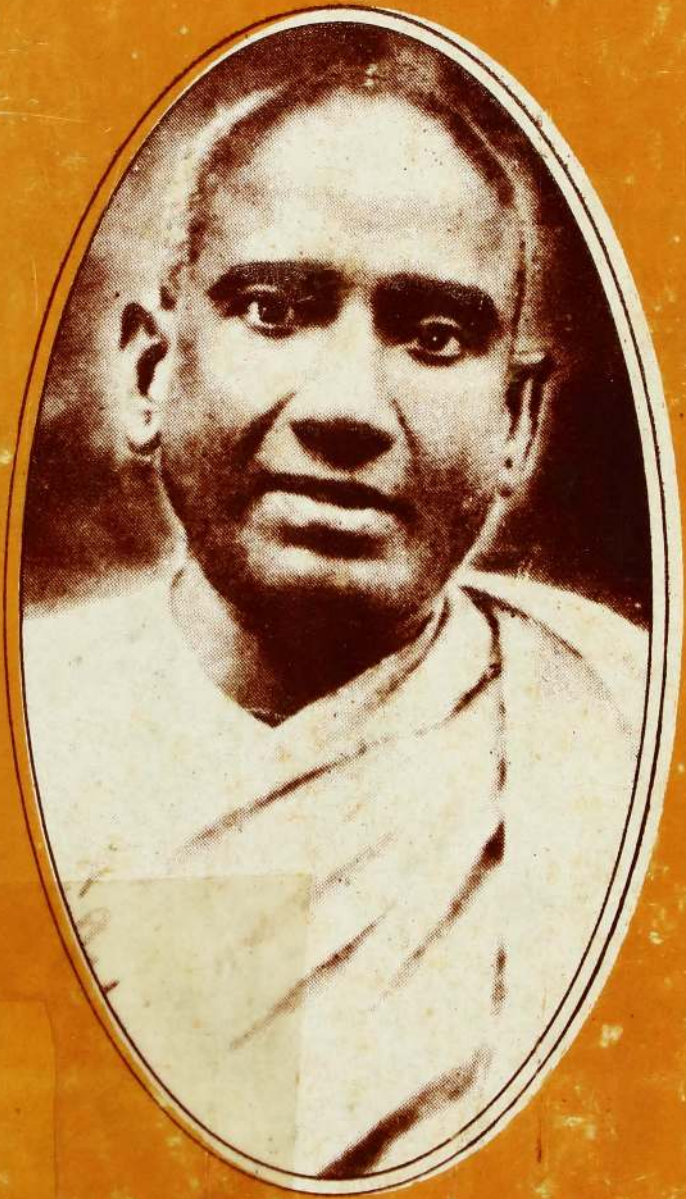

20

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள்

தொகுதி - 3

5464

JPL

C5464

மாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு
வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம்

100%*

100/=20

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள்

தொகுதி - 3

பொதுசன நூலகம்
20 MAY 2001
மாநகராட்சி மற்றும்
யாழ்ப்பாணம்

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் B. A.
வ. சிவசுப்பிரமணியம் B. A.

5464.1C.1

130610

தேசிய நூலகப் பிள்ளை
மாநகராட்சி நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

செனியீடு

கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு
வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம்
திருகோணமலை.

130610cc

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் தொகுதி - 3

- முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் - 1997
- மொழி : தமிழ், ஆங்கிலம்
- பிரதிகள் : 1000
- வெளியீடு : கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு வ. கி. மா.
- அச்சுப்பதிப்பு : பதிப்பகத் திணைக்களம்,
வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம்.

894. 814

Works of Swami Vipulananda - Volume - 3

- First Edition : December - 1997
- Language : Tamil & English.
- Copies : 1000
- Publishers : Ministry of Education
Cultural Affairs & Sports N. E. P.
- Printers : Department of Printing
North - East Province

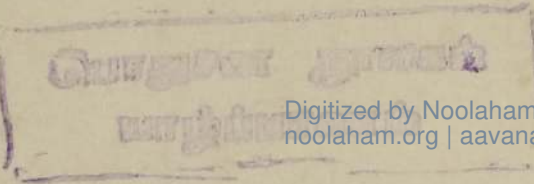
வெளியீட்டுரை

யொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்களை வெளிக்கொண்டுவருவதில் அவரின் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினர் தீவிரமாக ஈடுபட்டு முதலிரண்டு தொகுதிகளையும் சிறப்பாக வெளிக்கொண்டு வந்தனர். ஏனைய ஆக்கங்களின் தொகுதிகளை வெளிக்கொண்டுவரவில் ஏற்பட்ட நிதிவசதியின்மை காரணமாக எமது கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள். விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினுதவியுடன் அவற்றை வெளியிடுவதற்காக எம்மை அணுகினர். சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் முழுமையாக வெளிவருவதில் எந்த வித தடங்களும் நேரக்கூடாது என்பதனால் நாம் முழுமனதுடன் அதனை ஒப்புக்கொண்டோம். ஏனெனில் விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் எமது தேசிய சொத்துக்கள்; அழிந்துவிடுவதற்கு அனுமதிக்கமுடியாத எம் பண்பாட்டின் அருமந்த கருவூலங்கள்.

விபுலாநந்தர் வடக்கையும், கிழக்கையும் இணைத்து நிற்கின்ற ஒரு பண்பாட்டுப் பாலம். அதுமட்டுமல்ல தமிழகத்து பண்பாட்டு உறவுகளையும் சீரியமுறையில் பேணுவதனை வலுப்படுத்தியவர். நாட்டார் வழக்காற்றியலில் இருந்து தமிழ் இசைத்துறை, நாடகத்துறை, தொல்தமிழ் இசைக்கருவிகள் பற்றி எல்லாம் ஆய்வுகளை நூல்வடிவிலும், கட்டுரைகள் வடிவிலும் வெளிக்கொணர்ந்தவர். தொல்காப்பியத்திலிருந்து தமிழியல் ஆய்வுகளை பாரதியின் காலம்வரை மட்டுமல்லாது தனது மாணவனான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் வரை விரிவுபடுத்திய பார்வையுடையவர். மேலைத்தேய கலைச்செல்வங்கள், அறிவியற் செல்வங்கள் தமிழில் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்பதற்கு முன்னுதாரணமாகச் செயல்பட்டவர். சுவாமி விபுலாநந்தரின் மாணவரான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சுவாமி விபுலானந்தருடைய பணிகளை மேலும் விரிவுபடுத்தி ஒரு தேசிய கோட்பாட்டுக்குரிய முன்வரை வாளராகத் திகழ்ந்தார். அதன் பின் அவருடைய மாணவர்களான பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் எனப் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் கிளைகொள்கின்ற பாரம்பரியத்தின் பன்முகப்பாங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. தமிழின் பஃதுறைத் திறன்களையும், நவீன யுகத்திற்கேற்ற முறையில் அதன் பயன்பாடுகளையும், முன்னெடுக்கும் ஆக்கங்களை நாம் வெளியிடுவதற்கு எப்போதும் தயாராக உள்ளோம். இதனை வடக்கு கிழக்கில் வாழ்கின்ற சகல எழுத்தாளர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் அறியத்தருகின்றோம். அதேவேளை படைப்புக்களின் தரமும் தகுதியும் காத்திரமானதாக இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் அவர்கள் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும். எமது வெளியீடுகள் குறித்த பரவலான ஆய்வரங்குகள் நடாத்துவதன் மூலம் மக்களிடத்தில் அவற்றின் கருத்துகள் சென்றடைவதிலும் அவர்கள் பங்காற்றுவது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

சுந்தரம் டிவகலாலா (செயலாளர்)
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு

First paragraph of faint, illegible text.

Second paragraph of faint, illegible text.

Third paragraph of faint, illegible text.

Fourth paragraph of faint, illegible text.

* ஆங்கில வாணி	194 — 158
* இசைக்கிரமம்	159 — 196
* எண்ணலளவை	197 — 204
* வங்கியம்	205 — 207
* உலகபுராணம்	208 — 217
* இயலிசை நாடகம்	218 — 229
* சங்கீத பாரிஜாதம்	230 — 239
* தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டிந்ரவிய வரன்முறை	240 — 253
* இலக்கியம் கற்பித்தல்	254 — 257
* பௌதிக சாஸ்திரம்	258 — 259
* மதிப்புரை (உலகியல் விளக்கம்)	260 — 262
* மதிப்புரை	263 — 267
* பத்திரிகை ஆராய்ச்சி	268 — 271
* Swami Ramakrishnananda	273 — 286
* Religious Revival in Medieval India	287 — 299
* The Gift of Tongues and Essay on the study of Languages	300 — 304
* The Harp with a Thousand - Strings	305 — 325

தொகுப்பாசிரியர் உரை

“சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள்” என்ற நூல்வரிசையில் இது மூன்றாவது தொகுதியாகும். இத் தொகுதியில் முப்பத்து மூன்று கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இங்கும் கால ஒழுங்கின்படி கட்டுரைகளை அமைத்துள்ளோம். எனினும் இறுதியில் உள்ள நான்கு கட்டுரைகளும் உரிய காலத்தில் கிடைக்கப் பெறாமையால் இத் தொகுதியின் அநுபந்தமாகச் சேர்த்துள்ளோம்.

இதுவரை வெளிவந்த மூன்று தொகுதிகளிலும் விபுலாநந்த அடிகளாரால் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளில் எழுதப் பெற்ற நூற்றிருபத்தேழு கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அடிகளாரின் ஆக்கங்கள் முழுவதையும் சேர்க்க முடியாவிட்டாலும் பெரும்பாலானவற்றை கண்டெடுத்துத் தொகுக்க முடிந்ததில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

இக் கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம், செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், கலைமகள் பிரபுத்தபாரத, இந்து சாதனம் ஈழகேசரி, ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளியானவை. இச்சஞ்சிகைகளின் முன்னாள், இந்நாள் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டக்களப்பு, சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபையின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

இம்மூன்றாவது தொகுதியை வெளியிட முன்வந்த இலங்கை வடக்கு-கிழக்கு மாகாணக் கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள்- விளையாட்டுத்துறை அமைச்சுக்கு எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி உரியது,

இந்நூல் வரிசையில் நான்காவது தொகுதி சுவாமி விபுலாநந்தரின் கவிதைத்தொகுதியாக விரைவில் வரும்.

இத் தொண்டில் எம்மை ஊக்குவித்த மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபைத் தலைவர்திரு. க. தியாகராசா அவர்களுக்கும் எமக்கு உதவிய இந்திய, இலங்கைத் தமிழார்வலர்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

மட்டக்களப்பு

12 - 12 - 97

வ, சிவசுப்பிரமணியம்

சா. இ. கமலநாதன்

தொகுப்பாசிரியர்கள்

அணிந்துரை

சுவாமி விபுலானந்தரது ஆக்கங்களைத் தொகுத்து நூல்வடிவில் பதிப்பிக்கும் பணியினை மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை மேற்கொண்டு ஏலவே முதலாம், இரண்டாம் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. தற்போது மூன்றாவது தொகுதி வெளியிடப்படுகின்றது. முதல் இரு தொகுதிகளும் எமது சபையின் செலவிலேயே வெளியிடப்பட்டன. நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாக இம் மூன்றாவது தொகுதி வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சபையின் கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்படுகின்றது. ஏலவே இதற்குரிய கட்டுரைகள் மிகுந்த பிரயாசத்தின் பேரில் தொகுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாகவே காலதாமதம் ஏற்பட்டது. இத் தொகுதியினை தமது செலவில் பதிப்பித்து வெளியிடும் மாகாணக் கல்வி அமைச்சிற்கு உளமார்ந்த நன்றியினை தமிழ் நெஞ்சங்களின் சார்பில் எமது சபை தெரிவித்துக் கொள்கின்றது. சுவாமிகளினது கவிதைகளின் தொகுப்பான நான்காவது தொகுதியும் எமது சபையினால் விரைவில் பதிப்பித்து வெளியிடப்படவுள்ளது என்பதையும் இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இத்தொகுதி நூலில் விபுலானந்த அடிகளாரது முப்பத்து மூன்று எழுத்தாக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றுள் நான்கு ஆங்கிலக் கட்டுரைகளும் இருபத்து ஒன்பது தமிழ்க் கட்டுரைகளும் அடங்குகின்றன. பண்டிதர் மயில்வாகனராக, பிரபோத சைதன்யராக, சுவாமி விபுலானந்தராக அவ்வப்போது இக்கட்டுரைகள் அடிகளாரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலான கட்டுரைகள் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பதுகளில் எழுதப்பெற்றவையாகும். இவற்றுள் அவரால் எழுதப்பெற்ற கடிதம் ஒன்றும், பிரிவுச்செய்தியொன்றும், மதிப்புரைகள் மூன்றும் அடங்குகின்றன. அவ்வப்போது பிரபுத்த பாரதம், இராமகிருஷ்ணவிஜயம், செந்தமிழ், கலைமகள், தமிழ்ப் பொழில், ஈழகேசரி இந்துசாதனம், Ceylon University Review போன்ற சஞ்சிகைகளில் அடிகளாரால் எழுதப்பெற்ற ஆக்கங்களாக இவை அமைந்துள்ளன. காலக்கிரமத்தில் பிரபல்யம் பெற்ற அடிகளாரது ஆக்கங்களுள், ஆங்கிலவாணி, இசைக்கிரமம் The harp with a thousand strings போன்றவையும் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பல கட்டுரைகளை தொடர் கட்டுரைகளாக அடிகளார் எழுதியுள்ளார்கள்.

இத்தொகுதியினுள் அடங்கும் கட்டுரைகள் பல்வேறுபட்ட விடயங்கள் பற்றியதாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியம், கவிதைநயம், சமயம், மொழியியல், மேலைநாட்டு இலக்கியம் வரலாறு, இசை ஆராய்ச்சி போன்ற விடயங்கள் சார்ந்த இக்கட்டுரைகள் மிக ஆழமாகவும், நுட்பமாகவும் அடிகளாரால் ஆக்கப்

பெற்றுள்ளன. தமக்கே உரித்தான மொழிநடையில் இக்கட்டுரைகள் பலவற்றில் ஆணித்தரமான முடிவுகளை, கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கின்றார். அடிகளாரது புலமையும் ஆழ்ந்து அகன்ற நூலறிவும், ஆயும் திறனும் எம்மைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன, எப்பொருள் பற்றியதாயிருந்தாலும் அப்பொருளில் மெய்ப்பொருள் காணும் மதிநுட்பத்தினை இக்கட்டுரைகள் பறைசாற்றி நிற்கின்றன, இசையாராய்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக அமைந்துள்ள ஆக்கங்கள் எம்மில் பலரால் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத பொருளாழம் கெரண்டவையாகும்.

இசை பற்றியதான ஏழு கட்டுரைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. 1941ம் - 1942ம் ஆண்டுகளில் இவற்றுள் பெரும்பாலானவை வெளிவந்துள்ளன. “எண்ணலளவை” பற்றிய கட்டுரையில் நிறுவியுள்ள முடிவுகள் இசையாராய்ச்சிக்கு பெரிதும் பயன்பட்டதென்பதை “இசைக்கிரமம்” என்னும் கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் காட்டியுள்ளார். கணிதமுடிவுகள் நரம்புக்கருவிகட்குப் போன்றே துணைக்கருவிகளுக்கும் பயன்படுவதென்பதையும் காட்டியுள்ளார்.

இசைக்கிரமம் எனும் கட்டுரையில் தமிழிசையினை, ஆதாரபூர்வமாகவும் கிரமங்கள் தோன்றிய முறையினை கணிதவாயிலாகவும் ஆராய்ந்துள்ள அடிகளாரிற்கு சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதை, வேனிற்காதை போன்ற பகுதிகள் போதிய ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளமை வெளிப்படை “சங்கீதமகரந்தத்தில்” பண்டைய இசை நூல்கள் பற்றியும், “எண்ணும் இசையும்” என்ற ஆக்கத்தில் பழந்தமிழ் இசை நரம்புகள், ஏழிசை, பழந்தமிழ் இசைமரபு, யாழின் தோற்றம், வகை, இசைக்கணிதம் போன்றவிடயங்களையும் மிக நுட்பமாக விளக்கியுள்ளார். பண்டைத்தமிழரது நாகரிகச் சிறப்பினை அழுத்திக் கூறியுள்ளார். ‘இசைக்கிரமம்’ எனும் கட்டுரையில் தொடரும் என அடிகளார் கூறியிருப்பினும் தொடர்ந்து எழுதப்படவில்லையென்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

‘ஆங்கிலவாணி’ ஆங்கிலேயப் புலவர்கள் உற்றியும், அன்னார்தம் படைப்புக்கள் பற்றியும் அடிகளாரால் வடிவமைக்கப்பட்ட அற்புதப் படைப்பு: ஸ்பென்சர், ஷேக்ஸ்பியர் முதல் பேர்னாட்ஷா வரை அவருடைய மனங்கவர் இலக்கியப்படைப்பாளிகளைப் பற்றியும், அவர்களது கவித்திறன், படைப்பாற்றல் பற்றியும் இக் கட்டுரை அழகுறக் கூறுகின்றது. தமிழ்ப் புலவர்களையும், தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டாராய்ந்திருப்பது இதன் சிறப்பு - இதில் வரும் யூலியசீசர் நாடகத்துக் காட்சியொன்றின் மொழிபெயர்ப்பு அடிகளாரது மொழியாற்றலிற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

‘உணவு’, ‘இமயஞ்சேர்ந்தகாக்கை’ ஆகிய கட்டுரைகளில் அடிகளார் தம்மைப்பற்றிக்குறிப்பிடும் செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. அடிகளாரது கருத்துக் குவியல்களிலிருந்து சில துளிகள்:

“தமிழருமை அறியாதவர்களிடத்து வேலைக்குப் போகவேண்டாமென்று நான் கூறுவேன்”

“உடுக்க நான்கு முழத்துணியும் உண்ண அளவான அன்னங்கறியும் பெரியோரது கூட்டுறவுமே நமக்கு இவ்வாழ்க்கையில் வேண்டற்பால்”

“சோற்றுச்செருக்கு தமிழரை சொல்விக்கும் நான் இராமகிருஷ்ண சங்கத்துப்பள்ளிக்கூடங்களை மேற்பார்வை பார்க்கும் தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தபோது.. கோடை மழையில் நீர்வற்றிய நீர்ச்சுனைபோல் உள்ளமானது வறண்டு மணலைத்தோண்டிச் சிறிது நீரைப்பெறுவதற்குரிய தகைமையைடைந்துவிட்டது. ஆறாண்டு இவ்வண்ணம் கழிந்த பின் ஆண்டவன் அருளால் மீண்டும் பாரத நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்து இவற்றினை உண்ண உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கு தளிர்ந்தன. பாட்டும் உரையும் மிகவும் எளிதாக நாவில் உதித்தன”

சுவாமி விபுலானந்தரின் உள்ளம் கவியுள்ளம். கவிதை நயமும் கவின்கலை மணமும் கொப்பளிப்பனவாக அமைந்துவிட்ட கட்டுரைகள் பல இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. அடிகளாரது இலக்கிய ரசனை பிரவாகிப்பனவாக அவை அமைந்துள்ளன அவரது வியப்புமிகு படைப்பாற்றலின் வெட்டுமுகமாக இத் தொகுதியை நாம் கொள்ளலாம். பேரிலக்கியங்களிலிருந்து பொருத்தமான மேற்கோள்களையும், பாடல்களையும் நிறைவாக தமது கட்டுரைகளில் தந்துள்ளமை இக்கட்டுரைகளின் மற்றுமோர் சிறப்பாகும். இது அன்னாரது ஆழமான இலக்கியப்பயிற்சியின் வெளிப்பாடேயாகும். விபுலானந்த அடிகளாரது படைப்பாற்றலையும் முத்தமிழ் வித்தகத்தன்மையையும் ஓரளவிற்காவது புரிந்துகொள்ள இத்தொகுதி பெரிதும் உதவும் என நாம் நம்புகின்றோம்.

க. தியாகராஜா,
தலைவர்,
சுவாமி விபுலானந்த நூற்றாண்டு விழாச்சபை,
மட்டக்களப்பு.

ஐயமும் அழகும்

காட்சிக்கும் துணிவுக்கும் இடையே ஐயம் நிகழும். காட்சி ஐம்புலவாயிலாக எய்தும் உணர்வு. துணிவு, 'யாதொரு பொருள் யாதோரியல்பிற்றாய்த் தோன்றினும், அதுதோன்றியவற்றைக் கண்டொழியாது அப்பொருளின் கண் நின்று மெய்யாகிய பொருளைக் காணும் மெய்யுணர்வு' ஆதலின், ஐயத்தினிங்கித் தெளிந்தாரான் எய்துதற்குரியது. அளவினால் எல்லைப்பட்ட பொருளினைக் கண்ணுற்றோன், ஒரு நோக்கோடு அமைவான்; நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் புதிய புதிய அழகினைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு பொருள் கண்ணெதிர்ப்படுமாயின், அதனைக் கண்டோன். 'நோக்கிய கண் இமையாமல் நோக்கி நோக்கி' அப்பொருளின் காட்சி நலனைத் துய்த்தற்கு முயல்வான்; இம்முயற்சியே ஐயவுணர்வினுக்கு அடிப்படையாயிற்று. ஆதலினாலே, ஈண்டு நாம் ஆராயும் காட்சி ஐயம் என்னும் இரண்டினுள்ளும், காட்சியினும் ஐயம்சிறப்புடையதென்று அறிதல் வேண்டும்.

ஐயமானது வியப்பு எனவும் மருட்கையெனவும் தமிழ் நூலார் வகுத்துக் கூறிய அற்புத ரசத்தினைச் சார்ந்து வருவது.

“ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

“ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே”

எனப் பிற்காலத்தாரும் கூறிய விதி சொல்லிலக்கணத்திற்குப் போலவே பொருளிலக்கணத்திற்கும் பொருந்துவது. அங்ஙனமாதலின் கைக்கிளைத் திணை, ஐந்திணை, பெருந்திணையென ஆன்றோர் வகுத்துக் கூறிய அகத்திணை யொழுக்கமானது, ஆடவன் ஒருவனுக்கும் மடவரல் ஒருத்திக்கும் இடையே நிகழ்ந்த காமக் கூட்டத்தின்வழிப் பிறந்த அன்பு ஒன்றினையே சிறப்பித்துக் கூறுவது என்பதனோடமையாது. ஆங்கு அஃது இன்பப்பகுதியவாய அன்பு நெறியனைத்தினுக்கும் பொது விலக்கணமாமெனக் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

“அன்பினைந்திணை” என ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுளும்.

“இன்பமும் பொருளும் அறனு மென்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் கூறினமையின், இன்பப் பகுதி அன்பினொடு ஒன்றி நிற்பது என அறிந்து கொண்டாம்.

செந்தமிழ் தொகுதி 38. (1940) பக்கம் 29-34)

“எல்லா ஷயிர்க்கும் இன்ப மென்பது
தானமர்ந்து வருஉ மேவற் றாகும்”

என்றமையின், அறமும் பொருளும் மக்கட்கே சிறப்பாகவுரிய என்பதும், இன்பமோவெனின் மக்களும், தேவரும், நரகரும், மாவும், புள்ளும், மரனுமாகிய அனைத்துயிர்க்கும் பொதுவாக அமைந்த தென்பதும் தெளிவாகிறது. ஆதலினாலே, இவ்வுயிரனைத்தும் அன்பு செய்தற்கும் உரியவென அறிதல் வேண்டும்.

நல்லிசைப்புலவர் யாத்தமைத்த கவியிலே ஈடுபட்டு நெஞ்சமுருகி இன்புறுவோன் அக்கவிதையின்பால் அன்பு செலுத்துகிறான். கவிதையை யாத்த புலவன், படிப்போருக்கு இன்பம் பயப்பது கருதியே யாத்தான். ஆதலின், படிப்போனுக்கும் படிக்கப்படும் கவிதைக்கும் இடையே அமைந்த தொடர்பு பெருந்திணை யன்று, கைக்கிளைத் திணையாமென்பது வெளிப்படை.

மலையும், கடலும், காணலும், கழியும், யாறும், பொழிலும், ஊரும், வயலும், செஞ்சுடர்ப்பரிதியும், தண்கதிர் மதியமும், நீல விசம்பும், விசம்பிலொளிரும் விண்மீனும், மழலைக்குழவியும் இள நகை மாதரும், அருந்திறல் மறவரும், பெருங்கொடை வீரரும் என நின்ற கவிதைப்பொருள்வயின் இயைந்து நின்று நெஞ்சமுருகும் செஞ்சொற்புலவன், அப்பொருள்வயின் அன்பு செலுத்துகிறான், அப்பொருட்பகுதியனைத்தும் அழகுடையவாதலின்.

இயற்கை என்னும் பெண்ணணங்கு தலைவியாக, அத்தலைவியினது பேரழகிலே ஈடுபட்ட கவிஞன் காதலனாகின்றான். இயற்கையணங்கும் புனைவன புனைந்தும், பூண்பன பூண்டும் அழகுவிளங்க நிற்பது, தனது காதலனாகிய கவிஞனைக் கருதியேயென அறிதல் வேண்டும். கவியுணர்ச்சியில்லா ஏனைய மாந்தர் இயற்கையணங்கின் அழகைக் காண்பதுமில்லை; காதலிப்பதுமில்லை. இங்ஙனம் நோக்குமிடத்து, இயற்கைக்கும் புலவனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு கைக்கிளைத் திணையின்பாற் படுவதென அறிகின்றோம்.

இவ்வாறு பொதுவாய் நிற்கும் இன்பம் பற்றிய அன்பினை நூன்முறையாக வகுத்துக் கூறப் புகுந்த ஆசிரியர் மிக்கதின்மேல் வைத்துக் கூறினாரெனினும்,

“குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்”

“ஊரோடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப”

எனக் கைக்கிளைப் புறனாகிய பாடாண் பகுதியினுள்ளே பிறவற்றிற்கும் ஏற்றிக் கூறினார்.

ஐம்புல வுணர்வினைக் கூறும் பொருளியல் நூல்களுக்குக் (Science) காட்சி கருவியாகும். “நோக்கிய கண் இமையாமல் நோக்கி நோக்கி” இன்புறுதற்குரிய ஓவிய நூல், வட்டிகைச் செய்தி என்றித் தொடக்கத்தவாகிய அழகு நூல்களுக்கு (Fine - arts) ஐயம் கருவியாகும். துணிவு, தத்துவ ஞானம் என வடநூலார் கூறும் மெய்யுணர்வு நூல்களுக்குக் (Philosophy) கருவியானது.

ஐயத்தின் வழி அழகு பிறப்பதனை உணர்த்துவதற்கு ஆன்றோர் செய்தளித்த அழகிய செய்யுட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவாம். பொழில் விளையாட்டு விருப்பினாலே ஆயமகளிர் நீங்கத் தமிழளாய் நின்றாள் ஒரு தலைமகள். அங்ஙனம், நின்றாளை வேட்ட விருப்பான் இளையார் நீங்கத் தமிழனாகிய தலைமகன் ஒருவன் வந்து கண்ணுறுகின்றான். கண்ணுற்றகாலைத் தலைமகளது பெருவனப்புத் தலைமகனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றது.

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு”

என ஐயுறுகிறான். அவளது கண்களின் நோக்கம் இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கு நல்கி அளவிடப்படா நீர்மையதாதலின், அது “கூற்றமோ, கண்ணோ, பிணையோ?” என மீட்டும் ஐயுறுகிறான்.

“பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண் முகத்திலங்கச் செவ்வாய் எயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழல் தாழக்கோட்டெருத்தஞ் செய்த நோக்கு
எங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே”

விமலையாரது நோக்குப் பார்த்த இடமெங்கும் தோன்றாநின்றது; ஆதலின் அளவிடற்கரியதென ஐயுற்ற சீவக நம்பி, இன்பினையும் துன்பினையும் ஒருங்களிக்கும் அந்நோக்குப் பலப்பல பொருளுருவாக வெளிப்படல் கண்டு,

“வாளார் மதிமுகத்த வாளோ வடுப்பிளவோ
தாளர் கழுநீரோ நீலமோ தாமரையோ
நீள்வேலோ அம்போ கயலோ நெடுங்கண்ணோ
கோளார்ந்த கூற்றமோ கொல்வான் தொடங்கினவே”

என்கின்றான்.

“அருணோக்கஞ் செய்தலிற் கண்ணோ, கயலோ, வடுப்பிளவோ, கழுநீரோ, நீலமோ, தாமரையோ என்றற்கும் தக்கு, ஒருகாற் பொதுநோக்கமும் செய்து கொல்வான் தொடங்கின வாதலின், கூற்றமோ, வாளோ, வேலோ, அம்போவென்றற்கும் தக்கு இரு பகுதியும் உடையவாயிருந்தன வென்றான்.”

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள்ளே தான் கண்ட பேரழகுடையானைப் பன்முறை நோக்கிய காழுகன், “ஈங்கே வருவாள் இவள் யார் கொல்; வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்; நல்லார் உறுப்பெல்லாங் கொண்டியற்றியாள் கொல்; வெறுப்பினால் வேண்டுவங்கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்”? என ஐயுறுகிறான்.

கங்கை மானிட மடந்தையாகி நிற்க, அவள் பேரெழிலில் ஈடுபட்ட சந்தனு

“வையக மடந்தை கொல் வரைம டந்தை கொல்
செய்யபங் கயமலர்த் திருமடந்தைகொல்
துய்யவண் கலைவிதச் சொன்மடந்தைகொல்”

என ஐயுறுகின்றான்.

பதுமையைக் கண்ணுற்ற சீவகநம்பி,

“வரையின் மங்கைகொல் வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செல்விகொல் தேமலர்ப் பாவைகொல்
உரையின் சாய வியக்கிகொல் யார்கொலிவ்
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோளியே”

என ஐயுறுகின்றான்.

“பதுமை முன்பு கண்டவளாயினும் வேட்கை மிகுதியான் ஐயம் நிகழ்ந்தது” என உரையாசிரியர் கூறிச் செல்கின்றார்.

“மானிளம் பிணையோ, தெய்வ
வளரிள முகையோ, வாசத்
தேனிளம் பதமோ, வேலைத்
திரையிளம் பவள வல்லிக்
கானிளங் கொடியோ, திங்கட்
கதிரிளங் கொழுந்தோ, காமன்
தானிளம் பருவங் கற்கும்
தனிஇளந் தனுவோ என்ன”

“நாடும்இன் பொற்பு வாய்ப்பு
நாளுநாள் வளர்ந்து பொங்க”

என்னும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாக்கினாலே, அழகு புதிது புதிதாக வளர்ந்து பொங்குவது என்னும் உண்மை புலப்படுகிறது. தண்மதியம் என்றும் நிறைமதியாயிருக்குமாயின் ஞாயிற்றினும் குறைந்த ஒளியுடையதென இழித்தொதுக்கப்படும். பிறையாய்த் தோன்றி வளர்தலின் புதுமையின் பாலதாகிய மருட்கைச் சுவையை நல்கி அழகுடைப் பொருளாயிற்று.

“நவிறொறும் நூனயகி போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

என்னும் குறட்பாவினுள்ளே நாயனார் இன்பந்தரும் நூல் நயத்
தினையும் இன்பந்தரும் பண்புடையாளர் தொடர்பினையும் ஒருங்கு
வைத்து அழகானது அளத்தற்கரியதாய்த் துய்க்குந்தோறும்
துய்க்குந்தோறும் வளர்ந்து தோன்றும் நீர்மையினைக் காட்டினார்.

கற்பியலினுள்ளே தலைவியினது ஊடலானது பின்னர் அவள்
பாற்பெறநின்ற நலத்தினுக்குப் புதுமை யளிப்பதாதலின், மதியத்தின்
தேய்வுபோல் அழகு விளங்குவதற்கு அடிப்படை யாயிற்று,

பரவையாரின் பேரழகிலே ஈடுபட்ட தம்பிரான்றோழர்,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ
காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்
புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர்
மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ
அறியேன்”

என்று வியந்து, மேலும்,

“ஓவியநான் முகனெழுத ஒண்ணாமை உள்ளத்தால்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்றது.”

என்கின்றார்.

பரவையாரும், பதியிலார் குலத்துப் பிறந்தவராதலின் உள்
ளத்துதித்த வேட்கையானது நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பை
வலித்தெழ.

“முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும்
முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேச்செஞ் சடையண்ணல்
மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ
என்னேஎன் மனந்திரித்த
இவன்யாரோ”

எனக் ‘கண்கொள்ளாக் கவின் பொழிந்த திருமேனி’ யழகில் ஈடு
பட்டு மருட்கை யெய்துகின்றார்.

அயோத்தி நகரென்னும் அணங்கின் பேரழகில் ஈடுபட்ட கவிச் சக்கரவர்த்தி,

“நிலமகண் முகமோ திலகமோ கண்ணோ
நிறைநெடு மங்கல நானோ
இலகுபூண் முலைமே லாரமோ உயிரி
னிருக்கையோ திருமகட் கினிய
மலர்கொலோ மாயோன் மார்பினன் மணிகள்
வைத்தபொற் பெட்டியோ வானோர்
உலகின்மே லுலகோ ஊழியினிறுதி
யுறையுளோ யாதென வுரைப்பாம்”

என மொழிகின்றார்.

ஆன்றோர் ஐயத்திணையின் பாலுரைத்த செய்யுட்களில் தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம், பின்வகுநிலை, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, ஒட்டு, அதிசயம், தற்குறிப்பேற்றம், நிரனிறை, ஆர்வ மொழி, சுவை, ஒப்புமைக் கூட்டம் என்னும் செய்யுளணிகளியைந்து நிற்பதை ஆராய்ந்து காணலாம். ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

வண்ணமும் வடிவும்.

(பிரபுத்தபாரத ஆசிரியர் ஸ்ரீ. சுவாமி விபுலாநந்தரவர்கள்.)

முன்னாளிலே, யவனபுரத்திலிருந்த சிற்பாசாரிகள் வெள்ளிய சலவைக்கல்லினைச் செதுக்கி, அழகிய உருவங்களை வகுத்தார்கள். அவ்வுருவங்களிற் சில மேனாட்டிலுள்ள காட்சிச்சாலைகளிலே, இன்றும் பார்ப்போர்கண்ணுக்கு உவகையளித்து நிற்கின்றன.

மிகப் பழையகாலத்திலே தமிழ்நாட்டிலிருந்த சிற்பநூல் வல்லார் வகுத்த உருவங்கள் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவ்வுருவங்கள் “மண்ணீடு” எனப்பட்டன; மண்ணி (சுதையி)னாலும் மரத்தினாலும் இயற்றப்பட்டனவாதலின், இப்பெயர் பெற்றன. இவை தம்மை இயற்றிய சிற்பிகள் மண்ணீட்டாளர் எனப்பட்டார். இவரை ஓவியர் என்பதும், இவர்க்குரிய நூலினை ஓவியச்செந்நூல் என்பதும் பழைய வழக்கு.

இடைக்காலத்திலே நமதுநாட்டிலே கருங்கல்லினாலே உருவங்களை அமைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மதுரையிலும் தென்காசியிலும் பேரூரிலும் மற்றுமிடங்களிலும் கோயில் மண்டபங்களிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிற உருவங்கள் தமிழரது சிற்ப வல்லமையைச் சிறப்புறக் காட்டுகின்றன.

“எவ்வகை யுயிர்களும் உவமங் காட்டி
வெண்கதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய
கண்கவர் ஓவியம்”

(மணிமேகலை. காதை 3. அடி 129-131)

எனவும்,

“எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி
நுண்ணீதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற்
கண்ணுள் வினைஞர்” (மதுரைக்காஞ்சி. அடி 516)

எனவும் கூறினமையின், பார்ப்போர்கண்களைக் கவருந்தன்மைவாகிய ஓவியங்களை அமைப்போர் நுண்ணுணர்வும் நுழைந்த நோக்கும் உடையராதல் வேண்டுமென அறிகின்றாம்.

வெண்கதையில் தீட்டிய உருவத்தினது இயற்கை வண்ணம் வெளிப்படுமாறு வர்ணந்தீட்டுவோரும், வட்டிப்பலகையிலே துகிலினைக்கோலினாலே பலவித வர்ணங்களை எழுதி அழகிய சித்திரங்களை அமைப்போரும் கண்ணுள்வினைஞர் எனப்பட்டார். ‘கண்ணுள் வினைஞர் - சித்திரகாரிகள்’ என அடியார்க்குநல்லாருரை கூறும்.

செந்தமிழ் தொகுதி 38, பகுதி 2 விக்கிரமவரியம் மார்கழி மாதம் (December 1940 January 1941) பக்கம் 49-50

“வட்டிகை மணிப்பலகை வண்ண நுண் டுகிலிகை”

என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளடியினுள்ளே கண்ணுள் வினைஞர்க்கு வேண்டிய கருவி மூன்றும் கூறப்பட்டன.

“துவாரவட்டிகை” என அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலின் இக்காலத்து மேனாட்டுச் சித்திரகாரிகள் வழங்கும் (Palette) என்னும் பலகையினையொத்த வட்டிகைப்பலகைகளே பண்டை நாளிலும் இருந்தன என எண்ண இடமுண்டு.

தென்னாட்டுச் சித்திரவன்மையைக் காட்டும் பழைய சித்திரங்கள், சித்தண்ணவாசலிலும் தஞ்சைப் பெரியகோயிலிலும் ஈழநாட்டுச் சிகிரியாக் குகையிலும் வடநாட்டு அஜந்தாகுகையிலும் உள்ளன. இவற்றைக் கூர்ந்து ஆராயின், பழந்தமிழ்நாட்டு அணிகலன் உடை கூந்தலமைப்பு என்று இன்னவும் ஆடவரும் மகளிரும் அறங்கூறவையத்தம் விளையாட்டிடங்களிலும் வாழ் மனையிலும் வேற்றிடத்தும் எவ்வெச் செய்திகளை மேற்கொண்டிருந்தார்களென்பதும் தெளிவாகும்.

மண்ணீட்டாளர், கண்ணுள்வினைஞர் - ஆகிய இருபாலாரையும் ஓவியர் என்பதும் வண்ணம் வடிவம் என நுணுகி வேறுபடுத்தாது அனைத்தினையும் ஓவியம் என்பதும் ஒருதலை.

ஓவியனானவன் படத்தில் வர்ணம் தீட்டியோ, சுவர்மீது சுதையினாற் புனைந்தோ, வெண்சலவைக்கல்லைச் செதுக்கியோ, கல்லினைப் பொளிந்தோ வெளிப்படுத்திய உருவத்தை அறிவுடையோன் நோக்கும்போது ஓவியனது கைவன்மையை வியப்பதோடமை மயாது, “ஓவியனுள்ளத்து உள்ளியது” இதுவெனக் கண்டு வித்தல் வேண்டும். ஓவியனது உள்ளக்கருத்தே ஓவியத்திற்கு உயிர் போன்றது.

நவிலுந்தோறும் இனிமைபயக்கும் நூல்நயம்போலவும், பயிலுந்தோறும் இனிமைபயக்கும் பண்புடையாளர் தொடர்பு போலவும் பார்க்குந்தோறும் அறவுடையோனுக்கு உவகையளிக்கும் ஓவியமே அழகிய ஓவியமாகும்.

“ஐயமும் அழகும்” என்னும் வியாசத்திலே காட்சியினும் ஐயம் மிக்கதெனவும் ஐயத்தினின்று வியப்புச்சுவை தோன்றுமெனவும் காட்டினாம். இயற்கைப்பொருளை இயற்கையிற்றோன்றுமாறு போலத் தீட்டிய வருவம் காட்சியோடு அமைவதாகும்.

“பஞ்சரத்திலுள்ள கிளிப்பிள்ளை பொன்வட்டிலிற் பாலடிசில் உண்ணுவதை இவ்வோவியம் காட்டுகின்றது” எனக் காட்சி மாத் திரத்திலே அளந்து தீர்ப்பிடுதற்குரிய ஓவியம் அறிஞர்க்கு உவகை பயப்பதில்லை. “இப்பொழிலகத்தே நிற்கும் மாமரத்தின் கணியினை

இக்கிளிப்பிள்ளை உண்கின்றது” எனற்குரிய ஓவியமும் முன்னை யதைப்போல்வதே. ஆனால் ஓர் ஓவியன் இவ்விரண்டினையும் ஒரு படத்திலே சித்திரித்துத் தருகின்றான்: என வைத்துக் கொள்வோம். பொழில்நடுவில் அழகிய மாளிகை; மாளிகைமேன் மாடத்தில் ஒரு மடவரல் பஞ்சரத்திற் கிளிக்குப் பாலடிசிலூட்டுகின்றாள். பக்கத் திலுள்ள மாமரக்கிளையிலிருக்கும் கிளி தன்னிச்சையாக மாங்கனி யினை உண்கின்றது.

இப்படத்தினைப் பார்த்தவுடனே நமதுசிந்தையிலே பலவேறு எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. இப்படம் சுதந்திரவாழ்க்கையையும் அடிமைவாழ்க்கையையும் குறிப்பிடுகின்றதா? அன்றேல், மனை வாழ்க்கையையும் துறவுவாழ்க்கையையும் காட்டுகின்றதா? பட்டின வாழ்க்கையையும் பட்டிக்காட்டுவாழ்க்கையையும் காட்டுகின்றதா? என இவ்வாறெல்லாம் சிந்திக்கிறோம். கண்ணினைக் கவர்ந்த படம் மனத்தினையும் கவர்ந்துவிட்டது.

“மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்

நேர்க்குதற் காரணம் நோக்கெனப்படுமே”

(தொல். பொருள். செய்யு. 104)

எனத் தொல்லாசிரியர் செய்யுளுக்குக் கூறிய “நோக்கு” என்னும் இலக்கணம் ஓவியத்திற்கும் அமையவேண்டும். ‘கவியிதயம்’ எதுவென நாம் ஆராய்ந்துகண்டு மகிழ்வுறுவதுபோல ஓவியனுள்ளத் தினை யும் நாம் ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ்வுறுமாறு ஓவியம் அமையவேண்டும்.

இளையோரும் அறிவிற்கிறியோரும் “பொரிமாவைமெச்சினான் பொக்கைவாயன்” என்றபடி, வெள்ளைப்பாடல்களையும் இயற்கைத் தோற்றத்தை அப்படியே அமைத்துக்காட்டும் ஓவியங்களையும் பாராட்டுவர். உண்மை அழகு இதுவென உணரும் ஆற்றலுடைய அறிஞர், உண்மைக்கவிகள் எழுதிய செய்யுள்நலனையும் உண்மையோவியன் அமைத்த சித்திரநலனையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மகிழ்வு றுவர்.

கவிதையானது ஐம்புலன்களையும் மனத்தினையும் கவரும் ஆற் றல்வாய்ந்தது. மண்ணீட்டாளரும் கண்ணுள் வினைஞரும் கண்ணி னையும் மனத்தினையும் கவர்வார். இசைவல்லோர் கண்டத்தினா லும் கருவியினாலும் உளத்தைக் கவர்ந்து, செவிக்கு அழுதளிப்பார்.

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டொடி கண்ணே யுள்”

(திருக்குறள். 1101)

என விழைவுவயப்பட்ட தலைமகள் கூறுவதுபோலக் கவிச்சுவை தேர்வோன்,

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்கவி கண்ணே யுள்”

எனக்கூறி விண்ணவரின்பத்தினும் மிக்க கவியின்பத்தை நுகர்வான்

செவியின்பம், நாவின்பம், மூக்கின்பம், ஊற்றின்பமாகிய நான்கும் எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சிக்குப் புறம்பானவையாதலின், அவைதம்மையொழித்து, வண்ணமும் வடிவமும் காட்டும் செய்யுளானது, வல்லான் வகுத்த ஓவியம்போன்று அகக்கண்ணுக்கு உவகையளிக்கும் மாண்பினை ஆன்றோர்செய்யுட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டி நிறுவுதல்மேற்கொள்வாம்.

“வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுமமத் தோற்றம்”

என்னும் தொல்காப்பிய உவமவியற்சூத்திரத்தினுள்ளே மெய்யென்பது வடிவம் (வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலாயின); உருவென்பது நிறம், வண்ணம் (வெண்மை, பொன்மை முதலியன); எனக் கூறப்பட்டது.

சொற்களாலே கவிவல்லான் புனையும் ஓவியமானது, கண்ணுள் வினைஞரும் மண்ணீட்டாளரும் புனையும் ஓவியத்தினும் சிறந்த இயங்கும் ஓவியமாகும். அஃதன்றியும் கவிதையோவியம், உவமம் கழுவிநின்று ஆராயுந்தோறும் ஆராயுந்தோறும் புதியபுதிய நலத்தினைக் காட்டவல்லது.

“வீங்குநீ ரருவி வேங்கட மென்னும்
ஓங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசை
விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி
இருமருங் கோங்கிய இடைநிலைத் தானத்து
மின்னுக்கோடி யுடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு
நன்னிற மேகம் நின்றது போலப்
பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்
தகைபெறு தாமரைக் கையி னேந்தி
நலங்கிள ராரம் மார்பிற் பூண்டு
பொலம்பூ வாயையிற் பொலிந்து தோன்றிய
செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்
என்கண் காட்டென் றென்னுளம் கவற்ற
வந்தேன்”

(சிலப்பதிகாரம் காதை. 11 அடி 41-53.)

என மாங்காட்டு அந்தணன் வாய்மொழியாக இளங்கோவடிகள் ஓவியக்கவிதை புனைகின்றார். உவமானம் ஒருதனியோவியம், உவமேயம்

மற்றோரோவியம்: ஈரோவியமும் அகக்கண்முன் தோன்றி இரண்டற்ற (அத்துவித) நீர்மையாய் நிற்கின்றன. நாம் கண்டு பரவசமடைகின்றோம்.

முதலிலே உவமானத்தைத் தனித்துநோக்குவாம், ஒவ்வொரு மொழியினாலும் குறிக்கப்படுகிற வண்ணத்தினையும் வடிவினையும் அகக்கண்ணினாலே நோக்குதல்வேண்டும்:

வாளா “வேங்கடம்” என்னாது “வீங்குநீர் அருவிவேங்கடம்” என்றார், மலைக்கு அணிகலன்போன்று அழகினைநல்குவது நீரகுவியாதலின்.

“ஓங்குயர்மலையம்” என்புழி மெல்றொற்றுத்தொடர்ந்த நெட்டெழுத்துத் தனக்குரிய மாத்திரையினும் நீண்டொலித்துக் குறவரும் மருளும் தெய்வக்குன்றின் உயர்வினையுணர்த்தி வியப்பினை அளிக்கின்றது.

“விரிகதிர்ஞாயிறு” என்னும் தொடர், பரிதிவட்டத்தினையும் அதனைச் சூழ்ந்து எத்திசையினும் பரவும் ஆயிரங்கதிர்களையும் கண்முன் கொண்டுவருகிறது. நிறைமதிக்கு அடுத்தநாளிலே குணதிசையில் ஞாயிறு உதிக்கக் குடபாலிலே வானவட்டத்தின் மேல் நிற்கும் திங்களே ஈண்டுத் “திங்கள்” என அடையின்றிக் குறிக்கப்பட்டது. அந்திமாலையிலே காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் பெண்ணணங்கு தோற்றிய தன்மையினை உரைக்கப்புகுந்த கூலவாணிகன் சாத்தனார்,

“குணதிசை மருங்கின் நாண்முதிர் மதியமும்
குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவீழ் கதிரும்
வெள்ளிவெண் டோட்டொடு பொற்றோடாக
எள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலும்,”

(மணிமேகலை. காதை. 5. அடி. 119-122)

என்றாரெனின், அவர்கூறியது “வீழ்கதிர்,” இவருரைத்தது “விரிகதிர்” என்க.

“நன்னிறமேகம்” நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மேகம் என உரையாசிரியர் கூறுவார்.

வானவில்லானது வட்டாகாரமாய் இந்திரநீலம் பூநீலம் நீலம் பச்சை மஞ்சள் பொன்மை செம்மை; என்னும் எழுநிறங்களும் பொருந்தி ஒளியொடும் திகழ்வது.

“உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்”

(மணிமேகலை. காதை. 6. அடி, 9, 19.)

எனவும்,

“மின்னுக் கொடியொன்று மீவிசும்பிற் றோன்றுமால்”

(சிலப். 29. செங்குட்டுவன்கூற்று. அடி. 4.)

எனவும் வருதலின், வானவில்லும் மின்னற்கொடியும் தெய்வவொளி வீசந்தகைய என அறிகின்றாம்.

“மிக்க அருவிநீரையுடைய வேங்கடமென்று பெயர்கூறப்படும் மலையினுச்சிமீதே ஞாயிறும் திங்களும் இருமருங்கும் ஓங்கி விளங்கிய இடைப்பட்ட இடத்தே நல்ல நீலநிறத்தையுடைய மேகம், தன் மின்னாகிய புதுப்புடவையுடுத்துத் தன்வில்லாகிய பணியைப் பூண்டு நின்றது” என உவமான ஓவியம் காட்டப்பட்டது.

நீன்றமேகம் நெடியோனுக்கும், விரிகதிர்ஞாயிறு பகையணங்கு ஆழிக்கும், திங்கள் பால்வெண்சங்கிற்கும், மின்னல் பொற்பூவாடைக்கும், வானிடுவில் அணிகிளராரத்திற்கும் ஒப்பாயின.

மேல்வரும் எடுத்துக்காட்டுச் செய்யுட்களையும் விரித்துரைத்துக் கொள்க.

“கோல நெடுங்கண் மகளிர் கூந்தல் பரப்பி யிருப்பப்
பீலி மஞ்ஞை நோக்கிப் பேடை மயிலென் றெண்ணி
ஆலிச் சென்று புல்லி யன்மை கண்டு நாணிச்
சோலை நோக்கி நடக்கும் தோகை வண்ணங் காண்மின்”
(சீவகசிந்தாமணி. 919)

“தீம்பாற் பசியி னிருந்த செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளிதன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய ஒழிக்கும் வண்ணம் நாடிப்
பாம்பா லென்ன வெருவிப் பைம்பொற் றோடு கழலக்
காம்பேர் தோளி நடுங்கிக் கரைசேர் பவளைக் காண்மின்”
(சீ-சி. 924)

“தாய்தன் கையின் மெல்லத் தண்ணென் குறங்கு னெறிய
ஆய்பொன் னமளித் துஞ்சும் அணியார் குழவி போலத்
தோயுந் திரைக ளலைப்பத் தோடார் கமலப் பள்ளி
மேய வகையிற் றுஞ்சும் வெள்ளை யன்னங் காண்மின்”
(சீ-சி. 930)

“திண்கதீர் மதாணி யொண்குறு மாக்களை
யோம்பினர் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்
தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்
தாமு மவரு மோராங்கு விளங்கக்
காமர் கவினிய பேரீளம் பண்டிர்”

(மதுரைக்காஞ்சி. 461-465)

சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாறச்
செங்கண்கோடச் செவ்வாய்கொப்பளிப்பக்
குறுவெயர்ப்புருவங் கூடலிழைப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதினபோது
பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்து
வந்துசூழ்ந்து படுகாடுகிடப்பக்
கறவையின்கணங்கள் கால்பரப்பீட்டுக்
கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி. 3-6-8)

திரண்டெழுதழை மழைமுகில்வண்ணன்
செங்கமலமலர்சூழ் வண்டினம்போல
சுருண்டிருண்டகுழல் தாழ்ந்தமுகத்தான்
ஊதுகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து
மேய்ந்தபுல்லுங் கடைவாய்வழிசோர
இரண்டுபாடுந் துலுங்காப் புடைபெயரா
எழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே.

(பெரியாழ்வார்திருமொழி. 3-6-9)

மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவம் மதுர வாக்கில்
சேர்வாகுந் திருவாயில் தீந்தரிழின் மாலைகளும் செம்பொற்றாளே
சார்வான திருமனமும் உழவாரத் தனிப்படையும் தாமும் ஆகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப்பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார்.

(திருநாவுக்கரசுவாமிகள் புராணம் 225)

ஞானத்தின் திருவுருவை நான் மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மீசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தை
தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்.

(திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணம் 728)

130610

சோழமண்டலத்துத் தமிழும்

ஈழமண்டலத்துத் தமிழும்

வடநாட்டிலிருந்து வெளிவரும் “மாடர்ன் ரெவ்யூ” என்னும் ஆங்கில மாசிகை யொன்றிலே “தமிழ் மொழி ஒலியியல்” (The Phonetics of the Tamil Language) என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு வியாசம் எழுதி வெளியிட்டேன். தென் மொழிச் சார்பாகிய பொருளினை மேற்றிசை மொழியில் எழுதி வட நாட்டு மாசிகையில் வெளியிட வேண்டிய காரணம் என்னவென்று அன்பர்கள் வினவலாம். காரணம் உண்டு. ஆனால் அதனைச் சொல்லத் தொடங்கினால் இலக்கண நூலார் கூறிய “மற்றொன்று விரித்தல்” ஆகும்; ஆதலினாலே அதனை விடுத்து. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தோடு தொடர்புடைய பொருளை மாத்திரம் பேசலாமென்று எண்ணுகிறேன். குறித்த வியாசத்திலே, தமிழ் நாட்டு மக்கள் இக்காலத்திலே திண்ணையிலும் தெருவிலும் கடைவீதியிலும் தொழிற்சாலையிலும் வழங்கும் தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டினேன். அஃதன்றியும் ஸ்ரீமான் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரை உள்ளிட்ட தமிழன்பர்கள் தமிழ் மக்களது வழக்கு மொழியாகிய உயிர்த்த தமிழினது அழகினையும் ஆற்றலினையும் தீரவிசாரித்து ஆவன செய்தல் வேண்டுமென விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன்.

ஈழ நாட்டிற் பிறந்தேனாயினும் ஈழத்து வழக்குத் தமிழில் எனக்கு அதிகப் பழக்கமில்லை. கற்றது புத்தகத் தமிழ்: கலந்து பழகி ஒரு சிறிது பயின்று கொண்டது சோழநாட்டுத் தமிழ். இலங்கையிலே நான் நண்பரோடு உரையாடும் போது, என் உரையைக் கேட்டோர், “சாமி பேசுவது வடக்கத்திய தமிழ்” என்று சொல்ல நான் பலமுறை கேட்டதுண்டு. இலங்கையிலுள்ளோர் தென்னாட்டுத் தமிழரை வடக்கத்தியர் என்பது வழக்கம்; தென்னாடு ஈழத்திற்கு வட நாடு தானே. இஃது இப்படியிருக்க; ஒருநாள் சென்னை ஜார்ஜ் டவுனிலே ஒரு கடைக்காரன் என்னை நோக்கி, “சாமிக்கு ஊர் பாலைக் காடா” என்று வினாவியதுண்டு. உயிர்த்தமிழுக்கும் புத்தகத்தமிழுக்கும் உள்ள எழுத்துத் திரிபு வேறுபாடுகளைக் காட்டுவதற்கு நான் கைக்கொண்ட மேற்கோள்கள் பொதுவாகத் தென்னிந்தியத் தமிழிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. “தமிழ் மொழி ஒலியியல்” என்னும் வியாசத்தில் யாழ்ப்பாணத்து வழக்குத் தமிழை அடிகம் எடுத்துக் காட்டவில்லை.

இந்நிலையிலே என் மாணவரும் நண்பருமாகிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தாம் எழுதி வெளியிட்ட “நானாடகம்” என்னும் புத்தகப் பிரதியொன்று அனுப்பி வைத்தார். “உடையார் மிடுக்கு,”

செந்தமிழ், தொகுதி 38, பகுதி 2, விக்கிரமவருடம் மார்கழி மாதம் (December 1941 January 1941) பக்கம்: 113-120

“முருகன் திருகு தாளம்”, “கண்ணன் கூத்து”, “நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை” என்னும் நான்கு நாடகங்களின் தொகுதி, “நானாடகம்” எனப் பெயர் பெற்றது. ஆக்கியோனது முன்னுரையிலிருந்து சில பாகங்களை இங்கு தருகின்றேன்.

“நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும் வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும் கொடுந் தமிழ்மொழி அவ்வந்நாட்டிற்கே உரிய மொழியாம். ஆகவே சோழ மண்டலத்துத் தமிழர் ஈழமண்டலத்துத் தமிழை அறிவதற்கு வழியாது? அன்றியும் உயிருள்ள மொழியெல்லாம் இடைவிடாது மாறிக் கொண்டே வரும். ஆண்பாலாருக்கும் பெண்பாலாருக்கும் பருவம் ஏழு என வகுத்தார் ஆன்றோர். அப்படியாயின் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் படம் பிடித்தல் விரும்பத்தக்கது அது போலவே அவ்வக் காலத்துக் கொடுந் தமிழையும் தீட்டி வைத்தல் வேண்டும் இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டு கட்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்திற் பேசிய தமிழோ இன்று நாம் பேசும் தமிழ்? இங்ஙனம் யாம் கூறுவது சொல்லை மட்டும் எண்ணியன்று; சொல்லின் வடிவம் மாறமாற இலக்கணமும் மாறும்! பொருளும் மாறும் ஆகவே, அவ்வக்காலத்து சொல்லின் வடிவும் பொருளும் இலக்கணமும் தீட்டிவைத்தல் இன்றியமையாதவை. இதன் உண்மை ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழி வல்லுநர் அறிவர். நம் தமிழ்மொழி வல்லுநரும் இவ்வுண்மையை அறிவரோ?

இந்நான்கு நாடகத்திலும் வழங்கிய பாஷை யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டுக்குப் பொதுவாயும் பருத்தித்துறைப் பகுதிக்குச் சிறப்பாயும் உள்ளது.

இந்நாடகங்களுள் முதல் மூன்றும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டு விழாக்களில் சங்கத்து அரிவையரும் ஆடவரும் கல்லூரி அரங்கில் ஆடியவை”

புத்தகம் கிடைத்ததைக் குறித்து நான் எழுதிய மறுமொழி வருமாறு:

பேரன்புவாய்ந்த திருவாளர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு

“நானாடகமும், காதலி ஆற்றுப்படை”யும் கிடைத்தன. முற்றும் படித்து மகிழ்வுற்றேன். “பொருளோ பொருள்” எனப் பெயரிய மற்றுமொரு நாடகம் அண்மையில் அரங்கேறியதாக ஈழ கேசரியிற் படித்தேன். மட்டக்களப்பு வழக்கு மொழியினையும் ஓரிரண்டு நாடகங்களிலே படம் பிடித்து வைப்பது நன்று. விஜயதசமி வாழ்த்துரை கூறி முடிக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்
விபுலாநந்தர்.

மட்டக்களப்பு நான் பிறந்தநாடு: ஈழத்தின் கிழக்குப் பாகத்திலுள்ளது. அந்நாட்டு வழக்குமொழி யாழ்ப்பாணத்து வழக்கு மொழியினின்றும் வேறுபட்டது, அவ்வேறுபாடுகளுள் ஒரு சிலவற்றை இக்கட்டுரையிற் குறிக்கிறேன்.

ஆங்கிலத்தில் சிறந்த நாடக நூல்கள் பலவற்றை இயற்றித்தந்த ஜார்ஜ் பெர்னாட்ஷா என்னும் பேரறிஞர் எழுதிய பிக்மாலியன் என்னும் நாடகத்திலே “மொழியொலியியல்” (Phonetics) நூலினை ஆராய்ந்துணர்ந்த பண்டிதனொருவன் பூவிற்பவளாகிய ஏழைப் பெண்ணொருத்தியை ஆறுமாத காலம் பேசப்பயிற்றி உயர்குடிப் பிறந்த சீமாட்டி (Duchess), களுடைய குழுவினரோடு சேர்த்து விடுகிறான். அவளது பேச்சின் திறம் உயர்குடியோரது பேச்சினை ஒத்திருந்தமையின் அவள் ஏழைக்குடும்பத்துப் பெண் என்பதை யாரும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஒருவர் பிறந்த தாலுகா, ஜில்லா அவரது குலம், கோத்திரம், தொழில், பொருணிவை என்னுமிவற்றை அவரது மொழியினின்று அறிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆதலினாலே எல்லாரும் எவ்விடத்தும் உயர்ந்தோர் வழக்கையே கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பது எனது கருத்தன்று தாம் தாம் வழங்குகின்ற வழக்கு மொழியையே நயம்பட உரைக்கப் பயின்று கொள்ளவேண்டும். சம்பாஷணையிலே சொல் நயத்தோடு பொருள் நயமும் அமைய வேண்டும்.

நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை லண்டன் மாநகரிலே டாக்டர் (Doctor of Philosophy) பட்டம் பெறுவதற்காகக் கல்வெட்டுச் சாசனங்களிலுள்ள வழக்கு மொழியினது இலக்கணத்தினை ஆராய்ந்தவர். கம்பன் இராமாயணம் அரங்கேறிய காலத்திலே எல்லோரும் கம்ப ராமாயண நடையாகப் பேசினார்களெனக் கொள்வது மயக்கவுணர்வாகும். அக்காலத்து வழக்குத் தமிழ் அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வெட்டுச் சாசனங்களிலே படம்பிடித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்கம் மருவிய கவித்தொகையென்னும் அழகிய தமிழ் நூலிலே உலகநடையும் வழக்கு மொழியும் சிற்சில இடங்களிலே அழகாகப் படம்பிடித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அஃற்றைப் படிக்கும் போது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்நாட்டு மக்கள் நம்மின் வேறுபட்டவரல்லர் என அறிந்து உளமகிழ்வெய்துகின்றோம்.

இவ்வாராய்ச்சியின் இன்றியமையாமையையும் இதனது பொதுவியல்பையும் இதுவரையும் காட்டினேன். இனி வடநாட்டு மாசிகையிலே யானெழுதிய முடிவுகளையும் நானாடகத் தொகுதியினை ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளையும் தருகிறேன்.

(1) வழக்குமொழி எழுத்துத்தொகையிலும், மாத்திரையளவிலும் சுருங்கி நடத்தலை விரும்பும். தேவை இல்லை = தேவல, நிரம்ப =

ரெம்ப, பயல்=பய, வாருங்கள் = வாங்க, கேட்கிறார் = கேக்கார், இருக்கிறது = இருக்கு (ஈற்றுசுரம், குற்றிய லுகரம். இனி மேற்காட்டும் வழக்கு மொழிக் குற்றிய லுகர ஈறுகளை இருதலைப் பிறையினுள் (=) அடைத்துக் காட்டுவாம்). போகவிட்டு=போட்டு. (இடைக் காலத்துச் சீவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களிலே “போகவிட்டு” என்பது ‘போகட்டு’ என்று வருவதைப் பலவிடங்களிலும் காணலாம்) ஏன்அடா=ஏண்டா (தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர் வழக்கு). ஏன்அடா=ஏன்றா (ஈழநாட்டு வழக்கு (attack) என்னும் ஆங்கில மொழியிலுள்ள இணை ியினது ஓசையை ஒத்தது. “சுற்றார்” பெற்றார்” எனும் மொழிகளில் வரும் இணை ‘ற்ற’ ஓசை. கணபதிப்பிள்ளை இவ்வோசையினைத் தனி ‘ர’ வினாலே குறித்து “ஏன்றா” என்று எழுதுகிறார். இணை ற்ற ஓசையிலுள்ள அழுத்தம் தனி “ர”வுக்கு இல்லை ‘ஏண்டா’ ‘ஏன்றா’ என்னும் இரண்டினையும் ஒப்புநோக்குமிடத்து இரண்டிலும் அகரம் கெட ஒன்றில் நிலைமொழி நகரவொற்று வருமொழிக்கேற்ப ணகரமாகத் திரிந்ததெனவும், மற்றையதில் நிலைமொழி திரிபின்றி நிற்க வருமொழி டகரம் நிலைமொழியீற்றுக்கு இனமாகத் திரிந்ததெனவும் காணலாம்)

(2) செந்தமிழ் “டகரம்” கொடுந்தமிழில் ‘றகரம்’ ஆதலும்.

(3) செந்தமிழ் ‘நகரம்’ கொடுந்தமிழிலே ‘தகரம்’ ‘மகரம்’ ஆதலும்.

(4) செந்தமிழ்த் “தகரம்” கொடுந்தமிழிலே ‘சகர’ மாதலும் விதி.

இம் மூன்று திரிபும் எய்தும் ஓர் உதாரணத்தை முதலிலே தருகிறேன். “போய்விட்டது” 1-ஆம் விதியினாலே “போய் விட்டது” என்றாகும். தென்பாண்டி நாட்டாரும் ஈழ நாட்டாரும் 2-ஆம் விதியை மேற்கொண்டு “போயிற்றுது” என வழங்குவர். முஸ்லீம் மக்களுள் ஒரு சாரார் 3-ஆம் விதிக்கிணங்கப் “பேய்த்தது” என்பார். 4-ஆம் விதியினாலே இத்தொடர் “போச்(சு)” என்றாகும். இம்முறையே “ஆகிவிட்டது” “ஆச்(சு)” என்றாகும். வெற்றிலை = வெத்திலை. சற்றே = சத்தை, விற்று = வித்து, வைத்த = வச்ச, தெரிந்துவிட்டது = தெரிஞ்சிச்(சு) என ஆகும்.

(5) உயிர்ப்பின்னோ, இடையின வொற்றின் பின்னோவருகிற உயிரேறிய ககரம் வழக்கு மொழியிலே கெடும். கெட்டபின் முன்னின்ற உயீர் நீளுதலும் உண்டு. அலைகிறாய் = அலைறாய், அலைறே; அகத்துக்காரர் = ஆத்துக்காரர் (தமிழ் நாட்டு பிராமண மகளிர் வழக்கு), அகமுடையான் = ஆம்பிடையான் (மற்றையோர் வழக்கு).

(6) மெல்லொற்றின் பின்வரும் கசரம் வடமொழி வருக்கத்து மூன்றாம் எழுத்தின் ஓசை பெறும்; என்கிறார்கள் = என்கிறாங்க, போய்விடுங்கள் = போங்க. ஏனைய வல்லொற்றுகளும் இன மெல்லெழுத்தாகும். வேண்டும் என்றால் = வேணும்னா.

(7) வருமொழி வல்லொற்றுக்கு இனமாக ஈற்றில் நின்ற மெல்லொற்றுத் திரியும்; ஆண்பிள்ளை = ஆம்பிள, பெண்பிள்ளை = பொம்பிள, பெண்டாட்டி = பொம்மனாட்டி.

(8) முகரம் சென்னையில் யகரமாதலும், தென் பாண்டி நாட்டிலும் ஈழத்திலும் எகரமாதலும், சென்னை ரிக்ஷாவண்டிக் காரர் வாயில் யெகரமாதலும் உண்டு. வாழைப்பழம் = வாள்பயம், வாள்பயம்; இழுத்துக்கொண்டு = இஸ்துக்கினு.

(9) குற்றியலுகரம் வல்லொற்றுந் ந்து மொழியீற்றில் வருவது செந்தமிழ் இலக்கண விதி. கொடுந்தமிழிலே குற்றியலுகரம் மெல்லொற்று இடையொற்று ஊர்ந்துஈற்றில் வருதலும், வல்லொற்றுந் ந்து இடையில் வருதலும் உண்டு ஐயர் = ஐய(ரு), யார் = யா(ரு), நெல் = நெல்(லு), கள் = கள்(ளு), பெண் = பெண்(ணு), இருக்கும் = இருக்(கு)ம்.

(10) உடம்படு மெய் யகரம் மொழி முகலில் நிற்கும் ஏகாரத்தின் முன் வருதலுண்டு. ஏன் ஐயா = யேங்யா.

(11) மொழிமுதல் வகரம் உகரமாதலுண்டு. வீடு = உண்டு.

(12) இகரம் எகரமாகத்திரிதல் உண்டு. நிறைய = நெறைய

(13) "ஐ" "எய்" ஆதல் உண்டு வைகிறார் = வெய்கிறார்.

(14) எகரம் ஓகரமாதல் உண்டு. பெண்பிள்ளை = பொம்பிள.

இத்திரிபுகள் ஏன் நிகழ்கின்றன என்பதற்கு "மொழியொலியல்" ஆராய்ச்சியிலிருந்து காரணங் காட்டலாம். உரை பெருகுமாதலின் அது செய்வதை யொழித்து யாழ்ப்பாணத்து வழக்கு மொழியியல்பு சிலவற்றை ஆராய்வாம்,

(15) யாழ்ப்பாணத்து வழக்கு மொழியில் ஐகாரம் குறுகுவதில்லை. நெட்டெழுத்திற்கு உரிய இரண்டு மாத்திரையையும் பூர்ணமாகக் கொண்டு ஒலிக்கும்.

(16) ஆல், ஓடு, இல் என்னும் வேற்றுமை யுருபுகளுள், போல் என்னும் உவமையுருபும் ஏகாரம் பெற்று, அவ்வேகாரம் ஐகாரமாகத் திரியப் பெறுவன. மேலைய விதியின்படி ஐகாரம் பூர்ணமாக ஒலிக்கும்.

(17) ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாகிய “உடைய” ஈற்றுயிர் மெய்கெட்டு “உகரம்” “அகர” மாகும், 2-ஆம் விதியின்படி டகரம் றகரமாகவும் பெறும்.

(18) ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாகிய “இடத்திலிருந்து” என்பது “இடத்திலையிருந்து”. “இட்டையிருந்து” என ஐகாரம் பெறும். அவ்வைகாரமும் பூரணமாய் ஒலிக்கும்

(19) விளி வேற்றுமை ஏகாரமும் வினா ஏகாரமும் பூரணமாயொலிக்கிற ஐகாரமாகும். தொகுத்து நோக்குமிடத்து முதலாம் நான்காம் வேற்றுமை யொழிந்த வேற்றுமைகளிலெல்லாம் ஐகாரம் நிறைவாக ஒலிக்கும். மேலே விதிகள் பெற்று வரும் இவ்வுதாரணங்களை நோக்குக.

அவனோடு = அவனோடை, எங்களுடைய = எங்கடை, நேரத்திலே = நேரத்திலை. எங்கே கிடக்கிறது = எங்கை கிடக்கு, என்னுடைய அப்பன் = எற்றையப்பி, அவனைப்போல் = அவனைப்போலை, அவனால் = அவனாலை, அவனிடத்திலிருந்து = அவனிடத்திலையிருந்து. உங்களைத்தான் (ஐகாரம் பூர்ண வொலி) மட்டக்களப்புத் தமிழில் ஐகாரம் அகரமாய் நடக்கும். மேற்காட்டிய உதாரணச்சொற்கள் முறையே எங்கட, நேரத்தில், எங்க கிடக்குது, அவனப்பெல (ஐகாரம் ஏகரமாயினமையும் நோக்குக) அவனால, அவனிட்டெருந்து, ஒங்களத்தான் (உகரம் ஓகரமாயினமையும் நோக்குக).

(20) ஒன்றுமுதல் ஒன்பது வரையுமுள்ள எண்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்று, இரண்டு, (சிறுபான்மை ரண்டு) மூண்டு, நாலு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது என நிற்பன. மட்டக்களப்பில் ஒண்டு, ரெண்டு, மூணு, நாலு, அஞ்சு, ஆறு, ஏழு, எட்டு ஒன்பது என நிற்பன.

(21) யாழ்ப்பாணத்தில் அகர வீற்றின் பின்னும் யகரம் உடம்படு மெய்யாகும். காணவில்லை = காணயில்லை மட்டக்களப்பில் “காணல்ல”. யாழ்ப்பாணத்திலே யகரத்தின் முன்னிற்கும் அகரம் ஐகாரமாதல் உண்டு, காணயில்லை.

(22) “ஏன்” விசுதி “அன்” ஆகும். இருக்கிறேன் = இருக்கிறன், வருகிறேன் = வாரன்.

(23) ஓகாரவினாவின் முன்னிற்கும் ஆகாரம் இகரமாகும். பண்ணுகிறாயோ = பண்ணுகிறியோ. விட்டாயோ = விட்டியோ.

(24) மட்டக்களப்பில் மொழிமுதல் ஓகாரம், ஓகாரங்கள் எகர ஓகாரங்கள் ஆவதுண்டு: சொல்லுங்க. போய்விட்டார் = பேய்த்தார் (பெரும்பான்மை முஸ்லீம்களிடையே காணப்படுவது). மட்டக்களப் புத் தம்பிலிவில் என்னும் கிராமத்திலே மொழிமுதல் ஐகாரம் எகர மாதல் உண்டு. மைத்துனன்; மைத்துனி, மெச்சான், மெச்சி.

(25) நன்னூலார் கூறிய “கா” என்னும் அசை நிலை இடைச்சொல் மட்டக்களப்பிலே வழக்கில் உளது. இதனை அதிக மாகப் பெண்கள் வழங்குவார்கள். இதனை அவதானித்த ஒரு புல வன் “ஆடவர் தோளிலுங்கா, அரிவையர் நாலிலுங்கா” என்று கூறினான் என்பதாகக் கேள்வி. ஆடவர் பாற்குடங்களை உறியில் வைத்து காத்தடியின் இருதலையிலுங்கட்டித் தோளில் எடுத்துச் செல்வார். மகளிர் உரையாடும்போது “என்னகா சொல்றா? ஏங்கா நீ வரல்லை?” எலக்கா இங்கே சத்து வந்திற்றுப்போ” என்று இப்படி “கா” அசைத்துப் பேசுவது அந்நாட்டு வழக்கம். “எலக்கா” என்பதிலே கலித்தொகையில் வரும் “எல்லா” திரிந்து நிற்பதை நோக்குக.

மேற்காட்டிய விதிகளோடு ஒரு புடையொத்தும் ஒவ்வாதும் வருகின்ற சில வழக்குகளை உதாரண மூலம் விளக்குவாம். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சில வழக்குகள் வருமாறு: அங்கே = பங்க, இங்கே = பிஞ்சு, உங்கள் ஐயா = கொய்யா, உங்கள் ஆச்சி = கோச்சி. மகன் = மோன், மகள் = மோள், மேள்; தகப்பன் = தோப்பன். மேல் 5ம் விதியிலே உயிர் பின்வரும் உயிரேறிய சகரம் வடமொழி “ஹ” போன்று இசைக்கு மெனக் காட்டினான். அது வடமொழி விசர்க்கம் (:) போன்றும் தமிழ் ஆய்தம் (ஃ) போன்றும் இசைக்கும் என்பது வெளிப்படை. மஃன் எனப் பன்முறை விரைந்து சொல்லின் வடமொழி விசர்க்கத்தைப் போலத் தமிழ் ஆய்தமும் உகரவியற்கை பெற்று, முன்னின்ற அகரத்தோடு கூடி ஓகாரமாதல் ஒலியியலுக்குப் பொருத்தமேயாம் என்பதை மேலை உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன. 11 ஆம் விதியிற் கூறியபடி மொழி முதல் வகரம் உகர மாதல் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை; மட்டக்களப்பில் உண்டு. வீட்டிலே = (யா) வீட்டிலை = (ம) ஊட்டிண், ஊட்ட; வயிற்றுக்குள் (யா) வயித்துக்கை = (ம) வகுத்துக்க. பறஞ்சது என்னும் மலையாள மொழி யாழ்ப்பாணத்து வழக்கில் உண்டு. “எழுளுயிறு” “படுளுயிறு” போன்ற “எழுவான்”, “படுவான்” மட்டக்களப்பு வழக்கில் உண்டு. போதும் = போரும் என்பது தென்னிந்தியப் பிராமணர் வழக்கு.

இடவேறுபாட்டாலும், முழுவேறுபாட்டாலும் கொடுத்தமிழ் விகற்பங்கள் பல வேறாகும் எனக்கண்டாம். இனி, தமிழ் நாடக நூலோர் சுவை, குறிப்பு, சமத்துவம், அவிநயம், பொருள், சாதி, யோனி, வீருத்தி, சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சந்தி, சேதம் என நாடக வறுப்புப் பதினான்கு என்பர். வட நூலார்க்கும் இவை ஒப்பனவே. தச்ருபகம் 2-ஆம் அதிகாரம் 58-ஆம் சூத்திரம்; “உலக வழக்கினை நுணுக ஆராய்ந்துணர்ந்து, நாடகக் கட்டுரை நடந்தேறிய தேசத்தாருக்குரிய பாஷை, வேஷம், கிரியை என்னும் இவற்றை மாறுபாடின்றி வழங்கவேண்டும்.” 60-ஆம் சூத்திரம்; “ஸம்ஸ்கிருதம் ஆடவருள் உயர்ந்தோராலும், தவத்தாராலும், ஓரோ வழித்தவமுதாட்டி யாராலும், பட்டத்தரசியாராலும், மந்திரி புதல்வியாராலும், கணிகை மாதராலும் பேசுதற்குரியது. பிராகிருதம் பெண்பாலாருக்குரியது. செளர சேனி, ஆடவருட் கீழாயினாருக்குரியது. பைசாசம் கடையாயினாருக்குரியது.” இந்த விதியினைத் தமிழுக்குக் கொள்ளுங்கால் ஸம்ஸ்கிருதம் என்ற மொழி நின்ற விடத்துச் செந்தமிழ் எனவும் ஏனைய விடத்துக் கொடுத்தமிழ் எனவுங் கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்திலே “சேரி மொழி” யெனக் குறிக்கப்பட்டதும் உரையாசிரியராற் “பாடி மாற்றங்கள்” என வழங்கப்பட்டதும் ஆங்கிலத்திலே Dialects என்று குறிக்கப்பட்டதேயாகும். இஃது இடவேறு பாட்டினாலும், குழு வேறுபாட்டினாலும், வேறுபடும் மரபினை மேலே காட்டினாம்.

“சேரி மொழியாற் செவ்விதிற்கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே”

என்பது தொல்காப்பிய சூத்திரம். “சேரி மொழி யென்பதுபாடி மாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணாமையிற் பொருட் டொடரானே கொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர் என்ற வாறு. அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வேண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன வென்பது கண்டு கொள்க” என்பது உரை. கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டினைச் செந்துறை மார்க்கத்தன என்பர். சேரி மொழிச் செய்யுளினை வெண்டுறை மார்க்கமென்றார். இதனாற் செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் எனவகைப் படுத்தியது செந்துறை வெண்டுறையென்னும் வகுப்பினோடு ஒரு புடையொக்கும் என அறிகின்றாம்.

“நாடக நூலுக்குக் கொடுத்தமிழ் வழக்கு வருமென்பது ஒரு பாலாக, அறநூல் (Ethics and Law), பொருணூல் (Natural and Social Sciences), இன்ப நூல் (Fine arts), வீட்டு நூல் (Religion and Philosophy) என அறிஞர் வகுத்துரைத்த நூல்களைச் செந்தமிழில் எழுதுவது முறையா? கொடுத்தமிழில் எழுதுவது முறையா? என்னும் வினா எழுகிறது. ஆராய்ந்து கற்கும் அறிவுடையோருக்கு உரியவாதலானும், இடவேறுபாடு, பால் வேறுபாடு, வருணவேறுபாடு என்னும் வேறுபாடுகளை இகந்து நிற்பவாதலானும் அறிவு நூல்கள் செந்தமிழ் மொழியிலே ஆக்கப்பட வேண்டுமென்பது முடிவாகின்றது. அஃதன்றியும் கோட்ட முடைய தமிழ் கொடுத்தமிழ் எனப் பெயரெய்தி நின்றது. நூலோவெனின் மனக்கோட்டத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அமைவுற்றது.

“உரத்தின் வளம் பெருக்கியுள்ளிய தீமைப்
 புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா-மரத்தின்
 கனக்கோட்டந்தீர்க்கு நூலஃதே போன்மாந்தர்
 மனக்கோட்டந்தீர்க்கு நூன் மாண்பு”

என்பவாகலின், தான் கோடியது பிறிதொன்றினது. கோட்டத்தைத் தீர்க்கும் ஆற்றல் இலதாதலின் கொடுத்தமிழிலோ நூல் அமையாதென அறிகின்றோம்.

நிலவும் பொழிலும்

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே”

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாட்டியலுக்கு முடிவுரை கூறுகின்றார். உயிர்ப்பொருள், உயிரில்பொருள்களிற் காணப்படும் சத்துவவேறுபாடுகளைக் கண்ணுள்வினைஞரும் மண்ணீட்டாளரும் நுண்ணிதினோக்கி வண்ணத்தினாலும் வடிவினாலும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவார். இசைவல்லோர் செவி கருவியாக ஆராய்ந்து, சத்துவவிகற்பங்களை இசையுருவாகத் தருவார். கவிஞனோவென்ற கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணர்ந்து இம்மூவர் செயலினையும் செவ்விதிற் புரிந்து தான் பெற்ற இன்பத்தினை வையகம் பெறுமாறு செய்வான்.

நிலவும் பொழிலும் தரும் இன்பத்தினை நுகர்ந்த புலவன் எவ்வெக்கருவிகளினாலே தான் நுகர்ந்த இன்பத்தை யாமும் நுகருமாறு செய்கின்றான் என்பதை ஆராய்ந்துணர்வதே இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

இன்பப்பொருளனைத்தும் அழகினோடு இயைந்துநிற்பன. அழகினை அளத்தற்கு மனிதர் கொள்ளும் அளவுகோல் இரண்டு உள.

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணேயுள்”

என்றமையின், மகளிர் பாற்பெறும் இன்பவிழைவின்வயப்பட்டோருக்குப் ‘பனிமலர்க்குழற் பாவைநல்லா’ரே எல்லா அழகிற்கும் அவ்வழகின்வழியெய்தும் எல்லா இன்பங்களுக்கும் நனிசிறந்த எடுத்துக் காட்டாவரென்பது வெளிப்படை.

காமவிழைவின்ங்கி அருணெறிநின்று வீடுபெறமுயல்வாருக்கு அவ்வீடுபேற்றினை நல்கும் தனிப்பெருந்தலைவன்றானோ இனியவற்றுளெல்லாம் இனியனாவான். அழகுடைப்பொருளனைத்தினிலும், தலைவனது ஒளிவிளக்கத்தைக் கண்டு பரவசப்படுவது அன்பராயினாருக்கு இயல்பாகும்.

கவிஞன் கண்ணாடிபோன்று பிறர்நிகழ்ச்சியைத் தன்னிகழ்ச்சியாகக்காட்டும் ஆற்றல்வாய்ந்தவனாதவின், மேற்கூறிய அளவுகோல் இரண்டினாலும் அழகினை அளத்தல் அவற்கு இயல்பாகும்.

‘பவளம் அழகிது, அன்புக்குரியாளது செவ்விதழினை யொத்தலின்; முத்து அழகிது, அவளது பல்வரிசையை யொத்தலின் பொன் அழகிது, அவளது மார்பிற் படர்ந்த திகலைபோறலின்; தாமரை அழகிது, அவள் கையிலேந்திய இளங்குழவிக்கு ஒப்புடையதாலின்; மேகம் அழகிது, அவளது கூந்தலை நிகர்த்தலின்; நீலம் அழகிது, அவளது கண்களுக்கு உவமை கூறுதற்கு இயைந்த காதலின்; பிறை அழகிது, அவளது ஒண்ணுதலுக்கு ஒப்பாதலின், எனக் காழகன் உவமான உவமேய ஒப்புமைகண்டு உளமகிழ்வுறுவான்.

“பவளமால்வரையில் நிலவெறிப்பதுபோற் பரந்த நீற்றழகு பச்சுடம்பில் திவள மாதுடனின்றாடிய பரமன்” எனப் பாடிய புலவனது கண்களுக்குப் பவளம் சிவப்பிரானது திருமேனியின் வண்ணமாகக் காணப்படுகிறது. “பொன்வண்ண மெவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி” எனப் பாடிய கவிஞர் அத்திருமேனியைச் செம்பொன்னின்வண்ணமாகக் காட்டுகிறார். “கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்த” எனப் பாடிய பாவாணர் கருமுகிலினையும் தாமரையையும் காவற்கடவுளது திருமேனியாகவும் அவயவங்களாகவும் தரிசிக்கின்றார். “கறையிடறணியலுமணிந்தன்று” என்றோர், செம்மேனிக்கு அழகு செய்யும் நீலக்கறையினை இறைவனுருவிற் பார்க்கின்றார். “பிறை நுதல்வண்ணமாகின்று, அப்பிறை பதினெண்ணனுமேத்தவும்படுமே” என்புழிப் பிறையினுயர்வுக்குக் காசணம் இறைவன்திருமுடிமேலிருத்தலென்பது குறிக்கப்பட்டது.

‘இனியாரோடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போலும்’ என நக்கீரனார் கூறினாராதலின், அன்பிற்கினியாளோடு தலைப்பெய்த பொழிலும் அவள்போன்று இன்பந்தரும் நீர்மைத்தாயிற்று. ‘ஏர் மன்னுகோதையைப்போலினிதாயிற்றிவ் வீர்ம்பொழிலே’ எனக் காதலனொருவன் கூறுகின்றான்.

இறைவனிடத்து அன்பு செலுத்தும் பெருந்தகையோனுக்கு இறைவனதுதிருக்கோயிலும் அவனது மெய்யடியாரது திருவுருவமும் அவனாகத் தோன்றி இன்பமளிப்பன.

“மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரனெனத் தொழுமே”

என்னும் பெரியார்வாக்கினை நோக்குக.

உளத்தின் நீர்மைக்கேற்பப் புறத்தேதோன்றும் பொருள் உருவேறுபட்டுத் தோன்றுமாதலின், புணர்ந்தார்க்கு இன்பமளித்து ஒண்ணுதலும் பிறவுமாகத் தோன்றியபிறை, தணந்தார்க்கு அச்சச்சுவை யொடுகூடிய கொடியுருவாகத் தோன்றுதலுங்கூடும்.

“ஒன்றே யெயீற்ற தொருபெரும்பே யுலகம் விழுங்க வங்காந்து
நின்றாற் போல நிழலுமிழ்ந்து நெடுவெண் டிங்க ளெயிறிலங்க
இன்றே குருதி வானவா யங்காந் தென்னை விழுங்குவான்
அன்றே வந்த திம்மாலை அளியே னாவி யாதாங்கொல்”

எனப்புலம்பிய கனகமாலையார்கண்ணுக்கு அந்திமாலையானது
ஓரெயீற்றிறையுடைய கரிசு பெரிய பேயாகத் தோன்றிற்று அவ்வெ
யிறு பிறைத்திங்கள்.

“மிக்க தாருக வனத்தினை யொத்தது விசம்பிற்
றொக்க பேரிருள் மாதரொத் தனவுடுத் தோற்றஞ்
செக்க ரீசனை யொத்ததொண் போனகஞ் செறிந்த
கைக்க பாலம தொத்தது கதிரிளம் பிறையே”

எனக்கூறிய அன்பர்கண்ணுக்குப் பிறையானது இறைவன்கைக் கபா
லமாகக் காணப்பட்டது.

‘பிறைக்கோட்டியானை,’ ‘பிறைவில்’ என்றலின் வீரர்கண்ணுக்
குப் பிறையானது யானைக்கோடாகவும் வில்லாகவும் தோன்றிற்று.

“பாசிப் பாசத்துப் பைம்பொனிரைத் தாலிபூத்த வேங்கை
மாசில் வெண்டுகிலை நீர்தோய்த்து மேற்போர்த்த வண்ணமேபோற்
காசில் மட்டொழுக்கப் பூத்தவழிஞ்சில் கண்ணார்கவின் கொண்டான்
பேசிற் செந்தலைய வெண்கறைய புன்கம் பொரியணிந்தவே”

“கோடுதையாக் குழிசியோ டாரங் கொளக்குயிற்றிய
ஓடுதேர்க் காண்மலர்ந்தன்ன வகுள முயர்சண்பகம்
கூடுகோழிக் கொழுமுள் ளரும்பினவண் கோசிகம்
ஆடை பூத்தனபாதிரி வெண்கடம்புபந் தணிந்தவே”

546A.C.C

“வெருகு வேட்பச் சிரீப்பனபோன் முகைத்த முல்லை வெய்யவாள்
அரவு பைத்தா வித்தன்ன அங்காந்த ளவிழ்ந்தலர்ந்தன
குரவங் கொண்ட குறும்பூழ்போற் கொழுங்கான் முகைசுமந்தன
குருதிக் கூரெயிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட கொடித்தளவமே”

தில்லையம்பதியின் எல்லையினமைந்த நந்தவனத்தினை வரு
ணிக்கும் சேக்கிழார்கவாமிகளும் முன்னோர்மரபின் வழிநின்றுமரபுப்
பெயர் பலவற்றை அழகுபெற அடுக்கிச்செல்கின்றார். அவரளித்த
செய்யுள் வருமாறு:

“நாக சூதவகு ளஞ்சர ளஞ்சூழ் நாளி கேரமில வங்க நரந்தம்
பூக ஞாழல்குளிர் வாழை மதுகம் பொதுளும் வஞ்சிபலஎங்கு நெருங்கி
மேகசாலமலி சோலைக ளாகி மீது கோகில மிடைந்து மிழற்றப்
போக பூமியினு மிக்கு விளங்கும் பூம்புறம்பணை கடந்துபுகுந்தார்”

“வன்னி கொன்றைவழை சண்பக மாரம் மலர்ப்பலாசொடு

செருந்தி மந்த

கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை கற்பு பாடலங் கூவிளமோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவல் துதைந்த நந்திகர வீர மிடைந்த
பன்ம லர்ப்புனித நந்த வனங்கள் பணிந்து சென்றனன் மணங்கமழ்
தாரான்

வண்டினது ரீங்காரமும் குயிலின் இசையும் பொழிலுக்கு அழகு
செய்வன. நக்கீரனார் இரண்டினையும் கூறினார்; சேக்கிழார்சுவாமி
கள் கோகிலத்தை மாத்திரம் கூறுகின்றார்.

நிலவும் பொழிலும் தனித்து நின்று பயக்கும் அழகினிலும்
பார்க்க ஒருங்கியைந்துநின்று தரும் அழகு சிறந்ததென்னும்
உண்மையினையும் இப்பொருளுரையில் ஒருசிறிது காட்டினாம்.

உலகளித்தலால் நிறைமதியமானது சோழனது கொற்றக் சூடை
போன்ற தென இளங்கோவடிகள் இயம்பினார்.

“ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி ஒளிமணி வண்ணனே யென்னும்
நின்றசுன் றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவும்
நன்றுபெய் யும்மழை காணின் நாரணன் வந்தானென்றாலும்
என்றின மையல்கள் செய்தார் என்னுடைக் கோமளத்தையே”

என அந்தீந் தமிழ்ச்செய்யுள் யாத்த ஆழ்வார் கண்களுக்குத்
திங்களும் குன்றமும் மழையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனது திருவுருவாகத்
தோன்றிநின்றன.

“காழகச் சேற்றுட் டம்பால் கதிர் மணிக் குடத்தி னேந்தி
வீழ்தரச் சொரிவ தேபோல் விளங்கொளித் திங்கட் புத்தேள்
சூழிருட் டொழுதி முழுகத் தீங்கதிர் சொரிந்து நல்லார்
மாழைகொண் முகத்திற் றோன்றி வளைகடல் முனைத்த தன்றே”

என்றமையின், காப்பியக்கவிஞர்கண்ணுக்கு விளங்கொளித் திங்
கட் புத்தேள் மகளிரதுபசத்தல் கொண்டமுகமாகத் தோன்றிற்று.

மேற்போந்த அனைத்தும் வண்ணமும் வடிவம்பற்றி யெழுந்தவு
வமங்கள். விலையும் பயனும்பற்றிய உவமங்களினாலும் அறிவுடை
யோர் அழகினை அளந்துகண்டார். இப்பரிசினை,

“திங்க ளன்ன கல்வியும் திங்கொளாடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும்”

“தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும்
மாய்த லுண்மையும் பிறத்த லுண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தேள் திரிதரு முலகத்து”

எனவும் கூறியவற்றுட் காண்க.

அழகுடைப் பொருளனைத்தினீலும் தனிப்பெருந்தலைவனைக்
காணும் நீர்மையை ஆழ்வார் செய்யுளுட் போலவே மேல்வரும் கடு
வன் இளவெயினார் செய்யுளுள்ளும் காணலாம்? அது,

“நின், வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள
நின், தண்மையும் சாயலும் திங்களுள
நின், சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள
நின். புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள
நின், நாற்றமும் வண்ணமும் பூவையுள
நின், தோற்றமும் அகலமும் நீரினுள
நின். உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்துள
நின், வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள
அதனால், இவ்வும் உவ்வும் அவ்வும் பிறவும்
ஏம மார்ந்தநிற் பிரிந்தும்
ஏவல் சான்றன வெல்லாம்
சேவலோங் குயர்கொடி யோயே”

எனவரும். திருமங்கைமன்னனளித்த,

“மின்னுருவாய் முன்னுருவில் வேதம் நான்காய்
விளக்கொளியாய் முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்ப்
பின்னுருவாய் முன்னுருவிற் பிணிமூப் பில்லாப்
பிறப்பிலியாய் இறப்பதற்கே எண்ணா தெண்ணும்
பொன்னுருவாய் மணியுருவிற் பூத மைந்தாய்ப்
புனலுருவாய் அனலுருவிற் நிகமுஞ் சோதி
தன்னுருவாய் என்னுருவில் நின்ற எந்தை
தளிர்புரையும் திருவடியென் தலைமேலவே”

என்னும் திருநெடுந்தாண்டகச் செய்யுளையும் நோக்குக.

இனி ஒளியும் இருளும். வெண்மையும் கருமையும், பொன்
மையும், பசுமையும், வெம்மையும் தண்மையும்: என முரணுறத்
தோன்றும் பண்புகள் சிவசத்திபேதம்போன்று அழகுடைப் பொருள்
வயின் ஒன்றிநின்று அதனது அழகுக்குக் காரணமாவன.

சிவபிரானது செம்பவளமேனியின்பாங்கர் உமாதேவியாரது மரகத மணிபோன்ற திருவுருத்தோன்றி அழகினைத் தருகின்றது. பச்சை மாமலைபோல் மேனிபடைத்த இராமபிரான் பக்கத்திலே பொன்னின்சோதி' விளங்கும் திருமேனியோடுகூடிய சீதாபிராட்டியார் தோன்ற அழகு பொலிவினையடைகின்றது. இப்பரிசே நீல மணி போன்ற விசம்பிலே நித்திலம்போன்ற வெண்டிங்கள் தோன்ற அழகு விளங்குகின்றது.

“காழகச்சேற்றுட் டம்பால்” எனக் காட்டிய சிந்தாமணிச் செய்யுளினுள்ளே நிறைமதியம் பளிங்குக்குடத்தினுக்கும், நிலவு அக்குடத்தினின்று சொரியப்பட்ட பாலுக்கும், இருளகருஞ் சேற்றுக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டன.

“வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோற்
கள்ளவிழ் பூம்பொழி லிடையிடைச் சொரிய”

எனவரும் மணிமேகலையடிகளினுள்ளே நிலவும் பொழிலும் கூறப்பட்டன. ‘தண்மதியம் என்றும் நிறைமதியாயிருக்குமாயின்; ஞாயிற்றினுங் குறைந்த ஒளியுடையதென இழித்தொதுக்கப்படும் பிறையாய்த்தோன்றி வளர்தலின் புதுமையின்பாலதாகிய மருட்கைச் சுவையை நல்கி அழகுடைப் பொருளாயிற்று’ என ஐயமும் அழகும் என்னும் உரையினுட் கூறினாம். பரிசனங்கள் புடைசூழ்ந்த மன்னனைப்போன்றும், தோழியர்கூட்டத்தினடுவண் வைகும் தலைமகன் போன்றும், பதினாயிரம் வித்தியார்த்திகள் நடுவண்வைகும் குலபதி போன்றும், எண்ணற்ற வெள்ளாம்பல்மலர்கள் பரவிய நீன்றமணி நீர்ப்பொய்கைநடுவண் அரிதினலர்ந்த வெண்பதுமம் போன்றும், விண்மீன்களிடையே விளங்குவது, தண்மதியத்திற்குப் பேரழகினைத் தருவதாகும். முயற்கறையும் மதியத்திற்கு அழகினைத் தருவது; மழலைக்குழவிமுதல் முதியோர்றாக அனைவரும் மதியத்தினை உற்றுநோக்குதற்குக் கறையே காரணமாகும்.

நிலவும் பொழிலும் ஒளியும் இருளுமாக இயைந்து நின்று அழகு பயப்பன.

“இருள்பரந் தன்ன மாநிழன் மருங்கின்
நிலவுகுவிந் தன்ன வெண்மண லொருசிறை”

என்பதனையும் நோக்குக.

“வெயில்நுழை பறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர்”

என மணிமேகலையும் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் மரமடர் சோலையின் இருளினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மரமும் செடியும் கொடியும் யாங்கணும் விரவி அடர்ந்து வளர்ந்
துநிற்பதுவே சோலைக்கும் பொழிலுக்கும் அழகாகும்

அங்ஙனமாதலின், அவை தம்மை உருவப்படுத்தி நமது அகக்கண்
முன் படுவதற்குக் கவிஞர்.

“குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும்
திலகமும் வகுளமும் செங்கால் வெட்சியும்
நரந்தமும் நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
பிடவமும் தளவமும் முடமுட் டாழையும்
குடவமும் வெதிரமும் கொழுங்கா லசோகமும்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பகமும்
எரிமல ரிவைமும் விரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஒப்பத் தோன்றிய உவவனம்”

எனப்பெயர் பலவற்றை நிரைபெற அடுக்குவாராயினார்.

கபிலரும் பெருங்குறிஞ்சியுள்ளே ! ‘ஒன்செங்காந்தள்’ எனத்
தொடங்கி நூற்றெட்டுப் பூப்பெயர் கூறியதும் பொழிலின் பொலி
வினைச்சொல்லினால் அமைத்துக்காட்டுதற்கேயாம்.

சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீமபலவும் ஆசினியும் அசோ
கும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்தும், நரகமும் திலகமும்
நறவமும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்
கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பீணி
யவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகை சிறந்து
வண்டறைந்து, தேனார்ந்து. வரிக்குயில்கள் இசைபாடத் தண்டென்
றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழில், என்
னும் களவியலுரையினுள்ளே நக்கீரனார் பெயரினொடு தொழிலினை
யும் விளக்கி அழகிய சொற்களை மோனையெதுகைத் தொடை
யியையவைத்துப் பூம்பொழில் ஒன்றினை ஆக்கித்தருகின்றார்.

திருத்தக்கதேவர் பெரிழிலானது மணமகளிரொப்பப் பொலிந்து
தோன்றியதெனக் கூறி, அப்பொலிவினை விளக்குவதற்கு மலர்
மரங்களின் வண்ணத்தினையும் வடிவினையும் கண்ணுள் வினைஞர்
போலச் சித்தரிக்கின்றார். அவர்செய்யுட்கள் வருமாறு.

இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை

இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை என்று நான் மூன்று வார்த்தையிலே சொல்லிவிட்டேன். யாப்பருங்கலக் காரிகை நூலாசிரியர், அழகிய சொற்களை மூன்றும் பின்னும் அடுக்கிப், 'பனி மாலிமயப் பொருப் பகஞ் சேர்ந்த பொல்லாக் கருங் காக்கை' என்கின்றார். கருங் காக்கை சரிதான்; 'பொல்லா' என்று ஏன் அடைகொடுக்க வேண்டும்? நூலாசிரியர் சிறுவராக விருந்தகாலத்திலே, காக்கைவந்து கையி லிருந்த அப்பத்தினைப் பறித்துக் கொண்டு போயிருக்கலாமோ? ஒரு வேளை இருக்கலாம் நான் சிறுவனா யிருக்கும்பொழுது கூட, ஒரு நாள், ஒரு காக்கை, என்கையிலிருந்த அப்பத்தைப் பறித்துக் கொண்டு போய் விட்டது, அப்படிக் காக்கை செய்தது திருட்டுச் செயல் அல்ல, நட்புச் செயல் என்று எனக்குப் புலப்பட்டது. மற்றொரு நாள், பக்கத்து வீட்டுச்சிறுவன் என் கையிலிருந்த அப்பத் தைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடினான்; பின்னே தொடர்ந்து சென்று, நான் பிடிக்கப் போகும் தருணத்திலே, அப்பத்தைப் புழுதியிலெறிந்து விட்டு, நகைத்தான். அவன் எனது நண்பன்; காக்கையும் அப்படியே.

சிறு குழந்தை, 'குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டி'க், காக்கையைப் பிடிக்கப் போகிறது. குழந்தையின் கை தனது முதுகிற் படும்வரையும் அசையாம லிருந்த காக்கை, மெல்லென எழுந்து, ஒரு பாகந் தள்ளி, உட்காருகிறது. குழந்தை மீண்டும் தொடர்ந்து, தொடப் போகுஞ் சமயத்திலே இன்னுமொரு பாகந் தள்ளி, உட்காருகிறது. குழந்தையும் காக்கையும் நண்பர்கள்; 'காக்கா! கண்ணுக்கு மை கொண்டுவா!' என்று குழந்தை பாடுகிறது. இலகுவாக எழுந்து, பறந்து, மெல்லென அமருவதனாலே, பஞ்ச தந்திர நூலாசிரியர், முன்னொரு காக்கைக்கு, 'லகுபதனன்' என்று பேரிட்டு வழங்கினாரோ; வேறேதாவது காரணம் இருக்குமோ, தெரியவில்லை. பஞ்சதந்திரத்திலே நரித் தந்திரம் ஆகப் பெரிய தந்திரம்; காக்கைத் தந்திரத்தை அதற்கு அடுத்த படியாக வைக்கலாம். மூடர்கள் தந்திரியைப் பொல்லாதவ னென்று சொல்லுவது வழக்கம். ஆனால், அமிதசாகரர் மூட ரல்லவே; 'தந்திரக்காக்கை' யென்று சொல்லியிருக்கலாம்; 'பொல்லாக் காக்கை' என்னும் பழிச் சொல் முறையாகுமா? இக் காலத்திலுள்ள அமெரிக்க, ஐரோப்பியருள்ளே, அறிவு குறைந்த மக்கள், கரு நிற மனிதர் இழிந்தவர்கள், என்று நினைப்பது உண்டு. வெள்ளையருக்கு ஒரு சட்டம், கரியருக்கு ஒரு சட்டம் வகுப்பது, நாகரிகம் மலிந்த இக்காலத்திலேதான்; நீதிமானான காரிகை நூலாசிரியர், இரு வேறு சட்டம் வகுத்துக் கூறுவாரா? அப்படியிருக்க மாட்டாது

தமிழ்ப்பொழில் துணக் 16, மலர் 10, விக்கிரம வருடம் தை மாதம் (January-February 1941) பக்கம் 367-376

இந்த நிலையிலே, நூலாசிரியரது நீதியை அறிவதற்குப், பாட்டு முழுவதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பது முறையாகுமல்லவா? என்ன சொல்லுகிறார் கேட்போம்.

‘சுருக்கமில் கேள்வித் துகள்தீர் புலவர்முன்
யான்மொழிந்த

பருப்பொருள் தானும் விழுப்பொரு ளாம்பனி
மாலிமயப்

பொருப்பகஞ் சேர்ந்தபொல் லாக்கருங் காக்கையும்
பொன்னிறமாய்

இருக்குமென் நிவ்வா றுரைக்குமன் றோவிவ்
விருநிலமே’

என்று, அவையிலிருந்த புலவர்களை முன்னிலைப்படுத்தி, ஆசிரியர் அவையடக்கங் கூறுகின்றார்.

புலவர் கூட்டத்தைப், ‘பொன்மா லிமயப் பொருப்பு’ என்கின்றார். மிகப் பொருத்தமான உருவகம்.

‘அளக்க லாகா அளவும் பொருளும்
துளக்க லாகா நிலையும் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையு மலைக்கே.’

என்று ஆசிரியர் பவணந்தியாரும்,

‘நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.’

என்று, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும் கூறுகின்றார்கள் :

என் கண்முன்னே தோன்றுகிற, ‘நீலநிற விசும்பணவும் நெடுங் குடுமி மலைத்தொடர்கள்’ நெடுமால் போலவும், புலவர் போலவும் காட்சி தருகின்றன. அஃதன்றியும், இம்மலை, கங்கைப் பேரியாறு தோன்றுமிடமல்லவா? ஆதலினாலே கவிப்பெருக்கினுக்கு ஊற்றிட மாகிய புலவர்கள், இமயத்திற்கு ஒப்பாதல் பொருத்தமாகு மல்லவா? அப் புலவர் முன்னிலையிலே அடங்கி நின்று, தமது நீர்மையினைப் பணிவினொடும் கூறுகின்ற ஆசிரியர், என்னைப் போலக், கரிய திருமேனியாகவிருந்தாரோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனது தாயார் நல்ல பொன்னிறமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பெற்றார்களோ, பிறரிடம் வாங்கி வளர்த்தார்களோ என்று இளமையிலே, நான் நினைப்பதுண்டு. தந்தையாரது நிறம் எனது நிறம், ஆசிரியர் அமிதசாகரர் காக்கைபாடினியாரது வழிவந்தவ

ரென்பது ஓர் பழங் கொள்கை. அதுபற்றி, அவர் காக்கை வண்ணத் தராக இருந்தார் எனத் திட்டமர்கச் சொல்லலாமா? அதுவும் பொருந்தாது.

இவை ஒருபாலாகக், காக்கைக் குலத்துக்கே ஒரு பெரும் பழிச்சொல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்திரன் சிறுவன், காக்கை வடிவாக வந்து, சீதா பிராட்டியாரது திருமேனியைத் தீண்ட முயன் றானாம். இராமபிரான், 'வல்லவன் கையிற் புல்லும் ஆயுதம்' என்றபடி, ஓர் அறுகம் புல்லினைக் கிள்ளி, அவ் வஞ்சக்காக்கைமீது எறிந்தாராம். இராமபாணம் தப்புவதே கிடையாது. காக்கை, மேலேழுலகம், கீழேழுலகம் எங்கும் பறந்து, பல தேவர்களிடம் முறையிட்டதாம். ஒன்றும் முடியாமல், கடைசியிலே, இராகவனையே சரண்புகுந்ததாம். அடைக்கலம் புகுந்தோரைக் காப்பாற்றும் அவ்வண்ணல், வஞ்சக் காக்கையினது ஒரு கண்ணைக் கொண்டு போம்படி, இராம பாணத்துக்குக் கட்டளையிட்டாராம். அன்று முதலாகக் காக்கைக் குலம் அனைத்தினுக்குமே இரு கண்ணுள் ஒரு மணி யாயிற்றாம். சயந்தன் செய்த பிழைக்குக் காக்கைக் குலம் ஈடு. இது என்ன நீதி? நமது முதற்றாய் தந்தையரை வஞ்சித்த சாத்தான், ஏதேன் தோட்டத்திலே, பாம்பு வடிவமாகப் புகுந்தானாம். சாத்தானுடைய பிழைக் காக, யெகோவா பாம்புக் குலம் முழுவதும் மண்ணிலே நகர்ந்து செல்லவேண்டுமென்று, சாபமிட்டாராம், பாம்புக் குலம் மண்ணில் நகரும் நீதியும், காக்கைக் குலத்திற்கு ஒரு கண்மணி போன நீதியும் ஒரே நீதிதான்.

மேலும், அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்திலிருந்து காவிரி நீரைச், சிவ குமாரன், காக்கையாகச் சென்று, கவிழ்த்து விட்டாராம். 'வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற்காவிரி', சோழ நாட்டிற்கு வளந்தருங் காவிரி, அத்தகைய காவிரி பெருகுவதற்குக், காக்கை காரணமாகவிருந்ததென்றால், அது, காக்கைக் குலத்துக்கே பெரும் பேராகுமல்லவா? 'கங்கை கொண்ட சோழன்' என்பது போலக், 'காவிரி கொண்டகாக்கையார்' குலம் என்று, காக்கைகளுக்கு ஒரு விருது எழுதி விடலாம்.

அது நிற்கப், புலவர் தம்மைக் காக்கையென்று சொல்லுவதற்கு வேறு காரணங்களும் உண்டா? ஆம், உண்டு. இக்காலத்துப் பெரும் புலவரொருவர்,

'காக்கை குருவி யெங்கள் சாதி—நீள்
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்'

என்று வெற்றி முரசு கொட்டுகிறார்.

ஓநாய்க் குலத்திலும் பார்க்கக் கொடியது, மனிதக் குலம். ஒரு குலத்தினுள்ளே, ஒன்றினை யொன்று கொல்ல முயல்வதும், ஒன்று வாழ்வதைக் கண்டு மற்றையது மனம் எரிவதும், இந்த மனிதக் குலத்து உயிர்களுக்கும், மனிதக் குலத்தோடு பழகிய நாய்க் குலத்து உயிர்களுக்குமே யன்றி, மற்றெந்தக் குலத்து உயிர்களுக்கும் கிடையாது. 'காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் என்ற பெரியோர் வாக்கின்படி, உறவினரோடு கலந்துண்ணுவது காக்கைக்கு இயல்பு. புகண்டர் என்னும் ஒரு முனிவர் காக்கைக் குலத்தவரென்று பெரியோர் சொல்லக் கேள்வி.

கதையை நீடித்துவிட்டோம். காரிகை நூலாசிரியர், தம்மையே காக்கை யென்று கூறியதும், 'பொல்லாக் காக்கை' என்று அடையடுத்துக் கூறியதும், பொருத்த மென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். 'இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை' பொன்னிறமாகு மென்று சொன்னாரே, இந்த உண்மையை இமயத்திலே ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ள வேண்டுமென. இமயத்திற்கு வருமுன், என்னுள்ளத்திலே, ஓர் ஆசைபிறந்தது. வந்து ஓராண்டாகிறது; நான் கண்டறிந்தவற்றைச் சொல்லும் உரிமையுண்டு.

நான் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தது, கார் காலமும் கூதிர்க் காலமும் ஒருங்கியைந்த இலையுதிர் காலத்தில். அக்காலத்திலே, ஆச்சிரமத்துப் பாதையின் இரு மருங்கிலும் ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் தேவதாரு மரங்கள் நிரம்பப் பூத்திருந்தன. பூக்களிலிருந்து சிந்திய மகரந்தப் பொடியானது, பாதையினையும், பாதை யோரத்திலிருந்த கற்பாவிய குடிசையினையும் பொன்னிறமாக்கிவிட்டது. சில பூக்களைப் பறித்துப் புறங்கையிலே பூசினேன்; கருமை பொன்மையாயிற்று. இக் காரணத்தினாலேதான், இம் மலைக்குப் பொன்மலையென்று பெயர் எய்தியதாயிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன்.

தேவதரு மலர்விரிந்து சிந்தியபூந் துகள்செறிந்து
மேவியபொன் வண்ணத்த வீதியெலாம்

என்று, எனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன். வந்து இரண்டு திங்களுக்குள்ளே, கூதிர்க்காலம் வந்தடுத்தது. தண்ணீருறைகின்ற கடுங்குளிர்; நாங்களெல்லோரும் விறகு கட்டைகளையடுக்கி, நெருப்பினை வளர்த்துக், கை கால்களைக் காய்ச்சிக் கொள்வோம். கம்பிளிக் கால்மேசு, கம்பிளிக் கைமேசு, கம்பிளிச் சட்டை, போர்வை இவையெல்லாம் அணிந்திருக்கும் போது கூடப் பல்லுக் கொடுகும். இப்படியிருக்க, ஒருநாள், வானம் இருண்டு, ஆலங்கட்டி பெய்தது. மிளகுப் பரிமாணம் முதல் கொட்டைப் பாக்குப் பரிமாணம் வரையுமுள்ள பனிக்கட்டிகள் பேரிரைச்சலோடு பொழியும் போது, வானத்திலிருந்து விழும் செருமானியர் குண்டுக்கு அஞ்சி, ஒதுக்கிடந்தேடுகின்ற இலண்டன் மாநகர மக்களைப் போல, நாங்களும்

வீட்டினுள்ளே நுழைந்து கொண்டோம். ஐஸ் கட்டியைப் போலத் திண்மையாயிருப்பதும், கொட்டைப்பாக்களவானதுமான ஆலங்கட்டி ஒன்று விழுந்தாலே தலையுடையப் போதுமானதாகும். சிறிது நேரத்திலே, ஆலங்கட்டி மழையும் இரைச்சலும் நின்றுவிட, ஓர் அமைதியேற்பட்டது. ஞாயிற்றினது மெல்லென்ற கதிர்கள் வீசின; பறவைகள் ஓதுக்கிடத்திலிருந்து புறப்பட்டன! நாங்களும் வெளியே வந்தோம்; காலை ஒன்பது மணியிருக்கும்; காற்றுச் சிறிதேனுமில்லை. நந்தியாவர்த்த மலர்களையும், முல்லை முகைகளையும், மல்லிகை மெல்லரும்புகளையும், நறுக்கிய வெள்ளிச் சரிகையையும், பாலின் நுரையையும், அன்னத்தின் தூவியையும் வானவர் வாரிவாரியிறைப்பது போல இம்மழை வீழ்ந்தது. செங்கதிர்ப் பரிதி தண் கதிர் மதியம் போல விளங்கியது. நிலவுக் கதிர் விழுவதுபோல, மரங்களின் இலைகள்மீதுபனி பொழிந்தது. நிலத்திலே நான்கு அங்குலக் கனத்திற்கு பனி மூடியது. பாற்கடல் போலப், பார்த்த விடமெங்கும், தூய வெள்ளை நிறம்; மலைகளெல்லாம் வெள்ளிக் குன்றங்களாக மாறிவிட்டன. மணற் சீனிபோல நிலத்தின்மேற் கிடந்த பனியின்மேல் நாங்கள் வெறுங் காலோடு நடக்க, அதுவும் மணல் போலச், சொருசொருவென்று, விட்டுக் கொடுத்தது. குளிரைத் தடுக்கும் பொருட்டுச் சப்பாத்து அணிந்துகொண்டு சிலு குழந்தைகளைப்போலப், பனியைக் கையிலெடுத்துத் திரட்டி, வீசி, ஆர்ப்பரித்து விளையாடினோம். இரண்டு நாள் கழித்து மீட்டும் இம் மழை. கூரையிலிருந்து வடிகின்ற பனி, பனிங்குப் பிளவு போல அழகு காலும், மொத்தம் முப்பது அங்குலத்துக்கு மேல் பனி மழை பெய்யக் கண்டேன் தேவதாரு மலர்களைக் குறித்து எடுத்த பாட்டு நிறைவெய்தியது.

தேவதரு மலர்விரிந்து சிந்தியபூந் துகள்செறிந்து
மேவியபொன் வண்ணத்த வீதியெலாம் அன்னத்தின்
தூவியெனப் பாணுரையின் தோற்றமென இம்மீழத்
தாவில்புகழ் வெள்ளிவெற்பின் தவளநிறம் பெறுவனவே.

இப்படித் தோற்றிய வெள்ளி மலைகளைச் சூரியதேவன், தனது இரசவாத வித்தையினாலே, பொன்னாக்கும் விந்தையினைக் காண, அதிகாலையிலே விழித்தெழுவேண்டும். நான் வசிக்கும் அறையிலிருந்து பார்க்க, நேரே தெரிவது, திருக்கேதாரமலை.

தொண்டரஞ்சு களிறும் மடக்கிச் சுரும்பார்மலர்
இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்ய மிடமென்பரால்
வண்டுபாட மயிலால மான்கன்று துள்ளவரிச்
கெண்டைபாயச் சுனைநீல மொட்டலருங் கேதாரமே.

என்று திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடிய திருக்கேதாரம்; தினமும் விழிதியின் றெழுந்தவுடனே வடக்கு நோக்கித் தரிசிப்பது, அத்திரு

மலையைத் தான். அதற் கணித்தாகத், திரிகுலி; அதற்கப்பால் நந்தாதேவி - இது இந்தியாவிலே ஆக உயர்ந்த கொடுமுடி (இருபத் தாறாயிரம் அடிக்கு மேலானது) எவரெஸ்டு, திபெத்து நாட்டிற் குரியது.

ஞாயிறு தோற்றத்துக்கு முன்னே, இருளிலே, காரிரும்பு போலத் தோற்றிய மலைச் சிகரங்கள், இளங்கதிர் பட்டவுடனே, பொன்னா கின்ற காட்சி விந்தையாயிருக்கும். கால்மணி நேரத்திற்குள்ளே, பொன்னெல்லாம் வெள்ளியாய்ப் போய்விடும். மீட்டும், மாலை யிலே, செல்கதிர்க் கிரணம் செறியக், கால் மணி நேரத்திற்கு, இமயம், பொற்கோட்டிமயமாகும்.

நீலநிற விசும்பணவு நெடுங்குடுமி மலைத்தொடர்கள்
மேல்விழுந்த இமமழையால் வெள்ளியெனத் திகழ்வனவால்
காலையினு மாலையினுங் கதிரவனார் வேதிக்க
மாலவனா ராடையென வயங்குவ பொன் னிறம்படர்ந்தே.

செல்கதிர் பொன்னிறமானது; அது மரப்பாவையின் மேற்படின, மரப் பாவை பொற்பாவை போலத் தோற்றும்; பொன்னின் பாவையிற் பட்டால் எப்படி யிருக்கும், அப்படி யிருந்தார்களாம், தமிழ் மதுரையிலிருந்த பெண்கள் என, மாங்குடி மருதனார், மதுரைக் காஞ்சியிலே, கூறுகிறார்.

செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை
செல்கடர்ப் பசுவெயிற் றோன்றி யன்ன
செய்யர்.

-மதுரைக் காஞ்சி, 410-413.

கருங்கல் மலை வெள்ளி மலையாவதும், பொன்மலையாவதும் எப்படியென அறிந்துகொண்டோம். காக்கைக்கு என்ன நிகழ்ந் ததென வாசகர்கள் வினவலாம்.

கோழி கூவிக், காகங் கரைந்தாற்றான், பொழுது விடியும் என்று தெற்கே யுள்ள பலர் நினைப்பது போலவே, நானும் நினைத் திருந்தேன். இது சிவபூமி; சூரியதேவன் ஒரு பணி விடைக்காரன்; ஆதலினாலே, ஒருவகை ஆரவாரமுமில்லாமல், உரிய காலத்திலே, பளிச்சென்று வந்து, கைகட்டி, வாய்புதைத்துக்கொண்டு நிற்பான். அவனது வருகையைக் குறித்துக் கோழியும், காகமும் கட்டியங் கூறுவதில்லை.

கூதிர்க் காலங் கழிந்தது. இளவேனிற் காலம் வந்தது. செடி கொடிகள் தளிர்ன்று, முளையரும்பிப் பூமலர்ந்தன. உச்சிப் பொழு திலே, ஒருநாள், எங்கேயோ விருந்து, ஒரு காக்கை வந்தது. மெலிந்த தோற்றம், நமது காக்கைகளைப் போல, உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் கரையாமல், 'இங்குவா' 'இங்குவா' என்று நலிந்த குரலிலே

கரைந்தது. பொன்னிறமோ என்று பார்த்தேன்; இல்லை. உருக்கினாற் செய்த அரத்தினது தோற்றமாக விருந்தது. ஏது, புலவர் சொல் பொய்த்து விட்டதோ என்று எண்ணினேன். புலவர் சொல் பொய்க் கவில்லை. காலை யெழுந்திருத்தலும், மாலை குளித்து மனைபுகு தலும் மேலான காக்கைகட்குரிய குணம். இந்த மூடக் காக்கை, காலையிளங் கதிரிலோ, மாலைச் செல் கதிரிலோ, தனது குல வொழுக்கம் குன்றாது, வந்திருக்குமாயின், செங்கதிர்ச்செல்வன் இரசவாதஞ் செய்து, ஒரு நாழிகைப் பொழுது, பொற் காக்கையாக்கி யிருப்பான். உச்சிக் காலத்திலே, இது வந்தது தான் தவறு என்று நினைத்தேன். காக்கையும் பறந்து போய் விட்டது. திருத்தக்க தேவரது பாட்டொன்று நினைவிற்கு வந்தது.

விழுக்கொடு வெண்ணஞ் சல்லா உகிர்மயிர் உமிழ்கட் பீளைப் புழுப்பயில் குரம்பை பொல்லாத் தடிதடிக் கீந்த போழ்தில் விழித்தியார் நோக்கு கிற்பார் பிள்ளையார் கண்ணுட் காக்கை கொழிப்பரும் பொன்னிற் றோன்றுங் கொள்கைத்தாற் கெடியே (யென்றான்.

பிள்ளை, கரிக்குருவி. 'கரிக்குருவியார் கண்ணுக்குக் காக்கையார் பொன்னொத்துத் தோன்றினார்' என்னும் பழமொழி இப்பாட்டி னுட்பொதியப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனம் உருச்சிறந்து தோன்று வதற்குக் காரணம், விளைகின்ற காமம், அன்பு நோக்கு இரும்பை யும் பொன்னாக்கிவிடும் என்பது ஒரு தலை.

அதுபோலப், புலவர்களது அன்பு நோக்கு உளப்படுமாயின், என் புன்மொழியும் பொன்பொழியாம் என்னும் கருத்து, அமுத சாகரரது பாட்டினுள்ளே தொனிக்கின்றது. இமயம், தேவரும் முனி வரும் வாழுமிடம். சார்ந்ததன் வண்ணமாவது உயிர்க்கு இயல்பு. இங்கு வாழ்தலினாலே, உள்ளத்திலே படிந்து கிடந்த அறுவகைக் குற்றத்தின் கருமை நீங்க, உள்ளமானது தெளிவெய்துகின்றது. காலை யிலும் மாலையிலும் திருவாளனது பேரருளிணாலே, தியான வேளையிலே, உள்ளம் அவனது பொன் வண்ணத்திற் படிந்து நிற்கிறது. இதனை அநுபவத்திற் கண்டு, இமயத்தைச் சார்ந்த காரணத்தினாலே, உள்ளமாகிய கருங்காக்கையும் பொன்னாயிற்று எனத் துணி வெய்தினேன்.

மயக்கந் தீர்க்கும் மருந்து

பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள், சிரோமணிகள், பிரசங்கிகள், எழுத்தாளர்கள், ஆசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள், பெரும் பேராசிரியர்கள், எம். ஏ. பி. எச். டி. என்றித்தகைய பட்டதாரிகள் எத்தனையோ பேரை அண்டை வீட்டிலும், சந்தியிலும், தெருவிலும் தினந்தோறும் காண்கின்றோம். இத்தன்மையோர் ஒருவர் இருவர் நமது சொந்தக்காரராகவும் நண்பராகவும் இருக்கலாம். உயர்ந்த பரீட்சைகளிலே தேறியதற்கு அறிகுறியாகக் கல்விக்கழகங்கள் பட்டங்களை வழங்குகின்றன. பரீட்சைகள் பொதுவாகக் கடினமானவை. 'தொலைவில் பன்னூல் ஆய்ந்து சிவந்தது பாவணர் நெஞ்சம்' என்ற புலவர் உரையின்படி பரீட்சைக்குப் படிக்கும் வித்தியார்த்திகள் அநேக புத்தகங்களை ஆராய்ந்து படிக்க வேண்டியவர்கள். நுண்ணுணர் வில்லாதவர்கள் நெட்டுருப்பண்ணியாவது பரீட்சைத் தொல்லையைத் தொலைக்கவேண்டும். பரீட்சையிலே தேறிப் பட்டம் பெறாவிட்டால் வேலைகிடையாது. என்ன செய்யலாம்? இளமாணவர்கள் சுமந்துகொண்டு போகிற சுவடிகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்த மாத்திரத்தே பட்டிக்காட்டான் பேராச்சரிய முற்று, இவ்விளைஞர்கள் அறிவுக் கடல்களாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பான்.

வெளித் தோற்றம் ஆடம்பரந்தான். சற்றே உள் நுழைந்து பார்ப்போம். வீட்டிலே மனைவி மக்களோடும் சுற்றத்தாரோடும் இவர்கள் நடந்து கொள்ளுகிற முறையையும், இன்பத்துன்பங்கள் வந்து எய்தும்போது இவர்களுடைய மன நிலையையும், இத்தகைய பிறவாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் கூர்ந்து அவதானித்து நோக்குவோமாக. இவர்களும் நம்மைப்போல உடம்பு வேர்த்தாற் குளிக்கிறார்கள், பசி வந்தால் உணவு உண்ணுகிறார்கள்; உறக்கம் வந்தால் தூங்குகிறார்கள்; பெரிய ஞானவான்களும் இப்படித்தான் செய்கிறார்கள். 'வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தாற் புசித்து விழிதுயின்று, பார்த்தால் உலகத்தவர்போற்றிரிவர் பற்றற்றவரே' என்று பெரியோர் கூறவில்லையா? இச்செயல்களை நோக்கி நாம் உலகத்திலுள்ள சாதாரண மனிதர்க்கும், பட்டதாரிகளுக்கும் உண்மை ஞானிகளுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினைக் காணுதல் கூடாது. படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களுள்ளே ஞானிகளுமுண்டு, அஞ்ஞானிகளுமுண்டு; அப்படியானால் ஞானமென்பது கல்வியின் வேறாய ஒரு பொருளாக

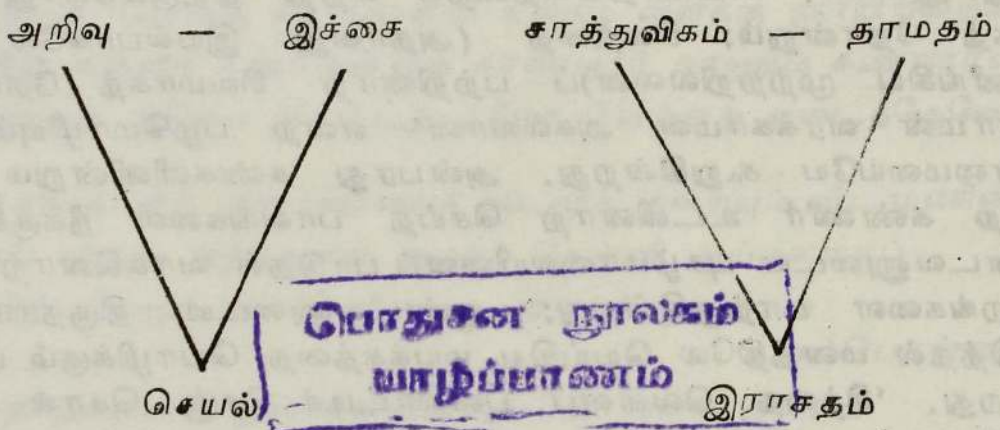
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விருயம், தொகுதி 21, பகுதி 02, விக்கிரம வருடம் மாசி மாசம் (மார்ச் - ஒப்பிரச் 1941) பக்கம் 70-73,

இருக்க வேண்டுமல்லவா? வேறுபாடு எது என்பதை ஒரு வகையாக ஆராய்ந்து காண்போம். முதலிலே பட்டம் பெற்றோரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியை இன்னுஞ் சற்றுக்கருதி நோக்குவோம்.

கொண்ட மனைவியிருக்க அண்டை வீட்டுப் பெண்டுகளோடு நேசம் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவோர் படித்தவர்களுந்தான் இருக்கிறார்கள். படித்துப் பட்டம்பெற்ற பெண்பாலர்தாமும் ஒழுக்கந்தவறி நடப்பதை ஒரோலழிக் காண்கின்றோம். அயலானோடு பகைத்துக்கொண்டு அவனைக் கெடுப்பதற்கு வழிதேடி யலைகின்ற அறியாமை படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களிடத்திலும் காணப்படுகிறது. நற்கருமங்களுக்கு உதவிபுரியாமல், உண்ணாமல், உடுக்காமல் பணத்தினைக் கெட்டியாகப்பிடித்துவைக்கும் உலோபத்தன்மை பட்டம்பெற்றவர்களைத்தானும் விட்டபாடில்ல. இரவுபகலாக மனைவியீதும் மக்கள்மீதும் அளவுகடங்காத காதல்செலுத்திக்கொண்டு நடுவுநிலைமையையும், பிறர் நலத்தையும் ஒருசிறிதும் கருதாது வாழுகின்ற மோகவாழ்க்கை படித்தவரிடமுங் காணப்படுகிறது. செல்வக் களிப்பினாலோ, கல்விச்செருக்கினாலோ மதமுற்று 'எனக்கு யார் நிகராவார்' என இறுமாந்து திரிவது படித்தவர்க்கும் இயல்புதான். 'அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தபமுன்னோர் தந்தை தாய்' என்றிவரது சொற்களினாலும், செய்யத்தகாத காரியங்களையும் பிடிவாதத்தினாலே செய்து முடிக்கும் மாற்சரியக்குணமும் கற்றவரிடத்தும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே பெரியோர் கடிந்தொதுக்கிய காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் எனப்பட்ட ஆறுகுற்றங்களும் கல்லாதாரிடத்திற் போலவே கற்றவரிடத்திலும் காணப்படுகின்றன. இந்த ஆறினையும் திருவள்ளுவநாயனார் காமம், வெகுளி, மயக்கம் எனமுன்றாக்கிக் கூறுவர். நாம் இப்பொழுது விசாரிப்பது தத்துவஞானமலை; வாழ்க்கைஞானமாதலினாலே தத்துவஞானச் சொற்களைச் சாதாரண வாழ்க்கைஞானச் சொற்களாக மொழிபெயர்த்துக் கொள்வோம். காமம் என்றால் விருப்பம்; வெகுளி என்றால் வெறுப்பு; மயக்கம் என்பது பேதைமை, அறியாமை. எனக்கு இது வேண்டுமென்று அவாவுகின்ற விருப்பமே காமம்; அது கிடையாத பொழுது பிறனிடத்துச் செலுத்துகின்ற கோபமாகிய வெறுப்பே வெகுளி இவையிரண்டினுக்கும் காரணமாகிய அறியாமையே மயக்கம். அனைத்துக்குற்றங்களுக்கும் காரணமாகிய மயக்கந் தீர்ந்தாலன்றி உண்மைஞானம் உதிக்க மாட்டாது. ஆதலினாலே மயக்கம் தீர்க்கும் மருந்து எதுவென்று நாம் ஆராய்ந்து காணவேண்டும்.

'நூலுரை போதகாசிரியர் மூவரும் முக்குணவசத்தான் முறைபிறழ்ந்தவரே' என்று நூலாசிரியரொருவர் மற்றொரு தொடர்பிலே கூறிய உண்மை இவ்வாய்ச்சிக்கும் பொருந்தும். நாம் ஆரம்பத்திற் கூறிய பண்டிதர் முதலிய பட்டதாரிகள் நூலாசிரியர், உரையாசிரி

யர், போதகாசிரியர் என்னும் மூன்று வகையினராவர். ஞானாசிரியர் இவரின் வேறாவார். நூலுரைபோதகாசிரியராகிய மூவரும் உண்மைநெறி வழி நடப்பதுண்டு. ஏனெனில் இவருடைய மனமானது முக்குணத்தின் வழிபட்டு நிற்கும். ஞானவான்கள் முக்குணங்களுக்கும் மேற்பட்டவர்கள். முக்குணங்கள் இவர்களைப் பீடிப்பதில்லை. தத்துவஞான நூல்கள் முக்குணங்களைத் தாமதம், இராசதம், சாத்துவிகம் எனக் கூறுவன. கடவுளைக் குணாதீதராகவும், குணங்களோடு கூடியவராகவும் சமயநூல்கள் கூறுவன. குணங்களோடு கூடியவராகக் கூறுமிடத்துத் தாமதகுணம் இச்சாசத்தி யெனவும் இராசதகுணம் கிரியாசத்தி யெனவும், சாத்துவிககுணம் ஞானசக்தி யெனவும் வழங்கப்படுவன. நாம் பேசுவது வாழ்க்கைஞானம், ஆதலினாலே இந்தத் தத்துவஞானச் சொற்களை இயன்றவரை மொழிபெயர்த்துக் கொள்வோமாக. ஞானம் — அறிவு; கிரியை — செயல், தொழில்; இச்சை — விருப்பு. காமம். அறிவு, இச்சை, செயல் என்னும் மூன்றும் நமது மனத்துக்கு உரியன. இவற்றை ஆங்கிலநூலார் Knowing, Feeling, Willing எனவும், Cognition, Affection, Conation எனவும் தமது மன நூல்களிலே வழங்குவர். அறிவு சாத்துவிககுணம்; இச்சை தாமதகுணம்; செயல் இராசதகுணம் இவைதமமைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இரண்டு முக்கோணங்களாக நிறுத்திக்கொள்வோம்

ஒவ்வொரு குணமும் மற்ற இரண்டினையும் பாதிக்கு மென்பதை நுணுகி நோக்கிக் கண்டுகொள்ளலாம் இராசதகுணமானது சாத்துவிககுணத்தின் வழியும் நடக்கும்; தாமதகுணத்தின் வழியும் நடக்கும். சாதாரணமான சொற்களிலே கூறினால் நாம் வாழ்க்கையிலே செய்கின்ற செய்கைகளுள்ளே ஒரு சில அறிவுவழியாகச் செய்யப்படுவன; ஒரு சில இச்சை வழியாகச் செய்யப்படுவன; மற்றொருசில அறிவு இச்சை இரண்டினாலும் நடப்பன. இச்சை தீயவிச்சையாயின் அதனோடு ஒன்றிநிற்கும் அறிவும் தீயதாகும்; இவற்றின்வழியாகப் பிறந்த செய்கையும் தீயசெய்கையாகும். ஆதலினாலே 'ஆசையறுமின், ஆசையறுமின்' என ஞானவான்கள் கூறினார்கள். இல்லறத்திலிருந்தால் ஆசையறாதென நினைத்துத் துறவுபூண்டு ஒருசிலர் காட்டுக்குச்

செல்லுகின்றனர் ஆனால் மனமும் அதன் குணங்களாகிய அறிவு, இச்சை, செயல்களும் அவர்களோடு உடன்செல்லுகின்றன. காட்டிலிருந்தாலும், நாட்டிலிருந்தாலும், கட்டுக்கடங்காத மனம் தீயவிச்சைகளை நாடுகின்றது. 'காடுங் கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட அதன் பிறகே ஒடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ' என்று புலம்பவேண்டியிருக்கிறது. இச்சை தீயவிச்சையாயிருக்கும் வரையும் கற்றசல்வியும் பயன்தருவதில்லை. பண்டிதர்கள் ஆதிய பட்டதாரிகள் அல்லலுறுவதற்குக் காரணம் இதுவெனக் கண்டுக்கொண்டோம்.

இனி வாதத்திலும் ஆராய்ச்சியிலும் நேரம்போக்காமல் மயக்கந்தீர்க்கும் மருந்து இதுவென முன்னோர் கூறிய மொழிப்பொருளைச் சுருக்கமாகத் தருவாம். மனிதன் தனது சொந்தமுயற்சியினாலும் புத்தகக்கல்வியினாலும் பாசநீக்க மெய்தி, உண்மைஞானத்தை அடைய முடியாது. நிலத்தில் நின்று மேன்மாடிக்குக் குதித்துவிட முடியாது. பற்றுக்கோடாகிய ஏணியைப் பற்றிப்படிப்படியாக ஏறவேண்டும். 'பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றுப் பற்றுக் பற்று விடற்கு' என்று பெரியோர் கூறிய உண்மையைச் சிந்திக்கவேண்டும் ஞான குருவையோ. ஞான குருவினால் உணர்த்தப்பட்ட இஷ்ட தேவதையையோ பற்றுக்கோடாகக்கொள்ள வேண்டும். சார்ந்ததன் வண்ணமாகத் தோன்றும் பளிங்கு போன்றது நமது ஆன்மா. காமமாதியவற்றைப் பற்றி நிற்குப்போது அவையாகத் தோன்றும்; சிவத்தை (அதாவது இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிய முற்றறிவனை)ப் பற்றினாற் சிவமாகத் தோன்றும். 'இராமன் வரக்காமன் அகல்வான்' என்ற பழமொழியும் இந்த உண்மையையே கூறுகின்றது. அன்பரது கண்களினின்றும் பொழிகின்ற கண்ணீர் உடலினாற் செய்த பாவங்களை நீக்குகின்றது; ஆண்டவனுடைய புகழ்மாலையினைப் பாடுதல் வாக்கினாற் செய்த குற்றங்களை மாற்றுகின்றது; ஆண்டவனுடைய திருநாமத்தைச் சிந்தித்தல் மனத்திலே யெய்திய மயக்கத்தை யொழிக்கும் மருந்தாகின்றது. 'சிந்தை வெள்ளப் புனலாட்டிச் செஞ் சொல் மாலையடிசேர்த்தி, எந்தை பெம் மான் என்னெம்மான் என்பார் பாவம் நாசமே' என்பது அப்பர் சுவாமிகளது திருவாக்கு கடவுளை ஒரு பொழுதும் மறவாமல், அடைந்து, குளிரத் தொழுது, சிந்தையுள்ளே வைத்து. அன்பினால் அணைத்து, விருப்பினால் விழுங்க வேண்டும். அப்பர் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த பாவநாசத் திருப்பதிகம் சிவனடியாராலே என்றும் ஓதுதற்கு உரியது; அது மயக்கம் தீர்க்கும் மருந்து. அத்திருப் பதிகத்தை இங்குத் தருகின்றோம்.

பற்றந் றார்சேர் பழம்பதியைப் பாகூர் நிலாப பவளத்தைச்
சிற்றம் பலத்தெந் திகழ்கனியைத் தீண்டற் கரிய திருவுருவை
வெற்றி யூரில் விரிசுடரை விமலர் கோனைத் திரைசூழ்ந்த
ஒற்றி யூரெம் உத்தமனை உள்ளத்துள்ளே வைத்தேனே.

ஆனைக் காவில் அணங்கினை ஆரூர் நிலாய அம்மானைக்
கானப் பேரூர்க் கட்டியைக் கானூர் முளைத்த கரும்பினை
வானப் பேரார் வந்தேத்தும் வாய்முர் வாழும் வலம் புரியை
மானக் கயிலை மழகளிற்றை மதியைச் சுடரை மறவேனே.

மதியங் கண்ணி நாயிற்றை மயக்கந் தீர்க்கும் மருந்தினை
அதிகை மூதூர் அரகினை ஐயாறமர்ந்த ஐயனை
விதியைப் புகழை வானோர்கள் வேண்டித் தேடும் விளக்கினை
நெதியை ஞானக் கொழுந்தினை நினைந் தேற் குள்ளம்
நிறைந்ததே:

புறம்பயத்தெம் முத்தினைப் புகலூர் இலங்கு பொன்னினை
உறந்தை யோங்கு சிராப்பள்ளி உலகம் விளக்கு ஞாயிற்றைக்
கறங்கு மருவிக் கலுக்குன்றிற் காண்பார் காணும் கண்ணானை
அறஞ்சூழ் அதிகை வீரட்டத் தரிமா னேற்றை யடைந்தேனே.

கோலக் காவிற் குருமணியைக் குடமுக் குறையும் விடமுணியை
ஆலங் காட்டி லந்தேனை அமரர் சென்னி ஆய்மலரைப்
பாலிற் றிகழும் பைங்கனியைப் பராய்த் துறைஎம்
பசும்பொன்னைச்
சூலத் தானைத் துணையிலியைத் தோளைக் குளிர்த்
தொழுதேனே.

மருக லுறைமா ணிக்கத்தை வலஞ் சுழியின் மாலையைக்
கருகா லூரிற் கற்பகத்தைக் காண்டற் கரிய கதிரொளியைப்
பெருவே னூரெம் பிறப்பிலியைப் பேணு வார்கள் பிரிவரிய
திருவாஞ் சியத்தெஞ் செல்வனைச் சிந்தை யுள்ளே வைத்தேனே.

எழிலார் இராச சிங்கத்தை இராமேச் சுரத்தெம் எழிலேற்றைக்
குழலார் கோதை வரைமார்பிற் குற்றாலத் தெங்குத்தனை
நிழலார் சோலை நெடுங்களத்து நிலாய நித்த மணாளனை
அழலார் வண்ணத் தம்மாளை அன்பிலனைத்து வைத்தேனே.

தேவநூலகப் பிரிவு

மாலை தோன்றும் வளர்மதியை மறைக் காட்டுறையும்

மணாளனை

ஆலைக் கரும்பின் இன்சாற்றை அண்ணா மலையெம்

அண்ணலைச்

சோலைத் துருத்திநகர்மேய சுடரிற் றிகழுத் துளக்கிலியை
மேலை வானோர் பெருமானை விருப்பால் விழுங்கி யிட்டேனே.

சோற்றுத் துறைஎஞ் சோதியைத் துருத்திமேய தூமணியை
ஆற்றிற் பழனத் தம்மாளை ஆலவாயெம் அருமணியை
நீற்றிற் பொலிந்த நிமிர்திண்டோள் நெய்த்தா னத்தெந்
நிலாச்சுடரைத்
தோற்றக் கடலை யடலேற்றைத் தோளைக் குளிரத்
தொழுதேனே.

புத்தா ருறையும் புனிதனைப் பூவ ணத்தெம் போரேற்றை
வித்தாய் மிழலை முளைத்தானை வேள்விக் சூடிஎம் வேதியனைப்
பொய்த்தார் புரமூன் றெரித்தானைப் பொதியின் மேய
புராணனை
வைத்தேன் என்றன் மனத்துள்ளே மாத்தூர் மேய மருந்தையே.

முந்தித் தானே முளைத்தானை மூரி வெள்ளே றூர்ந்தானை
அந்திச் செவ்வான் படியானை அரக்க னாற்றல் அழித்தானைச்
சிந்தைவெள்ளப் புனலாட்டிச் செஞ்சொன் மாலை யடிசேர்த்தி
எந்தை பெம்மான் என்னெம்மான் என்பார் பாவம் நாசமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

விபுலாநந்தர் கடிதம்

உலக மாதாவின் திருவருளை முன்னிட்டுப் பிரிய நண்பர் நல்ல தம்பியவர்கட்கு எழுதுவது;

29-1-41 கடிதமும் சில மாதங்கட்கு முன்பு எழுதிய கடிதமும் கிடைத்தன. 'எங்கணாயினும் அன்பராயிருப்பவர் இதயம் விட்ட கலாரே' என்றபடி உண்மை நட்புப் பிறிதொரு சார்பு வேண்டாது நிலைத்திருப்பது. 'வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில்' எனும் ஆன்றோ ருரையின் உண்மையினையும் யாமிருவரும் அறிவோம்: இவ்வெழுத்து உங்களது முகவரிக்கு வருகிறதாயினும் நண்பர் இராமநாதபிள்ளைக்கும் உரியது. சில ஆண்டுகள் நேரிற் கண்டு உரையாடும் நலம் கிடைத்திலதாயினும் அவர்கள் கவித்தொகைப் புத்தகம் கையிலேந்திக் கொண்டு விவேகானந்த சபைக்கு வந்த அந் நாளிலே அகக் கண்ணுட் பதிந்த நினைவு அப்படியேயிருக்கிறது. வலையபட்டியிலும் தமிழ்த் தொண்டாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இமயத்துக்கு வந்த என்னையும் தமிழ்த் தொண்டு விடேனென்று பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. 'அளுத்துகமம்' என்னும் சிங்களமொழிக் குப் 'புத்தூர்' என்பது. தமிழ் மொழிபெயர்ப்பென்றெண்ணுகிறேன். நீங்கள் புத்தூருக்குத் தமிழ்த் தொண்டாற்றப் போகிறீர்கள். நண்பர் இராசநாயகம் (உவாட்சன்) அவர்கள் முஸ்லீம் ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் பலவாற்றானும் தகுதிவாய்ந்த நல்லதம்பியைத் தலைமையாசிரியராகப் பெறுவதைப் பெரும் பேறாகக் கொள்ள வேண்டும். 'மனக்கினிய பெருங்குணத்து நல்லதம்பிப் பாவலன்' என்று அழியாத தமிழ்ச் செய்யுளிலே நான் நற்சான்று பகர்ந்து விட்டேன் தமிழறிஞர்களிடையே என்னுரை ஓரளவிற்குச் செல்லும். வேண்டிய விடத்து அந்தச் செய்யுளைக் காட்டலாம். தமிழறியாதாரி டத்துச் செல்லுந்தரத்ததாக ஆங்கிலத்திலே ஓர் உரையெழுதித் தரவேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்கு மறுமொழியாகத் தமிழருமை அறியாதவர்களிடத்து வேலைக்குப்போக வேண்டாமென்று நான் கூறுவேன். உங்கள் அண்ணருக்கு ஆங்கிலத்திலே ஒரு நற் சான்று எழுதியனுப்பினேன். அவரது நிலைவேறு. நீங்கள் எந்நாளும் தமிழ்த்தொண்டு புரிய வேண்டும். கூழுணவுதான் கிடைத்தாலும் தமிழ்த்தாயின் அருளைக்கருதி ஏற்றுக்கொண்டு விரிந்த முறையிலே தொண்டாற்ற வேண்டும். எனது வாழ்க்கையிலே பொருள் வருவாய் பெரிதாகவிருந்த உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பலவற்றை ஏற்று நடத்தினேன். ஒன்றுக்காவது கேள்விக்கடிதமோ பிறருடைய நற்சான்றோ நான் விடுத்தது கிடையாது.

முத்தமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பிக்கு எழுதிய கடிதம் ஈழகேசரி 21-03-1948 கடிதம் எழுதிய திகதி 07-02-1941

“இருக்குமிடந்தேடி என்பசிக்கே யன்னம்
உருக்கமுடன் கோண்டு வந்தா லுண்பேன்”

என்றபடி என்பின்னின்று பன்முறை விரும்பி யழைத்த இடங்களையே நான் நாடினேன். செட்டிநாட்டரசர் தாமும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வரவேண்டிமென்பதாக என்னிடம் வந்து என்னைக் கேட்ட பின்பு தான் அவரது கேள்விக்கு நான் ஒருவாறாக இயைந்தேன் தொண்டுபுரிவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இரவு பகல் ஓய்வற்றுக் கல்வியைப் பெருக்கிப் பொதுக் கழகங்களில் விரிவுரையாற்றுதல்; நூலெழுதுதல், திங்கள் வெளியீடுகளில் ஆராய்ச்சி முடிபுகளை வெளியிடுதல் என்றித்தகைய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து கொண்டு வந்தால் வேண்டிய உயரிடமெல்லாம் தானாகவே வரும். வராவிட்டாலுங் குறைவொன்றுமில்லை. உடுக்க நான்கு முழத்துணியும் உண்ண அளவான அன்னங் கறியும் பெரியோருடைய கூட்டுறவுமே நமக்கு இவ்வாழ்க்கையில் வேண்டற்பால.

தமிழ்ப் புலவராகிய நாம் கம்பனுடைய வழித்தோன்றல்களென்பதையறிய வேண்டும். அவனைப்போல நாமும் மன்னன் முன்னிலையிலே ஏமாப்போடு நின்று

‘மன்னவனு நீயோ வளநாடு முன்னதோ
உன்னையறிந்தோ தமிழை ஒதினோம்’

என்று துணிவாகச் சொல்ல வேண்டும். ஈழ நாட்டிலே உயர்ந்த தமிழறிவு குறைவெய்தி வருகிறது. நானொருவன் தாய் நாட்டிலும் சிறிது பெயர் பரவத் தொண்டாற்றிக் கொண்டுவருவது போதாது. ஏதாவது வாழ்க்கைக்குச் சிறிது ஊதியந்தரும் தொழிலைப் பார்த்துக் கொண்டு உயர்ந்த தமிழ்த் தொண்டுக்குத் தகுதியெய்தும் வண்ணம் நூலாராய்வதிலும், நூலெழுதுவதிலும் பொழுது கழிக்கும்படி பணிவாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அரசினருத்தியோகத்திலும் Zahira கல்லூரிக்கடமை சிறந்ததென்பது எனது கருத்து. புலோலியிலே இரு கண்ணுங் குருடராகிய சிதம்பிரப்பிள்ளையென்பவர் எழுதி வெளியிட்ட கந்த புராண உரையை நாம் பாராட்டியது நினைவிருக்கலாம் ‘இரு வேறுலகத்தியற்கை திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு’ என்னும் பொய்யா மொழியை மறக்கக் கூடாது. பொருள் அழிந்து போவது; புகழ் நிலவுவது. நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையிலே விழைதற்குரியன இரண்டு: இம்மைப் புகழ், மறுமையின்பம். ஈதல் நமக்குரியதேயன்றி இரத்தலல்ல. துறவியாகியும் நான் பிறரையிரந்தது கிடையாது. தொழிலினால் வந்த ஊதியத்தை நான் ஒரு சிறிது துய்த்து எஞ்சியதைப் பொதுப்பணிக்கு ஈந்தேன். பிரபுத்த பாரதத்திற்கும் வருவாயுண்டு. அவ்வருவாயில் ஒரு சிறிது ஆச்சிரமத்திலே

எனது உணவுச் செலவுக்குக் கொடுத்து வீட்டு மிகுதியைப் பொதுப் பணிக்குக் கொடுக்கிறேன், உணவையே மறந்திருக்கக் கூடியநிலை வந்தாற் பெரிதுதான். நட்புரிமைபற்றிச் சொந்தக்கதை அளவு கடந்து படித்துவிட்டேன். (சம்பளமற்ற) வேலை இந்நாட்களில் மிக அதிகம்; தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ், இராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் வெளியீடுகளுக்கு மாதந்தோறும் எழுத வேண்டும் வேறு வெளியீடுகளுக்கு இடையிடையே எழுத வேண்டுமெனத் தமிழ்த் தாயின் கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. என்ன நூல் கற்று வருகிறீர்கள்? இந் நாட்களில் எத்தனை பாட்டு எழுதினீர்கள்? என்ன ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறீர்கள்? என நான் உங்களைக் கேட்கிறேன். அடுத்த கடிதத்தில் விரிவாக விடையெழுதவும் - அன்புள்ள விபுலாநந்தர்.

“தமிழ்ப் புலவராகிய நாம் கம்பனுடைய வழித்தோன்றல்களென்பதை யறியவேண்டும். அவனைப் போல நாமும் மன்னன் முன்னிலையிலே ஏமாப்போடு நின்று ‘மன்னவனுநீயோ வளநாடு முன்னதோ, உன்னை யறிந்தோ தமிழை ஓதினோம்’ என்று துணிவாகச் சொல்ல வேண்டும். ஈழ நாட்டிலே உயர்ந்த தமிழறிவு குறைவெய்தி வருகிறது.” எனத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகிய விபுலாநந்த அடிகளார், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதமொன்றிற் குறிப்பிடுகின்றார். இக் கடிதம் 7-2-41-ல் எழுதப்பட்டது. அப்போது அடிகளார் மாயாவதியிலுள்ள தவப்பள்ளியிலிருந்து வெளியாகும் பிரபுத்தபாரதம் என்ற ஆங்கில மாசிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

மகாலிங்கசிவத்தின் மலர் நிகர் மாட்சி

நண்பர் மகாலிங்கசிவம் மணிபல்லவமாகிய யாழ்ப்பாணம் என்னும் நந்தவனத்தின் நடுவிலே, மட்டுவில் என்னும் தேனார் பூங்கொடியிலே அலர்ந்து, “மங்கலமாகி இன்றியமையாது யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொளும்” மென்னீர்மை யெய்தி, நாடெங்கும் நன்மணங்களுற்றிச் செஞ்சொல்லாகிய இன்மதுப்பொழிந்த ஒரு செல்வ நறுமலர். இவரது பிரிவு, துறவியாகிய எனது உள்ளத்திற்கே துயர் விளைக்குமாயின், ஏனைய நண்பரும் மாணவரும் சுற்றத்தாரும் எத்துணை மனத்துயர் எய்தி நிற்பார் என்பதை யான் எடுத்துக் கூறவேண்டியதில்லை. மட்டுவில் வேற்பிள்ளை யாசிரியர் அவர்களை யான் பலமுறை சிதம்பரத்திற் சந்தித்ததுண்டு. ஒருங்கு வதிந்த நாட்களிலெல்லாம் அவர்களோடு உடன் சென்று கோயில் தரிசனஞ் செய்தேன். தில்லைவாழ்ந்தணர் முதலாக அனைவரும் அவர்கள் பாற் செலுத்திய நன்மதிப்பினைக் கண்டு, நிரம்பிய கல்வியைப் போலவே அவர்களிடத்து நிரம்பிய தெய்வ பக்தியும் உண்டு எனக் கண்டேன். கொழும்பு அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிலே நான் கல்வி பயின்ற காலத்திலே, உடன் சாலை மாணவரும், அரிய நண்பரும் இப்பொழுது கொக்குவில் ஆங்கில பாடசாலைத் தலைமை யாசிரியராயிருப்பவருமாகிய திரு. கார்த்திகேசரது நட்புரிமையினாலே, பருத்தித்துறையிலே சில வாரந் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது திரு. வ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களோடு கலந்து உரையாடினேன். திரு. கார்த்திகேசர்க்குச் சகோதரிமுறை பூண்டவருடைய திருமணக்கு யான் சென்றபோது, அந்த அம்மையார் விருந்தினனாகிய எனக்கு இன்னுரையாக ‘முன்ன மேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ, பன்ன காதிப்பாயலோ பச்சையா லிலையோ, சொன்ன மெய்த்தவச் சுருதியோ கருதிநீ யெய்தற், கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில்’ என்னும் பாரதச் செய்யுளைக் கூறியது இன்றும் என் நினைவிலிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்திலே நான் ஆசிரியத்தொழில் நடாத்திய காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் மகாலிங்கசிவத்தின் உடன் பிறந்தாரையும் சுற்றத்தார் பலரையுங் கண்டு பழகி உறவு பூண்டேன். ஆடவர் பெண்மக்களாகிய அனைவரும் சிறந்த தமிழ்ப்புலமை செய்தியிருப்பதை நோக்கி, மகாலிங்கசிவம் பிறந்த குடும்பமே புலவர் குடும்பம் எனத் தீர்ப்பிட்டேன். இவர் மட்டுவிற்பூங்கொடியிலே தனித்து அலர்ந்த மலரல்ல, பல மலர்களிடையே தோன்றிய சிறந்த மலரென அறிந்தேன்.

களங்கமற்ற நட்பும், இன்மொழியும், நல்லொழுக்கமும், அழுக்காறின்மை, அவாவின்மை என்னும் அருங் குணங்களும் மகாலிங்க

இந்து சாதன வச்சிர விழா மலர் வீக்கிரம வருடம் புரட்டாதி மாசம் (ஒக்டோபர் 1949) பக்கம் 30 - 31

சிவத்திற்கு அணிகலன்களாகத் திகழ்ந்தன: 'வலம்புரி முத்திற் குலம் புரி பிறப்பும், வான்யாறன்ன தூய்மையும், வான்யாறு நிலம்படர்ந்தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும், திங்களன்ன கல்வியுந் திங்களொடு, ஞாயிறன்ன வாய்மையும் யாவதும், அஃகா அன்பும் வெஃகாவுள்ளமும், துலைநாவன்ன சமனிலையுளப்பட, எனத் தொல்லாசிரியர் நல்லாசிரியருக்குக் கூறிய இலக்கணங்கள் இவரிடம் நிரம்பியிருந்தமை இவரிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர் பெரும்பயனெய்துதற்கேதுவாயிற்று.

கையறு நிலைச்செய்யுள் கூறுவதற்கு எனது துறவு நிலை இடந்தராதாதலினால், அண்மையிலே யான் எழுதி வெளியிட்ட 'அருச்சனை மலர்' என்னும் செய்யுளை மகாலிங்கசிவத்துக்கு உரிமையாகக் குகின்றேன். 'நினைவுமலர்' வெளியிட விரும்பிய நண்பர்கள் இவ்வுரையையும் இப்பாட்டையுஞ் சேர்த்துக் கொள்வார்களாக.

அருச்சனை மலர்

தென்ற லுலாவுஞ் செழிப்பான பூஞ்சோலை,
 பூஞ்சோலை யுள்ளே பொலிந்ததொரு மல்லிகையில்
 மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த மலரொன்று
 காலைப் பொழுதிற் கதிரவனைக் காண்பதற்காய்ப்
 பனிநீர் குளித்துப் பலர்தன் னுடன்பிறந்தார்
 இனியாரொ டொன்றி இருக்கின்ற வேளையிலே
 நந்தா வனத்தின் நடுவேயோர் ஆண்டிவந்தே
 இந்தமலர் ஈசற் கிசைந்தமலர் என்றுசொல்லி,
 அந்த மலரை அழகான மென்மலரை
 மெல்ல எடுத்து விரைந்துசென்று கோயிலிலே
 பூசை புரியும் புரோகிதர்கை யிற்கொடுத்தான்;
 ஆசையுடன் வேதியர்தான் அருச்சனைசெய்யும் பொழுதில்,
 ஈசன் அடிக்கீழ் இயைந்த வொருபீடத்தில்,
 வெள்ளை மலரதுதான் விழுந்து கிடந்ததுவே;
 வள்ள லடியிணையை வாழ்த்தி வணங்குமொரு
 செஞ்சொற் புலவனங்குச் சேர்ந்தானப் போழ்தினிலே,
 நெஞ்ச முருகி நிதமும் வழிபடுவோன்,
 ஆடகச்செம் பொன்னால் அமைத்து மணிபதித்த
 பீடத்தின் மேலே பிரிந்து கிடந்தமலர்
 வாடத் தொடங்கும் வகையை அவன்கண்டு,
 'மென்மலரே! மென்மலரே! வெள்ளை நிறமலரே!
 வாசமலரே மதுத்துளித்த நன்மலரே!
 நேசமல ரேயுன் நிலையை நினைந்தக்கால்,
 உள்ள முருகுதையோ! ஒருநாள் கழியுமுன்னே
 வாடி வதங்கி, வணப்பனைத்தும் போயொழிய,

மாண்டு மடிவாயோ? மண்ணிற் புழுதியாய்த்
 தீண்டுவா ரின்றித் தெருவிற் கிடப்பாயோ?
 நந்தா வனத்தின் நடுவே யிருந்தனையே,
 சொந்தமனை சுற்றந் துறந்து சிவனடியைச்
 சிந்தித் திருந்தனையே செல்வ நறுமலரே!
 என்றினைய சொல்லி, இரங்குவான் கண்முன்னே
 மென்மலரின் ஆவி விழுந்தஉட லைப்பிரிந்து,
 மேலெழுந்து சென்று விரையார் திருவடியின்
 வாசத்தோ டொன்றியென்றும் வாடர மலரடியில்
 அத்துவித மாகி, அமைந்தங் கிருந்ததுவே
 அப்பரிசு கண்ட அணிசொற் றமிழ்ப்புலவன்
 வாச மலரின் வரன்முறையைச் சிந்திப்பான்;
 நாவுக் கரசர் நவின்ற திருப்பதிகம்
 பேசப் பெரிதும் இனிய பிரான்றன்னை
 'வாச மலரெலாம் ஆனாய்நீ யே'யென்னும்,
 'பார்க்கு மலருடு பரம னிருத்தலினாற்
 சீர்த்த மலரெடுக்கச் சிந்தைசெலா' தென்றுமுனம்
 தாயுமா னாடிகள் சாற்றும் மொழியுமுண்டு
 மெல்லரும் பாகி விரிந்தமல ரீசன்
 நல்லுருவ மாதலினால் நாதனடி நாடியது;
 மாசற்ற உள்ளம் மலருடலம் மன்னுழயிர்
 ஈசற் கிவையனைத்தும் என்னக் கொடுத்ததுவே;
 உள்ளம் உடலமுயிர் உள்ள அனைத்தினையும்
 வள்ளல் இணையடியில் வைத்தார் பிறப்பறுப்பார்
 என்றும் அழியா இயல்புறுவார் இவ்வுண்மை
 நன்றிம் மலரெனக்கு நல்கியதென் றுள்ளருகி
 வாடா மலரடியை வாழ்த்திப் பணிந்தனனே.

மாயாவதி, அல்மோரா,
 இமாலயம், 4-3-41.

கவியும் சால்பும்

‘திருமலி யழகுடைச் செழும்பொருள் தானே
உவகை நீர்மையது; ஆங்கவ் வுவகை
பன்னாட் கழியினும் கழியா வியல்பிற்
றண்டா விற்பந் தந்நிற் பதுவே’

என ஆங்கிலமொழிப் பெரும்புலவராகிய கீற்சு (Keats) என்பவர் தாம் இயற்றிய எந்திமியோன் (Eadymion) என்னும் பெருங்காப்பியத்திற்குத் தோற்றுவாய்கூறினார். ‘அழகுடைப்பொருள் என்றும் உவகைதருவது; அழியாவிற்பத்தின் நீர்மையது; ஆதலின், அதுவே புலவராற் பாடுதற்கமைந்தது’ என்பது கீற்சு நிறுவிய முடிபு. இப்புலவர் தாமே மற்றொருசெய்யுளாகத்து,

‘அழகே உண்மை, உண்மை அழகென
உலகினில் அறிந்தோர் அறிவுபிற வேண்டார்’

எனக்கூறினார். ஈண்டு அழகிற்கு உண்மை ஒப்புடைப்பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

அறிவு, இச்சை, செயல் (ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி) எனும் மனநீர்மை மூன்றனுள் அறிவு, உண்மைப்பாலது; இச்சை அழகின்பாலது; செயல் செம்மைப்பாலது. உண்மை, அழகு, செம்மை என்பன முறையே அறிவு, இச்சை, செயலுக்கு எல்லையாகவும் நிலைக்களமாகவும் அமைந்தன.

மனநீர்மை மூன்றாயினும் மனம் ஒன்றே. ஆதலினாலே உண்மை அழகு, செம்மையென்பன தம்முள்ளே ஒப்புடையவாயின. அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு; அழகே செம்மை, செம்மையே அழகு; உண்மையே செம்மை, செம்மையே உண்மை.

செம்மை, உண்மை, அழகென்னும் இவற்றை வடநூலார் சிவம், சத்தியம், சுந்தரம் என்பர்; ஆங்கிலநூலார் Goodness, Truth, Beauty என்பர்.

‘நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென்னும் நடுவுநிலைமையாற் கல்வியழகே யழகு’ என்புழி ‘நெஞ்சத்து நல்லம்’ எனச் செம்மையும். ‘கல்வியழகு’ என அறிவும், அழகின் வேறின்மையாதல் கூறப்பட்டது. ‘உருவின்மிக்கதோர் உடம்பி’னைப் பெற்றோரும் கல்வியறி

செந்தமிழ். தொகுதி 38, குதி 4. விக்கிரம வசுடம் மாசி மாதம் (February March - 1941 பக்கம் 177 - 184.

தேசிய நூலகப்பிரிவு
மாநகர் நூலகச் சேவை

5464-C

வில்லாதவழி அறிவுடையோரால் அழகிலரெனக் கருதப்படுவராதலின், 'கல்வியழகே யழகு' என்னுமிடத்து வந்த ஏகாரம் பிரிநிலையம் தேற்றமுமாயிற்று.

அழகும் உண்மையும் கவிப்பொருளாயினவாறு போலச் செம்மை வயத்ததாகிய சால்பும் கவிப்பொருளாயிற்று. காப்பியத் தலைவனிடம் காணப்படும் சால்பே காப்பியக்கவிகள் விரித்துக்கூறும் பெரும்பொருள்.

வாழ்க்கையிலே சால்புவாய்ந்தோனாகிய கவிஞனொருவன் சால்பினைக் கவிப்பொருளாகக்கொண்டு செய்யுள்செய்வானாயின், அச்செய்யுள் இனிமையும் மாண்பும் உறுதியுந்தந்து மிளிருமென்பது அறிஞராயினாருக்கு உடம்பாடேயாம்.

வெள்ளகால் சுப்பிரமணியமுதலியார் என்னும் தமிழ்ப்பெருங்கவியினது தனிப்பாடல்களின் தொகுதியும் அப்பெரியாரது எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவிலே, மதுரைத்தமிழ்சங்கத்தாரையுள்ளிட்ட தமிழறிஞர் கூறிய வாழ்த்துரை, வாழ்த்துச் செய்யுட்களின் தொகுதியும் கையகத்துள்ளன.

'புதுவதுகிளந்த யாப்பின்மேற்'றாகிய கவிதை பெருவரவிற்றாகிய இக்காலத்திலே, தொன்மைநலஞ் சிறிதுங் குன்றாத செய்யுள் செய்யும் புலவர் மிகச் சிலரேயாவர். அப்புலவர்வரிசையிலே முதற்கண்வைத்து எண்ணுதற்குரிய வெள்ளகால்கிழார் இயற்றிய தனிச் செய்யுளகத்துக் காணப்படும் கவியழகுகள் பல துறைய. அவை அனைத்தினையும் ஆராய்ந்து கூறப்புகின் உரை பெருகுமாதலின், மக்களைத் தேவராக்கும் நீர்மையதாகிய 'சால்பு' என்னும் பெரும் பொருளினைக் குறித்து, வாழ்க்கையிலே சால்புவாய்ந்த இப்பெருங்கவி கூறிய பலகவிதைகளிலே ஒருசிலவற்றை யாராய்ந்து அவை தம்முட் பொதிந்த அழகினை எடுத்துக்காட்டுதலே 'கவியும் சால்பும்' என்னும் இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

'அன்புநா னொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ, டைந்து சால் பூன்றிய தூண்,' என ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் சால்பிற்கு நிலைபேறாவன இவையெனக் கூறுமுகத்தாற் சால்பினது வரை விலக்கணங் கூறினார். சுற்றத்தார்மேலேயன்றிப் பிறர்மேலு முளதாய அன்பும் பழிபாவங்களினானாலும், யாவர்மாட்டும் ஒப்புரவு செய்தலும், பழையார்மேற் கண்ணோடலும், எவ்விடத்தும் மெய்மை கூறலுமே சால்பிற்கு நிலைபேறாவன.

‘என்றும், நல்லோ ரிணக்கமே நாணீஇணங் கிடுக
 நல்லோர் நினைவே நான்நினைந் திடுக;
 நல்லோர் உரையே நான்உரைத் திடுக;
 நல்லோர் நடையே நான்நடந் திடுக;

.....
 உயிர்களை வருத்தல் ஒழிவே னாக;
 உயிர்போ மெனினுமெய் உரைப்பே னாக;
 களவினைக் கனவினுங் கருதே னாக;

.....
 அயலவர் பொருளினை அவாவே னாக;
 அவர்கள் தம் வாழ்வுகண் டமுக்குறே னாக;
 அவர்செயும் நன்றியை அயர்த்திடே னாக;
 முன்புபின் பவர்பழி மொழியே னாக;
 எங்கணும் அவர்புகழ் இயம்புவே னாக;
 அவர்குறை காண்டலிற் குருடனே னாக;
 அவர்மறை கேட்டலிற் செவிடனே னாக;
 அவர்க்கின்னா கூறலில் ஊமனே னாக;
 அவர்க்கூறு செய்தலில் முடவனே னாக;
 அவர்கேடு சூழ்தலில் அறிவிலே னாக;
 எனைக்கெடுத் தவர்க்கும்நன் றியற்றுவே னாக;
 வைதவர் தம்மையும் வாழ்த்துவே னாக;
 வெறுத்தவ ரெவரையும் விரும்புவே னாக;
 ஓறுத்தவ ருக்கும் உதவுவே னாக;
 பகைவர்க்கும் அன்புசெய் பண்பினே னாக;
 இத்தனை நல்லொழுக் கியைந்துளே மென்று
 பெருமைபா ராட்டிடும் பிழையிலே னாக;

.....
 என்னை எவரும் இகழினும் புகழினும்
 செவ்வம் என்னைச் சேரினும் தீரினும்
 இன்றே இறக்கினும் என்றும் இருக்கினும்
 எவ்வெவ் வின்பையும் எய்துதற் கெனினும்
 உண்மை வழுவி ஒழுகே னாக;

.....
 எச்செய லெனினும்யான் இயற்றிட நேருமேல்
 னன்மனம் அமைதியை இழந்திடா தாக;
 வருத்தம்என் மனத்தினை வருத்திடா தாக;
 கடல்மலை வனம் இடு காடுகள் முதலா
 வெருவீடு தனியிடம் மேவினே னாயினும்
 பாய்புலி பிடிக்கினும் பாம்பு கடிக்கினும்
 என் மனம் நடுக்கினை எய்திடா தாக;
 அலையா உறுதியிற் றசைக்க வொண்ணேனாய்

வச்சிர வெற்பென வற்பீனை உற்று
 விருப்புறு பொருள்கள் விட்டு விலகினும்
 வெறுப்புறு பொருள்கள் மேவிச் சேரினும்
 ஒழுக்கம் வழக்கா உளத்தே னாக

எனக் கவி ஆண்டவனை வேண்டுமுகத்தால் மேலும் மேலும்
 பெறுதற்குத் தாம் அவாவிய சால்பு எனும் அழியாச் செல்வத்தின்
 நல்லியல்புகளை வகுத்துரைக்கின்றார்.

யாம் முன்னர்க்காட்டிய ஐந்தினோடு 'அழுக்கா றவாவெகுளி
 யின்னாச்சொன் னான்கும் இழுக்காவியன்ற அற'மும் 'அஞ்சா
 மையீகை அறிவு ஊக்கம்' எனும் நான்கும், குடிமையும் மானமும்,
 பெருமையும், பண்புடைமையும் இதனுட் கூறப்படுதல் காண்க.

'நல்லொழுக் கத்துடன் வாழ்தலே நீடித்த
 நல்வாழ்க்கை யாகும் நடைபிறழ்ந்த
 புல்லொழுக் கம்முடை யோர்நீடு வாழ்ந்தாலும்
 பொன்றின வர்களே யென்றறிவீர் எனவும்,

'உண்மைக்கு மேலாம் மதமில்லை; எல்லா
 உயிர்க்கன்பின் மிக்கதோர் பத்தியில்லை;
 வண்மைக்கு மேலுப காரமில்லை; நல்
 வசனத்தின் மேலுப சாரமில்லை' எனவும்,

'ஓக்க ஊக்கமோ நுறுதிநம் உளத்தினுக் குதவி' எனவும்

'விண்ணி டிந்து விழுந்திடு மாயினும்
 மண்ணில் நீதி வழங்கக் கடவதே' எனவும்,

'மெய்ம்மைதேர் அறிவினை மேவி யுள்ளவர்
 செம்மனப் பாக்கியச் சிறப்பின் ஒப்பிலார்;
 தம்மைத்தாம் உடையர்; அத்தகைமை சார்ந்திலா
 மம்மர்மன் னவரினும் சிறந்த மன்னரே' எனவும்,

'உண்மையி னும்முய ரொருமத மும்மிலை;
 'அனைத்துண் மையினுக் களவிலை யாதலால்
 உண்மை யனைத்தும் உடைய மதமிலை;
 உண்மை யொன்றும் உறாமத மும்மிலை;
 எம்மதம் எவ்வள வுண்மையொ டியையுமோ
 அம்மதம் அவ்வள வுயர்வின தாமால்;
 மெய்யர் இவர், பொய் வேடத் தினர்இவர்,
 என்ன ஐயுற வின்றி அறியுமாறு
 உள்ளத் துள்ளதை உணரவல் லார்க்கலால்
 மற்றவர் உண்மை மதமறி வரிதால்

மனிதனை மதத்தால் மதியா தொழுக்கால்
 மதித்தலே உண்மை மதிப்பா சூங்காண்;
 ‘‘கருமமே யல்லது பிறிதென் கண்ட’’ தென்
 றுரைசெய் கம்பன் உட்கருத் திதுவே,’’

எனவும் வருபவற்றுள்ளே சாஸ்பின்துறை பல செவ்வியுறத் தரப்
 பட்டிருத்தல் காண்க.

வெள்ளகால்கிழாரது வாழ்க்கையிலும் செய்யுளிலும் இயைந்து
 நின்ற சாஸ்பின் பொலிவினை உற்று நோக்குங்கால்,

‘ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் சூதவுதல்
 போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
 அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
 நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை

.....
 பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்,’’

எனும் நல்லந்துவனார் கூற்று நினைவிற்கு வருகிறது.

இம்முதுபெரும்புலவர் நம்மனோரை நோக்கி, றாபெர்ட் பிரவு
 ணிங் (Robert Browning) எனும் ஆங்கிலமகாகவியின் உரையே
 தம்முரையாக,

என்னொடு

யாண்டுபல வாக நீவிரும் வாழுவின்;
 காண்டகு செம்மை ஈண்டுதற் குரிய;
 நாள்பல வாக நலம்பல பெறுகுவீர்;
 வாணாள்,
 பின்னவைக் காக முன்னவை யியைந்தன;

‘‘அனைத்தும் ஒருபிழம் பதனுள் இளமை
 ஒருபாற் பயனை உணர்த்தும்; மற்றொருபால்
 அமைதியுங் காண்மின்; அச்சம் அகற்றுமின்;
 நாதனை நம்புமின்;’’ என அவன் நவின்ற
 போதம் உளநரம் வாணாள் அனைத்தும்
 அவன்திருக் கரத்தில் அமைந்தன கண்டீர்;

என அறிவுரை கூறி வாழ்த்துவார் போலும்.

இவரை வாழ்த்திய தமிழ்ப்புலவரது செய்யுட்பாகங்கள் சில வற்றைத் தருகின்றோம்.

'தொண்டை மண்டல முதன்மையோர் மரபினிற் றோன்றி
எண்டி சைக்கணுந் தன்பெயர் வழங்கவந் திருநீர்
மண்ட லத்தையாள் மன்னனர் மகிழ்வுடன் வழங்கு
திண்டி றற்பெறு பட்டமும் புனைதரு சீலன்'

'செந்த மிழ்க்கொரு தாயக மெனப்புவி செப்ப
வந்த மாமது ரைத்தமிழ்ச் சங்கநா வலரொ
டெந்த நாளுநற் றமிழ்தழைத் திடமுயன் றிடலே
முந்து மாதவ மெனக்கொளு முத்தமிழ்ப் புலவன்'

'மிக்க கேளிருங் கிளைஞரு மெய்ந்நெறி வழுவா
மக்க ளும்பிறர் யாவரு மாண்புபெற் றுயர்தற்
கொக்கு மென்றுதன் சொற்செயல் குணமெலா மொருங்கு
தக்க கட்டளை யாக்கொளத் திகழ்ந்திடு சதுரன்'

'மாசில் உள்ளம் தூய ஒழுக்கம்
ஈசற் கன்பு தேசறு செவ்வம்
என்னும் பெருமைகள் துன்னும்

திருவுடைச் சீர்சால் பெரியர்'

'தொண்டை மண்டலத் தொல்வே ளாண்குலப்
பண்டைநற் பண்புகள் பலவும் பாங்கினில்
விளங்குங் குலநல விளக்கே'

'பணத்தால் மேன்மைக் குலத்தால் நல்வங்
கணத்தால் உயர்சுவி மணத்தால் ஆயிரம்
முழுமதி நோக்கிய செழுமையாற் பெரியோன்'

என அவையகத்தார் கூறிய இவையனைத்தும் இவர்க்கு ஒவ்வவ
வாதலின், யாமும் இவர்தாம்,

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையிற்
காதலின்பத்துத் தூங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகளும்
அழுக்கா றின்மை அவாவின் மையென
இருபெரு நிதியமும் ஒருதா மீட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர்'

ஆமென அறிந்து உளமகிழ்வெய்துகின்றோம்.

எண்ணும் இசையும்

பழந்தமிழ் இசை மரபு வழக்கு வீழ்ந்தது போலவே, எண் கணித இயற்கணிதத் தொன்னூல்களும் வழக்கு வீழ்ந்தனவாதலின், இவ்வாராய்ச்சியிலே இயன்றவரை எளிதான கணித முறைகளையே கையாளுவாம். பாணனது வரலாற்று முறையினையாம் மறந்து விட்டோமாதலினாலே. பாணன் செவி கருவியாகக் கண்ட முடிபுகளை யாம் என் கருவியாகக் காண வேண்டியிருக்கிறது. கணித முறைகளை நுணுகி நோக்குவதோடுகூட இசைக்கருவிகளை அமைத்துச் செவி கருவியாகவும் இசையை உணர முயலவேண்டும். இசைப் பயிற்சி யில்லாதாரும் இசையுணர்ச்சி யடைவற்குத் தகவாக இவ்வாராய்ச்சியானது படிப்படியாக இசை வளர்ச்சி யெய்திய மரபினைக் காட்டிச் செல்லும்.

ஏழிசைகளின் பெயர், அலகு, ஓசை பிறப்பிடம்

மூதலிலே பழந்தமிழ் இசை நரம்புகளின் பெயரையும், அவை இக்காலத்து வழங்கும் பெயர்களோடு எவ்வாற்றான் ஒற்றுமையுடைய என்பதையும் ஆராய்வாம்.

இளி, நரம்பிற்குப் 'பட்டடை' என ஒரு பெயருண்டு. 'வண்ணப் பட்டடை யாழ்மேல் வைத்தாங்கு' (அரங்கேற்று காதை, 63) என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் உரையினை நோக்குக. 'எல்லாப் பண்ணிற்கும் அடிமணையாதலின்' இளி இப்பெயர் பெற்றது. 'ஷட்ஜம்' என்னுஞ் சொல்லும் ஏனை ஆறு சுவரமும் பிறத்தற்கு இடமாகியது என்னும் பொருளினைத் தரும். மேற் குறித்த உரைப் பகுதியிலே அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடும் 'இளிக் கிரம'த்தினை வடமொழியாளர் 'ஷட்ஜக் கிரமம்' என்றனர். இக்காலத்திலே வழக்கு வீழ்ந்த மத்திமக் கிராமம் 'குரற் கிரமம்' என்னும் பெயரோடு பழந்தமிழிசை மரபிலே வழங்கியது. பாலைத் திரிபு கூறுமிடத்து இதனைக் காட்டுவாம். முதலிலே தோன்றியது 'தாரக் கிரமம்' இதனை வடமொழியாளர் 'காந்தாரக் கிரமம்' எனப் பெயர் குறிப்பதோடு, அது தேவலோகத்துக்குப் போய்விட்டதென்பர். தமிழிசை மரபிலும் இது நெடுங்காலத்திற்கு முன் வழக்கொழிந்து போயிற்று தாரம் முதலாக நரம்புகளைத் தோற்றுவித்தல் தாரக்கிரமம் முதலிலிருந்ததற்குச் சான்றாகும். 'அலகு' என்பதனைப் பிற்காலத்தார் 'சுருதி' என வழங்கினர். அளவிடுங் கருவி அலகு ஆகும். சரிகமபதநி என்னும் ஏழு சுவரங்களுக்கும் பொருந்திய சுருதிகள் 4, 3, 2, 4, 4, 3, 2 ஆகும்.

தமிழ்ப்பொழில், காரணத் தமிழ்ச்சங்கம் தஞ்சாவூர் துணர் 17, மலர் 4, (பக்கம் 67-71) மலர் 5 (பக்கம் 45-107) மலர் 6 (பக்கம் 127-130) மலர் 7 (பக்கம் 158-160), விசு வருடம் ஆ4, ஆவணி, புரட்டாதி ஐப்பசி 1941

‘குரல்துத்தம் நான்கு கிளைமூன் நிரண்டாங்
 குரையா உழைஇளி நான்கு - விரையா
 விளரியெனின் மூன்றிரண்டு தாரமெனச் - சொன்னார்
 களரிசேர் கண்ணுற்றவர்.’

என்றமையின், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி
 தாரம் என்னும் ஏழும் இளிக் கிரமத்திலே, 4, 4, 3-2, 4, 3, 2 என
 அலகு பெற்று நின்றன. இவை தமையே இளி முதலாக இளி, விளரி,
 தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை உழை யென நிறுத்துமிடத்து
 அலகுகள் 4 3 2 4 4 3 2 என நிரல் பெறுதல் காண்க.

மேலே காட்டியவற்றினாலே இளி - ஷட்ஜம், விளரி - இருஷபம்,
 தாரம்-காந்தாரம், குரல் - மத்திமம், துத்தம் - பஞ்சமம், கைக்கிளை
 - வைவதம், உழை - நிஷாதம் என்பது தெளிவாகின்றது.

அஃதன்றியும், ஏழிசைக்கும் உரியவாக வடமொழி நூலும் தமிழ்
 நூலும் கூறும் விலங்கு பறவைகளின் ஓசையை ஒப்பவைத்து நோக்கு
 வோமாக

நாரதசிஷு சங்கீதரத்தினாகரம்

ச — மயில்	மயில்
ரி — பசு	சாதகம்
க — ஆடு	ஆடு
ம — கொக்கு	கிரௌஞ்சம்
ப — குயில்	குயில்
த — குதிரை	குதிரை
நி — யானை	யானை

வேண்டிய வண்டு மாண்டகு கிளியும்
 குதிரையும் யானையுங் குயிலுந் தேனுவும்
 ஆடு மென்றிவை யேழிசை யோசை.’

எனப் பிங்கலந்தையும்

‘வண்டு கிள்ளை வாசிமத யானை
 தவளை தேநுவா டேழிசை யோசை.,
 எனச் சேந்தன் திவாகரமும்

‘வண்டொடு கிள்ளை வாசி மதயானை தவளைதேநு
 ஒண்டிற லாடென் றேழு மோதுமே ழிசையி லோசை

எனச் சூடாமணி நிகண்டும், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை,
 இளி, விளரி, தாரம், எனும் ஏழிசையின் ஓசை கூறுதலின் இவ்வேழும்
 ம ப த நி ச ரி க என அமைந்து நின்றன வென்னும் உண்மை
 தெளிவாகின்றது.

பிங்கலந்தை

திவாகரமும்

சூடாமணியும்

குரல்	ம	வண்டு	வண்டு
துத்தம்	ப	கிளி	கிளி
கைக்கிளை	த	குதிரை	குதிரை
உழை	நி	யானை	யானை
இளி	ச	குயில்	தவளை
விளரி	ரி	பசு	பசு
தாரம்	க	ஆடு	ஆடு

ஷட்ஜ சுரத்திற்குத் தமிழ் நூல் குயில் தவளையைக் கூறிற்று, வட நூல் மயிலைக் கூறிற்று; மத்திம சுரத்திற்குத் தமிழ் நூல் வண்டினைக் கூறிற்று; வடநூல் கொக்கு, கிரௌஞ்சத்தைக் கூறிற்று. பஞ்சம சுரத்திற்குத் தமிழ்நூல் கிளியைக் கூறிற்று; வடநூல் குயிலைக் கூறிற்று.

இருஷபம் (விளரி) பசு, காந்தாரம் (தாரம்), ஆடு, தைவதம் (கைக்கிளை) குதிரை, நிஷாதம் (உழை) யானை என்பன இரு மொழி மரபுக்கும் ஒத்து நின்றன.

அஃதன்றியும், ஏழிசையின் பிறப்பிடமாகப் பிங்கல நூலினுள்ளே

‘குரலது மிடற்றிற் றுத்த நாவினிற்
கைக்கிளை யண்ணத்திற் சிரத்தி லுழையே
இளிநெற் றியினில் விளரி நெஞ்சினிற்
தார நாசியிற் றம்பிறப் பென்ப’

எனக் கூறியிருப்பதை வடமொழி நூல்கள் கூறும் பிறப்பிடங்களோடு ஒப்பவைத்து நோக்குமிடத்து, குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழும் ம, ப, த, நி, ச, ரி, க வாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

நெடுங்காலமாக அடைபட்டுக் கிடந்த பழந்தமிழிசைக் கருவூலத்தின் கதவினைத் திறப்பதற்கு இவ்வுண்மையே திறவுகோலாயிற்று.

ச ரி க ம ப த நி என்னும் ஏழும் ஷட்ஜம், இருஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் எனப்பட்டு ஏழு தீவுகளிற் பிறந்தனவாகவும். ஏழு இருடிகள். ஏழு கோத்திரங்கள், ஏழு நதிகள் ஏழு தேவதைகள், ஏழு வருணங்கள், என்றின்னவற்றுக்கெல்லாம் தனித்தனி உரிமையுடையவாகவும், பௌராணிக மதம்பற்றி ‘நாரத சங்கீத மகரந்தம்’ முதலிய பிற்காலத்து நூல்களிலே வழங்கப்படுவ வாயின,

திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர், திருப்பாணாழ்வார், பாணபத்திரர். என்னும் பெரியோர் தோற்றிய திருமரபாகிய பாண் மரபிலே

மிகப் பழைய காலத்திலே, குமரி நாட்டிலே ஏழிசைகளும் ஒரு குலமாக உதித்தன. வென்னுந் தமிழ்க்கொள்கை மேற்கூறிய பெளராணிகக் கொள்கையினும் வலியுடைத்து.

முது மறையாகிய வடமொழி வேதம் மேற்கொண்ட இசைமரபு எதுவென்பதனைப் பின்னர்க் காட்டுவாம்.

‘ஷட்ஜம்’ என்னுஞ் சொல்லின் முன்னிலை ‘ஷ’ ஆகும். ‘இருஷபம்’ என்னுஞ் சொல்லின் முதனிலை வடமொழி ஏழாமுயிராகிய ‘இரு’ என்பது. இவை தம்மை ‘ஸ’, ‘ரி’ எனக் குறியிடுதற்கு இலக்கண விதியில்லை. நிஷாத காந்தாரங்கள் நிஷத நாட்டிலும் காந்தார நாட்டிலும் தோன்றினமையின் இப்பெயர் பெற்றன என்பதும் பொருந்தாக் கொள்கையேயாம்,

ஆளத்தி

ச ரி க ம ப த நி என்னும் ஏழும் எக்காலத்திலே தமிழ் வழக்கிற் காணப்படுகின்றன என்பதை ஆராய்வாம்.

முதலிலே த, ந, ம என்னும் மூன்று மெய்யும் உயிர் பன்னிரண்டும் தமிழிலே ஆளத்தி யெழுத்துக்களாக வழங்கப்பட்டன. ஆளத்தியினை இக்காலத்தார் ஆலாபனம் என்பர்.

‘மகரத்தி னொற்றாற் சுருதி விரவும்
பகருங் குறினெடில் பாரித்து - நிகரிலாத்
தென்னா தெனாவென்று பாடுவரே லாளத்தி
மன்னாவிச் சொல்லின் வகை’

‘சூன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்தும்
நின்றார்ந்த மந்நகரம் தவ்வொடு - நன்றாக
நீளத்தா லேழும் நிதானத்தால் நின்றியங்க
ஆளத்தி யாமென்றறி’

என ஆளத்தி யிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

‘ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓளவென் றேழுமேழிசைக் கெய்து மக்கரங்கள்’ எனப் பிங்கலத்தையும்.

‘ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓளவெனு’ இவ்வேழுமுத்தும் ஏழிசைக்குரிய’ எனச் சேந்தன் திவாகரமும்.

‘ஆங்குள ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒள என்னுமேழும் தீங்கிலா அக்கரங்கள் செப்பு ஏழிசைக்குந்தானே’

எனச் சூடாமணி நிகண்டுங் கூறுதலின் மேற்கோளிலே 'கோடா நெடிலைந்தும்' என்பது கோடாநெடிவேழம்' என்றிருக்க வேண்டு மென்பது புலனாகின்றது.

இவை தம்மைக்

குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி தாரம்

ஆ ஐ ஓள ஊ ஏ ஈ ஒ

எனப் பழந் தமிழர் வைத்தார்களென்று ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இக்காலத்திலே மேனாட்டு ஒலி நூல் வல்லார் உயிரெழுத்துக்களுக்கு ஆராய்ந்து கண்ட இசையமைதி மேற்காட்டிய நிரலினோடு பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது.

இவ்வயிரெழுத்துக்களைத் தகர நகர மெய்களில் ஏற்றி ஆளத்தி செய்திருக்கலாமென்று புலப்படுகிறது. இக்காலத்திலே ஆரம்ப சுருதியையும் பஞ்சம சுருதியையும் சா - பா என்று இசை கூட்டுவது போலப் பழந்தமிழர் நின்ற நரம்பையும் கிளை நரம்பையும் தா-நா என்று இசைத்திருக்கவேண்டும்,

சிலப்பதிகாரம் வேனிற் காதையிலே அரும்பதவுரையாசிரியர் மருதப்பண்சாதி நான்கிற்கும் நிறை, குறை, கிழமை, கூறுமிடத்து

அகநிலை மருதமாவது 'ஓத்தகிழமையுயர்குல மருதம், துத்தமும் விளரியுங் குறை பிற நிறையே' இதன் பாட்டு.- ஊர்க திண்தேர் ஊர்தற் கின்னே, நேர்கபாக நீயா வண்ணம்'

'புறநிலை மருதம் குரல் உழை கிழமை துத்தங் கைக்கிளை குறை யாம் ஏனைத்தாரம் விளரி இளி நிறையாகும்' இதன் பாட்டு.- "அங்கட் பொய்கை ஊரன் கேண்மை, திங்கள் ஓர்நாள் ஆரும் தோழி'

அருகியன் மருதம் குரல் கிழமை கைக்கிளை, விளரி இளி குறை யாகும். ஏனைத் துத்தம் தாரம் உழை யிவை நிறையே'' இதன் பாட்டு:- வந்தான் ஊரன் மென் தோள் வளைய கன்றாய் போது காணாய் தோழி'

'பெருகியன் மருதம் பேணுங்காலை அகநிலைக்குரிய நரம்பின திரட்டி, நிறை குறை கிழமை பெறுமென மொழிபு இதன் பாட்டு

'மல்லூர், கோவ எம்முன், சொல்லற்பாண சொல்லுங்காலை, எல்லிவந்த நங்கைக்கெல்லாம், சொல்லுங் காலைச் சொல்லு நீயே'

அச்சப் புத்தகத்திற் கண்ட பாடத்தினைப் பொருட் பொருத்த மாகச் சிறிது வேறு படுத்தித்தந்தாம்.)

மேலே 'இதன் பாட்டு' எனத் தரப்பட்டன. நான்கும் நால் வகைச் சாதிப்பண்ணுக்கு முரிய நரம்பு அடைவினைக் குறிப்பிட்டன என்பது வெளிப்படை. அகம், புறம், அருகு என்னும் மூன்று சாதிகளுக்கும் நரம்பு பதினாறு எனவும் பெருகு சாதிக்கு நரம்பு முப்பத்திரண்டெனவுங் கூறப்பட்டது.

பதினாறு என்னும் எண்ணிலே கிழமை நரம்புகள் நந்நான்கு தாக்கும் நிறை நரம்புகள் இவ்விரண்டு தாக்கும் குறை நரம்புகள் ஒவ்வொரு தாக்குமாக எண்ணிக்கை பெறுவன என்பது பரிபாடலுரையினால் அறியக் கிடக்கின்றது அஃதாவது கிழமை நரம்பு பதினாறு சுவரங்களுக்கிடையில் நான்குமுறை வருமென்பது.

அகநிலைப் பாட்டிலே த, தி, தே எனத் தகரமும், நீ, நே, என நகரமும் வருதலோடு, ககரம் மும்முறையும், பகரமும் வகரமும் ஒவ்வொரு முறையும் வருகின்றன அ, இ, ஆ, ஊ, ஏ, என்னும் உயிர்கள் வருகின்றன.

புறநிலைப் பாட்டிலே க, கு, கே, கை எனக் ககரமும், பகர, நகர மகரங்களும் வருகின்றன. அருகியலிலே தி, து, தா, தோ எனத் தகரமும், ககர, வகர பகரமும் பிறவும் வருகின்றன.

பெருகியலிலே கா, கெ, கை எனக் ககரமும், ந, நீ, நோ என நகரமும் சகர, ஓகரம் நான்கும் முறையும் வருதலோடு லகரமும் பயின்று வரக் காண்கின்றோம்.

ஊகார வுயிர் நான்கினும் வருகின்றது. க, ச, ப என்னும் மெய்கள் எதனைக் குறியீடு செய்தனவென வரையறை செய்ய முடியாதெனினும், அவை ஆளத்தியெழுத்துகளாகத் தமிழில் வந்தனவென்பது இவ்வாராச்சியினால் வெளியாகிறது.

விளரியின் ஈற்றெழுத்தாகிய 'ரி' விளரிக்கும், தாரத்தின் மற்றொரு பெயராகிய காந்தாரத்தின் முதலெழுத்துத் தாரத்துக்கும் குறியீடாயின என எண்ண இடமுண்டு. ககர தகரங்களின் வேறாகிய வல்லெழுத்திரண்டினை இனி துத்தத்துக்குப் பொருந்தவைத்தல் சாலுமென வெண்ணிப்போலும் இவை ச - ப என வழங்கப்பட்டன.

'சரிக மபதநியென் றேழெழுத்தாற் றானம்
வரிபரந்த கண்ணினாயி வைத்துத்-தெரிவரிய
எழிசையுந் தோன்று மிவற்றுள்ளே பண்பிறகும்
சூழ் முதலாஞ் சுத்தத் துளை'

என அடியார்க்கு நல்லார் உரையிற்காட்டும் பழஞ் சூத்திரம் எழுந்த காலத்திலே ஆளத்தியெழுத்து ஏழும் தமிழிலே வழங்கியிருக்க வேண்டும்.

வடமொழிப் பரதம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியதென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். நாரத சிக்ஷை அதற்கு முந்தியோ பிந்தியோ தெரியவில்லை. இவ்விரு நூல்களும் தோன்றுவதற்கு முன் ச ரீ க ம ப த நி வடமொழி மரபில் இருந்ததாகக் காணப்படவில்லை. நாரதசிக்ஷை முதுமறையாகிய வடமொழி வேதத்திற்கண்ட இசை மரபையும் பிற்காலத்து மரபினையும் ஒருங்கு கூறுகிறது. இப்பொருளை இன்னும் சிறிது ஆராய்வாம்.

சாமகானமும் பழந்தமிழ்சையும்

சாமவேதகான மரபினை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்ந்த பொக்ஸ் திராங்வேய்ஸ் (A. H. Fox Strangways) என்னும் பேரறஞர் தாமியற்றிய பாரதநாட்டு இசைமரபு (The Music of Hindostan, Oxford Press) என்னும் நூலிலே கூறிய முடிபுகளுள்ளே ஈண்டைக் கேற்பன ஒரு சிலவற்றைத் தருகின்றாம்.

ப்ரதமம், த்விதீயம், த்ருதீயம், சதுர்த்தம் என்னும் நான்கினோடு மந்த்ரம் என ஒன்று சேர்ந்து ஐந்து சுவரங்களே இருக்க பிராதிசாக்கியத்திலே வழங்கப்பட்டன. ப்ருகத்தேவதா, தைத்திரியப் பிராதிசாக்கியம் என்னும் பழைய நூல்களிலே இவற்றோடு க்ருஷ்டம், அதிஸ்வரம் என இரண்டு முறையே முதலிலும் சுற்றிலும் சேர்க்கப்பட்டுச் சுவரங்கள் ஏழாயின.

ஸ்வரீதம், உதாத்தம், அநுதாத்தம் என்னும் ஓசை விகற்பங்களை மேற்கண்ட ஏழினோடும் பொருத்தும் முறையிலே நாரதசிக்ஷையென்னும் நூல் க்ருஷ்டம் (ம) ஸ்வரீதம் எனவும், ப்ரதமம் (க) உதாத்தம் எனவும், த்விதீயம் (ரி) அநுதாத்தம் எனவும், த்ருதீயம் (ச) ஸ்வரீதமெனவும், சதுர்த்தம் (நி) உதாத்தம் எனவும், மந்த்ரம் (த) அநுதாத்தமெனவும், அதிஸ்வரம் (ப) ஸ்வரீதம் எனவும் வழங்கியது.

நாரத சிக்ஷையைக் குறித்தும் அது கூறும் முடிபினைக் குறித்தும் சற்று விரிவாக விசாரிப்பது இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன்தருவதாகும்.

இளங்கோவடிகள் ஆய்ச்சியர்குரவையினுள்ளே 'முதுமறைதேர் நாரதனார் முந்தை முறை நரம்புளர்வார்' என்புழிக் குறித்தது நாரதசிக்ஷையையே யாமென அடியார்க்கு நல்லா ருரையினால் அறிகின்றாம். சிக்ஷா என்பது வேதத்தின் ஆறங்கங்களுள் ஒன்று. அது வேதமந்திரங்களை ஓசை பிறழாது உச்சரித்தற்குரிய மரபினைக் கூறுவதாதலின் இசை நூலாகும். மேற்குறித்த இருக் பிராதிசாக்

கியம் முதலியனவும் சிசை நூல்களே: அவை ஷட்ஜம் முதலிய சுவரங்களைக் குறிப்பிடா தொழிய நாரதசிசை அவை தம்மைக் குறிப்பிடுகிறது. ம க ரி ச நி த ப என ஏழு சுவரங்களையும் மத்திமக்கிரமத்திற்கு (குரற்கிரமத்திற்கு) உரிய அமரோசையாக இந்நூல் நிறுத்துகிறது. ம ச. ப என்னும் மூன்றினையும் ஸ்வரிதம் என வைத்தலால் இவை நன்னான்கு அலகு பெறுவன என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. (மத்திமக்கிரமத்தில் 'ப' மூன்று அலகு பெறுதல் பின் காட்டப்படும்.) ஆரோசையாக வைப்பின் ம ப த நி ச ரி க என நின்று 'ப' உதாத்தமாகும். வேதநூல் வழக்கிலுள்ள 'உதாத்தம்' என்னும் பதத்தின் சிதைவு தமிழிலே 'துத்தம்' என வந்ததோ என்றெண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

பழைய பாணன் முதலிலே நரம்புகளுக்குப் பெயரிடாது ஒன்றிரண்டு என எண்களாற் குறியிட்டிருக்கலாம். வேத நூற் றொன்மரபும் இதுவே. பின்பு மகளிர் குரலினோடு இசைந்து நிற்கும் நரம்பினைக் குரல் என்றும் 'தலையின தாரஞ்செய்யும் தாரம்' என்றபடி முதலிலே தோன்றிய நரம்பினைத் தாரம் எனவும் வழங்கியிருக்கலாம். இவ்விரண்டினுக்கும் இடமாகவும் வலமாகவும் பிறப்பு முறையில் இடம்பெற்ற உழையானது 'இடத்தது' என்னும் பொருளில் 'உழை' யென்னும் பெயரை எய்தியிருக்கலாம். கிளை நரம்பிற்கு இறுதியாதலின் கைக்கிளை அப்பெயர் பெற்றது, இதனை அடையின்றிக் 'கிளை' யெனவும் பழைய நூல்கள் கூறும். இளி, பட்டடை, அடிமணையென்னும் பொருள் பெறுமென முன்னர்க்காட்டினாம். விளரிப்பெயர்க் காரணம் தெரியவில்லை.

ஷட்ஜம் முதலாக உள்ள பெயர்கள் எழுந்ததற்பின் தென்னாட்டு இசைமரபு தோன்றியிருப்பின், அப்பெயர்கள் தமிழிலும் ஏற்கனவே வந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் வாராமையே பழந்தமிழிசை மரபு பரதம், நாரதசிசை யென்னுமிவற்றிற்கு முந்தியதென்பதற்குச் சான்றாகிறது. அஃதன்றியும் அகத்தியனார் தென்னாட்டிற்கு வருதற்கு முன்னே, இசைமரபும் இசைக் கருவிகளும் தென்னாட்டிலிருந்தன வென்பதற்கு இருபெருஞ் சான்றுகள் உன. தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையிலே அகத்தியனார் தெற்கே வந்த வரன்முறையினைக் கூறுமிடத்துப் 'பொதியின் கணிருந்து இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து' என்பது ஒருசான்று. பெருங்கதை வத்தவ காண்டத்து 'யாழ்பெற்றது' என்னும் பாடலிலே

'தலமுத லாழியிற் றானவர் தருக்கறப்
புலமக ளாளர் புரிநரப் பாயிரம்
வலிபெறத் தொடுத்த வாக்கமை பேரியாழ்ச்
செலவுமுறையெல்லாஞ் செய்கையிற் றெரிந்து
மற்றை யாமுங் கற்றுமுறை பிழையான்'

என்பது மற்றொருசான்று.

இராவணமன்னனும் அவனது அவைக்களத்தோரும் இசைக் கருவியுடையேம் எனத்தருக்குற்றிருப்ப அதனினும் மிக்கதொன்று அமைத்துக்காட்டி அன்னாரது தருக்கினைக் குறுமுனிவர் அடக்கினாராதலின் அவர் இராவணனைக் கந்தருவத்தால் (இசையினால்) பிணித்தவரானார்.

தமிழிசை மரபு வேதநூண்மரபோடு தொடர்புடையது என்பதற்கு ஐயப்பாடில்லை. ஆனால் இரண்டும் இயற்கை முறையிலே தனித்தனியாக எழுந்திருக்க வேண்டும். நாம் மேலதிகாரத்திற் காட்டியதுபோல ஒரு நரம்பிலே பல சுவரங்களைத்தோற்றுவிக்கும் வீணைக்கருவி வடநாட்டிற்குரியது. ஒரிசைக்கு ஒருநரம்பாக அமைந்த யாழ்க்கருவி தென்னாட்டுக்குரியது. 'ஆயிரநரம்பிற்று ஆதியாழாகும்' எனக் கூறப்பட்ட நாரதவீண 'தானவர் தருக்கறுத்தல்' காரணமாகப் படைக்கப்பட்டதாயின் தானவர் கையிலிருந்த யாழ்க்கருவி அதனினும் முந்தியது என்பது சொல்லாமலே யமைகிறது. ஆதலினாலே ஆதியாழ் எனக் கொங்கு வேளும், அடியார்க்கு நல்லாரும் பிறருங் குறிப்பிடுவது 'ஆதியாழ்' அன்று என்பதும், ஏழைப்பாணனும் இடையனும் குமிழங் கொம்பினாலும் மரல் நாரினாலும் அமைத்த வில்யாழே ஆதியாழ் எனப் போற்றற்குரியதென்பதும் தெளிவாகிறது. அஃதன்றியும் இற்றைக்கு ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மறைந்ததும் பழந்தமிழ் நாட்டு நாகரீகத்தோடு தொடர்புடையதுமாகிய முகீஞ்சதாரோ (Mohen-Jo-Dara) நாகரீகத்திலே 'மிதுனம்' எனப்பிற் காலத்து வான நூலிலே வழங்கப்படும் விண்மீன்கூட்டம் 'யாழ்' என்னுந்தமிழ் மொழியினாலே வழங்கப்பட்டதெனவும் இணைமக்கள் இணையாழ்க் கருவிகள் என்னுமிவற்றினாலே குறியீடு செய்யப்பட்டதெனவும் வணக்கத்துக்குரிய ஹீராஸ் (Fr. Heras) என்னும் பேரறிஞர் எடுத்துக் காட்டினமையின், வேதகாலத்திற்கு மிக முந்தியே தமிழ் யாழ் இருந்ததென்பது முடிவாகின்றது.

குடுமியா மலைக் கல்வெட்டு

புதுக்கோட்டையிலே (குடுமித்தேவர்) சிகாநாதசுவாமி கோயிலுக்கு அணித்தாகவுள்ள குடுமியா மலையிலே பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் கல்வெட்டு ஓர் இசை நூலாக அமைந்துள்ளது. இது 1904 ஆம் ஆண்டிலே காணப்பட்டு இராவ்பகதூர் P. R. பண்டார்க்கர் B. A., அவர்களால் இந்திய கல்வெட்டு 28 ஆம் எண்ணாக 1913-14 க்குரிய 12 ஆம் தொகுதியிலே வெளியிடப்பட்டது. (No. 28 of Epigraphia Indica Vol. XII 1913 - 14). ஏழு பிரிவாக அமைந்த இக் கல்வெட்டிலே முதற்பிரிவு மத்தியா - கிரமே - சதுஷ் - பிரகர - சுவராகம்: எனவும் அடுத்துவருவன ஷட்ஜக் கிரமம், ஷாடவம், சாதாரிதம், பஞ்சமம் கைசிக மத்தியம், கைசிகம் எனவும் பெயரெய்தி நின்றன. இது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் காலத்துப் பல்லவ மன்னனாற்

பொறிக்கப்பட்டதென்பர். தேவ நாகரி எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்ட இக் கல்வெட்டின் இறுதியிலே தமிழில் 'எட்டிற்கும் ஏழிற்கும் இவை உரிய' எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளியிட்ட ஆசிரியர் 'சதுஷ் பிரசுர சுவராகம்' என்பது நரம்பிலே நாலு தாக்கைக் குறிக்கும் என்கிறார். இக் கல்வெட்டுக் கூறும் இசை மரபு செங்கோட்டி யாமுக்கு அமைந்ததென்பதைப் பின்னர்க் காட்டுதும், சாரங்கதேவர் சங்கீத ரத்தினாகரமும் யாழ் நரம்பிற் கேற்ப இராகங்களுக்கு (மேலே வேளிற் காதை அரும்பதவுரையிலிருந்து யாம் எடுத்துக் காட்டியது போலப்) பதினாறு நரம்பும் நிறை குறை கிழமையும் விதிக்கின்றது. கல்வெட்டையும் இரத்தினாகரத்தையும் ஆராயின் வேளிர்காதை அரும்பதவுரையிற் கண்ட குறியீடு இவ்வகைத்து என்பது தெளிவாகும். அது செய்தற்குவேண்டிய வசதி இப்பொழுது கிடைத்திலது. இப் பொருண்மீது ஆர்வமுள்ள அன்பர்கள் ஆராய்ந்து வெளியிடின் நலமாகும். மேற்கூறியது போலச் செங்கோட்டியாழ் நரம்படைவு ஆராயுமிடத்து இதற்குச் சார்பாகிய குறிப்புக்கள் இன்னும் சிலவற்றைத் தருவாம்.

தேவாரம், திருவாய்மொழி, பெரிய புராணத்திற் கண்ட சில இசை முடிபுகள்.

'மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
தக்க நெறியும் தடையாகித் - தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத் தியல்'

என்னும் பட்டர் வாக்கினாலே திருவாய் மொழியானது வேதப் பொருளை மாத்திரமல்ல வேதத்தின் இசையினையும் தருவது என அறிகின்றாம். 'உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவனவன்' என்னும் முதலாம் திருவாய்மொழி குறிஞ்சியாழின் மருள் என்னுந் திறத்தின் பெருகியலாகிய (56) முதிர்ந்த குறிஞ்சிப் பண்ணாகும். மேலேதந்த அடியிலமைந்த உயிரெழுத்துக்களை யெழுத

உ அ அ அ | உ அ அ அ | உ ஐ அ அ | அ அ அ அ | உழை நரம்பு
நிறையாகவும், குரல் கிழமையாகவும் அமைந்து நிற்பதைக் காட்டு
கிறது.

'தோடுடைய செவியன்' என்னுந் தேவாரத் திருப்பதிகம் குறிஞ்சி யாமுக்குரிய நைவளம் என்னுந் திறத்தின் அக நிலையாகிய (37) நட்டபாடைப் பண்ணில் அமைந்ததாகும். முதலெழுத்தாகிய 'தோ' ஏழிசையிலும் முதலிய தோன்றிய தாரத்தைக் குறிக்கும். 'டு' உழை, 'டை' துத்தம், 'ய' குரல், 'செ' இளி, 'வி' விளரி, இங்ஙனமாதலின் 'தோடுடைய செவி' எனனுஞ் சொல்லிலே கைக்

கிளை யொழிந்த ஆறு நரம்புகளுந் தோற்றுகின்றன: குறிஞ்சியாழ்ப் பாலவாகிய இவ்விரு தெய்வப் பாடல்களும் குறிஞ்சிக்குரிய உரிப் பொருளெய்தி நின்றலை அறிஞர் நோக்குவாராக. 'கூற்றாயின வாறு' என்னுந் திருப்பதிகம் மருதயாழின் நவிர் என்னுந் திறத்தின் புறநிலையாகிய (70) கொல்லிப் பண்ணாகும். 'பித்தா பிறை சூடி' என்னுந் தேவாரப் பதிகம் மருதயாழின் வடுகு என்னுந் திறத்தின் அகநிலையாகிய (73) இந்தளப் பண்ணாகும். மருதயாழி லெழுந்த இவ்விரு செழும் பாடல்களும் ஊருதத் துரிப்பொருட் பால வாக நின்றலையும் நோக்குக.

சொல்லும், பொருளும், இசையும், பொழுதும் மாறுகொள்ளாது நிற்கச் செய்யுள் செய்வது தமிழ் மரபு. யாழின் பகுதி கருப்பொரு ளுள் ஒன்றாமெனப் பொழுளிலக்கணங் கூறும்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் ஆனாய நாயனார் புராணத்திலே,

'மாறுமுதற் பண்ணின்பின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
ஏறியதா ரமுமுழையம் கிழமை கொள் இடுந்தானம்
ஆறுலவுஞ் சடைமுடியார் அஞ்செழுத்தின் இசைபெருகக்
கூறியபட்டடைக்குரலாங்கோடிப்பா லையினிறுத்தி'

என்றகையால், வாசிக்கப்பட்டது செவ்வழி யாழின் முல்லைத் திறத்தின் அகநிலையாகிய (97) முல்லைப்பண் என அறிகின்றாம். பட்டடையென்பது இளி நரம்புக்குப் பெயராமென முன்னர்க் காட் டினாம். இளி குரலாக ஏழு நரம்பும்வரும் கோடிப் பாலையிலே நிறுத்தி இளியினுள்ளே துத்தம் பிறக்கத் தோன்றும் செவ்வழியெண் னும் பெரும்பண்ணை வாசித்துப் பின்பு முல்லைப் பண்ணிலே திரு வைந்தெழுத்தையும் பாடினாரென அறிய வேண்டியிருக்கிறது.

பிரணவ மந்திரம் முதலாகப் பாடினாராதலினாலே அம்மந்தி ரத்திலியைந்து நின்ற ஓகார அகர உகர மகரங்களும், திருவைந் தெழுத்தில்வரும் அகர மகரங்களுந் தோற்றுதலின், தாரமும், தாரத் துப் பிறந்த உழையும், உழையுட்பிறந்த குரலும் வந்தன. சிகர வெழுத்திலே குரலும் பிறந்த இளி வந்தது. தாரமும் உழையுங் கிழமையாய் (பெருவரவினவாக) நிற்கப் பாடினாரென அறிகின்றாம்.

இப்புராணத்தினுள்ளே,

'அத்தகைமை ஆரோசை
யமரோசை களினைமைத்தார்'
'மந்தரத்தும் மத்திமத்தும்
தாரத்தும் வரன்முறையால்
தந்திரிகள் மெலிவித்தும்
சமங்கொண்டும் வலிவித்தும்'

என நிற்குஞ் செய்யுட் பாகங்களுக்கு உரை காண்பதற்குப் பேரி யாழிலே மூன்று தானத்திலும் நரம்புகள் நிற்கும் அடைவினையும், நாற்பெரும் பண்ணுக்கும் நரம்பு கட்டும் அடைவினையும் அறிய வேண்டுமாதலின் அவைதம்மை ஆராய்ந்துரைக்கப்படுவாம்.

பேரியாழின் நரம்புகள்

‘இசைக் கருவிகள்’ என்னும் அதிகாரத்திலே பேரியாழின் அமைப் பினைத் தருவாம். இங்கு நாம் வேண்டுவது நரம்புகளின் நீளம், அலகு என்னுமிவற்றை யாதலின், அவை தம்மைக் கணிதமுறை யாகக் காணுதற்குரிய மரபினைத் தருவாம்.

கருவியின்றிச் செய்கை நிகழாதாதலினாலும், நாம் இவ்வா ராய்ச்சியிலே கூறும் முடிபுகளைச் செய்கை முறையிலும் காணவேண்டு மாதலினாலும் வீணை கைவசமிருப்பின், வீணை நரம்பிலே பின் வரும் முடிபுகளை ஆராயலாம். இல்லாவிடின எளிதாக இணை நரம்புடைய ஒரு கருவியை அமைத்துக் கொள்ளலாம். அதற்குரிய வழி வருமாறு:

ஒருசாண் அகலம், ஒருசாண் உயரம், எண்சாண் நீளமான மரப் பெட்டியொன்றினைச் செய்து அதன் மேற்பலகை இரண்டு நூல் கனமுள்ளதாகத் தைத்துக்கொள்க. (ஆறுநூல் ஒருவிரல்; பன்னி ரண்டு விரல் ஒருசாண்; இரண்டுசாண் ஒருமுழம் என அறிக. மேனாட்டு அளவு கோலிலே ஒரு நூல் அரைக்கால் இஞ்ச ஆகும். ஆதலினாலே ஒருவிரல் முக்கால் இஞ்ச. ஒருசாண் ஒன்பது இஞ்ச. ஒரு முழம் பதினெட்டு இஞ்ச ஆவன.) இருதலையிலுமுள்ள சாணளவுச் சதுரப்பலகைகள் இருவிரற்கணமாக இருக்கலாம். நரம் பினைவலித்தற்குக் கருவியாகிய முறுக்காணி இரண்டினை நான்கு விரல் இடைவெளியவாகப் பெட்டியின் ஒருதலையிலே அமைத்துக் கொள்க. மற்றத்தலையிலே நரம்பு துவக்குதற்குரிய புரியாணி (Screw) இரண்டினை நான்கு விரல் இடைவெளியவாக அமைத்துக் கொள்க. நரம்பினை மிதத்திப் பிடிப்பதற்காக நான்குவிரல் நீளமும் இருவிரலளவு முக்கோணக் குறுக்கு வடிவமுமுள்ள ஆறு மரத்துண்டு களைச் செய்துகொள்க. இவற்றை ‘மெட்டு’ எனவழங்குவாம். கருவியை ‘ஒலியாழ்’ என்பாம். மேனாட்டார் இதனை ‘Sonometer’ என்பர். நரம்பு நீளத்தைக் கணிப்பதற்காகத் - தொண்ணாற்றாறு விரல் நீளமும் இருவிரல் அகலமுமுள்ள காகிதத்துண்டிலே விரலளவு களை வரைந்து எண்ணிட்டு நூலளவுகளையுங் காட்டி ஒலியாழின் நீளத்திலே பொருத்திக்கொள்க. ஒலிநூல் கற்போர் உபயோகிக்கும் Tuning Fork ‘ஒலியலகு’ என்னும் மற்றொரு கருவியுளது. பூத நூற் (Physics) கலைக்கழகங்களிலும், கருவிகள் விலைப்படுங்கடை களிலுங் கிடைக்கும். அகப்படுமாயின் க-ம-ப (E,F,G.) என்னும்

மூன்றுசுவரங்களுக்கு அமைந்த மூன்று ஒலியலசு வாங்கிக்கொள்க. வீணைக்கு உரியதாகிய உருக்குக் கம்பியை நரம்பாக உபயோகிக் கலாம்.

ஒரு நரம்பைக் கட்டி 81 விரலளவு இடைவெளியவாக இரண்டு மெட்டுகளை வைத்து, நரம்பினை முறுக்காணியினாலே வலித்து விரலினாலே தெறித்து ஒசையை யுற்றுக்கேட்க.

பேரியாழிலே நரம்புகள் தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை இளி, விளி, க ம ப த நி ச ரிக என்ற நிரலாக நிற்பன. மேனாட்டிசை மரபிலே இவையேமும் முறையே E F G A B C D எனக் குறியிடப்படுவன. இவற்றின் 'அசை வெண்' முதலிய கணக்குகளைப் பின்னர்த்தருவாம். 'E' ஒலியலகினை எடுத்து உள்ளங்கையிலே தட்டி ஒலியெழுப்பிச் செவியினால் உற்றுக்கேட்க. பின்பு ஒலியலகை ஒலியாழின் மெட்டு ஒன்றிலே நிறுத்தி நரம்பு இயங்குவதை நோக்குக. காகிதத்துண்டொன்றினை \wedge வடிவமாகக் கத்தரித்து எடுத்து நரம்பிலே இட்டு நரம்பினோசையும் ஒலியலகினோசையும் ஒற்றுமைப்படும்வரை இரண்டாவது மெட்டைத்தள்ளுக. ஒசை ஒற்றுமையெய்தும்போது நரம்பினியக்கத்தினாலே காகிதத் துண்டு வீசியெறியப்படும். அது நிகழும் வரையும் காகிதத்துண்டு மேலுங்கீழுமாகக் குதித்து ஆடிக்கொண்டு நிற்கும். இச்செய்கையினைப் பலமுறை திருப்பிச்செய்து நீளத்தை வேறுபடுத்தியும் முறுக்காணியை முடுக்கி நரம்பினையிறுக்கியும் தளர்த்தியும் தார நரம்பினைப் பலமுறைபிறப்பித்து அதன் ஒசையைச் செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்க.

ஒலியலசு இல்லாவிடின் செவிகருவியாக நரம்பிலே யாதேனும் ஓர் இசையைப் பிறப்பித்துக்கொள்க. அவ்விசையினையே இரண்டாம் நரம்பிலும் பிறப்பித்துக்கொள்க. பின்பு இரண்டாம் நரம்பின் செம்பாலிலே (நரம்பின் சரிபாதியைச் செம்பால் என்றும், காற்பங்கினை வாரம் என்றுங் கூறுவது தமிழ்வழக்கு) ஒருமெட்டினை வைத்து முழுநரம்புஞ் செம்பாலும் ஒத்திசைப்பதை அறிந்து கொள்க. இப்படியே முழுநரம்பும் வாசமும் ஒத்திசைப்பதை அறிந்துகொள்க.

முழுநரம்பிலே மெலிவுத்தாரம் பேசுமாயின், செம்பாலிலே (பாதிநரம்பிலே) சமன்தாரமும், வாரத்திலே (நாலிலொரு பங்கிலே) வலிவுத்தாரமும் பேசுவன.

தாரத்துட்டோன்றும் உழை உழை யுட்டோன்றும் ஒருங் குரல்குரலி னுட்டோன்றிச் — சேரும் இனி உட்டோன்றுந் துத்தத்துட் டோன்றும் விளிரியுட் கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு •

என்றதனால் தாரம்—உழை—குரல்—இளி—துத்தம்—ள்ளரி—கைக்கிளை யென்பது நரம்புகளின் பிறப்பு முறையாம் என அறிகின்றாம். இவற்றை ஆளத்தியெழுத்துக்களாற் குறியிடின் க—நி—ம—ச—ப—ரி—த என்பது பிறப்புமுறையாகும்.

ஒரு நரம்பினுள்ளே மற்றொன்று பிறப்பதென்றால் என்ன என்பதைச் சுருக்கமாகக் காட்டி அப்பாற் செல்வாம். ச ரி க ம ப த நி என்பதை இருமுறை யெழுதி 'ச' வுக்கு ஐந்தாம் சுவரமாகப் 'ப' நிற்பதை நோக்குக. இசைமரபிலே ஐந்தாஞ்சுவரமென்றால் தொடக்கம் முடிவு இடைநின்ற மூன்று ஆக ஐந்து என்பது. ஐந்தாஞ்சுரம் (அலகு பிழையாதிருக்குமாயின்) அதனைச் சம்வாதி யெனப் பிற்காலத்தார் கூறுவர். 'கிளை' என்பது பழந்தமிழ் வழக்கு.

ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி

எனவைத்து க-நி, நி-ம, ம-ச, ச-ப, ப-ரி, ரி-த என்பன கிளையாக அமைந்து நிற்பதை நோக்குக. இளிக்கிரமத்திலே இவற்றி டையே அமைந்த அலகு 'சுருதி' என்ன வாகும் என்பதை நோக்கு வாம். முன் போலவே பதினான்கு சுவரத்தை யெழுதி ஒவ்வொன்றின் கீழும் அதற்குரிய அலகினை எழுதுவாம்.

ஷட்ஜக்கிரமம்

ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி

4 3 2 4 4 3 2 4 3 2 4 4 3 2

நிறை நரம்புக்கும் கிளைநரம்புக்கும் (சம்வாதிக்கும்) இடையிலுள்ள அலகைக் கணக்கிடும்போது நிறை நரம்பைவிட்டு மற்றநான்கின் சுருதியையுங் கூட்டிக் காண்பதுமரபு. ரி க ம ப = 3 + 2 + 4 + 4 = 13, ஆதலின் 'ச' விலிருந்து 13-ஆம் சுருதியிலே 'ப' பேசுகிற தென்று அறிகின்றாம். இப்படிக் கணக்கிட்டு நோக்குமிடத்து க-நி 13, நி-ப 13, ம-ச 13, ச-ப 13, ப-ரி 12, ரி-த 13, த-க 11. என இயைந்து நிற்கக் காண்கிறோம். ஆதலினாலே இளிக்கிரமத்திலே (ஷட்ஜக்கிரமத்திலே) பஞ்சமமும் சம்வாதியல்ல; அவ்வாறே தைவத காந்தாரங்களும் சம்வாதி யல்ல என்பது தெளிவாகிறது.

பஞ்சமருஷபங்கள் சம்வாதியாதல் வேண்டி மத்திமக்கிரம அலகு முறையானது பஞ்சமத்திலிருந்து ஓரலகினைத் தைவதத் திற்குக் கொடுக்கும்.

மத்திமக்கிரமம்

ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க

4 3 4 2 4 3 2 4 3 4 2 4 3 2

இம்முறையிலே க-நி 13, நி-ம 13, ம-ச 13, ச-ப 12, ப-ரி 13, ரி-த 13, த-க 11 என அமைந்து நிற்கக் காண்கிறோம்: இம் முறையிலே வுட்ஜபஞ்சமங்கள் சம்வாதியாகவில்லை. தைவதகாந்தாரங்களும் சம்வாதியாகவில்லை.

இனிப் பழந்தமிழர் தொடக்கத்திலே எவ்வகையாக அலகுக்கணக்குக்கொண்டார்களென்பதை ஆராய்வாம்.

ஒருதானத்திற்கு மொத்த அலகு 22. இவற்றுள்ளே நரம்புக்கும் கிளைநரம்புக்குமிடையே உள்ளவை 13 அலகுகள். பேரியாழிலே மெலிவு (மந்தரம்). சமன் (மத்திமம்), வலிவு (தாரம்) என்னும் மூன்று தானங்களும் உள. தமிழ்த் 'தாரம்' என்னும் நரம்புப்பெயரும் வடமொழித் 'தாரம்' என்னும் தானப்பெயரும் வேறு என்பதை நினைவில் வைக்கவேண்டும். பேரியாழ் மூன்று தானத்துக்குமுரிய 21 நரம்புகளும் க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி என நின்றன. 'க' வைத்தொடங்கு மிடமாக '0' என வைத்துக் கிளை நரம்பாக மற்ற நரம்புகளைப் பிறப்பிப்பாம்.

க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச
0 13 26 39
ரி க ம ப த நி ச ரி
52 65

என வருகின்றன. இவற்றிலே சமன்தானத்து எண்களில் 22 ஐயும், வலிவுத்தானத்து எண்களில் 44ஐயும் கழித்து மெலிவுத்தானத்தில் எழுதப்பெறுவது.

க ம ப த நி ச ரி
0 4 8 13 17 21

எனவரும். 'ரி'க்கு உரிய அலகு நிலையைக் குறிக்கும் எண்ணாகிய 21 ஓடு 13 ஐக் கூட்டச் சமன்தானத்துத் 'த' 34 ஆகிறது. ஆதலின் மெலிவுத் தானத்துத் 'த' 34-22=12. இனி மெலிவுமுதல் 'க' 0 ஆதலின் சமன் முதல் 'க' 22 என்பது இந்த மதிப்புகளோடு முதல் எட்டு நரம்புகளையும் எழுதக்கிடைப்பது:

க ம ப த நி ச ரி க
0 4 8 12 13 17 21 22

இந்த எண்கள் அலகு நின்ற எண்கள். அலகு எண்களைக் காண்பதற்குக் குறித்த நரம்பின் கீழுள்ள இலக்கத்திலிருந்து அதற்கு முந்திய நரம்பின்கீழுள்ள இலக்கத்தைக் கழிக்கவேண்டும். இப்படிக் கழித்துப் பெற்ற அலகெண்கள் (சுருதிகள்) ம-4, ப-4, த-4, நி-1, ச-4 நி-4 க-1. முன்பு வுட்ஜ மத்திமக் கிரமங்களுக்குச் செய்தது போலப் பதினான்கு நரம்புகளை நிறுத்திச் சம்வாதி ஆராய்வேரம்.

பழந்தமிழ்சை மரபில் முதலிலே வழங்கிய

அலகுக்கிரமம்

ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க
4 4 4 1 4 4 1 4 4 4 1 4 4 1

அங்ஙனமாதலின் க-நி 13, நி-ம 13, ம-ச 13, ச-ப 13, ப-ரி 13, ரி-த 13, த-க 10. தைவத காந்தாரங்கள் சம்வாதியல்ல எனக்காண் கிறோம். மேலே காட்டிய ஷட்ஜக்கிரம, மத்திமக் கிரமங்களிலும் தைவத காந்தாரங்கள் சம்வாதியல்ல எனக்கண்டோம்.

பேரியாழிலே நாற்பெரும் பண்ணும், பிறக்கும்போது நரம்புகள் அமைந்து நிற்கும் அடைவினை அடுத்த படியாக ஆராயவேண்டும்,

‘தாரத்து உழைதோன்றப் பாலையாழ் என்றமையின் தாரம் முதலாக ஏழும், உழை முதலாக ஏழும் (சம்வாதியாக) ஒத்திசைக்கு மிடத்துப் பாலையாழ் என்னும் பெரும்பண் தோன்றுமென அறி கின்றோம்.

க ம ப த நி ச ரி

ரி ச ரி க ம ப த

பாணன் யாழ்க்கருவியிலே தாரநரம்பையும் உழை நரம்பையும் ஒன்றாக இசைப்பான் (ஆர்மோனியம் முதலிய கருவிகளிலே ஒரு சுவரத்தையும் அதன் பஞ்சமத்தையும் ஒருமித்து இசைப்பது போல) பின்பு குரல் இளி என்னும் இரண்டு. இப்படியே துத்தம் விளரி இவற்றை இசைப்பான். கைக்கிளையும் தாரமும் (தைவதகாந் தாரங்கள்) ஒத்திசையாவாதலின் அவற்றைக் கூடமென நீக்கி வீடு வான். இவை 10 அலகு மாத்திரம் இடையிட்டு நிற்பவாதலின் ஒத் திசையாவென்பதை மேலே காட்டினாம். அதன் மேல்உழை-குரல், அதன்பின் விளரி - கைக்கிளை முறையே இசைக்கப்படுவன. ‘இணை நரம்புடையன அணைவுறக்கொண்டு’ என இளங்கோவடிகள் கூறு தலின், இணையா நரம்பும் உள என்பது பெறப்பட்டது. இவற்றை இணைவிக்கும் முறையினை ‘அந்தரக்கோல்’ கூறுமிடத்துக் காட்டு வாம். பேரியாழிலே இருபத்தொரு நரம்பு மாத்திரம் உள. அந்த ரக்கோல் இல்லை.

பாலையாழ் என்னும் பெரும்பண்ணிலே ஒத்திசைக்கும் நரம்பு களிலே அலகு நின்ற இடத்தைக் காண்பதற்கு இரண்டுதானத்தின் அலகு நிலையைத் தொடர்ச்சியாக எழுதிக்கொள்க.

க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி
0 4 8 12 13 17 21 22 26 30 34 35 39 43

க	ம	ப	த	நி	ச	ரி
0	4	8	12	13	17	21
நி	ச	ரி	க	ம	ப	த
13	17	21	22	26	30	34

நாம் மேலே காட்டியதுபோல 'த' 'க' இரண்டும் ஒருங்குவருமிடம் ஒழிந்த மற்ற ஆறிடத்தும் 13 அலகு இடைவெளியவாக நரம்புகள் ஒத்திசைத்தல் காண்க.

உழை குரலாக (முதல் நரம்பாக) ஏழு நரம்புகளையும் எடுத்தால் அலகு நிற்கும் இடங்கள் எவையென்று அறிவதற்குக் கீழ்வரிசையிலுள்ள எல்லா எண்களிலும் 13ஐக் கழித்துக் காணலாகும். அப்படிச் செய்யக் கிடைப்பது.

நி	ச	ரி	க	ம	ப	த
0	4	8	9	13	17	21

இனிக்குறிஞ்சியாழ் என்னும் பெரும் பண்ணிலே நரம்புகள் அமைந்து நின்ற முறையைக் கூறுவாம். 'தண்குரல்' ஓரும் உழை தோன்றக் குறிஞ்சியாழ் என்றமையின் உழைகுரலாகத் தோன்றிய ஏழும் ஒத்திசைக்கக் குறிஞ்சியாழ் பிறக்கும். மேலே உழை குரலாகக் காட்டிய நரம்புநின்ற அலகெண்களை இருதானத்திலே தொடர்ந்தெழுதியபின் உழை முதலேழையும் குரல்முதலேழையும் அலகு நின்ற வெண்களோடு பொருந்த எழுதி ஒப்பு நோக்குக.

நி	ச	ரி	க	ம	ப	த	நி	ச	ரி	க	ம	ப	த
0	4	8	9	13	17	21	22	26	30	31	35	39	43

நி	ச	ரி	க	ம	ப	த
0	4	8	9	13	17	21

ம	ப	த	நி	ச	ரி	க
13	17	21	22	26	30	31

முன்போலவே 'த' 'க' ஒழிந்த மற்றவை ஒத்திசைக்கக் காண்கிறோம். குரல்குரலாக (முதல் நரம்பாக) எடுக்கும்போது ஏழு நரம்பிலும் அலகு நின்ற இடங்களைக் காண்பதற்கு முன்போலவே இரண்டாம் வரி எண்களிலே 13ஐக் கழித்துக் காண வருவது.

ம	ப	த	நி	ச	ரி	க
0	4	8	9	13	17	18

இனி மருதயாழ் என்னும் பெரும் பண்ணிலே நரம்புகள் அமைந்து நின்ற முறையைக் கூறுவாம். 'நேரே இனி குரலிற்றோன்ற மருதயாழ்' என்றமையான் குரல்குரலாகத் தோன்றிய ஏழு நரம்பும் இனி குரலாகத் தோன்றிய ஏழு நரம்பும் ஒத்திசைக்க மருதயாழ் பிறக்குமென்பது. மேலே குரல்குரலாகப் பெற்ற நரம்புகளை இரு தானத்திலும் வைத்து, மேற்காட்டிய செய்கை முறைகளைச் செய்யவும்

ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க
0 4 8 9 13 17 18 22 26 30 31 35 39 40

ம ப த நி ச ரி க
0 4 8 9 13 17 18

ச ரி க ம ப த நி
13 17 18 22 26 30 31

முன்போலவே 'த' 'க' ஒழிந்த மற்றவை ஒத்திசைக்கக் காண்கிறோம். இனி குரலாக எடுக்கும்போது ஏழுநரம்பிலும் அலகு நின்ற இடங்களைக் காண்பதற்கு முன்போலவே இரண்டாம் வரி எண்களிலே 13-ஐக் கழித்துக் காண வருவது;

ச ரி க ம ப த நி
0 4 5 9 13 17 18

இனிச்செவ்வழியாழ் என்னும் பெரும் பண்ணிலே நரம்புகள் அமைந்துநின்ற முறையைக் கூறுவாம். 'துத்தம் இளியிற் பிறக்க நெய்தல்யாழ்' என்றமையான், இனிக்குரலாகத் தோன்றிய ஏழுநரம்பும் துத்தம் குரலாகத் தோன்றிய ஏழுநரம்பும் ஒத்திசைக்கச் செவ்வழியாழ் பிறக்குமென்பது. மேலே இனிக்குரலாகப்பெற்ற நரம்புகளை இருதானத்திலும் வைத்து மேற்காட்டிய செய்கை முறைகளைச் செய்யவும்.

ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி
0 4 5 9 13 17 18 22 26 27 31 35 39 40

ச ரி க ம ப த நி
0 4 5 9 13 17 18

ப த நி ச ரி க ம
13 17 18 22 26 27 31

முன்போலவே 'த' 'க' ஒழிந்த மற்றவை ஒத்திசைக்கக் காண்கின்றோம். துத்தம் குரலாக எடுக்கும்போது ஏழு நரம்பிலும் அலகு நின்ற இடங்களைக் காண்பதற்கு முன்போலவே இரண்டாம் வரி எண்களிலே 13-ஐக்கழித்துக் காண வருவது;

ப த நி ச ரி க ம

0 4 5 9 13 14 18

துத்தத்துள் விளரியும், விளரியுட் கைக்கிளையுந் தோன்றுவன. இவை பெரும்பண் ஆகாவெனினும் ஏழ் பெரும் பாலையுள் வருதலின் விளரிசுரலாக நரம்புகள் நிற்கும் அலகெண்களையும், கைக்கிளை குரலாக நரம்புகள் நிற்கும் அலகெண்களையும் மேற்காட்டியபடி கணக்கிடுவாம்.

ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம

0 4 5 9 13 14 18 22 26 27 31 35 36 40

ரி க ம ப த நி ச

13 14 18 22 26 27 31

13-ஐக் கழிக்கவருவது.

ரி க ம ப த நி ச

0 1 5 9 13 14 18

ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச

0 1 5 9 13 14 18 22 23 27 31 35 36 40

த நி ச ரி க ம ப

13 14 18 22 23 27 31

13-ஐக் கழிக்கவருவது.

த நி ச ரி க ம ப

0 1 5 9 10 14 18

குரல்குரலாயது செம்பாலை; துத்தம் குரலாயது படுமலைப் பாலை; கைக்கிளை குரலாயது செவ்வழிப்பாலை; உழைகுரலாயது அரும்பாலை; இளிகுரலாயது கோடிப்பாலை; விளரிகுரலாயது விளரிப்பாலை; தாரம் குரலாயது மேற்செம்பாலையெனச் சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர்குரவை உரையினுள்ளே வலமுறைப்பாலைகள் ஏழுங் கூறப்பட்டன. அரங்கேற்றுகாதையிலும் வேனிற்காதையிலுங் கூறப்படுவன இவற்றின்வேறாவன. அனைத்தினையும் பின்னர்ப்பாலைத்திரிபின் கீழ்க் காட்டுவாம். மேலே ஆராய்ந்து கண்ட முடிபுகளைத் தொகுத்துக் கூறுவாம். ஒவ்வொரு பாலையிலும் எட்டாம் நரம்பையும் சேர்த்து எழுதுவாம்.

வலமுறைப்பாலை யலகுநிலை

தாரங்குரலாக மேற்செம்பாலை,

க ம ப த நி ச ரி க

0 4 8 12 13 17 21 22

உழைகுரலாக அரும்பாலை,

நி ச ரி க ம ப த நி
0 4 8 9 13 17 21 22

குசல்குரலாகச் செம்பாலை,

ம ப த நி ச ரி க ம
0 4 8 9 13 17 18 22

இளிகுரலாகக் கோடிப்பாலை,

ச ரி க ம ப த நி ச
0 4 5 9 13 17 18 22

துத்தங்குரலாகப் படுமலைப்பாலை,

ப த நி ச ரி க ம ப
0 4 5 9 13 14 18 22

விளிகுரலாக விளரிப்பாலை.

ரி க ம ப த நி ச ரி
0 1 5 9 13 14 18 22

கைக்கிளை குரலாகச் செவ்வழிப்பாலை,

த நி ச ரி க ம ப த
0 1 5 9 10 14 18 22

மேற்செம்பாலையிலே நின்ற ஏழுநரம்புகளில் ஒவ்வொரு நரம்பு மறைய அடுத்து வரும் ஒவ்வொருபாலையிலும் ஒவ்வொரு புதுநரம்பு தோற்றக்காண்கிறோம். அந் நரம்புகளின் அலகு நிலைகளாவன முறையே 9, 18, 5, 14, 1, 10 ஆகும். இவை தார நரம்பிலிருந்து ஒன்றின்பின் னொன்றாக நட்புமுறையிலே தோன்றுகின்றன. நட்பு முறையினைப் பிற்காலத்தார் அநுவாதி யென்றனர். நட்புமுறையில் நரம்புகளைப் பிறப்பித்தற்கு 9 அலகை (சுருதியை)க் கூட்டவேண்டும். $0+9=9$; $9+9=18$; $18+9-22=5$; $5+9=14$; $14+9-22=1$; $1+9=10$. கூட்டுத்தொகை 22இன் மேற்பட்டால் 22 ஐக் கழித்து விடவும்.

காந்தாரத்துக்கு நிஷாதம் சம்வாதி யென்றால் நிஷாதத்திற்குக் காந்தாரம் அநுவாதி. க ம ப த நி என நின்றமையால் காந்தாரத் துக்கு நிஷாதம் ஐந்தாம் நரம்பு; நி ச ரி க என நின்றமையால் நிஷாதத்திற்குக் காந்தாரம் நான்காம் நரம்பு. பிறவுமிப்படியே நட்பு நரம்பின் அலகுநிலை சரியா என்றாராய்வதற்கு நின்ற நரம்பை விட்டு மற்ற மூன்று நரம்பின் அலகெண்களைக் கூட்டி அவற்றின் தொகை 9 ஆகிறதா என்று பார்க்கவேண்டும்.

ஷட்ஜக்கிரமம்

ச ரி க ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி
4 3 2 4 4 3 2 4 3 2 4 4 3 2

ச-ம 9, ரி-ப 10, க-த 11, ம-நி 9, ப-ச 9, த-ரி 9, நி-க 9. இங்ஙனம் ஆதலின் ஷட்ஜக்கிரமத்தில் ரி-ப, க-த அநுவாதியாக இயையவில்லை என்று காண்கிறோம். ப-ரி, த-க இக்கிரமத்திலே சம்வாதியில்லையென முன்னே காட்டினாம்.

மத்திமக்கிரமம்

ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க
4 3 4 2 4 3 2 4 3 4 2 4 3 2

ம-நி 9, ப-ச 10, த-ரி 9, நி-க 9, ச-ம 9, ரி-ப 9, க-த 11. இங்ஙனமாதலின் மத்திமக்கிரமத்தில் ப-ச, க-த அநுவாதியாக இயையவில்லை எனக் காண்கின்றோம். இக்கிரமத்தில் ச-ப, த-க சம்வாதியில்லையென்பதை முன்னர்க்காட்டினோம்.

பழந்தமிழ் அலகுக்கிரமம்

ம ப த நி ச ரி க ம ப த நி ச ரி க
4 4 4 1 4 4 1 4 4 4 1 4 4 1

இம்முறையிலே ம-நி 9, ப-ச 9, த-ரி 9, நி-க 9, ச-ம 9, ரி-ப 9, க-த 12.

இங்ஙனமாதலின் க-த மாத்திரம் அநுவாதியாக இயையவில்லையெனக் காண்கிறோம். த-க மாத்திரம் சம்வாதியாகவில்லை யென்பதை முன்னர்க் காட்டினாம். பேரியாழிலே பெரும் பண்களைப் பிறப்பித்தற்குப் பாணன் இருபத்தொரு நரம்பிலே பின்வரும் முறைப் படி ஒவ்வொருபண்ணுக்கும் பதினான்கு நரம்பினை யெடுத்து அவற்றை மெலிவு நான்கு, சமன் ஏழு, வலிவு மூன்றாகக் கொண்டான்.

பெரும் பண்	மெலிவு (மந்தரம்)	சமன் (மத்திமம்)	வலிவு (தாரம்)
பாலை	க ம ப த	நி ச ரி க ம ப த	நி ச ரி
குறிஞ்சி	நி ச ரி க	ம ப த நி ச ரி க	ம ப த
மருதம்	ம ப த நி	ச ரி க ம ப த நி	ச ரி க
செவ்வழி	ச ரி க ம	ப த நி ச ரி க ம	ப த நி

மேலே ஆனாயநாயனார் புராணத்திலே

‘மந்தரத்தும் மத்திமத்தும் தாரத்தும் வரன் முறையால்
தந்திரிகள் மெலிவித்தும் சமங்கொண்டும் வலிவித்தும்’

என்பதனுரையை இப்பொழுது தெரிந்து கொள்ளலாம். பாடப்
பட்டது செவ்வழியாமுக்குரிய முல்லைப்பண். ச ரி க ம ப க நி
என இரண்டு ஸ்தாயியில் பதினான்கு சுவரங்களை எடுத்து இடை
நின்ற ப க நி ச ரி க ம என்னும் ஏழையும் மத்திமஸ்தாயி ஆகவும்,
முதல் நாலு சுவரங்களாகிய ச ரி க ம வை மந்தரஸ்தாயி ஆகவும்,
கடைசியில் நின்ற ப த நி என்னும் மூன்றையும் உச்ச (தார)
ஸ்தாயியாகவும் வைத்துப் பாடினாரென அறிகின்றோம்.

சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவையிலே பாடப்பட்டதும்
முல்லைப்பண்.

‘குரல்மந்தமாக இளிசமனாக
வரன்முறையே துத்தம்வலியா—உரனிலா
மந்தம் விளரிபிடிப்பாள் அவள் நட்பின்
பின்றையைப்பாட்டுட்பாள்’

என்றமையின் குரல் (ம) மெலிவுத்தானத்தினும் அதற்குக்கிளை
(சம்வாதியாகிய) இளி (ச) சமன்தானத்திலும், அதற்குக்கிளையாகிய
துத்தம் (ப) வலிவுத்தானத்திலும், அதற்குக்கிளையாகிய விளரி (ரி)
மெலிவுத்தானத்திலும் நின்றது கூறப்பட்டது.

இந்நிலை முல்லைப்பண்ணினுக்குரிய செவ்வழியாழ் என்னும்
பெரும்பண்ணுக்கு மாத்திரமேயமைந்திருப்பதை மேற்காட்டிய நரம்
படைவு அட்டவணையை உற்றுநோக்கி அறிந்து கொள்ளலாம்

மேற்கூறித்த சுவரங்கள் இக்காலத்திலே வழங்கும் பன்னிரண்டு
சுவரஸ் தானங்களிலே எவ்வெவ்விடத்திலமைந்து நின்றனவென்
பதையும் நாற்பெரும் பண்ணும் எந்த எந்த மேளகர்த்தராகங்
களுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படலாமென்பதையும் இவ்வதிகாரத்தின்
பிற்பகுதியிலே தருகின்றாம்.

‘அத்தகைமை ஆரோசை யமரோசைகளினமைத்தார்’

என்பதை இப்பொழுது ஆராய்வாம். நரம்புகளை வலித்துச்செல்
வதை ‘ஆரோசை’ பெனவும் மெலித்துச்செவ்வதை ‘அமரோசை’
எனவும் முன்னோர் வழங்கினர். இக்காலத்திலே ‘ஏற்றம்’, ‘இறக்கம்’
எனப் பொருளபடும் ‘ஆரோகண’ ‘அவரோகண’ச் சொற்கள்
வழங்குகின்றன.

முந்தையோர் கொண்ட ஆரோசை அமரோசைக் கிரமமும்
ஷட்ஜக்கிரமத்திலே அவற்றிற்குரிய சுருதிக்கணக்கும் வருமாறு.

ம ப த நி ச ரி க	4 4 3 2 4 3 2
ப ம க ரி ச நி த	4 4 2 3 4 2 3
ச ரி க ம ப த நி	4 3 2 4 4 3 2
ச நி த ப ம க ரி	4 2 3 4 4 2 3
ப த நி ச ரி க ம	4 3 2 4 3 2 4
ம க ரி ச நி த ப	4 2 3 4 2 3 4
ரி க ம ப த நி ச	3 2 4 4 3 2 4
நி த ப ம க ரி ச	2 3 4 4 2 3 4
த நி ச ரி க ம ப	3 2 4 3 2 4 4
க ரி ச நி த ப ம	2 3 4 2 3 4 4
க ம ப த நி ச ரி	2 4 4 3 2 4 3
த ப ம க ரி ச நி	3 4 4 2 3 4 2
நி ச ரி க ம ப த	2 4 3 2 4 4 3
ரி ச நி த ப ம க	3 4 2 3 4 4 2

ஆதாரஸ்வரமாகிய ஷட்ஜம் ஆரோசையினும் அமரோசையினும் இடம் வேறு படாது நின்றலையும், அடுத்தடுத்து வரும் ஆரோசைகள் சம்வாதியாக அமைந்து நின்றலையும் அப்பரிசே அமரோசைகள் தம்முள்ளே சம்வாதியாக நின்றலையும் நோக்குக.

இவ்வதிகாரத்திலே இதுவரையும் ஏழிசைகளின் பெயர், அலகு, ஓசை, பிறப்பிடம், இளிகுரல் தாரக்கிரமமாகிய ஷட்ஜ மத்திம காந்தாரக்கிரமங்களின் இயல்பு, ஆளத்தியெழுத்துக்கள், சாம காணமும் பழந்தமிழிசையும், குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு, தேவாரம் திருவாய் மொழி பெரிய புராணத்திற் கண்ட சில இசைமுடிபுகள், பேரியாழின் நரம்புகள், நாற்பெரும் பண்களிலும் நரம்புகள் எய்தும் அலகுநிலை, நாற்பெரும் பண்களுக்கும் நரம்பு கட்டும் மரபு, வலமுறைப் பாலையேமும் அவற்றின் அலகுநிலையும், ஆரோசை அமரோசைக் கிரமம் என்னுமிவை ஓரளவாக ஆராய்ந்து கூறப்பட்டன. இவ்வதிகாரத்தின் பிற்பகுதியிலே இசைக்கணிதம், ஏழிசைகளையுங் கருவியிலே பிறப்பிக்கும் முறை, ஆதி இசைநரம்புகளின் பின்னவெண்கள் அந்தரக் கோல்களின் பின்னவெண்கள், வீணைக்கு மெட்டுவைக்குங் கணிதமுறை, பெரும் பண்களும் மேளகர்த்தாராகங்களும், செங்கோட்டியாழினமைப்புங் கணிதமுறையும் வில்யாழினமைப்பும் என்னுமிவை கூறப்படுவ.

இசைக்கணிதம்

பேரியாழின் நரம்புகள் இருபத்தொன்று. இவை தமது நீளத்தைக் கணித்தறியும் முறைகளை ஆராயப் புகுவாம். நின்ற நரம்பின் நீளத்தில் மூன்றிலிரண்டு பாகம் நீளமுள்ள நரம்பு கிளை நரம்பாகும். மூன்றிலிரண்டு பாகம் என்பது, நின்ற நரம்பினை மூன்று சம கூறுகளாக்கி அவை தம்முள் இரண்டு கூறுகளை எடுத்தல் எனப் பொருள் படும். இதனைப் பின்னவெண்ணாக $\frac{2}{3}$ - எனக் குறியீடு செய்யலாம். இதனையே விகிதவெண்ணாக 2:3 எனக் குறியீடு செய்யலாம். ஆங்கிலமொழி வழக்கிலே பின்னவெண் 'fraction' விகிதவெண் 'ratio' எனப்படுவ.

$\frac{2}{3}$ என்னும் பின்னவெண்ணும்,

2 : 3 என்னும் விகிதவெண்ணும் ஒரே மதிப்புடையன.

நின்ற நரம்பு 81 விரல் நீளம் என நினைத்துக் கொள்வோம். இதன் மூன்றிலொரு கூறு 27 விரல்; மூன்றிலிருகூறு 54 விரல். ஆதலின் நின்ற நரம்பின் கிளை நரம்பு 54 விரல் நீளமாகும், 54 மூன்றிலொரு கூறு 18 விரல். மூன்றிலிரு கூறு 36 விரல். ஆகவே கிளை நரம்பின் கிளை நரம்பு 36 விரல் நீளமாகும். கிளையின் கிளை $\frac{2}{3} \times \frac{2}{3} = \frac{4}{9}$ இதனை விகித வெண்ணாக 4:9 என வைக்கலாம், அங்ஙனமாதலின் நின்ற நரம்பினை ஒன்பது கூறு செய்துநான்கு கூறு எடுக்கக் கிடைப்பது கிளையின் கிளையென அறிகின்றோம். 36 விரலின் மூன்றிலொரு கூறு 12 விரல்: மூன்றிலிரு கூறு 24 விரல். ஆகவே கிளையின் கிளையின்கிளை 24 விரல் நீளமாகும். கிளையின் கிளையினைக் கிளையிருகோடு எனவும், கிளையின் கிளையின் கிளையினைக் கிளை முக்கோடு எனவும் வழங்கலாம். பிறவும் இப்படியே. கிளைமுக்கோடு $\frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} = \frac{8}{27}$ என்னும் பின்னவெண்ணாதலின், இதனை 8:27 என்னும் விகிதவெண்ணாக வைக்கலாம், அங்ஙனமாதலின், நின்ற நரம்பினை இருபத்தேழு கூறு செய்து எட்டுக்கூறு எடுக்கக் கிடைப்பது கிளையின் கிளை நரம்பாகும். 24 - விரலின் மூன்றிலொருகூறு 8 - விரல்: மூன்றிலிருகூறு 16 - விரல். ஆகவே கிளைநாற்கோடு 16 நீளமாகும்

கிளைநாற்கோடு $\frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} = \frac{16}{81}$

என்னும் பின்னவெண்ணாதலின் 16:81

என்னும் விகித வெண்ணாகும்.

அங்ஙனமாதலின், நின்ற நரம்பினை எண்பத்தொரு கூறு செய்து பதினாறு கூறு எடுக்கக் கிடைப்பது கிளைநாற்கோட்டு நரம்பு ஆகும். 16-விரலின் மூன்றிலொரு கூறு $5\frac{1}{2}$ - விரல்; மூன்றிலிருகூறு $10\frac{2}{3}$ - விரல். ஆகவே கிளையங்கோடு $10 - \frac{2}{3}$ விரல் நீளமாகும். கிளையங்கோடு $\frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} = \frac{32}{243}$ என்னும் பின்னவெண்ணாதலின் 32:243 என்னும் விகிதவெண்ணாகும். அங்ஙன மாதலின்,

நின்றநரம்பினை இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்று கூறுசெய்து முப்பத் திரண்டு கூறு எடுக்க வருவது கிளையங்கோட்டு நரம்பாகும்,

10 $\frac{2}{3}$ - விரலின் மூன்றிலொருகூறு 3 $\frac{5}{9}$ - விரல்; மூன்றிலிரு கூறு 7 $\frac{1}{9}$ -

விரல். ஆகவே கிளையறுகோடு 7 $\frac{1}{9}$ - விரல் நீளமாகும். கிளையறு

கோடு $\frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} \times \frac{2}{3} = \frac{64}{729}$ என்னும் பின்ன வெண்

ணாதலின் 64:279 என்னும் விகித வெண்ணாகும். அங்ஙனமாத லின் நின்ற நரம்பினை எழுநூற்றிருபத் தொன்பது கூறுசெய்து அறுபத்து நான்கு கூறு எடுக்கவருவது கிளையறுகோட்டு நரம்பாகும்.

ஐந்தாம் நரம்பு கிளைநரம்பு. ஐந்தாம் நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய ஒன்பகாம் நரம்பாகிய கிளையின்கிளை (கிளையிருகோடு). ஒன்பகாம் நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய பதின்மூன்றாம் நரம்பு கிளை முக்கோடு. பதின்மூன்றாம் நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய பதினேழாம் நரம்பு கிளை நாற்கோடு. பதினேழாம் நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய இருபத்தோராம் நரம்பு கிளையங்கோடு. இருபத்தோராம் நரம்பிற்கு ஐந்தாம் நரம்பாகிய இருபத்தைந்தாம் நரம்பு கிளையறுகோடு.

முதலேழு நரம்பும் முதற்தானம். இது மெலிவுத் தானம் எனப்படும. எட்டாம் நரம்புமுதற் பதினான்காம் நரம்புவரை இரண்டாந்தானம். இது சமன்தானம் எனப்படும். பதினைந்தாம் நரம்புமுதல் இருபத்தோராம் நரம்பு வரை மூன்றாந்தானம். இது வலிவுத் தானம் எனப்படும். இருபத்திரண்டாம் நரம்புமுதல் இருபத்தெட்டாம் நரம்பு வரை நான்காந்தானம். இது பேரியாழில் வருவதில்லை. ஆயினும் கணிதமுறைக்குப் பயன்படும்படி இதனையுங் கொள்வாம். நான்காந்தானத்து நரம்புகளின் இரட்டித்த நீளமுடையன மூன்றாந்தானத்து நரம்புகள். மூன்றாந்தானத்து நரம்புகளின் இரட்டித்த நீளமுடையன இரண்டாந்தானத்து நரம்புகள். இரண்டாந்தானத்து நரம்புகளின் இரட்டித்த நீளமுடையன முதற்றானத்து நரம்புகள் ஆகவே முதற்றானத்து நரம்புகள் நான்காந்தானத்து நரம்புகளின் எண் மடங்கு நீளமுடையன என அறிகின்றோம். எதிர்முறையாக நோக்குமிடத்து முதற்றானத்து நரம்புகளிற் பாதி (செம்பால்) ஆக அமைந்தன இரண்டாந்தானத்து நரம்புகள் இரண்டாந்தானத்து நரம்புகளிற் பாதி, அஃதாவது முதற்றானத்து நரம்புகளின் காற்கூறு (வாரம்) ஆக அமைந்தன. மூன்றாந்தானத்து நரம்புகள். அங்ஙனமே முதற்றானத்து நரம்புகளின் எட்டிலொருகூறு (வாரச் செம்பால்) ஆக அமைந்தன நான்காந்தானத்து நரம்புகள்.

இவ்விதிகளுக்கிசையப் பேரியாழ் நரம்புகளின் விகித வெண்களையும், முதல் நரம்பு 81-விரல் நீளமான விடத்து மற்ற நரம்புகள் பெறும் விரல் நீளங்களையும் அட்டவணைப்படுத்தித் தருவாம்.

தேசிய நூலைப் பிரிவு
மாநகர் நூலைச் சேவை

தானம்	நரம்பின் எண்	நரம்பின் பெயர்	விகித வெண்	பிறப்பு மரபு	விரல் நீளம்
முத்தானம் (மெலிவு)	1	தாரம்	1: 1		81
	2	குரல்	8: 9		72
	3	துத்தம்	64: 81		64
	4	கைக்கிளை	512:729		$56\frac{8}{9}$
	5	உழை	2: 3	கிளை	54
	6	இளி	16: 27		48
	7	விளரி	128:243		$42\frac{2}{3}$
இரண்டாந்தானம் (சமன்)	8	தாரம்	1: 2	செம்பால்	$40\frac{1}{2}$
	9	குரல்	4: 9	கிளையின் கிளை	36
	10	துத்தம்	32: 81		32
	11	கைக்கிளை	256:729		$28\frac{4}{9}$
	12	உழை	1: 3	கிளைச் செம்பால்	27
	13	இளி	8: 27	கிளைமுக்கோடு	24
	14	விளரி	64:243		$21\frac{1}{3}$
மூன்றாந்தானம் (வலிவு)	15	தாரம்	1: 4	வாரம்	$20\frac{1}{4}$
	16	குரல்	2: 9		18
	17	துத்தம்	16: 81	கிளைநாற்கோடு	16
	18	கைக்கிளை	128:729		$14\frac{2}{9}$
	19	உழை	1: 6	கிளைவாரம்	$13\frac{1}{2}$
	20	இளி	4: 27		12
	21	விளரி	32:243	கிளையைங்கோடு	$10\frac{2}{3}$
நான்காந்தானம்	22	தாரம்	1: 8	வாரச்செம்பால்	$10\frac{1}{8}$
	23	குரல்	1: 9		9
	24	துத்தம்	8: 81		8
	25	கைக்கிளை	64:729	கிளையறுகோடு	$7\frac{1}{9}$
	26	உழை	1: 12		$6\frac{3}{4}$
	27	இளி	2: 27		6
	28	விளரி	16:243		$5\frac{1}{3}$

கிளைமரபாக நரம்புகளைப் பிறப்பிக்குமிடத்து அவை தோன்றும் முறை தாரம்—உழை—குரல்—இளி—துத்தம்—விளி—கைக்கிளை என்பது பண்டையோர்கண்ட மரபு. இம்மரபே 1, 5, 9, 13, 17, 21, 25, என்னும் எண்ணுடைய நரம்புகள் தாரம், உழை, குரல், இளி, துத்தம், விளி, கைக்கிளையென நின்றன. இவற்றுள் தாரமும் உழையும் முதற்றானத்திலும், குரலும் இளியும் இரண்டாந் தானத்திலும், துத்தமும் விளியும் மூன்றாம் தானத்திலும், கைக்கிளை நான்காந் தானத்திலும் வருதல் காண்க. உழை தாரத்திற்குக்கிளை. உழையின் கிளையாகிய குரல், தாரத்திற்குக்கிளையின் கிளை, பிறவு மிப்படியே. நான்காந்தானத்தில் நின்ற கைக்கிளையை மூன்றாந் தானத்திற்குக்கொண்டு வருமிடத்து விகித வெண்ணும் விரல் நீளமும் இரட்டித்தல் காண்க. மூன்றாந் தானத்திலிருந்து இரண்டாந் தானத்திற்குக்கொண்டு வருமிடத்து விகித வெண்ணும் விரல் நீளமும் மீட்டும் ஒருமுறை இரட்டித்தல் காண்க. இரண்டாந்தானத்திலிருந்து முதற்றானத்துக்குக் கொண்டுவருமிடத்து விகிதவெண்ணும் விரல்நீளமும் மீளவும் இரட்டித்தலின் நான்காந்தானத்து நின்றவெண்களின் எண்மடங்கு ஆதல் காண்க. பிறவும் இப்படியே.

பொருள் தெளிவுபடும் பொருட்டு நரம்புகளைத் தோற்றுவிக்கும் கணிதமுறையை விரிவாகக்கூறினாம். பழைய பாணன் கைக் கொண்ட சுருக்கமான முறை ஒன்று உளது. அதனைத் தருவாம். மேல் அட்டவணையிலே பன்னிரண்டாம் நரம்பினை நோக்குக, பன்னிரண்டாம் நரம்பின் விகித வெண்ணும் விரல் நீளமும் முதல் நரம்பின் மூன்றிலொருகூறு ஆதல் காண்க. முதல் நரம்பின் நீளமாக ஒரு நூற் கயிற்றினை யெடுத்து மூன்றாக மடிக்கக் கிடைப்பது பன்னிரண்டாம் நரம்பாகிய உழை. இதன் நீளத்தை மீட்டும் மூன்று கூறு செய்யக் கிடைப்பது இருபத்து மூன்றாம் நரம்பாகிய குரல்; பன்னிரண்டாம் நரம்பின் பன்னிரண்டாம் நரம்பு இருபத்து மூன்றாம் நரம்பாமாதலின், இது நான்காந் தானத்திலுள்ளது. இந் நீளத்தை எட்டு மடங்கு எடுக்க முதற்றானத்துக் குரலாகிய இரண்டாம் நரம்பின் நீளமாகும். இரண்டாம் நரம்பின் மூன்றிலொருகூறு பதின் மூன்றாம் நரம்பாகிய இளி; இதன் மூன்றிலொரு கூறு இருபத்து நான்காம் நரம்பாகிய துத்தம். இதன் எண்மடங்கு மூன்றாம் நரம்பாகிய துத்தம். முதற்றானத்துத் துத்தத்தின் மூன்றிலொரு கூறு பதினான்காம் நரம்பாகிய விளி. இவ்விளரியின் மூன்றிலொருகூறு இருபத்தைந்தாம் நரம்பாகிய கைக்கிளை. நான்காந்தானத்துக் கைக்கிளையின் எண்மடங்கு முதற்றானத்துக் கைக்கிளை. இங்ஙனம் பன்னிரண்டாம் நரம்புகளாக ஏழு இசை நரம்பும் பிறத்தல் காண்க.

ஒரு விரல் அகலமும் 81-விரல் நீளமுமான காகிதத்துண்டொன்றைக் கத்தரித்து எடுத்துக்கொள்க. இதுவே முதல் நரம்பின் நீளம் என வைத்தோம். இதனை மூன்றாக மடிக்கக் கிடைப்பது 27-விரல்,

இது 12-ம் நரம்பின் நீளம். இதனை மூன்றாக மடிக்கக் கிடைப்பது 9-விரல், இது 23-ஆம் நரம்பின் நீளம். இருமுறை மடித்ததனாலே காகிதத்துண்டு ஒன்பது சமகூறாயிற்று, இதனால் ஒரு கூற்றினை நீக்க எஞ்சி நின்ற எட்டுக்கூறு 72-விரல் நீளமாய் முதற்றானத்துக் குரலாகிய 2-ஆம் நரம்பின் நீளமாயிற்று.

இந் நீளத்தை யெடுத்து மூன்றாக மடிக்க வரும் 24-விரல் 13 ஆம் நரம்பின் நீளமாயிற்று. (13 ஆம் நரம்பு 2 ஆம் நரம்பிற்கு 12 ஆம் நரம்பாதல் காண்க) 24 விரலை மூன்றாக மடிக்க வரும் 8 விரல் 24ஆம் நரம்பின் நீளமாயிற்று. 8 விரலை நீக்க எஞ்சிநின்ற 64 விரல் 3ஆம் நரம்பாகிய துத்த நரம்பின் நீளமாயிற்று. இதனை மூன்றாக மடித்துப் பெற்ற 21 $\frac{1}{3}$ விரல் 14 ஆம் நரம்பின் நீளமாயிற்று, இதனை மூன்றாக மடித்துப்பெற்ற 7 $\frac{1}{9}$ விரல் 25 ஆம் நரம்பின்

நீளமாயிற்று. 7 $\frac{1}{9}$ நீக்க எஞ்சிநின்ற 56 $\frac{8}{9}$ விரல் 4 ஆம் நரம்பின் நீளமாயிற்று. 12 ஆம், 13 ஆம், 14 ஆம் நரம்புகளின் நீளங்கள், 1ஆம், 2ஆம், 3ஆம், 4 ஆம் நரம்புகளிற் பப்பாதி யெடுக்கக் கிடைப்பன 8ஆம், 9ஆம், 10ஆம், 11ஆம் நரம்புகள். இவ்வாறு முதல் இரண்டாந்தானங்களின் நரம்பு நீளங்களைப் பெற்றாம். இரண்டாந்தானத்து நரம்புகளின் பப்பாதி (செம்பால்) ஆகக்கிடைப்பன மூன்றாந்தானத்து நரம்புகள். கணிதச் செய்கைக்கு எண்கள் எளிதாதல் கருதி முதல் நரம்பின் நீளத்தினை 81 விரல் எனக் கொண்டாம். கருவியிலே முதல் நரம்பு என்ன நீளமாகவேனும் இருக்கலாம். அந்நீளத்துக்கு காகிதத்துண்டினைக் கத்தரித்து எடுத்து மேற்காட்டிய முறையாக மற்ற நரம்புகளின் நீளங்களைக் கண்டுகொள்ளலாம். இம்முறை இக்காலத்து வீணைக் கருவிக்கும் இணைந்து நின்றலைப் பின்னர்க் காட்டுவாம்.

கணித நூற்பயிற்சி அதிகம் இல்லாதார் பொருட்டு மேற்காட்டிய செய்கையில் யாம் வழங்கிய கணிதமுறைகளைச் சற்று விரித்து விளக்குவாம்.

பின்னவெண்ணின் இருகூறுகளிலே மேல்நிற்பது தொகுதி (numerator); கீழ் நிற்பது பகுதி (denominator). முழுப் பொருள் இத்தனை கூறுசெய்யப்பட்டது என்பதைப் பகுதிகாட்டும்; அக் கூறுகளிலே இத்தனை கூறுகள் எடுக்கப்பட்டன வென்பதைத் தொகுதி காட்டும். $\frac{8}{9}$ என்னும் இப்பின்ன வெண்ணைப் பகுதியை முன்னர் சுட்டி 'ஒன்பதில் எட்டு' என வாசித்தல் முறை. தொகுதியையும் பகுதியையும் பிறிதோர் எண்ணினாலே பெருக்கினாலோ பிரித்தாலோ பின்னவெண்ணின் மதிப்பு வேறுபடாது.

$$\frac{8}{9} = \frac{24}{27} \text{ ஒன்பதிலெட்டு சமன் இருபத்தேழில் இருபத்துநான்கு } =$$

என்னும் சமன் அடையாளம் 'சமன்' என வாசிக்கப்படும். முழுப் பொருளை ஒன்பது கூறு செய்து எட்டுக்கூறு எடுத்தலும், இருபத் தேழு கூறு செய்து இருபத்து நான்கு கூறு எடுத்தலும் ஒரே மதிப்புடைய செயல்களேயாம்.

இரு பின்னவெண்களின் ஏற்றத் தாழ்வு ஆராய்தற்கு இரண்டினையும் ஒரே பகுதியுடையவாக்குதல் வேண்டும்.

$$\frac{7}{16} = \frac{21}{48}$$

$$\frac{5}{12} = \frac{20}{48}$$

அங்ஙன மாதலின் இவ்விரண்டிலும் $\frac{7}{16}$ பெரிது என்பது. எவ்வளவு

பெரிதெனின் $\frac{7}{16}$ என்பது. ஒரு பின்ன வெண்ணினின்று மற்றொன்றைக் கழித்து மிச்சங் காணுவதற்கு இரண்டினையும் ஒரே பகுதியவாக்கிப் பெரியதொகுதியினின்று சிறிய தொகுதியைக் கழிக்க வேண்டும். — என்னும் கழித்தல் அடையாளத்தினைக் 'கழி' என வாசிப்பாம்.

$$\frac{7}{16} - \frac{5}{12} = \frac{21}{48} - \frac{20}{48} = \frac{1}{48}$$

பின்னவெண்களைப் கூட்டுவதற்கு ஒரே பகுதியவாக்கித் தொகுதிகளைக் கூட்டல் வேண்டும். + என்னும் கூட்டல் அடையாளத்தைக் 'கூட்டு' என வாசிப்பாம்.

$$\frac{7}{16} + \frac{5}{12} = \frac{21}{48} + \frac{20}{48} = \frac{41}{48}$$

பின்னவெண்களைக் பெருக்குதற்குத் தொகுதிகளைப் பெருக்கிப் பேற்றின் தொகுதியாகவும், பகுதிகளைப் பெருக்கிப் பேற்றின் பகுதியாகவும் எழுதல் வேண்டும். × என்னும் பெருக்கல் அடையாளத்தைப் 'பெருக்கு' என வாசிப்பாம்.

$$\frac{7}{16} \times \frac{5}{12} = \frac{35}{192}$$

ஒரு பின்னவெண்ணினை மற்றொரு பின்னவெண்ணினாற் பிரித்த தற்குப் பிரிக்குமெண்ணின் மறுதலையினாலே பெருக்குக. மறுதலை (Reciprocal) என்பது பகுதியைத்தொகுதியாகவும், தொகுதியைப் பகுதியாகவும் மாற்றிப் பெறுவது.

$$\frac{5}{12} \text{ இன் மறுதலை } \frac{12}{5}$$

÷ என்னும் பிரித்தலடையாளத்தினைப் 'பிரி' என வாசிப்பாம்;

$$\frac{7}{16} \div \frac{5}{12} = \frac{7}{16} \times \frac{12}{5} = \frac{84}{80} = \frac{21}{20}$$

பின்னவெண்களின் நால்வகைக் கணிதச் செய்கைகளையும் ஒரு சிறிது காட்டினாம். இவற்றின் விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

தார நரம்பின் நீளத்தில் குரல் நரம்பின் நீளம் என்னும் உண்மையினை விகித சமன்பாடாகக் கூறுமிடத்து குரலுக்குத் தாரம் சமன் எட்டிற்கொன்பது எனக்கூறி.

குரல் ; தாரம் = 8 ; 9 என எழுதலாம்.

துத்தம் : தாரம் = 64 ; 81

என அறிந்தனம். மேலையிரண்டு முடிபுகளையும் வைத்துத் துத்தத்திற்குக் குரல் என்ன விகிதமாகும் எனக்காண்பதற்கு ஈரிடத்திலும் தாரத்தினை ஒரே அளவினதாக்க வேண்டும். பின்னவெண்களைப் போலவே விகிதவெண்களையுந் தொழிற்படுத்தலாம்.

குரல் : தாரம் = 8 ; 9 = 72 ; 81

துத்தம் ; தாரம் = 64 : 81

ஆதலின், துத்தம் . குரல் = 64 . 72 = 8 : 9 ஆகின்றது.

விரலளவுகளை வைத்தும் விகிதத்தைக் காணலாம்.

கைக்கிளை : துத்தம் = $56 \frac{8}{9}$; 64

(இருபுறமும் ஒன்பதாற் பெருக்க) = 512 : 576

(இருபுறமும் 64 - ஆற் பிரிக்க) = 8 ; 9

உழை ; கைக்கிளை = $54 : 56 \frac{8}{9}$

(இருபுறமும் 9 - ஆற் பெருக்க) = 486 ; 512

(இருபுறமும் 2 - ஆற் பிரிக்க) = 243 : 256

இளி : உழை = 48 : 54

(இருபுறமும் 6 - ஆற் பிரிக்க) = 8 : 9

விளரி ; இளி = $42 \frac{2}{3} : 48$

(இருபுறமும் 3 - ஆற் பெருக்க) = 128 : 144

(இருபுறமும் 16 - ஆற் பிரிக்க) = 8 : 9

தாரம் : விளரி = $40 \frac{1}{2} ; 42 \frac{2}{3}$

(இருபுறமும் 6-ஆற் பெருக்க) = 243 ; 256

இங்குத் தாரமென்றது இரண்டாந் தானத்துத் தாரத்தினை : இது எட்டாம் நரம்பு.

முதல் நரம்புமுதல் எட்டாம் நரம்பு வரையும் எடுத்து அடுத்து நிற்கும் இணை நரம்புகளின் விகிதவெண்களை ஆராய்ந்து கண்டாம்.

குரல் : தாரம் = 8 : 9 என்றால்

தாரம் : குரல் = 9 : 8 என்பது

வெளிப்படை. இவ்வாறு ஏனையவற்றையும் மறுதலையாக்கி அனைத்தினையும் தொகுத்தெழுதுவாம்.

தாரம் : குரல் = 9 : 8

குரல் : துத்தம் = 9 : 8

துத்தம் : கைக்கிளை = 9 : 8

கைக்கிளை : உழை = 256 : 243

உழை . இளி = 9 : 8

இளி : விளரி = 9 : 8

விளரி : தாரம் = 256 : 243

மேலே நாம் சுருதிக்கணக்குக் கூறிய விடத்திலே 'நான்கு சுருதி' எனக்கொண்டது 9 : 8 என்னும் விகித வெண்ணினையாம். 'ஒரு சுருதி' என்றது 256 : 243 என்னும் விகித வெண்ணினையாம். இவற்றின் விரிவெல்லாம் பின்னர்க் கூறப்படும்.

மலையும கடலும

'நடுக்கின்றி நிலீயரோ வத்தை யடுக்கத்துச்
சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தி யந்தணர் அருங்கட னிறுக்கும்
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே'

(புறநானூறு - 2)

இமயமலையும் பொதியின்மலையும் போன்று ஒழியாது நெடுங்காலம் விளங்கித் துளக்கமின்றி நிற்பாயசக' என முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனை வாழ்த்தினார். மலைக்கும் அரசற்கும் பொதுத்தன்மை அசைவின்றி நீடு வாழ்தல்.

'பொதியி லாயினு மிமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய வென்ப தல்லதை
யொடுக்கங் கூறார் உயர்ந்தோ ருண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே'

(சிலப்பதிகாரம்-க)

என இளங்கோவடிகள் பொதியில், இமயம், புகார் என்ற மூன்றினையும் ஒருவாற்றான் ஒப்புரைத்தார். ஆதியில் தோன்றுதலும் சலிப்பின்றி நிலைபெறுதலும் பொதுத்தன்மைகள்.

'அன்றியிரு பூதலமு மிருதட்டாக
அகத்தியன்வாழ் குன்றினையும் அணிமுகக் கோணக்
குன்றினையும் சீர் தூக்கி நிறுப்ப தாகக்
கோகனத னமைத் துலைக் கோலும் போலும்,
(வில்லிபாரதம் - அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சுருக்கம்)

என வில்லிபுத்தூராழ்வார் கூறுதலின், தமிழ்முனிவன் குன்றும் ஈழநாட்டுத் திரிகோணக்குன்றும் ஒப்புநோக்குதற்குரியவாயின

கோணமலை தேவாரம் பெற்ற தலமாதலின் 'திரு' என்னும் அடையடுத்துத் திருக்கோணமலை என வழங்கவும் பெறும். அலை கடல் நடுவண் நிலைபெறநின்றல் திருக்கோணமலைக்குச் சிறப்பியல்பு.

செந்தமிழ், தொகுதி 38 பகுதி 4, விச்சிரம வருடம். மாசி மாதம் (February - March 1941) பக்கம் 169-176

‘கரைகெழு சந்துங் காரகிற் பிளவும் அளப்பருங் கனமணி வரன்றிக்
குரைகடல் ஓதம் நித்திலங் கொழிக்குங் கோணமாமலை’

‘கொடிதெனக் கதறும் குரைகடல் சூழ்ந்து
கொள்ளமுன் நித்திலஞ் சுமந்து
குடிதனை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றுங்
கோணமாமலை’

‘தெழித்துமுன் அரற்றுஞ் செழுங்கடல் தரளம்
செம்பொனும் இப்பியுஞ் சுமந்து
கொழித்துவன் திரைகள் கரையிடைச் சேர்க்குங்
கோணமாமலை’

‘கோயிலுஞ் சுனையுங் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலை’

‘விரிந்துயர் மௌவல் மாதவி புன்னை
வேங்கைவண் செருந்திசண் பகத்தின்
குருந்தொடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில்சூழ்
கோணமாமலை’

‘சூன்றுமொண் கானல் வாசம்வந் துலவுங் கோணமாமலை’

என்றெல்லாம் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அகத்தியன்வாழ்
குன்றினுக்கு ஒப்பான அணிமுக்கோணக்குன்றினைச் சீர்பெறவுரைக்
கின்றார்.

‘மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்’

5464. c. c

என வகுத்த நானிலத்தினும் இரண்டு ஒருங்கியைந்து நின்றலின்
இரண்டினுக்குமுரிய அழகினையும் தாங்கி ‘ஒண்கானல் வாசம் வந்
துலவும்’ மலையாயிற்றுத் திருக்கோணமாமலை.

மலைவருணனை கூறுநீர்மையிற் சம்பந்தசுவாமிகளது தேவாரத்
திற்கு ஒரு தனிச்சிறப்புண்டு. முதுகுன்றம், செங்குன்றம், முழு நீலக்
குன்றம் (இந்திரநீலப்பருப்பதம்), முருகனுறை பரங்குன்றம், கொடுங்
குன்றம், குறும்பலா, காளத்தி, கேதாரம், கைலை, கோகரணம்,
குற்றாலம், இடைச்சுரம், கற்குடி, ஈங்கோய்மலை, திருப்பருப்பதம்
எனும் மலைகள் தமக்குரிய இயற்கை வனப்போடு தேவாரச்செழும்
பாடலளிக்கும் தெய்வவனப்பும் பொருந்தியன.

‘நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாடு’

என்றமையின் மலையும் கடலும் தமிழ்நாட்டிற்கு வரம்பாயின.

‘நீலத் திரைக்கட லோரத்தி வேநின்று
 நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை-வட
 மாலவன் சூன்றம் இவற்றிட யேபுகழ்
 மண்டிக்கிடக்குக் தமிழ்நாடு’

எனச் சுப்பிரமணியபாரதியார் இவ்வண்மையினை அழகுறக் கூறு
 கின்றார்.

‘வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்-அடி
 மேலைக் கடல்முழுதுங் கப்பல்விடுவோம்’

என அக்கவிஞர் நம்நாடு வருங்காலத்தில் அடையப்போகின்ற உயர்
 நிலையை யெடுத்து கூறுமிடத்துப் பனிமலையும் அலைகடலையும்
 குறிப்பிடுகின்றார்.

வேள்பாரி ஆண்ட பரம்புமலையும், குமணவள்ளலுக்குரிய முதிர்
 மலையும், வல்விலோரியினது கொல்லிமலையும், எழினி அதியமான்
 ஆண்ட குதிரைமலையும், கண்டிரக்கோப்பெரு நற்கிள்ளியினது
 தோட்டிமலையும், மலையமான் திருமுடிக்காரிக்குரிய முள்ளூர் மலை
 யும், நாஞ்சில் வள்ளுவனாண்ட நாஞ்சில்மலையும், நன்னனது நவிர
 மலையும் தம்மையுடையோரது கொடைவென்றியினாலே புலவர்
 பாடும் புகழுடையவாயின.

‘புலவரை யறியாப் புகழொடு பொலிந்து
 நிலவரைத் தாங்கிய நிலைமையிற் பெயராத்
 தொலையா நேமிமுதல் றொல்லிசை யமையும்
 புலவராய் புரைத்த புனைநெடுங் சூன்றம்
 பலவெனின் ஆங்கவை பலவே பலவினும்
 நிலவரை ஆற்றி நிறைபயன் ஒருங்குடன்
 நின்றுபெற நிகழுங் சூன்றவை சிலவே
 சிலவினுஞ் சிறந்தன தெய்வம் பெட்புறு
 மலரகன் மார்பின் மைபடி குடுமிய
 குலவரை சிலவே குலவரை சிலவினும்
 சிறந்தது,

கல்லறை கடலும் கானலும் போலவும்
 புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
 எல்லாம

வேறுவேறு உருவின் ஒருதொழி லிருவர்த்
 தாங்கு நீணிலை ஒங்கிருங் சூன்றம்,

(பரிபாடல் - 15)

என இளம்பெருவழுதியாராலே திருமாலிருஞ்சோலைமலையினது
 சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

பயன்தருதலும் தெய்வத்திற்கு இருப்பிடமாதலும் மலைக்குரிய சிறப்பாகக் கூறப்பட்டன. உழவருழாத பயனுடைமை, வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மை, பகைவரால், தாக்குதற்கரிய காலலுடைமை என நின்ற இயல்புகளைநோக்கி மன்னர் மலையினை இருக்கையாக் கினரென்னலாம். அளத்தற்கருமை, அசைவின்மை, மாவும் மரனும் பூவும் புள்ளுமென் றின்னவற்றின் இயற்கைவனப்பு, அரிதுமுயன்றா னன்றிப் பிறரால் அணுகுதற்கருமை, நீரருவியுடைமை என்னும் இவ்வியல்புகளினாலே மலைகள் தெய்வக்கோயில்களாகத் திகழ்ந்தன. மேலையவற்றோடு உழவருழாது விளையும் உணவுடைமையும்பற்றி முனிவர் மலைக்குகைகளை இருப்பிடமாக்கினர்.

மலையை வருணித்துக்கூறும் அழகிய செய்யுட்கள் தமிழ் மொழி யில் நிரம்பவுள்ளன. ஆன்றோர் வகுத்த பத்துப்பாட்டிலே திருமுரு காற்றுப்படையும், குறிஞ்சிப்பாட்டும் மலைபடுகடாமும் தொகை நூல்களிலே குறிஞ்சித்திணைப்பாலவாய பன்னூறு செய்யுட்களும் சீவகசிந்தாமணியிலே பதுமையாரிலம்பகம், விமலையாரிலம்பகம். மண்மகளிலம்பகம் என்றின்னவும், சிலப்பதிகாரத்திலே குன்றக் குரவை, காட்சிக்காதை என்றின்னவும் பெருங்கதையிலே உஞ்சைக் காண்டத்துக் குறிஞ்சிநிலங்கடந்தது என்னும் பகுதியும், திருத்தொண் டர்புராணத்துத் திருமலைச்சிறப்பு, கண்ணப்பநாயனார் புராணம் என்றின்னவும், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்துள் திருவேங்கடம், சிங்க வேள்குன்றம், வதரியாச்சிசமம், திருப்பிருதி என்றித்தொடக்கத்த தலங்களைக்கூறும் பாடல்களும், சூளாமணி, கம்பராமாயணம், வில்லி பாரதம், கந்தபுராணம் எனநின்ற காப்பியங்களிற் சிலபகுதிகளும், திருக்கையலாயனானவுலா, பொன்வண்ணத்தந்தாதி, கயிலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி, திருவீங்கோய்மலையெழுபது, திருக்கண் ணப்பதேவர் திரு வந்தாதி என்றின்னவும் பிறவும் மலைவருணனை தந்து நின்றன வென்றால், மலைக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பினை விரித்துக்கூறவும் வேண்டுமா? யாம் அறிந்த பிறமொழிகளிலே மலை வருணனை கூறுஞ் செய்யுட்கள் இவ்வளவு அதிகமில்லை.

ஆங்கிலமொழியிலே கடலைவருணித்துக்கூறுஞ் செய்யுட்கள் அதி கமாக உள்ளன. நமது மொழியிலுள்ள நெய்தற்றிணைச் செய் யுட்கள் கடல்மீதுசெல்லாது கடலையடுத்த நிலத்தின்மீது செல்வன. நெற்தற்கருப்பொருளாகிய இரங்கலினைக் குறித்தனவாதலின், இச் செய்யுட்கள் அவலச்சுவை பயப்பனவாய்க் கழிக்கானலிலுள்ள புள் ளினையும் முன்னிலைப்படுத்தினவாய். ஏற்பட்டு வருணனையோடு கூடிவருவன.

‘புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற் றுன்பமுழுவாய் துயிலப் பெறுதியால்
இன்கள்வாய் நெய்தால்நீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்கணார் கானல் வரக்கண் டறிதிஃயா’

(சிலப்பதிகாரம் - ௭)

என்பது போல்வன.

தமிழ்நாட்டினர் கலத்திற்சென்று பிற நாடுகளைத் தம்வயப் படுத்தி வெற்றிக்கொடிநாட்டினரெனத் தேசசரித்திரம் கூறுகின்றது. தமிழ்வணிகர் பண்டமாற்றுநோக்கமாகக் கலமேறிப் பிறநாடுகளுக்குச் சென்றதுண்டு. அங்ஙனமாயினும், அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுஞ்செய்யுட்கள் தமிழ்மொழியில் அதிகம் இல்லை. சீவகசிந்தாமணியிலும், மணிமேகலையிலும் காணப்படும் வரலாறுகள் வணிகர் கலத்திற் சென்ற நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவாகக் கூறுகின்றன.

‘திரைகட லோடியும் திரவியந்தேடு’ என்றமையின், பொருளீட்டுதல் கருதிய ஸ்ரீதத்தன் என்னும் வணிகன், நன்னாளிலே வறியோர்க்கு வேண்டுவன நல்கிக் கோடும் பறையும் முழங்கக் கலத்திலே றுகின்றான். கொடியணிந்த கூம்பிலே கட்டிய மூன்று பாய்கள் காற்றினை முகக்கக் கப்பல் நன்றாக ஓடி அழகிய தீவொன்றினைச் சேருகிறது. அத்தீவில் இறங்கிய வணிகன் அரசனுக்கு முத்தாரங்கொடுத்து, அவனது தலையளியைப்பெற்று, மகளிரது ஆடல் பாடலினைக் கண்டும் கேட்டும் அகமகிழ்வுற்றுச் சின்னாள் தங்கிப் பண்டங்களை விற்று விலையாகப்பெற்ற நிதிக்குப்பையைக் கப்பலிலேற்றி, அரசனிடம் விடைபெற்று, இரேவதி வியாழவோரையிலே ஊர்க்குத் திரும்பப் புறப்படுகின்றான். பெருங்காற்று வீசுதலினாலே கப்பல் கூம்பு ஓடிந்து நீரினுள் அமிழ்கின்றது. வணிகன் இற்ற கூம்பினது துண்டினைத் தழுவி, நடுயாமத்திலே, கடலவையினை நீந்திக் கரைசேருகின்றான். தரன் என்பான் தோன்றி வணிகனைக் கலுழவேகனிடம் இட்டுச்செல்லுகிறான். இவ்வரலாற்றினைத் திருத்தக்கதேவர் சுவை நிறைந்த கவியாக அமைத்துத் தமிழர்க்கு நல்கினார்.

இக்காலத்திலே நிக்கபார் (Nicober என வழங்கும் நக்கவரத்திலே கலங்கவிழ்ந்து கரைசேர்ந்த சாதுவன் என்னும் வணிகனது செய்தி மணிமேகலையினுட் கூறப்பட்டது.

தேவையர்கேனாகிய காங்கேயன் இயற்றிய சண்ணகியார் வழக்குரை என்னும் சிறுகாப்பியத்திலே சண்ணகியாரது காற் சிலம்புக்கு நாகமணி கொணரும் பொருட்டு மீகாமன் கப்பலேறிச் சென்ற செய்தியும், வெடியரசனோடு கடற்போர்செய்த செய்தியும் கூறப்பட்டன.

எந்திரகீசுப்பல்கள் எழுகடலையும் தாண்டி உலகினை வலம் வருதலும், ஒருநாட்டிலே விளையும் பொருள், பலகாவதங்களுக்கப்பாலுள்ள பலப்பலநாடுகளுக்குச் செல்வதற்குக் கடலே பாதையாக அமைந்திருத்தலும், நிலத்திலுள்ள வசதிகளிலும் பார்க்கப்பன்மடங்கு அதிகமான வசதிகளோடு கலத்திற் செல்லுதலும், பீரங்கியேந்திய மிதக்குங்கோட்டைகளைப் போன்ற போர்க்கப்பல்கள் கடற்போர் புரிதலும் பிறவும் இக்காலத்து நிகழ்ச்சிகள்.

மேற்றிசை நாடுகளிலே, புதுமணத்த மென்மகளிரும் புருடரும் வரைவுக்காலத்தையடுத்து வருவதாகிய இன்பநுகர்ச்சிக்குரிய தலைத்

திங்களிலே கடற்பிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. இன்பநுகர்ச்சித் தலைத் திங்களினை அந்நாட்டார் 'தேன்மதி' (Honeymoon) என்பர். பசி பிக்சமுத்திரத்திலே, தெங்கம்படப்பையோடுகூடிய பவளத்தீவுகள் அளவிற்கிறியவாயினும் பேரழகுவாய்ந்தன. இவற்றைக் குறித்து ஆங்கிலமொழியிலே கற்பனைக் கதைகளும் உண்மைக்கதைகளும் எத்தனையோ பல உள.

பைரன் (Byron) என்னும் ஆங்கிலமகாகவி கடலைப் பொருளாகக் கொண்டுபாடிய பாடல்கள் வனப்புவாய்ந்தன. வங்கமொழியிலே கடலைச் சிறப்பித்துப்பாடியவர் சிறந்த தேசாபிமானியாகிய சித்தரஞ்சனதாசர்.

மலையிற்பிறந்த ஆறு கடலிற் கலத்தலின் ஆற்றுவளம் கூறப் புகுந்த புலவர் மலையையும் கடலையும் பாடுதல் இயல்பு. எல்லை யில் பரம்பொருளுக்கு மலையும் கடலும் உவமப்பொருளாயின.

ஓர்க்கோலை, சங்கு, பவளம், முத்து, உப்பு என்னும் ஐந்தினையும் கடல்வளனென்ப.

'தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசா விலவங்கம்
கப்பூரஞ் சாதியோ டைந்து'

என மலைவளன் கூறப்பட்டது.

'மலைப்பஹாரமுங் கடற்பஹாரமும்
வளந்தலை மயங்கிய துளங்குகல விருக்கை'

(சிலப்பதிகாரம் - சு)

என்னுஞ் செய்யுளடிகளிலே காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடற்றுறை முகத்திலே அசைகின்ற மரக்கலங்களும் குவிந்துகிடக்கின்ற பண்டங்களின் மலிவும் கூறப்பட்டன.

'கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலைவா லுகத்து விரிதிரைப் பரப்பிற்
கூல மறுகிற் கொடியெடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி'

(சிலப்பதிகாரம் - சா)

என்னும் அடிகளுள் பரதேசிகள் கலத்திலே பல்வகைச்சரக்குகளைக் கொண்டுவருதலும், தம்மிடத்து இன்னசரக்கு உள என்பதைக் கொடிகளாற் சொல்லுதலும் கூறப்பட்டன.

தேவிய நூலகப் பதிவு
 மாநகர் நூலகம்
 யாழ்ப்பாணம்

‘கலஞ்சமைத் தற்கு வேண்டுங் கம்மிய ருடனே செல்லும்
 புலங்களில் விரும்பு பண்டம் பொருந்துவ நிரம்ப ஏற்றிச்
 சலந்தரு கடவுட் போற்றித் தலைமையாம் நாய்கன்றானும்
 சலந்தரு நாளில் ஏறி நளிதிரைக் கடல்மேற் போனான்’

(காரைக்காலம்மையார் புராணம் நங்)

என்னுஞ் சேக்கிழார் பாடலினாலே கடற்பிரயாணஞ் செய்
 வோர் வருணனைப்போற்றுதல் கூறப்பட்டது. மேனாட்டுப்புரா
 ணங்களிலே கடற்றெய்வத்திற்கு நெப்தியூன் (Neptune) என்பது
 பெயர். இவரது கைப் படைக்கலம் மூவிலைச்சூலம். கடல்மீது
 ஆணை செலுத்தும் பிரித்தானியா என்னும் பெண் தெய்வத்தின்
 கையிலும் மூவிலைச்சூலம் உளது. முருகவேள் வழிபாடு சிறந்துவிளங்
 குந் தமிழ்நாட்டுப்புலவர் மலையைச் சிறப்பித்துப் பாடியதும், வரு
 ணன் வழிபாடு வழக்குவீழ்ந்தமையின் கடலினைப் பாடாதொழிந்
 ததும் இயல்பேயாம்.

நாடும் நகரும்

பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணங்கூறிய தண்டியாசிரியர்,

‘மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து’ என்றார்.

‘அலையாழி மேன்மை யருட்புயலின் செய்கை
மலையாறு நாடூரின் வண்மை — தொலையா
இருசுடரின் றோற்ற மிருதுவளம் பானம்
பொருபுனல்புக் காடல் பொழில்’ — என
மாறனலங்காரம் கூறும்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள்ளே தலைமைபெற்ற சீவகசிந்தாமணி உதித்தகாலத்திலே* வடமொழிமரபு தமிழிலே இடையீடின்றிப் புகுந்து வழங்குவதாயிற்று. சமணமுனிவருட் பலர் இருமொழியிலும் சிறந்த பாண்டித்தியம் படைத்தவராயிருந்தனர். வடமொழி அலங்காரசாஸ்திரம் வகுத்த இலக்கணமனைத்தும் நிரம்பிய சீவகசிந்தாமணி அன்றுமுதல் இன்றுவரை கற்றோர்சிந்தையைக் கவருமியல் பினதாயிற்று, அக்காலத்திற்குப்பின்பு எழுந்த காப்பியங்கள் நாட்டு வருணனை. நகரவருணனையளவிலே சீவகசிந்தாமணியைப் பின்பற்றுவவாயின.

சிலப்பதிகார மணிமேகலைகள் ஏழுநூற்றாண்டுக்குமுன் உதித்த வாயினும், அடிபலவாக நடக்கும் ஆசிரியப்பர, கலிப்பாவினாலமைந்த மையின் பின்பற்றுதற்கு அரியவாயின.

நான்கடிச்செய்யுளால் முதலிலேநடந்த தொடர்நிலைச்செய்யுள் சீவகசிந்தாமணியேயாம். திருத்தக்கதேவரது செய்யுள் நடையைப் பின்பற்றிக் கந்தியாரென்பார் நானூற்றுக்குமேற்பட்ட செய்யுள்களைச் சீவகசிந்தாமணியினுள்ளே நுழைத்துவிட்டமையை நோக்கும் போது இந்நூலினைப் பின்பற்றுதல் எளிதென்பது தெளிவாகின்றது.

சிலப்பதிகாரம் தனது முப்பது உட்பிரிவுகளுள்ளே க0 - ஆம் கச - ஆம் உட்பிரிவுகளாக நாடுகாண்காதையையும் ஊர்காண்காதையையும் அமைத்துச்செல்லுகிறது. (மாறனலங்காரம் ‘நகர்’ என்னாது ‘ஊர்’ என்பதை நோக்குக)

செந்கமிழ், தொகுதி 33, பகுதி 5, ஷக்கிரம வருடம். பங்குனி மாதம் (March - April 1941) பக்கம் 193-200.

நாட்டுவருணனையும், நகரவருணனையும் காப்பியமெனவழங்கும் தொடர்நிலைச் செய்யுளில் மாத்திரமல்ல, அடிபலவாக நடந்த மதுரைக் காஞ்சி போன்ற தனிச்செய்யுட்களினும் அடியளவாற் குறுகிய பிற தனிச்செய்யுட்களிலும் நின்று அழகுபயப்பன. இவ்வழகு எவ் வெக்காரணங்களான் ஆயிற்று என ஆராய்ந்துணர்வதே இப்பொரு ளுரையின் நோக்கமாகும்.

அழகு அனைத்தும் இன்பந்தரும் நீர்மைய என்பதை முன்னர்க் காட்டினாம். ஏனைய மெய்ப்பாடுகளும் அழகுவாய்ந்துநிற்பவாயி னும் மக்கள் அழகினை அவாவுவது பெரிதும் இன்பப்பொருட்டேயாம்.

‘செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென்
றல்லல் நீத்த உவகை நான்கே’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பச்சுவைக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் நாட்டிற்குக்கூறிய இலக்கணத்தினுள்,

‘தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு’

‘பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து’

என்பவை கூர்ந்துநோக்கத்தகும்.

இன்பச்சுவைக்குக்கூறிய இலக்கணத்தை ஒருபுடையாகவும் நாட் டிற்குக் கூறிய இலக்கணத்தை ஒருபுடையாகவும் வைத்து ஒப்பு நோக்குவோமாக. செல்வம் இரண்டினும் உளது. புலன் என்பது கல்விப்பயனாகிய அறிவுடைமை; தக்கோர் என்போர் அறவோர், துறவோர், அந்தணர் முதலியோர். தக்கோரைக்கூறலே புலன் கூறிய தாயிற்று.

‘செற்ற நீக்கிய மனத்தின ரியாவதும்
கற்றோ ரறியா அறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர்.’

எனும் நக்கீரனாருரையையும் நோக்குக

நாட்டிற்குரிய அழகுகளுள் இன்பம் என்றது விழவும் வேள்வியும் சான்றோரும் உடைமையானும், நுகர்வன உடைமையானும், நில நீர்களது நன்மையானும் வாழ்வார்க்கு உண்ணிகமும் மகிழ்ச்சியாம். இன்பச்சுவையுட் கூறிய புணர்வும் விளையாட்டும் இதனுள் அடங்குவ.

இங்ஙனம் நோக்குமிடத்து இருபுடையும் ஒத்துநிற்றல் காண் கின்றாமாதவின், நாடு இன்பத்திற்கும் அழகிற்கும் நிலைக்களம்

என்பது பெறப்பட்டது. தள்ளாவினையுள், பிணியின்மை, ஏமம் என்பன இன்பநுகர்ச்சிக்குத் துணைக்காரணமாவன.

‘இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு’

என்றமையின் நாட்டுவருணனையானது மழைவருணனை, ஆற்று வருணனை, மலைவருணனை, அரண்வருணனை எனும் இவைதம் மையும் உறுப்பாகக்கொண்டு வருமென்பது பெறப்படுகின்றது.

ஏமாங்கதநாட்டினது வளத்தைக் கூறுவானெடுத்துக்கொண்ட தேவர் அந்நாடு கல்வி கேள்விகளான் விழுப்பமெய்திய அரசனையுடையது என்பதை முதலிலே தெரிவிக்கின்றார்.

‘ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு’

எனத் திருவள்ளுவனார் கூறினராதலின், வேந்தமைவு நாட்டுக்கு இன்றியமையாத தொன்றாம்.

‘நாவீற் றிருந்த புலமாமகளோடு நன்பொற்
பூவீற் றிருந்த திருமாமகள் புல்ல’

என்றமையின் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் அந்நாட்டிலுள்ள என்பது குறிப்பிடப்பட்டது; அரசன் நாமகளும் திருமகளும் நாடோறும் வெறுப்பின்றிப் புல்லும்படி வீற்றிருந்தானென்னவே அவன் வழிநின்ற குடிகளும் அந்நீர்மையராமென்பது போதரும்.

மேலும் தேவர் நாட்டுவளங்கூறிய செய்யுட்களுள், ஈற்றில் நின்ற செய்யுளிலே ஏமாங்கதநாடு வீடுபேறுகருதித் தவஞ் செய்வார்க்கும் இடம், மறுமை கருதி இல்லறம் நடாத்துவார்க்கும் இடம் நற்பொருளைப் பயக்குங் கல்வியைக் கற்பார்க்கும் இடம், நிலையாத பொருட்செல்வத்தைத் தேடுவார்க்கும் இடம் என்னும் பொருள் தர

‘நற்ற வஞ்செய் வார்க்கிடம் தவஞ்செய் வார்க்கு மஃதிடம்
நற்பொருள் செய் வார்க்கிடம் பொருள்செய் வார்க்கு மஃதிடம்

எனக்கூறித் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் அந்நாட்டில் உள்ளனர் என்னும் உண்மையினை வெளிப்படுத்தினார். தெங்கு, கமுகு, மா, பலா, வாழை செறிந்துநின்றலின் பிறதேயத்தினுள்ளாரும் விழையுந்தரத்ததாய், இசையால் திசைபோயது இந்நாடு.

மழைபெய்தல், புனல்பரத்தல், உழவருமுதல், கடைசியர் நாற்றுநடுதல், கள்ளாண்டு மகிழ்தல், நெல்லரிதல், போர்குவித்தல்

என்னுமிவற்றைக் கூறுஞ்செய்யுட்களும். கரும்பு, இளநீர், சிவந்
 றிலை, பழம், கடல்வளம் இவற்றைக் கொண்டுசெல்லும் பண்
 டிகளைக் குறிக்குஞ் செய்யுட்களும். மயில், குயில், அன்னம், வாளை
 மீன், மேதி, அடிசிற்சாலை என்றின்னவற்றைக் கூறுஞ் செய்யுட்
 களும் தள்ளாவிளையுளினது நிறைவினையும் செல்வ வளத்தினை
 யும் காட்டுவ.

பின்னாளிலெழுந்த காப்பியங்களும் புராணங்களும் திருத்தக்க
 தேவர் காட்டிய வழியிற் செல்வனவேயாம்,

தேவர் நகர்வளங்கூறியமரபினை ஒரு சிறிது ஆராய்ந்துணர்வாம்
 'முனிவரது தவப்பயன்போலே செல்வமோங்கிய இராசமாபுரத்தின்
 நிறைவு கூறுவாம்' என எடுத்து, முதலிலே நகரினைச் சூழ்ந்த
 பொழிலின் வனப்பைக் கூறுகின்றார். அதன்மேற் கன்மதிலின் உட்
 புடை நிலையிலேயமைந்த யானைக்கூடம், தேரேறுமிடம், குதிரை
 யேறுமிடம், வாட்டொழில் விறற்றொழில் செய்யுமிடம் என்னுமிவற்
 றைக்கூறி, இடைநகர்ப்புறமாகிய மருதத்தைக் கூறுகின்றார். பதி
 னெட்டுப்பாடைமாக்களும் ஈண்டி நிறைதலால் எழுந்த ஓசையும்,
 மகளிரது ஊடல்தீர்க்கும் ஆடவரது செய்கையும், செல்வமிகுதியும்,
 பிறவும் இடைநகர்க்குரியவாகக் கூறப்பட்டன. அதன் பின்பு தாம
 ரைக்கிடங்கின் இயல்பும் நீராடுவோர் செய்கையும் கூறின் காவன்
 மதிலினையும் அதன்மீதியைந்த பலவகை இயந்திரப் பொறிகளையும்
 கூறுகின்றார். மதிலின் நான்கு வாயில்களையும் கூறி, உள்நகரத்திலே
 பரத்தையரிடத்தைக் கூறுகின்றார். சிலம்பொலியோடே கலையொலி
 யாழொலி பாட்டொலி குழலொலி முழவினொலியாகிய ஒழியா
 ஒலிகளினாலே இச்சேரிக்குத் துறக்கமு மொவ்வாதென்கின்றார்.
 அதன்மேல் அங்காடித் தெருவினியல்பைக் கூறுகின்றார். அதன்மேற்
 பீடிகைத் தெருவொழிந்த ஏையை வீதிகளினியல்பும் தாழ்விலாச்
 செல்வரது போகநுகர்ச்சியும், விழவும், வேள்வியும் பிறவும் கூறி
 மன்னவனது கோயிலியல்பு கூறுகின்றார். செய்குன்றும், சுனையும்,
 மலர்க்காவும், குயிலொலியும், வண்டினது ரீங்காரமும், பந்தாடு
 பூமியும், மாடமும், கூடமும், நாடகசாலையும் திருக்கோயிலும்
 பிறவும் கூறுகின்றார். பிற்காலத்திலெழுந்த நூல்கள் இம்மரபையே
 பெரிதும் பின்பற்றுவன.

வனப்புமிக்க இம்மரபினைத் தேவர் தாமாகவே படைத்துக்
 கொண்டாரா? அன்றேல் தமக்கு முன்னிருந்த புலவரது நூலிற்
 கண்ட மரபினைப் பின்பற்றினாரா என்பது அடுத்த வினா. முன்
 னோராகிய மரங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிலே பூம்பொழிலும்
 பொழிற்புறத்தமைந்த பெரும்பாணரிருக்கையும், மணிநீர்க்கிடங்கும்,
 பல்படைப்புரிசையும், போர்க்கதவும், மேகமுலாவும் மலைபோலோங்
 கின மாடமும், வையையாறு போன்று இடையறாது வழங்குதலை
 யுரிய வாயிலும், தெருவும், மனையும், பகற்கடைத்தெருவும், மாலை

யிலே கூடும் கடைத்தெருவும், யானையும் தேரும் புரவியும் களமர் செரு
மயக்கமும், கல்லாமாந்தரது காமநுகர்ச்சியும், அறங்கூறவையமும்
மன்னவன்கோயிலும், மன்னவன் செயலும் மாந்தர்செயலும், என்
நின்னவற்றையெல்லாம் அழகுறக் கூறியிருப்பதினாலும், இளங்கோ
வடிகள் ஊர்காண்காதையிலும் பிற இடத்தினும் காவற்காடு, அகழி,
மதில்வாயில் என்றின்னவும், எண்ணெண் கலையோராகிய பரத்தை
யர் வீதியும், பலவகைத் தொழிற்சாலையும் சந்தியும், சதுக்கமும்,
ஆவணவீதியும், மன்றமும், கவலையும், மறுகும், அங்காடிவீதியும்,
அறுவைவீதியும், கூலவீதியும் என்றிவை தம்மையும் கூறியிருத்தலி
னாலும், திருத்தக்கதேவர் முன்னோர் மொழிப்பொருளைத் தொகுத்
தும் வகுத்தும் வேண்டுவன சேர்த்தும் சொல்லின்பமும் ஓசையின்ப
மும் நிறைந்த நான்கடிச்செய்யுளாலே நலம்பெறத் தமது நூலினை
யாத்துத் தமிழர்க்கு இனியவிருந்து நல்கினாரென அறிகின்றோம்.

சீவகசிந்தாமணியிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும், மதுரைக்காஞ்சி
யிலுமிருந்து சில அழகிய செய்யுட்களையும் செய்யுட்பாகங்களையும்
தந்து இப்பொருளுரையை முடிப்பாம்.

‘காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகினெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென் றிசையாற்றிசை போய துண்டே’

‘சொல்லரும் சூற்பசும் பாம்பின் றோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்
செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்தநூற்
கல்வீதேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே’

‘காவி யன்ன கண்ணினார் கயந்தலைக் குடைதலின்
ஆவி யன்ன பூந்துகி லணிந்த வல்குற் பல்கலை
கோவை யற்று திர்ந்தன கொள்ளு நீர ரின்மையின்
வாவி யாவும் பொன்ன ணிந்து வானம் பூத்த தொத்தவே)

(சீவகசிந்தாமணி - 67)

(கண்வலைக்) காமுக ரென்னு மாபடுத்
தொண்ணிதித் தசைதழீஇ யுடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடி னோக்கிய ப்
அண்ணலங் கடிநக ரமைதி செப்புவரம்

‘பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறா ரூர்தலி னங்கை மார்விரீஇ
யுற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ருருள்கொடா வளமை சான்றவே’

‘வரிவளை யரவமு மணிமுழ வரவமு
மரிவளர் கண்ணிய ரணிகல வரவமும்
புரிவளர் குழலொடு பொலிமலி கவினிய
திருவிழை கடிமனை திறவிதின் மொழிவாம்’

‘வைத்த பந்தெ டுத்தலும் மாலை யுட்க ரத்தலும்
கைத்த லத்தி னோட்டலும் கண்ணி நெற்றி தீட்டலும்
யத்தி யிற்பு டைத்தலும் பைய ரவ்வி னாடலும்
இத்தி றத்த பந்தினோடின்ப மெல்லை யில்லையே’

(சீ-சி-151.)

‘பெற்ற செல்வம் பிறழா வாழ்க்கைப்
பொற்றொடி மடந்தையர் புதுமணம் டுணர்ந்து
செம்பொன் வள்ளத்துச் சிலதிய ரேந்திய
அந்நீந் தேறல் மாந்தினர் மயங்கிப்
பொறிவரி வண்டினம் புல்லுவழி யன்றியும்
நறுமலர் மாலையின் வறிதிடங் கடிந்தாங்கு
இலவிதழ்ச் செவ்வாய் இளமுத் தரும்பப்
புலவிக் காலத்துப் போற்றா துரைத்த
காவியங் கண்ணார் கட்டுரை யெடுக்குநர்
நாவொடு நவிலா நகைபடு கிளவியும்
அஞ்செங் கழுநீ ரரும்பவிழ்த் தன்ன
செங்கய னெடுங்கட் செழுங்கடை பூசலும்
கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுங்கடை சுருளத்
திலகச் சிறுநுத லளும்பிய வியரும்
செவ்வி பார்க்குஞ் செழுங்குடிச் செல்வரொடு
வையங் காவலர் மகிழ்தரு வீதியும்’

(சிலப்பதிகாரம் - 14)

‘செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை
செல்குடர்ப் பசுவெயிற் றோன்றி யன்ன

செய்யர் செயிர்த்த நோக்கினர் மடக்கண்
 ஐஇய கலுமு மாயையர் வையெயிற்று
 வார்ந்த வாயர் வணங்கிறைப் பணைத்தோட்
 சோர்ந்துகு வன்ன வயக்குறு வந்திகைத்
 தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரிளமுலை
 மையுக் கன்ன மொய்யீருங் கூந்தல்
 மயிலிய லோரு மடமொழி யோருங்
 கைஇ மெல்லிதி னொதுங்கிக் கையெறிந்து
 கல்லா மாந்தரொடு நகுவனர் திளைப்பப்
 புடையமை பொலிந்த வகையமை செப்பிற்
 காம ருருவிற் றாம்வேண்டு பண்ணியங்
 கமழ்நறும் பூவொடு மனைமனை மறுக
 மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது
 கரைபொரு திரங்கு முந்நீர் போலக்
 கொளக்கொளக் குறையாது தரத்தர மிகாது
 கமுநீர் கொண்ட வெழுநா ளந்தி
 ஆடுதுன்று விழவி னாடார்த் தன்றே
 மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்'

(மதுரைக்காஞ்சி 410 - 429)

உணவு

‘கடல் சூழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தன்’ எனச் சிலப்பதிகாரம், வரந்தரு காதையினுட் சுட்டிக் கூறப்பட்ட கயவாகு வேந்தன் காலத்திலே யேற்பட்ட பத்தினிக் கோட்டங்கள் பல, ஈழநாட்டில், இன்னும் உள. இக் கோயில்கள் லெல்லாம் ‘கண்ணகியார் வழக்குரை’ என்னும் காப்பியமானது, ஆண்டுதோறும், வைகாசித் திங்களில், நிறைமதி நாளினை யடுத்துப், படிக்கப்பட்டு வருகிறது. இக் காப்பியம் நாடகத் தமிழ் யாப்பினைச் சார்ந்த சிந்து, வண்ணம், கொச்சகம் முதலிய செய்யுட்களான் இயன்றது. ஆக்கியோன் பெயர் ‘காங்கேயன் தேவையர் கோன்’ என நூலினுட் குறிக்கப்பட்டுளது. இம் மன்னன் அடியார்க்கு நல்லாரை ஆதரித்த பொப்பண்ண காங்கேயர் கோனாக விருத்தல் கூடும். இளங்கோவடிகளது பெருங் காப்பியத்திற்கு உரை செய்வித்தோன், காப்பியத் தலைவி மீதுள்ள பேரார்வத்தினாலே, தான் ஒரு சிறு காப்பியத்தினை இயற்றியிருக்கலாம். கண்ணகியார் வழக்குரையினது ஆக்கியோன் யாராயினு மாகுக; சிலப்பதிகாரத் துக்கு உரை செய்வித்த பெரியோன் தமிழகத்தாரால் என்றும் போற்றற் குரியன். அவனளித்த சோற்றுச் செருக்கினால் அடியார்க்கு நல்லாரை வெளிவந்தது. அவ்வுரை யில்லையேல், இசை, நாடகத் தமிழையாம் அறிந்து இன்புறுவதற்கு வேறு வழியில்லை.

‘காற்றைப் பிடித்துக் கடத்தி
 லடைத்துக் கடியபெருங்
 காற்றைக் குரம்பைசெய் வார்செய்கை
 போலுமக் காலமெனும்
 கூற்றைத் தவிர்த்தருள் பொப்பண்ண
 காங்கேயர் கோனளித்த
 சோற்றுச் செருக்கல்ல வோதமிழ்
 மூன்றுரை சொல்வித்ததே’

என உரை சிறப்புப் பாயிரங் கூறுகின்றது. ‘சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ் மூன்றுரை சொல்வித்ததே’ என்னும் தொடரினுட் கிடந்த உண்மையினை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். வெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ள லளித்த சோற்றுச் செருக்குக், கம்பநாடர் வாயிலாக, உலகினில் இதற் கிணையான தொடர்நிலைச் செய்யுள் பிறிதொன்று இல்லை என அறிஞரார் புகழ்ப்படும் ‘இராமாவதாரம்’ என்னும் மாபெருங் காப்பியத்தினைத் தோற்றுவித்தது. தலையா லங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அளித்த சோற்றுச் செருக்கு, மாங்குடி மருதனார் வாயிலாக, மதுரைக்

தமிழ்ப்பொழில் துணர் 17, மலர் 1, விசு வழிடம் சித்திரை மாதம் (ஏப்பிரல்-மே 1941) பக்கம் 9 - 14.

காஞ்சியைத் தோற்றுவித்தது. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான ளித்த சோற்றுச் செருக்குக், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் வாயிலாகப், பட்டினப்பாலையைத் தோற்றுவித்தது. திருவாவடு துறை, திருப்பனந்தாள் முதலிய சைவமடங்கள் அளித்த சோற்றுச் செருக்கு மறைந்து கிடந்த தமிழிலக்கிய விலக்கணங்களும், சைவ நூல்களும், அச்ச வாகனமேறித், தமிழகத்திலே உலவுமாறு செய்தது.

சோற்றுச் செருக்குத் தமிழுரை சொல்விக்கும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சொந்தக் கதை ஒன்றினையும் சொல்வதற்கு விரும்புகிறேன். தமிழ்த் தாயின் மக்களனைவரையும் உடன் பிறந்தாராகக் கொள்கின்றே னாதலினாலே அவர் முன்னிலையிலே என் சொந்தக் கதையை எடுத்துரைக்க நான் ஒரு சிறிதும் நாணுவ தில்லை. சோழமண்டலத்திற்கு அணிகலமாக விளங்குகின்ற அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே யான் பேராசிரியராக விருந்த காலத்திலே, அருட் குரவராகிய விவேகாநந்தசுவாமிகளது வாய் மொழியினைத் தமிழிற் பெயர்த்தெழுதி 'விவேகாநந்த ஞானதீபம்' என்னும் நூலினை ஆக்கியதோடு, மறைந்து கிடந்த பண்டைத் தமிழிசை மரபினையும் ஒருவாறு ஆராய்ந்து கண்டேன். அக் காலத்திலே, விடுமுறை நாளிற் கொழும்பு மாநகருக்குச் சென்றிருந்த பொழுது, ஒரு நாள், அந் நகர்த் தமிழ் மாதர் முன்னிலையிலே ஒருவிரிவுரை நிகழ்த்தினேன். உரைமுடிவிலே ஒருசில சகோதரி மார் என்னைநோக்கிச், 'சுவாமி, எதற்காசச் சிதம்பரத்திலே இருக்கிறீர்கள்? கொழும்பிலிருத்து எம்மனோருக்குத் தமிழுணர்த்தினால் ஆகாதோ?' என வினவினார்கள். நான், அவர்களை நோக்கி 'அன்னைமீர், 'சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று பெரியோர் கூறியிருப்பதனாலே, நல்லுணவினை நாடி அந் நாட்டினை அடைந்தேன்; சோழநாட்டுச்சோறும், காவிரிநீரும், உடலத்தை மாத்திரமல்ல, உள்ளத்தையும் வளர்க்கின்றன; அவற்றினை விட்டு வர மனம் ஒவ்வ வில்லை' என்றேன். பின்பு, பெரியோருடைய கட்டளைப்படி, ஈழத்திற் போயிருந்து ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணசங்கத்துப் பள்ளிக் கூடங்களை மேற்பார்க்குந் தொண்டிலே ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று. ஈடுபடவே, கோடையில் வற்றிய நீர்ச்சுனைபோல, உள்ளமானது வறண்டு, மணலைத் தோண்டிச் சிறிது நீரைப் பெறுதற்குரிய தகைமையை யடைந்துவிட்டது. ஆறாண்டு இவ் வண்ணங் கழிந்த பின்னர், ஆண்டவனருளால், மீண்டும் பாரத நாட்டிற்குத் திரும்பிவந்து, பனிமா விமியப் பொருப்பகத் துள்ள தவப்பள்ளியை அடைந்தேன். 'வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையி'னை யுடைய இம் மலைச் சாரலிலே விளைந்த கோதுமையும், இமயத்துப் புல்லினை யுண்டு, நன்னீரினைப் பருகிய பசுக்களளித்த பால், தயிர், வெண்ணையும், இமயத்துப் பூக்களின் தாதினையுண்ட தேனீக்கள் திரட்டிவைத்த வானவரமிழ்தினை வென்ற தீஞ்சுவைச் செந்தேனும், காய், கனி, கிழங்குகளும் உணவாகக் கிடைத்தன. இவற்றினை யுண்ண, உடல

மும் உள்ளமும் ஒருங்கு தளீர்த்தன. பாட்டும் உரையும் மிகவும் எளிதாக நாவில் உதித்தன. முன்பில்லாத ஆற்றல் எங்கிருந்து தோன்றியது என மனத்தினை உசாவினேன் மனம் அளித்த விடையினைத் தொகுத்துத் தமிழன்பர் பொருட்டுத் 'தமிழ்ப் பொழிலு'க்கு ஒரு ஒரு கட்டுரையாக எழுதுகிறேன்.

வெண்ணெய் வாக்குத் திறமையைத் தரவல்லது. இதற்குச் சான்று வேத நூலில் உள்ளது. அவ் வேத வாக்கியத்தின் உள்ளுறை பொருளினை இக் கட்டுரையினை மற்றோரிடத்திலே தருகின்றேன். காவற் கடவுள் உலகிலே தோன்றி, வெண்ணெயை விரும்பி, ஆயர் பாடியிலே, வளர்ந்த செய்தியை உலகம் அறியும் 'சேய் பங்கயச் சிறு விரலங்கையிற் றிரட்டிய நறுவெண்ணெய், ஆயர் மங்கையரிட விட அழுதுசெய் தாடியதிருக்கூத்து' என்று கவி அழகாகக் கூறுகிறார். வெண்ணெய்ச் செருக்குக் கண்டோர் கண்ணுக்குக் கழிபெருங் காதலினை நல்கும் கூத்தாகத் தோன்றியது; மணிவாயிதழி னமைந்த வேய்ங்குழலின் வழியாக உள்ளத்தை யுருக்கும் இசையுருவாகத் தோற்றியது; அவ்வளவோடு அமையாது, பாரதப் போர்க்களத்திலே பஞ்சவரில் நடுவனது செவிவழிச் சென்று உள்ளத்தினை யுயிர்ப்பித்த ஞான ஸமுதாகிய கீதை வடிவாகத் தோற்றியது. வெண்ணெய்க்கு இத்தனை ஆற்றல் உண்டு. அறிவுடையோரது அகட்டினுட் பெய்த வெண்ணெய், திருவிளக்கி லிட்ட நெய்போலச், செழுஞ்சுடர் பரப்பித், தெய்வத்தைக் காட்டும். களி, மடி, மானி, காமி, கள்வன், பிணியன். ஏழை, பிணக்கன். சினத்தன், துயில்வோன், மந்தன், தொன்னூற் கஞ்சித் தடுமாறுளத்தன், தறுகணன், பாவி என்றித் தகையோரது அகட்டிற் பெய்த வெண்ணெய், அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்து போலப், பயன்தரா தொழியும்.

புத்த தேவர், போதி மர நீழலிலே, உணவின்றித் தவமிருந்து, கண்ணை விழித்த பொழுது. அன்பு ததும்பிய நெஞ்சினளாகிய மடவரல் ஒருத்தி, பொற் கலயத்திலே, பாலடிசில் கொண்டுவந்து, தேவரது திருமுன்னிலையிலே வைத்து, வணங்கி நின்றாள்; புத்தர் அவ் வினிய அடிசிலை வயிறார உண்டு ஞான வழுதினை மக்களுக்கு நல்கினார். இறுதிநாள் வரையும் கௌதமர் அப் பாலடிசிலை மறக்க வில்லை. பகவினது பயனாகிய பால், தயிர், நெய், வெண்ணெய் முதலியவற்றினாலே உள்ளமும் உடலமும் செம்மை யடைகின்றன. ஆதலினாலேதான், 'வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்' எனப் பெரியோர் கட்டளையிட்டனர். ஆயர் தலைவனாகிய கோவிந்தன், தனது அருமை மகளாகிய கோவிந்தையின் அழகினை உரைக்கத் தொடங்கி, 'வெண்ணெய் போன்று ஊறினியள்; மேம்பால் போற் றீஞ்சொல்லள்; உண்ணவுருக்கிய ஆநெய்போல் மேனியள்' என்கின்றான். அவளுக்கு மணம் பேசிய மாப்பிள்ளையை நோக்கி, 'சேதா நறுநெய்யும் தீம்பால் சுமைத்தயிரும், பாதால மெல்லாம் நிறைத்

திடுவன் பைந்தாரோய்' என்கின்றான். வெண்ணெயைப் புகழ்ந்தது போல மற்ற உணவுப் பொருள்களையும் புகழ்த் தொடங்கினால், உரை பல்குமாதலின், அவ்வழிச் செல்லாது, உணவினாலே உள்ளம் வளர்ச்சி யெய்தும் என்பதற்கும், வெண்ணெயினாலே வாக்குத் திறமை யுண்டாகும் என்பதற்கும் வேத நூற்சான்று காணும் பொருட் டாகச், சாந்தோக்கி யோபநிடதத்திலே வருகின்ற சுவேதகேதுவின் கதையைச் சிறிது சிந்திப்போமாக. அவ்விளைஞன், ஆசிரியரிடம் சென்று, கல்வி பயின்று, எல்லா வேதங்களிலும் வல்லவனாய்க், கல்விச் செருக்குடையவனாய், இருபத்து நான்காவது வயதிலே வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். அவனது கல்விப்பெருக்கையும், அத னால் விளைந்தசெருக்கையும் கண்ணுற்ற தந்தை, மகனுக்கு உண்மை ஞானத்தினை உணர்த்த விரும்பிச், சுவேதகேதுவை அருகழைத்து, 'வாராய் மகனே, இன்று முதற் பதினைந்து நாட்களுக்கு உணவருந் தாதே; வேண்டிய அளவு நீர் மாத்திரம் பருகிப், பசித் துன்பத்தை அடக்கிக்கொள்' என்று பணித்தான். சுவேதகேதுவும், தந்தை சொற் படி, பதினைந்து நாள் பட்டினி யிருந்தான். ஈற்றிலே, தந்தை, மைந்தனை நோக்கி, 'மகனே, நீ கற்ற இருக்கு, யசூர், சாமவேத கீதங்களிலே தெரிந்தவற்றைச் சொல்வாயாக' என்றான். அதற்குச் சுவேதகேது, 'ஐயா, ஒன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை' எனக்கூறி னான். தந்தையும் மைந்தனை நோக்கி, 'அருமைப் புதல்வ விறகின் றித் தீ எரியாது; மனிதனுக்கு உரிய பதினாறு கலையிலே, உன் னிடத்திலே ஒரு கலை மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கிறது. பெரு நெருப்பு அணைந்துபோக, மின்மினி போன்ற ஒரு சிறு பொறி மின்னிக் கொண்டிருக்கிறது. வைக்கோலையும் சிறு சுள்ளிகளையும் தீப்பொறி யின் மீது வைத்து நெருப்பினை மூள வைத்துக்கொண்டாற், பின்பு பெரிய சுட்டைகளையும் எரித்து விடலாம்; வயிற்றுத் தீக்கு அளவாகக் கொஞ்சம் உணவு உட்கொண்டு, பின்பு வா; அறிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றைச் சொல்லுகிறேன்.' என்றான். மைந்தனும் அவ் வாறே செய்தான். பசி தணிந்த சுவேதகேது தந்தை வினவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்க விடை யளித்தான். அப்பொழுது, தந்தை அவனை நோக்கி, 'மகனே, உன்னிடத்திலே எஞ்சியிருந்த ஒரு கலை யாகிய நெருப்பிலே உணவாகிய விறகினை இட, அது பற்றி ஒளியைத் தருதலினாலே, வேதங்க ளெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன; மனமானது அன்னத்தினாலே உருவாகிறது; நீரினாலே பிராணனும், நெருப்பினாலே (அஃதாவது வெண்ணெய், எண்ணெய் முதலியவற் றினாலே) வாக்கும் நிலைபெறுகின்றன' என்றான். மைந்தனும், ஐயமின்றி, உண்மையை யுணர்ந்து கொண்டான். இக்கதை சாந் தோக்கி யோபநிடதம், ஆறாவது பிரபாடகம், ஏழாவது கண்டத்திற் கூறப்பட்டது. ஐந்தாவது கண்டத்திலே, அன்னத்தின் பருப்பொருள் மலமாகும்; இடைப்பொருள் தசையாகும்; நுண்பொருள் மனமாகும் எனவும், நீரினது பருப்பொருள் சிறுநீர் (மூத்திரம்) ஆகும் இடைப் பொருள் குருதி (இரத்தம்) ஆகும்; நுண்பொருள் உயிர்ப்பு

(பிராணன்) ஆகும் எனவும், நெருப்பினது (அஃதாவது வெண்ணெய், எண்ணெய் முதலிய வற்றினது) பருப்பொருள் எலும்பாகும், இடைப் பொருள் மச்சையாகும், நுண்பொருள் வாக்காகும் எனவும் விரிவாகக்கூறப்பட்டது.

தேவர்களை நாற்ற வுணவினர் என்கின்றோம். அவர்களுக்கு மனமும், உயிர்ப்பும், வாக்கும் உளவெனக் கொள்ளுமிடத்து, மேற் கூறிய மூவகை யுணவிலும் நுண்பொருட் கூறுகள் அவர் தமக்கு உணவாதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படை, பொல்லாப் பிள்ளையாரைப்போல, ஒரோவழிப், படைத்த உணவு முழுவதையும் தேவர்கள் உட்கொள்ளுதல் கூடுமாயினும், உணவினது நுண்பொருட் கூற்றினை மாத்திரம் கொள்ளுதல் அவர்க்கு இயல்பு எனலாம். 'செவியுணவிற் கேள்வி யுடையார் அவியுணவின், ஆன்றாரோடு ஒப்பர் நிலத்து' என்றமையின், தேவர்கள் வேள்வித் தீயிற் கொடுக்கும் அவியாகிய உணவினை யுடையார் என்பது பெறப்படுகின்றது. திருவள்ளுவ நாயனார், தேவரெனப் போற்றற்குரியராகித், தமது நூலினைக் கற்று, அதன்வழி நிற்போரை, இவ்வுலகிற்றானே தேவராக வாழ்ச்செய்யும் ஆற்றலுடைய ராதலின், அதற்குத்தகச், 'செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது, வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்' என்று கட்டளையிட்டார். தெய்வ நூலுக்கு நல்லுரை கண்ட பரிமேலழகர், 'சுவை மிகுதியும் பிற்பயத்தலு முடைய கேள்வியுள்ள பொழுது வெறுக்கப்படுதலான் இல்லாத போழ் தென்றும், பெரிதாய வழித்தேடற்றுன்பமேயன்றி நோயுங்காமமும் பெருகுதலாற் சிறி தென்றும், அது தானும் பின்னிருந்து கேட்டற்பொருட் டாகலான், ஈயப்படும் என்றுங்கூறினார்; என்றார். திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் எடுத்துரைத்த உண்மைகளை வகுத்து நோக்குவோமாக. செவிவாயாகக்கொள்ளும் கேள்வியுணவு என்பது ஒன்று உண்டு, அது சொற் சுவை, பொருட் சுவையோடு கூடியது; அன்றியும், நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை, சமநிலை என்னும் ஒன்பது சுவையினோடும் கூடியது. கேள்வியுணவு இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் தருவது; அதனையுண்டோர், அமிழ்துண்ட தேவர்களைப் போன்று, துன்பமறியாதிருப்பர்; புகழுடம்பினால் நிலைபேறு எய்துவர். உடலோடு இயைந்திருந்து, கல்வி கேள்விகளை எய்துதற்பொருட்டு, வயிற்றுக்கும் அளவறிந்து சிறிது உணவு ஈதல் வேண்டும். உணவு பெரிதாய வழி நோயும் காமமும்பெருகும்.

அற்றால் அளவு அறிந்து உண்க அஃது உடம்பு
பெற்றான் நெடிது உய்க்கும் ஆறு

அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து

மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து உண்ணின்
ஊறுபாடு இல்லை உயிர்க்கு

இழிவு அறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய்.

தீ அளவு அன்றித் தெரியான் பெரிது உண்ணின்
நோய் அளவு இன்றிப் படும்

என்னும் குறட் பாக்களின் பொருளையும் விரித்துரைத்துக் கொள்க. உலகு போற்றும் பெரியாராகிய இயேசுநாதர், 'மனிதன், அப்பத் தினால் மாத்திர மல்ல, ஆண்டவனுடைய திருவாயிலிருந் தெழுந்த சொற்களினாலும் உயிர் வாழுகிறான' எனக் கூறியிருக்கின்றார். அருட் குரவராகிய நம்மாழ்வாரும் உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான்' என்னும் உண்மையினைச் சொல்லாலும் செயலாலும் விளக்கியரு ளினார். இயேசுநாதரும் நம்மாழ்வாரும் குறிப்பிட்டது உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உணவினை; உயிர் உறுதி யெய்திய வழி, அதற்குக் கருவி யாகிய உடலும் மனமும் வாட்டமற்று நிலைபெறுதல் உண்மையே யாயினும், உயரிய ஞானத்தினை எய்தும் வரையும், உடம்பினை வளர்த்தல் வேண்டுமென்பது அறிஞர்க்கு உடம்பாடேயாம்.

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே

எனத் திருமந்திரங் கூறும். அற முதல் நாற் பொருளினையும் எய்து தற்குக் கருவியாகிய உடலினை யோம்பும் பொருட்டு உணவு கொள்ளுதல் வேண்டு மென்பதை இக் கட்டுரை காட்டிற்று. அவ் வுணவு தானே இன்பப் பொருளுள் ஒன்றாகி நிற்கும் இயல்பினை அடுத்து வரும் 'உணவின்பம்' என்னுங் கட்டுரை காட்டும். இக் கட்டுரையும் இமயத்திலிருந்தெழுதிய பிறவும் என் சொந்த ஆற்ற லினாலல்ல, மலைமகளாகிய எம்பிராட்டி யளித்த உணவுச் செருக் கினால் உதித்தவாதலின். இவை அவளது செம்மலர்ச் சீறடிகட்கு உரியவென்பதை அறிஞர்க்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குழலும் யாமும்

முன்னல்யாழ் பயில்நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே
பன்னலார் பயிலும் பரனே பவித்திரனே
கன்னலே அமுதே கார்முகிலே என்கண்ணா
நின்னலால் இலேன்காண் என்னைக் குறிக்கொள்ளே.

- நம்மாழ்வார்

இமய மலைச்சாரலிலுள்ள இத் தவப் பள்ளியிலே, எனது உறையுருக்கு அணிமையாகப் பேரிக்காய் மரம் ஒன்று முத்துப்போல முகையரும்பி இலை தெரியாது பூத்திருக்கிறது. அதன்கீழ்ப் பச்சைப்பசும்புல்லிலே, வடக்கு நோக்கித் திருக்கேதாரமலையைப் பார்த்த வண்ணமாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன். காலை ஒன்பது மணி. வானங்களங்கமற்றிருக்கிறது. 'நீலவிதானத்து நித்திலப் பூம்பந்தரின்' கீழ்ப் பசும்புற் கம்பளத்தின்மீது கவலையற்றிருக்கையிலே, உள்ளமானது இயற்கையின் அழகிலே ஈடுபடுகின்றது. தென்றல் வீசுகிறது - தமிழ்த் தென்றல்-தென்-மலையிலிருந்து வந்த தென்றல். நீரருவி மெல்லெனப் பாய்கிறது. மடைப்பள்ளியிலே நெருப்பு எரிகிறது. வண்ணத்திப் பூச்சி ஒன்று இரானி* (Rose) மலரிலே தேனருந்துகிறது. குறவனொருவன் பச்சை விறகுக் கட்டை யிரண்டினை இருதோளிலும் வைத்துக்கொண்டு போகிறான். பக்கத்திலுள்ள பாரிசாத மலர்க்கொடி (Honeysuckle) யிலே தேனீக்கள் முரல்கின்றன. ஒரு தேன்வண்டு அணுகிவந்து வலச்செவியைப் பலமுறை சுற்றி ஏதோ பழந்தமிழ்ப் பண்ணை இசைத்துப் பின் இடது உள்ளங்கையிலே அமர்ந்து கை வரிகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அச்சமின்றி நட்புக் கொண்டாடுவது இத் தவப் பள்ளியிலுறையுந் தேனீக்களுக்குப் பரம்பரைக் குணம். நீலவானத்தையும், காற்றையும், நெருப்பையும், நீரையும், மண்ணையும் ஊன்றி நோக்கிய உள்ளமானது, ஆளுடைய பிள்ளையார், வையை நதியிலிட்ட திருவேடு போலக் காலம் என்னும் நீரோட்டத்தினை எதிரேறிச் செல்ல முயலுகிறது.

நீரோட்டத்தின் இருமருங்கும் பாட்டிசைக்கும் இசைக் கலையோரும், பலவகையிசைக் கருவிகளைக் கையிலும் தோளிலும் ஏந்திச் செல்லும் பாணர்களும் வரிசையாகக் காணப்படுகின்றனர். அதோ செல்பவர் திருவாரூர் சாமா சாஸ்திரியார். அவருக்குச் சிறிது பின்னாக நிற்பவர் எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்து முத்துசாமி தீக்ஷிதர். பக்கத்தில் நிற்பவர் இராமாயணக் கீர்த்தனை செய்த அருணாசலக் கவி. இவர்களோடு உடன் செல்லும் பெரியார் துளஜாமகாராஜா (1763 - 1787) இவர் கேஷத்திரகரூர். ஸ்ரீராம

தமிழ்ப் பொழில், துணர் 17, மலர் 1 (பக்கம் 27 - 30). மலர் 2 (பக்கம் 35-43) விச வருடம் சித்திரை, வைகாசி (1941)

பிரானது திருநாமத்திலே ஈடுபட்டு நெஞ்சினை உருக்குங் கீர்த்தனை களைப் பாடிச் செல்லும் இப் பெரியார் தான் தியாகராஜையர். முன்னாகச் செல்பவர் தியாகராஜையரது பாட்டனார் கிரிராஜ கவி. அங்குச் செல்பவர் இசை யரசரும் புவி யரசருமாகிய ஷாஜீ மகா ராஜா (1687 - 1711).

ஒரு நூறாண்டு முன்னேறி விட்டோம். தமிழ் வளரும் தஞ்சை யிலே மற்றொரு மன்னர் மன்றம் தோற்றுகிறது. மணியாசனத்தில் வீற்றிருப்பவர் அச்சுதப்ப நாயக்கர் (1572 - 1614). பக்கத்திலிருக்கும் மந்திரியார் கோவிந்த தீக்ஷிதர். ஏட்டுச் சுவடியோடு காணப்படுபவர் அவர் மகன் வேங்கடமகி. சுவடி 'சதுர்த் தண்டிப் பிரகாசிகை.' பாணரொருவர் வீணையிலே மேளகர்த்தா இராகங்களை ஒவ்வொன் றாகக் காட்டுகிறார். மன்னர் மன்றத்திலே பல இசையறிஞர் முன்னிலையிலே, வேங்கடமகி நூலரங்கேற்றுகிறார்.

ஒரு நூறாண்டு முன்னேறி விட்டோம். இவர் இராமாமாத்தியர் இவர் கையிலிருக்கும் நூல் 'சங்கீத சுவர மேள கலாநிதி'. பழந் தமிழ்ப் பண் ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் இருநூறாண்டு முன்னேறி விட்டோம். டௌலத்தபாத் தேவகிரி சிம்மணராஜனது சபை தோற்றுகிறது. அங்கிருக்கும் பெரி யார் சாரங்க தேவர் (1210-1247). அவர் கையிலிருக்கும் நூல் 'சங்கீதரத்தினாகரம்'. தமிழ் நாட்டுப் பண் முறையை ஓரளவிற்கு ஆராய்ந்து சுற்றவர். சில இராகங்களை, இவை தேவாரத்திற் கூறப் பட்டன எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்னேறிச் சென்று, திருமுறை கண்ட சோழ மன்னனது சபைக்கு வந்து விட்டோம். செல்லரித்த ஏடுகளிலிருந்து ஏழு திரு முறையையும் மன்னன் எழுதுவித்துக் கொண்டான். பண் வகுக்க இசை வல்லாரைக் காணாமையினாலே, கவல்கின்றான். ஒரு பெரி யார் முன்வந்து அரசனைத் தேற்றி, 'மன்னர்மன்ன! திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபிலே உதித்த பெண்ணொருத்தி தேவாரப் பண் களை அறிந்திருக்கிறாள்' என்கிறார். 'ஆ! கலைத்தெய்வமே! உன் கருணையே கருணை. இயல் வல்லாரும், முடி மன்னரும் உன்னை மறந்திருக்க, ஓர் ஏழைப் பெண்ணின் உள்ளத்தில் நுழைந்து 'எம் பிரான் சம்பந்தன்' அளித்த இசை யமிழ்தத்தினைப் பாதுகாத்து வைத்தனையே' என்று நினைத்து நாம் உள்ளம் உருகுகிறோம்.

முன்னேறிச் செல்கிறோம். கல்லாட நூலாசிரியர் தோற்றுகிறார். இவரைச் சூழப் பலவேறு இசைக்கருவிகளை ஏந்திய பாணர்கள் நிற்கிறார்கள். நிலத்திலே பட்டுத் துணியின் மீது கிடத்தி யிருக்கும் பெரிய கருவி நாரத வீணை. ஆயிரம் நரம்புடையது. ஒன்பது நரம்

புடையதாய்ப் பாணன் கையிலிருக்குங் கருவி தும்புரு வீணை. ஒரு சில பாணர்கள் தாங்கி நிற்கும் நூறு நரம்புடைய கருவி கீசக வீணை. மற்றொரு பாணன் கையிலிருக்கும் ஒற்றை நரம்புக் கருவி மருத்துவ வீணை.

காவிரிக்கரை தோற்றுகிறது. திருவரங்கத்தம்மானது சந்நிதியை நோக்கிய வண்ணமாகத் திருப்பாணாழ்வார் யாமேந்தி நிற்கக் காண்கிறோம்.

திருவாலவா யடிகள் கொடுத்த திருமுகப் பாசுரத்தோடு சேர மான் பெருமாள் நாயனாரை நோக்கிச் செல்லும் பாணபத்திரரைக் காண்கின்றோம்.

முன்னேறிச் செல்லுகிறோம். முத்தமிழ் விரகராகிய திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாரும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும், விறலியாராகிய மதங்குளாமணியாரும், திருநீலநக்க நாயனார் வீட்டிலே தங்கியிருக்கும் தெய்வக் காட்சியினிடையே, சகோட யாழினைக் காண்கின்றோம்.

ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய இள ஞாயிறு தோற்றித், தமிழ் வழங்கு நாட்டிலே, ஒளி பரப்பியதற்கு முன்னுள்ள காலத்தையடை கிறோம். எங்கும் இருள். இருள்னூடே, நானூறு வருடம் முன்னேறிச் சென்று விட்டோம். மீட்டும் பேரொளி. காவிரிப்பூம்பட்டினம். பெரும் பாணரிருக்கையிலே இயல்பாக உள்ள இசையொலி இன்று அடங்கியிருக்கிறது. எல்லோரும் சோழ மன்னனது சபைக்குப் போய் விட்டார்கள். சபைக்கு அணித்தாக நாடக அரங்கம், சித்திராபதி பென்னும் கணிகை மகளாகிய மாதவியினது ஆடலையும் பாடலையும் கண்டுங் கேட்டும் மன்னனும் மக்களும் வியப்பெய்துகின்றனர். இசைவல்லோர் பலரையும் குழல், யாழ், முதலிய இசைக்கருவி பலவற்றையுங் காண்கின்றோம்.

மேலும் காலத்தை யெதிர்த்துச் செல்லுகிறோம், முடி மன்ன ரிருக்கையையும், குறுநில மன்னரிருக்கையையும், நோக்கிச் செல்லும் பொருநரையும். கூத்தரையும், பாணரையும் விறலியரையுங் காண்கின்றோம். எத்தனையோ பல இசைக் கருவிகளைக் காண்கின்றோம். அவற்றினது தோற்ற அமைப்புக்களை யெல்லாம் ஆறுதலாக மற்றோ ரிடத்திலே, 'இசைக் கருவிகள்' என்னுந் தலைப்பெயர்க்கீழ்ப் பேசுவோம். பாணன் கையிலிருப்பது இருபத்தொரு நரம்புடைய பேரி யாழ்; பாடினி கையிலிருப்பது ஏழு நரம்புடைய சீறியாழ். பிற்காலத் தார் இதனைச் செங்கோட்டியாழ் என்றனர்.

மேலும் எதிரேறிச் செல்கின்றோம். பொதிய மலையிலே அகத் தியனாரும் மாணாக்கரும் இசை மரபினைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பொதியத்திலேயிருக்க

விட்டு, முன்னேறிச் செல்லுகிறோம். நாற்றிசையிலும் பேரீருள்; கரை காணாத கடல். குமரி நாடு கடலிலே யமிழ்ந்தினமையாலே நாடிழந்த தமிழ் மக்கள் கப்பலேறி மேற்கு நோக்கிச் செல்கின்றனர். மிசிரம், சுமேரு என்ற நாடுகளை யடைகின்றனர். இலங்கை மன்னனாகிய இராவணன் வளர்த்த இசைக் கலையினை அந்நாட்டிலுள்ள மன்னர் முன்னிலையிலே, காட்டுகின்றனர். அரசர்களும் குடிமக்களும் யாழிசையினைக் கேட்டு உள்ள முருகுகின்றனர். பலவேறு வகையான யாழ்க் கருவிகளையமைக்கின்றனர். சுமேரிய மொழியிலும், மிசிர (Egyptian) மொழியிலும் 'பண்' என்னுந் தமிழ்ச் சொல் யாழ்க் கருவிக்குப் பேராகிறது. குமரி நாட்டுப் பழந் தமிழரும் அச்சொல் லினைக் கருவிக்குப் பெயராக வழங்கியிருக்கலாம். அங்கிருந்து வேறு பல நாடுகளுக்கு இக்கருவி சென்று தெய்வம் போலப்போற்றப் படுகிறது.

கால நீரோட்டத்தை எதிரேறிச் சென்று, மீட்டும் குமரி நாட்டுக்கு வருகின்றோம். இராவணன் முதலிய மன்னர்களுக்கு முன்பாகிய காலத்திலே இசை வளர்த்தோர், பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்னுங் குடிமக்களும், இடையன், கடையன், நுழையன், குறவன், என்னும் நில மக்களுமா மெனக் காண்கின்றோம்.

குழலும் யாமும் முதலிலே உண்டான இடத்தைச் சென்று சேருகிறோம். மிகமிகப் பழைய காலம். முல்லை நிலம், மரங்களடர்ந்த சோலையின் பாங்கர் ஒரு பசும் புற்றரை. புற்றரையிலே பசுக்களுங்கன்றுகளும் மேய்கின்றன. கார்காலம்: செடி கொடிகளிலே பூக்கள் நிரம்பி யிருக்கின்றன. இடையனொருவன் வருகின்றான். காலிலே செருப்பு அணிந்திருக்கின்றான். உறுதியான உடல்; மயிரடர்ந்த தோட்கட்டு, பால் மணம் நாறுகின்ற தலைமயிர். அரையிற் கட்டிய ஆடையின் ஒரு தலைப்பினைத் தோளிற் போட்டிருக்கிறான். பல நிறமாகிய கோட்டுப் பூக்களையுங் கொடிப் பூக்களையும் கண்பக மாகத் தொடுத்த மாலையொன்று தோளிற் கிடக்கிறது. இடுப்பிலே ஒரு மூங்கிற் குழல் செருகப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கையிலே கோல்; மற்றொரு கையிலே வில் வடிவமான ஒரு பொருள். ஒரு வில்லில் பல விற்கள் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம்.

நண்பகற் காலமாகிறது. இடைச்சி ஒரு குடுவையிலே பாலிட்டுக் காய்ச்சிய கூழ் கொண்டுவருகிறாள். இடையன் கூழினை உண்டு நீரருந்துகிறான். சிறிது நேரம் இடைச்சியோடு உரையாடுகிறான். பின்பு கையிலே குழலை யெடுக்கிறான். சில நாட்களுக்கு முன் அம் மூங்கிற் குழல் இடையனால் இசைக்கருவி யாக்கப்பட்டது. தீக்கடை கோலினாலே, புகையெழக் கைமுயன்று தீயைக் கடைந்துகொண்டு, அக் கடைகோலிலுள்ள தீயினாலே மூங்கிலிலே துளையிட்டான்.

குழலிலே பாலைப் பண் வாசிக்கிறான், இடைச்சி கேட்டு மகிழுகிறான்.

அவள் போன பின்பு, வில் வடிவமான கருவியையெடுக்கிறான். அது ஒரு வில் யாழ், அக் கருவியையும் இடையன் தானே செய்து கொண்டான். உள்ளே துளையுடைய சூழிழ மரக் கொம்புகளை வில்லாக வளைத்து, மரல் என்னும் மரத்தினது நாரினாலே திரித்த கயிற்றினை நாணாகக் கட்டியிருக்கிறான். ஒரே அளவான பதினான்கு விற்களிநுக்கின்றன. நாண்கள் மாத்திரம் தாழ்த்தியும் உயர்த்தியும் கட்டப்பட்டனவாய், அளவு வேறுபட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் அளவுகளை 'எண்ணும் இசையும்' என்னும் அதிகாரத்தினுள்ளே காண்போம். நரம்புகளைத் தெறித்து இசையொப்புமையை ஆராய்கிறான்.

மாலைக்காலமாய் விட்டது. குழலிலே முல்லைப் பண் வாசித்துக் கொண்டு, பசுக்களையும் கன்றுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு, தன் குடிசைக்குச் செல்லுகிறான். உணவுக்குப்பின். தான் இசை கூட்டி வைத்த வில்யாழினை யெடுத்து, இனிய குறிஞ்சிப் பண்ணை வாசிக்கிறான். இடைச்சி கேட்டு மகிழுகிறான்.

இடையனுடைய வரன்முறை எனது சொந்தக் கனவு அல்ல. தலைச் சங்கத்துக்கு முன்நடந்த இச் செய்தியினைக் கடைச் சங்கப் புலவ ரொருவர் கனவு கண்டு, பெரும்பாணாற்றுப்படை யென்னும் நூலினுள்ளே பொதிந்து வைத்தார்.

தொடுதோல் மரீஇய வடுவாழ் நோனடி
விழுத்தண் டீன்றிய மழுத்தின் வன்கை
உறிக்கா ஊர்ந்த மறுப்படு மயிர்ச்சுவல்
மேம்பால் உரைத்த ஓரி ஓங்குமிசைக்
கோட்டவும் கொடியவும் விரைஇக் காட்ட
பல்பூ மிடைந்த படலைக் கண்ணி
ஒன்றமர் உடுக்கைக் கூழ்ஆர் இடையன்
கன்றமர் நிரையொடு கானத் தல்கி
அந்நுண் அவிர்புகை கமழக் கைம்முயன்று
ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறல் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்
இன்தீம் பாலை முனையில் சூழிழின்
புழற்கோட்டுத் தொடுத்த மரல்புரி நரம்பின்
வில்யாழ் இசைக்கும் விரல்எறி குறிஞ்சிப்
பல்காற் பறவை கிளை செத்து ஓர்க்கும்
புல்ஆர் வியன்புலம் போகி.

- பெரும்பாணாற்றுப்படை 169-184

நமது கணவு சாத்திரியாரோடு தொடங்கிப் பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன், குறவன், நுழையன், கடையன், இடையனென வந்து முடிந்தது.

கனவினை நிறுத்திக்கொண்டு ஆராய்ச்சியினுட் புகுவாம் குழலையும் யாழையும் யார் முதலிலே செய்தார்கள்? வடநாட்டு வரன்முறை சிவபிரான், கண்ணபிரான், மாதங்கி, கலைமகள், தும்புரு, நாரதர், பரதர், அகத்தியர், சிகண்டியார் என்று தேவர்களையும், தேவ இருடிகளையும் இசைக்கருவிகளை முதலிலே அமைத்தவர்களாகக் கூறுகிறது. தென்னாட்டு இசை வரன்முறையினை ஆராயும் இவ்வாராய்ச்சி, நமது நாட்டிலே வாழுகின்ற ஏழைமக்களைப் போன்றவர்களே, இசைக்கருவிகளை முதலில் அமைத்தார்களென்று கூறுகிறது.

வானத்திற் பறந்து மணிக்கு நானூறுமைல் செல்லும் வானவூர்திகளையும். (airships), நிலத்திலே மணிக்கு முந்நூறுமைல் செல்லும் பொறியூர்தி (Motor - car) களையும், அழகிய மாளிகை போன்று பல வசதிகள் பொருந்தி நீரிற்செல்லும் நீராவிக்கப்பல்களையும் கண்டு வியப்புற்றோர் அவற்றினை யெல்லாம் தெய்வத் தச்சனாகிய மயன் முன்னாளிலே செய்த அமைப்பு விதிகளை வடமொழிச் சிற்ப நூல்களிலே கண்ட அமெரிக்கரும் ஐரோப்பியரும் செய்தனர் என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்பவருடைய ஊர்த்தையை நாம் மறுத்துரைக்கவில்லை. முக்காலமு முணர்ந்த தேவ இருடிகள் எந்தக்கலை நூலையும் அவற்றாலுணர்த்தப்படும் கருவியமைவதற்கு முன்னமே எழுதிவிடலாம்; அப்படிச்செய்யும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு இல்லாவிட்டால், அவர்களது முக்கால உணர்ச்சியினால் எய்திய பயன் தான் என்ன? இனி, ஆண்டவன் மற்ற வேதங்களைப் போலவே, காந்தர்வ வேதத்தினையும் வெளியிட்டான் என்பதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த நிலவுலகத்திலே, கொடி செடிகள் முனையாகி, ஓரிலை ஈரிலையாய்ச், சிறுகொடியாகிப் பெருங்கொடியாகக் காணுகிறோம். ஆண்டவன் தருகிற குழந்தைகளும் மாதாவின் கருவிலிருந்து பிறந்து கிடந்து, இருந்து, தவழ்ந்து, நடக்கக் காணுகிறோம். பெட்டியுருவான காற்றாடிப்பட்டம், மனிதனைத் தாங்கும் வலிமையுடைய தாகி, அளவிற்பெருகி, இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டு, மேலெழும்பி, விழுந்து ஓடிந்து, திருத்த முற்று, ஒரு மைல் போய்ப், பத்துமைல் போய், ஆங்கிலக்கால் வாயைக் கடந்து, அத்துலாந்திக் (Atlantic) என்னும் பெருங்கடலைத் தாண்டிய வானவூர்தியாகிய வரன்முறையெல்லாம் இருபது ஆண்டு எல்லையுள்ளே நடந்த செய்தி. அந்த இருபது ஆண்டும் ஒருவன் தூங்கிவிழித்தால் அவன் வானவூர்தியாகிய ஆகாயக்கப்பலைக் கண்ணுற்ற உடனே, அது விஞ்சை வேந்தன் செயலென்றே நினைப்பான். பொறியூர்தியுடைய மூதாதை கட்டைவண்டி என்பதையும், நீராவிக்கப்பலின் மூதாதை ஒற்றைமரத்தினைக்

கோடரியினாலோ, நெருப்பினாலோ உட்கூழிவாக்கி, நுழையன் அமைத்துக்கொண்ட தோணியென்பதையும் நாம் மறந்து விடுதல் கூடாது.

தமிழன் மாத்திரந்தானா முதலிலே வில்யாழைக் கண்டுபிடித்தான்; மற்றவர்கள் யாருக்கும் அந்த மூளை செல்லவில்லையா என்று இதனை வாசிப்போர் வினவலாம். வில்யாழ்தான் எல்லா யாழ்களுக்குள்ளும் எளிமையானது; அது கல்வியறிவில்லாத தமிழ் இடையன் கையிலே இருந்ததெனக் கடைச்சங்கப் புலவருடைய பாட்டுச் சொல்லுகிறது. பாட்டினுடைய காலம் ஈராயிரம் ஆண்டு: ஆனால், வில் யாழ் என்னுங்கருவியுடைய பிறப்புக்காலம் அதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்ததாகவேண்டும். ஏனெனில், மிக நாகரீகம் படைத்த மகர யாழ், சகோட யாழ் என்னும் கருவிகள் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தன என அறிகின்றோம்.

“பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பன் என்றிந்நான்கல்லது குடியு மில்லை” எனும் பழஞ்செய்யுளிலே குறிக்கப்படும் மூன்றுபெயர்கள் இசைக்கருவியாற்பெற்ற பெயர்கள். ஆதலினாலே, பழந்தமிழ் நாட்டிலே இசையறிவு ஏழைமக்களிடையே பரவியிருந்ததென அறிகிறோம். அதனால் எய்திய பெருமையென்ன? பசிபிக் சமுத்திரத் தீவுகளிலும், ஆபிரிக்கா கண்டத்து நீல நதிக்கரையிலும், மலாய் தேசத்துக் காடுகளிலும், யப்பான் தேசத்து நாட்டுப் புறங்களிலும் வாழும் அறிவற்ற மனிதர் வில்யாழ் போன்ற இசைக்கருவிகளைச் செய்துகொண்டு, விழாக்காலங்களிலே ஆடல் பாடலிலே பொழுது போக்குகிறார்கள்மே, என வினவலாம். ஆம், அப்படிச்செய்கிறார்கள். நாகரீகத்தின் இளமையிலே தோற்றுவன இசையும் பாட்டும்; பொன்னைக் குவித்துக்கொள்ளும் வழியினையே இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருக்குங்குணம் நாகரீகத்தின் முதுமைக்குணம் என்போம்.

இற்றைக்கு ஐம்பதினாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னேயிருந்த மனிதன் எலும்புத்துண்டுகளிலும், மலைக்குகைகளினுள்ளும் வரைந்த சித்திரங்களை அறிஞர் கண்டெடுத்திருக்கின்றனர். கண்ணுக்கினிமை பயக்கும் சித்திரங்களை வரைந்தது போலவே செவிக்கினிமை பயக்கும் இசைக்கருவிகளையும் மனிதன் மிகப்பழைய காலத்திலே செய்திருக்கவேண்டும்.

பழைய பாபிலோனிய (Babylon) நாட்டிலுள்ள ஊர் (Ur) என்னும் ஊரிலே இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வழங்கிய வில்யாழ்களை அறிஞர் கண்டெடுத்திருக்கின்றனர். இந்நாளிலே எகிப்துநாடு (Egypt) எனப்படும் மிசிரத்திலும் மெசப்பொட்டோ மியா (Mesopotomia) எனப்படும் சுமேரிய நாட்டிலும் வாழ்ந்த

மக்கள் தமிழரோடு தொடர்புடைய ஒரே குலத்தினரெனவும், கப்பல் வழியாக வந்து மிசிரத்திலும், சுமேரியாவிலும் குடியேறின ரெனவும், முன்பு அந்நாடுகளில்லாத புதிய தொரு நாகரீகத்தைப் பரப்பினார் களெனவும், மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் கூறுதலினாலே, நாமும் குமரிநாட்டுப் பழந்தமிழர் கடல்கடந்து இந்நாடுகளிலே குடியேறி னார்களெனத் துணிவாகக் கூறினோம்.

மிகப் பழைய நூலாகிய வடமொழி வேதம் இசைக்கருவிகளைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆதலினாலே இசைக்கலை வடக்கேயிருந்து தென் னாட்டுக்கு வந்ததெனக் கொள்ளுதலில் நேர்ந்த இழுக்கு என்ன என்று சிலர் வினாவலாம். “இந்தியரின் உரிமை” (The Legacy of India, Oxford Press) என்னும் ஆங்கில நூலிலே 329 ஆம் பக்கத் திலே, யாழினையும் வீணையையும் வேறுபடுத்திக் காட்டியதோடு, வேதத்திற் கூறப்பட்டதும், பஞ்சசிகன் என்னும் இசைவல்லோன் ஒற்றை நரம்பிலே ஏழு சுவரங்களையும் இருபத்தொரு இராகங்க ளையும் வாசித்து காட்டுதற்கு அமைந்ததும், பரதமுனிவர் கையாண் டதும் வீணையே யென்னும் உண்மை சாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“Dr. Lachmann has recently shown that the elaborate tone-system attributed to Bharata (206 B.C. - A.D. 100; must have been evolved from and demonstrated on an instrument with a ‘fretted’ finger-board and not on the open strings of a harq; only upon such an instrument could the famous musician Panchasikha have been able to Produce the seven notes and twenty - one modes on one string”.

“புத்தசமயம் நிலவுகத்திலே பரவத் தொடங்கிய காலத்திலே வேத ஒழுக்கங்களையும், அவை தமக்கு உரிய குருவகுப்பினரையும், பழைய ஆரியமொழியையும் ஒதுக்கிவிட்டுப் பொதுமக்கள் வழங்கிய மொழியைத் தழுவிப் புதிய குருவகுப்பையும் ஒழுக்க முறைகளையும் வகுத்துக் கொண்டது. அதுபோலவே ஆரிய வீணையையும் ஒதுக்கி விட்டுப் பொதுமக்கள் கைக் கருவியாகிய வில்யாழையும் பிறவற் றையும் திருவிழாக் கொண்டாட்டங்களில் வழங்கும்படி புத்தமத குரவர்கள் செய்தார்கள். ஆறாம் நூற்றாண்டிலே, புத்த சமயம் நாட்டிலே ஒளிசூன்றியதோடு பழைய யாழும் மறைந்து போயினது” என்னுங் கருத்துப்பட மேற் குறித்த நூலிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. “When the popular revulsion from Hinduism took place in the Fourth century B. C. the exclusive instruments of the Brahmin priests were banned and the bow-harp, with other instruments of the people, was adopted as more suitable for the samajas or festal Celebrations in praise of Gautama; when however, Buddhism lost its prestige and Brahmanism

again triumphed in the sixth century of our era, the bow-harp disappeared and its rival, the 'fretted' vina, took its place in the art of the period"

பழைய தமிழிசையிலே ஏழு ஸ்வரங்களை ஏழு நரம்பு என வழங்குவது அவை ஏழு தனி நரம்புகளிலே இருந்து எழுந்தன என்பதை விளக்குகிறது. மெட்டு (fret) வைக்கப்பட்டது வீணை, அஃதில்லாதது யாழ் (harp). 'யாழ்' என்னும் மொழிச் சிதைவே மேனாட்டு 'harp' என்னும் மொழியென எண்ண இடமுண்டு

பழைய நாகரீகங்களை ஆராயும் பொருட்டு நிலத்தை அகழ்ந்து செல்லப் பழையமையான நகரம் ஒன்று காணப்படுகிறது. இன்னும் ஆழமாக அகழ்ந்து செல்ல அதனிலும் பெரிய நகரம்; ஆழ்ந்து போகப் போக ஒன்றின்பின்னொன்றாகப் பழையமை மிக்க நகரங்கள் காணப்படுகின்றன. அப்பரிசே, கல்லாட நூலாசிரியர் காலம் ஒரு நகரம்; திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம் அதனிலும் மிக்க ஆழத்திலுள்ள பழைய நகரம்; சிலப்பதிகார காலம் அதனிலும் ஆழம்; சங்க இலக்கிய காலம் அதனிலும் ஆழம்; அதற்குக் கீழும் பழைய நகரமுண்டு. அடியிலிருந்து படிப்படியாக மேலேறி வருவோம்.

சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலமாகிய முற்காலம், சங்ககாலம், இளங்கோவடிகள் காலம், ஆளுடைய பிள்ளையார் காலம், கல்லாட நூலாசிரியராகிய கல்லாடர் காலம், அதற்குப் பின் இந் நாள் வரையிலுமுள்ள பிற்காலம், எனக் காலத்தை ஆறு பிரிவாக்கி, இசையும் இசைக் கருவிகளும் வளர்ச்சியெய்திய வரன் முறையினைச் சுருக்கமாக ஆராய்வாம்.

இசை வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத நரம்புக் கருவியின் வரன் முறையே முதலில் ஆராய்தற்கு உரியது. தோற்கருவிகளாகிய தண்ணுமை, தடாரி, பறை என்றின்னன் நரம்புக் கருவிக்கு முன் தோன்றினவாயினும், அவை கூத்து வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டனவே யன்றி இசை வளர்ச்சிக்கு அத்துணைப் பயன் பட்டிலவாதலின், தோற்கருவிகளையும் துளைக்கருவிகளையும் 'இசைக் கருவி'களென்னும் அதிகாரத்தி லாராய்வாம்,

வில்யாழிலே குறிஞ்சிப் பண் வாசித்த இடையன் காலத்திற்கு மிக முன்னரே, ஏழிசைகள் தோன்றின, அதற்கும் முற்பட்ட காலத்திலே தாரம், குரல், துத்தம், உழை, இளி, எனப் பெயரிய ஐந்து இசைகளே இருந்தன. அக்காலத்திலே பத்து விற்கள் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஒரு கருவி யிருந்தது. பண்விகற்பங்கள் தோன்றவில்லை. பகை நரம்புகள் இல்லாமையினாலே நரம்புகளை விரும்பியவாறு தெறித்து ஒருவகை இசையுருவம் தோற்றுவதைக் கேட்டு மக்கள் மகிழ்ந்தார்கள்.

நுண்ணறிவும், நுணுகி ஆராயும் செவிப்புலனும் உள்ளோனொருவன் கைக்கிளை, விளரி என ஈரிசையினைக் கண்டுபிடித்தான். என்னவகையாகப் புதிய நரம்பு இரண்டினையுங் கண்டறிந்தானென்பதை 'எண்ணும் இசையும்' என்னும் அதிகாரத்தினுள்ளே தெளிவு படுத்துவாம். ஐந்து நரம்பினோடு இரு நரம்பு சேர்த்து ஏழிசையாக்கிய அறிஞனுடைய பெயரினை நாம் அறியோம். அவனே இசைக்கலைக்கு உறுதியான அடிகோலியவன். அவனுடைய காலந்தொட்டே இசைக்கலை வளரத் தொடங்கியது. சீன தேசத்தவர் இதுவரையும் ஐந்து நரம்பிற்கு மேற்போகவில்லை. ஐந்து நரம்போடும் செவிக் கிளிமை பயக்கும் இசை விகற்பங்கள் தோற்றலாம் என்பதற்கு இக்காலத்தார் வழங்கும் ஒளடவ ராகங்கள் சான்றாகின்றன. அங்ஙனமாயினும், ஏழு நரம்பு அமைந்தாலன்றி இசை விரிவெய்துவதற்கு இடமில்லை.

தாரம், குரல், துத்தம், உழை, இளி என்ற ஐந்து நரம்பினோடு கைக்கிளை, விளரி சேர்க்கப்பட்ட பின் நரம்புகளை குரல், துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி. விளரி, தாரம் என நிரல்படுத்தினார்கள். புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டனவாகிய கைக்கிளையும் விளரியும், குரல் குரலாகிய (தொடங்கு மிசையாகிய) நிரலிலே மூன்றாம் நரம்பும் ஆறாம் நரம்புமாய் நின்றமையின் அவை அந்நிரலிலே பகை நரம்பு எனப்பட்டன. இரண்டாம் நரம்பும் ஏழாம் நரம்பும்முதல் நரம்பினை இணைந்து நின்றலின் இணை யெனப்பட்டன. ஐந்தாம் நரம்பு முதல் நரம்பிலிருந்து தோற்றியதாதலினாலே கிளை யெனப்பட்டது. முதல் நரம்பினோடு ஒத்திசைக்கும் நீர்மையதாகிய நான்காம் நரம்பு நட்பு எனப்பட்டது.

பத்து விற்களினால் அமைந்துநின்ற கருவி பதினான்கு விற்களினால் அமைந்து வில்யாழ் ஆயிற்று. ஏழிசைகளையும் நரம்புப்பெயர் முதலெழுத்துக்களினாலே கு, து, கை, உ. இ. வி, தா, எனச்சுருக்கமாகக் குறியீடு செய்யலாம். வில் யாழின் பதினான்கு நரம்புகள்

கு	து	கை	உ	இ	வி	தா	கு	து	கை	உ	இ	வி	தா
----	----	----	---	---	----	----	----	----	----	---	---	----	----

என்னும் அடைவாக நின்றன.

'உறவினை நட்புக்கிளை வியப்பெய்த
 முகின்முழ வதிர ஏழிசை முகக்கும்
 முல்லை யாழொடு சுருதி வண்டலம்பக்
 காவலர் குடிப் புறவு பாட்டெடுப்பப்
 'பசுந்தழை பரப்பிக் கனடியிலால்'

என்னும் கல்லாடச் செய்யுளடிகளின் உரையிலே

'ஏழா நரம்பினை நாளு நட்பாகு
 மைந்துகிளை யாறு மூன்றும் பகையே'

என்றாரிசை மரபுடையார் எனக்காணப்படுகிறது.

வழுநீங்கிய தூயவுருவத்திலே

‘ ஏழா நரம்பிணை நாலு நட்பாகும்
ஐந்துகிளை ஆறும் மூன்றும் பகையே,

என்றார் இசை மரபுடையார் என்று பாடங்கொள்ள வேண்டுமெனப் புலப்படுகிறது.

இப் பழஞ் சூத்திரம் இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுகிறது. பிற ஆசிரியர் இரண்டாம் நரம்பிணை இணையெனக் கூறிய மைந்தார். இரண்டும் ஏழும் இணையென்னும் உண்மையினை இப்பழஞ் சூத்திரமே வெளியிடுகின்றது. ஏழாம் நரம்பும் இணை நரம்பாக விருக்க வேண்டுமென்று என் புத்திக்குப் பட்டது. மேற்கோள் விதிதேடித் தளர்வெய்தி அல்லலுறும்போது இப்பழஞ் சூத்திரங் கைக்குக் கிடைத்து ஊன்றுகோல்போன்று உதவியது. இணையெனப் படுவ கீழும் மேலும். அணையத் தோன்று மளவின வென்ப’ என்னுஞ் ‘சூத்திரப் பொருளும் புலப்பட்டது இணை நரம்புகளின் அளவு (நீளம்) இவையென்பதை ‘எண்ணும் இசையும்’ என்னும் அதிகாரத்தினுட் காட்டுவாம்.

ஏழு நரம்புகளும்

1 2 3 4 5 6 7

| முதல் | இணை | பகை | நட்பு | கிளை | பகை | இணை |

என்னும் அடைவாக நின்றலை நோக்குக. துத்தம் முதலாகத் தொடங்கினால் நரம்புகள்

1 2 3 4 5 6 7

து — கை — உ — இ — வி — தா — கு

இவ்வண்ணமாக நிரலுறுதலின், துத்தத்திற்கு உழையும் தாரமும் பகை நரம்பாயின. ஐந்தாமிடத்தில் நிற்கும் விளரி துத்தத்தினுட் டோன்றித்துத்தத்துக்குக் கிளை நரம்பாயிற்று. துத்தத்திற்கு இளி நட்பு: கைக்கிளையும் குரலும் துத்தத்திற்கு இணை நரம்பாவன.

இளி முதலாகத் தொடங்கினால் நரம்புகள்

1 2 3 4 5 6 7

இ — வி — தா — கு — து — கை — உ

என நிரலுறுதலின், ஐந்தாமிடத்தில் நிற்கும் துத்தம் இளியினுட்
டோன்றி இளிக்குக் கிளை நரம்பாயிற்று. இளிக்குக்குரல் நட்பு:
விளரியும் உழையும் இளிக்கு இணை நரம்புகள்; தாரமும் கைக்
கிளையும் இளிக்குப் பகை நரம்புகள்.

‘நுளையர் விளரி நொடிதரு தீம்பாலை
இளிகிளையிற் கொள்ள விறுத்தா யான்மாலை
இளிகிளையிற் கொள்ள விறுத்தாய் மன்னீயேற்
கொளை வல்லா யென்னாவினொள் வாழிமாலை’

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி)

என்னுஞ் செய்யுளுரையினுள்ளே அரும்பதவுரை யாசிரியர் இளிக்குக்
கைக்கிளை பகையென்பதனைச் சுட்டினார்.

எந்த நரம்பை முதலாகக் கொள்ளினும் அதற்கு மூன்றாம்
நரம்பையும் ஆறாம் நரம்பினையும் பகையென்று நீக்கினமையினாலே
ஐந்து நரம்பு மாத்திரம் இசைகின்ற திறங்கள் வளர்ந்தன.

(திறங்கள் குறைந்த நரம்புடையன, பெரும் பண் நான்கும் அவற்
றின் வகை பன்னிரண்டுமாகிய பதினாறும் நிறை நரம்புடையன
என்பதை மேல்வரும் அதிகாரம் ஒன்றினுள் விளக்குவாம்.)

அதன் பின்பு ஆறாம் நரம்பு ஒன்றினை மாத்திரமே கூடநரம்பு
என ஒதுக்கிவிட்டு எஞ்சிய ஆறு நரம்புகளையும் இசைத்த காலத்
திலே ஆறு நரம்புள்ள திறங்கள் பிறந்தன. இவை இக்காலத்து
வழங்கும் ஷாடவ ராகங்கள் போல்வன.

‘நூற்று மூன்று பண்’ எனத்திறத்தினையும் பண்ணென வழங்கு
தலுண்டு. நாம் மேலே கூறிய இடையன் குழவினாலும். வில்யாழி
னாலும் வாசித்த பாலைப் பண்ணும், முல்லைப் பண்ணும், குறிஞ்
சிப் பண்ணும், குறித்த பெரும் பண்களுக்குரிய திறங்களே யாம்.

ஏழு நரம்போடு கூட ஐந்து (அந்தரக்) கோல்களும் கண்டறி
யப்பட்ட பின்பு தான், ஏழு நரம்பு இசைக்கின்ற பண் வகைகள்
எழுந்தன. இது சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்ததென எண்ண இடமுண்டு.
மேலும் பத்து அந்தரக் கோல்கள் தோன்றி அலகு இருபத்திரண்
டாயின பின்பு தான் ‘தாரத் தாக்கம்’ என்னும் இசையியற்றுஞ்
செய்கை தோன்றியது. இதற்குரிய நுட்பமான கணித முறைகளைக்
‘கோலும் அலகும்’ என்னும் அதிகாரத்தினுள்ளே தருவாம்.

சங்க காலத்துக்கு முன்னே தோன்றிய நரம்புக்கருவிகள் அந்தரக்
கோலில்லாது இருபத்தொரு நரம்பு மாத்திரம் அமைந்த பேரியாமும்,
ஏழு நரம்பு மாத்திரமமைந்த சீறியாமுமேயாம். ஒரு நரம்பிலேயே

ஒரு தலையில் முதல் நரம்பினோசையும் மற்றத்தலையிலே கிளை நரம்பினோசையும் தோன்றுமாறு நரம்பினிடையிலே ஒரு தடை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதற்கு வேண்டிய ஒழுங்கும் இக்கருவிகளிலே இருந்த தென எண்ண இடமுண்டு. இதைக் குறித்து 'எண்ணும் இசையும்' என்னும் அதிகாரத்திலும் 'இசைக்கருவிகள்' என்னும் அதிகாரத்திலும் ஆராய்வாம்.

'தாரத் துழைதோன்றப் பாலையாழ் தண்குரல்
ஒருமுழை தோன்றக் குறிஞ்சியாழ் — நேரே
இளிகுரலிற் றோன்ற மருதயாழ் துத்தம்
இளியிற் பிறக்க நெய்தல் யாழ்'

இங்கு 'நெய்தல் யாழ்' என்றது 'செவ்வழி யாழி'னை என்பதை முன்னர் காட்டினாம். இப்பெரும் பண்கள் பிறத்தற்கு வேண்டிய நரம்புகட்டும் முறையினைப் பின்வரும் ஓரதிகாரத்திற் காட்டுவாம்.

பெரும் பண்கள் நான்கும் யாழ் என்னும் பெயர் பெற்றமை ஈண்டுக்குறிக்கற் பாலதாகும். நரம்பிடையே நின்ற அந்தரக்கோல்களை அறிந்து அமைத்து ஒரே கருவியிலே நால்வேறு பண்ணையும் பிறப்பிக்கும் முறையினை உணர்ந்துகொள்ளுதற்கு முன்பு, பொழுதுரிமைக்குத்தக்கபடி நரம்பு ஏழினையுமே வலித்தும் மெலித்தும் வேறுபடுத்திக்கட்ட வேண்டியதாயிற்று. ஆதலினாலே ஒரு பெரும் பண்ணுக்குக்கட்டிய நரம்பு நிரல் ஒரு யாழ் எனவும், அந்நரம்புகளைத்தளர்த்தி மற்றொரு பெரும்பண் உதிக்குமாறு காட்டிய நிரல் மற்றொரு யாழாகவும் வழங்கப்பட்டது. 'எண்ணும் இசையும்' என்னும் அதிகாரத்திலே நரம்புகட்டும் முறை தெளிவாகும்.

நாற்பெரும் பண்ணும் திறங்கள் பலவும் சங்க காலத்திற்கு முன்பாகவே இருந்தன. காலத்திலே புதுப் புதுத்திறங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. திறங்களை அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என வகுத்து நிறுவியதும், அவை தம்மை நாற்பெரும் பண்ணுக்கும் பகுத்துக்கொடுத்ததும் எக்காலத்திலும் நிகழ்ந்தனவோ அறியோம்.

சோமராகம், மேகராகம், துக்கராகம், தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், நட்ராகம், சூர்துங்கராகம், மாதுங்கராகம், நிருபதுங்கராகம், சீராகம், நாகராகம், ஆரியகுச்சரி, ஆரியவேளர்கொல்லி, சாவகக்குறிஞ்சி, என்பவும் பிறவும் பிறநாட்டு நாகரீகம் தமிழ் நாட்டிற் பரவிய பின் எழுந்தன என்பதற்கு ஐயமில்லை. பன்னூறாண்டுகளுக்கு வரையறையின்றிப் பெருகிக்கொண்டு வந்த வற்றைச்சங்கமிருந்து இசையாராய்ந்த ஆன்றோர் திறம் வகுத்துப்பெரும் பண்களுக்கு உரிமையாக்கிக் கற்போர்க்கு எளிதாம் வண்ணம் வரையறை செய்திருக்கவேண்டும். இளங்கோவடிகள் காலம் சமணபௌத்த முனிவர்கள் வடநாட்டு நாகரீகத்தை நன்கு பரப்பிய காலமாகும். சகோடயாழும், மகரயாழும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே அமைந்தன.

வீணையென்னும் பெயர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தமையின், யாழ், வீணை என்னும் பெயர்கள் வரையறையின்றி வழங்கப்பட்டன.

‘மகர வீணையின் கிளை நரம்பு வடித்த
இளிபுணரின் சீரெஃகுளங் கிழிப்ப’
எனவும்

‘மகரயாழின் வான்கோடுதழீஇ
வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையின்
எட்டிகுமரன் இருந்தோன்றன்னை’

யெனவும் மணிமேகலை யினுள்ளே இரு சொல் வழக்கும் வந்தன காண்க. சீவகசிந்தாமணியினுள்ளும் இவ்வாறு விரவிவரும் இடங்களுள். முத்தமிழ்ப் புலவராகிய இளங்கோவடிகள் மரபு தவறாது ‘நாரதன் வீணை’யினை ‘நாரதன் வீணை’ யென்றே கூறினார்.

‘நாரதன் வீணை நயந்தெரிபாடலும்’
(சிலப்பதிகாரம் - கடலாடுகாதை 18 - ம் அடி)

இவ்வீணை ஆயிரம் நரம்புகளையுடைய தாகலின், யாழின் சிறப்பியல்புகள் பல பொருந்தியதாயிருக்கவேண்டும். எல்லாப்பொருளும் ஆதியிலே நிறைந்த சிறப்பினோடு நிறை மதிபோலத்தோன்றி வரவரக்குன்றுவ என்னும் பிழையான எண்ணம் வேருன்றியிருந்த இடைக்காலத்திலே, இந்த வீணை ‘ஆதியாழ்’ என்னும் பெயரினைப்பெற்றது.

‘வடமொழி விதித்த இசை நூல் வழக்குட
னடுத்தன வெண்ணான் கங்குவி யகத்தினு
நாற்பதிற் றிரட்டி நாலங் குலியினுங்
குறுமையு ‘நெடுமையுங் கோடல்பெற் றைதா
யாயிரந் தந்திரி நிறைபொது விசித்துக்
கோடி மூன்றிற் குறித்துமணி குயீற்றி
இருநிலங் கிடத்தி மனங்கரங் கதுவ
ஆயிரத் தெட்டி லமைந்தன பிறப்புப்
பிறவிப் பேதத் துறையது போல
ஆரியப் பதங்கொள் நாரதப் பேரியாழ்’

எனப்பிற்காலத்தாராகிய கல்லாட நூலாசிரியர் வடமொழி விதித்த இசைநூல் வழக்கிலெழுந்த கருவிக்குத் தென்மொழிப் பெயரிடுகின்றார். இவ்வாசிரியர் மருத்துவ யாழ் எனக்கூறும் ஒற்றை நரம்புக் கருவி யாழ் அல்ல வீணையென்பது வெளிப்படை. யாழ் நரம்புக்குச் சிற்றெல்லை ஐந்து என மேலே காட்டினாம். அவர் கூறும் மற்ற இரு கருவிகளும் தும்புரு வீணை, சீசகவீணை என்னும் பெயர்க்குரியன. இக்கருவிளின் அமைப்பினை ‘இசைக்கருவிகள்’ என்னும் அதிகாரத்துட் கூறுவாம். இவர் ஆளுடையபிள்ளையாருக்குக் காலத்

பெரிய நூலகம்
மாநகர் நாயக்கே

தாற் பிந்தியவரெனினும் 'நாரத வீணை' என்னும் பொருள் அதி
காரப்பட்டு நின்றமையின், இவரைக் குறித்துச் சிறிது முன்னமே
பேச வேண்டியதாயிற்று.

முன்னாளிலே பாணன் கையிலும் பாடினி கையிலுமிருந்த யாழ்க்
கருவி இளங்கோவடிகள் காலத்திலே இசையா சிரியன் கையிலும்
நாடகமகள் கையிலும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது. அதற்கேற்ப அக்
கருவியும் 'சித்திரப் படத்துட்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து,
மைத்தடங்கண் மண மகளிர் கோலம் போல் வனப்பெய்தி' விளங்
கியது.

ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய காலத்திலே தெய்வ மீந்த பொற்
பலகை மீதேறி அன்பருள்ளத்தை யுருக்கிய அருட் கருவியாயிற்று.
கொங்குவேளும். திருத்தக்க தேவரும் நூலெழுதிய காலத்திலே அர
சினங் குமரிகள் கையிலேறி, அவர் மனம் விரும்பிய காதலரை
அவருக் களிக்குங் கருவியாயிற்று. சரித்திர காலவெல்லைக் கெட்டாத
காலத்திலே, 'வில்யாழ்' எனப் பெயரிய குழவியா யுதித்து மழலைச்
சொற் பேசி அனைவர்க்கும் மனமகிழ்வு தந்து, 'சீறியாழ்' என்னும்
பேதைப் பருவச் சிறுமியாகிப் பாடினியோடு நாடெங்குந் திரிந்து,
ஏழைகளும் இதயங்களிப்பெய்த இனசொற் கூறிப் பின்பு 'பேரியாழ்'
என்னும் பெயரோடு பெதும்பைப் பருவமெய்திப், பாணனோடு
சென்று குறுநில மன்னரும், முடி மன்னரும், தமிழ்ப் புலவரும்,
கொடை வள்ளல்களும் கேட்டு வியப்பெய்தும் வண்ணம் நயம்பட
உரையகர்ந்து, அதன்பின் மங்கைப் பருவமெய்தி அப்பருவத்திற்கேற்
பப் புதிய ஆடையும் அணிகலனும் பூண்டு நாடக அரங்கத்திலே
திறமை காட்டி. மடந்தைப் பருவம் வந்து எய்தலும் பெரும் பாண
ரோடும் விறலியாரோடும் அம்மையப்பர் உறைகின்ற திருக்கோயில்
கள் பலவற்றை வலம் வந்து தெய்வ இசையினாலே அன்பருள்ளத்தைத்
யுருக்கி. முத்தமிழ் விரகராற் பாராட்டப்பட்டு, அரிவைப் பருவம்
வந்து எய்தலும் அரசினங் குமரிகளுக்கு இன்னுயிர்ப் பாங்கியசகி
அவர்க் கேற்ற தலைவரை அவர்பாற் சேர்த்திச் சீரும் சிறப்புமெய்தி
நின்ற 'யாழ்' என்னும் மென்மொழி நங்கை இருந்த விடந்தெரி
யாமல் மறைந்து போயினாள். ஐயகோ! நினைக்க நெஞ்சு புண்
ணாகும் இந்நிகழ்ச்சி எவ்வண்ணம் நேர்ந்தது? சி. பி. ஒன்பதாம்
நூற்றாண்டிலே காணக் கிடைக்கவில்லை. இக்காலத் தளவிற்போன்
றிய கல்லாட நூல் வேற்று நாட்டு வீணைப் பெயர் தாங்கிய
பொற் கொடிகள் நால்வர்க்குப் புனைவன புனைந்து, பூசுவனபூசி,

யாழ்ப்பெயரிட்டு. அரங்கிற்குக் கொண்டு வருகிறது. அவர்களும் நெடிது நிற்கவில்லை. இசைக் கலையே நாட்டில் மறைந்து, பின்பு தஞ்சையிலிருந் தரசுபரிந்த நாயக்க மன்னர்கள் காலத்திலே, கரு நாடக சங்கீத மரபும் இப்பொழுது வழங்கும் வீணையும் புதுப் பிறவியாகத் தோன்றி வழங்கி வருகின்றன. தேவாரம் திருவாய் மொழிக்குப் பெரியோர் வகுத்து வைத்த பண் மரபினைத் 'தேவகானம்' எனவும் இப்பொழுது வழங்கும் மரபினை 'மானுஷ்யகானம்' எனவும் வயது முதிர்ந்த வைணவப் பெரியாரொருவர் கூறியது என் செவியிற்பட்டது.

மறைந்த நங்கையைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வருதற்குரிய வழியினைப் பத்துப்பாட்டு, பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம், தேவாரம் திருவாய்மொழி, சாரங்கதேவரியற்றிய 'சங்கீத ரத்தினாகரம்' என்னுமிவை காட்டுமென்பது எனது நம்பிக்கை. நான் இதுவரையிலே முயன்று பெற்ற செய்திகளைத் 'தமிழ்ப்பொழில்' மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டு வருவேன். மறைந்த நங்கையைத் தேடிக் காண வேண்டுமென்னும் ஆர்வமுடைய அன்பர்கள் யான் எழுதுவதைக் கூர்ந்து படிப்பதோடு அறியவேண்டிய அறிவிக்க வேண்டிய பொருளிருப்பின் 'பொழில்' வாயிலாகத் தெரிவிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

கண்ணகியார் வழக்குரை

'உணவு' என்னுங் கட்டுரையிலே, தேவையர் கோனாகிய காங்கேயன் என்னும் சிற்றரசன் இயற்றிய கண்ணகியார் வழக்குரை என்னும் நூல் ஈழநாட்டுக் கண்ணகியம்மன் கோயில்களிலே ஆண்டு தோறும் படிக்கப்பட்டு வருகிறதென்பதைக் குறிப்பிட்டேன். கோயில் வண்ணக்கன்மார் அச்சியற்றுதலை விரும்பாமை காரணமாக அந்நூல் அச்சில் வந்திலது. எழுதுவோர் தவற்றினாலே ஏட்டுப் பிரதிகள் பிழைகள் மலிந்துள். நாடகத் தமிழ்யாப்பினால் அமைந்த இந்நூலினுள்ளே இடைச்செருகல்களும் பலவுள். 'பொழில்' அன்பர் பொருட்டாக இந்நூலிலிருந்து ஒரு சில செய்யுட்களை மாதிரிக்காகத் தருகிறேன். இவை ஈழத்து நண்பரொருவரால் ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்து எழுதியனுப்பப்பட்டன.

வரம்பெறு கதை

நடைசாரி (கலிப்பா)**

கருவாக உருத்தரித்துக்
காசினியில் வீழ்ந்ததற்பின்
சருவானில் விழாதபடி
சகலகலையுங் கற்பித்து
உருவாக்கி எனையாண்டு
உண்மைநெறி பயிற்றுவித்த
குருநாதன் சீர்பாதம்
கொண்டேனென் தலைமேலே

காலையிலே காரிகையார்
கதிரவனைக் கைதொழுது
வேலையிலே எழுமதிநேர்
முகமிலங்க மெல்லிநல்லாள்
நீலவிழி யுங்கருதி
நிறம்பச்சை யாய்விடவே
பாலனைய மொழியாட்குப்
பசந்தனவே புறவடிகள்

சிந்து

இன்பமுற் றேமைந்தனைத்தொட்டி லேற்ற
இயல்பான கண்வாளர் தம்மை அழைத்து
அன்புள்ள மாந்தையர்கள் வாருமிப் போது
அழகான தொட்டி லதுசமைத் திடவே

தமிழ்ப்பொழில், துணர் 17, மலர் 1 விசு வருடம், சித்திரை மாசம் (ஏப்பிரல்-மே 1941) பக்கம்: 59-61 - **இந்த யாப்பே இந்நூலிற் பெருவரவீற்று.

முன்புள்ள சாத்திரத் தின்படி கொண்டு
முழுதுமே சந்தனத் தாற்சேர்வை சேர்த்து
ஒன்பது ரத்தினக் கல்லு மழுத்தி
உமக்கான கைத்தொழில்கள் செய்யுமென்றாரே.

(மாந்தை: கம்மாளர் வாழும் ஒருரின் பெயர்.)

என்றினி தாக வணிகேசன் கூற
இசைந்துகண் வாளர் பணியின் முயன்று
நின்றபைங் கொம்பினாற் கால்கள் கடைந்து
நீலப் பலகை யதற்கிடை சேர்த்து
ஒன்று படக்கை யுருப்பணி செய்தே
உற்றதெல் லாஞ்செறுத் தாணிகள் தைத்து
நன்று பெறக்கம்பை போட்டிடக் கண்டு
நல்லோர் மதிக்க இருத்திவைத் தாரே.

(சூற்றுசுரம் ஒரு மாத்திரைத்தாய் அலகு பெற்று நின்றலும், வந்த
உயிர்மேல் ஏறாது நின்றலும், நோக்கற்பால.)

கப்பல் வைத்த கதை

(கண்ணகியார் திருவடிச் சிலம்புக்கு நாகமணி கொணரும்
பொருட்டு மீகாமன் ஈழத்து வடபாலிலுள்ள நயினா தீவு என்னும்
நாகத்தீவுக்குப் போதற்கு மாநாய்கன் சில கப்பல்களை ஆக்குவித்த
செய்தியினைக் கூறுவது. இதற்கடுத்த கடலோட்டுக் கதை மீகாமன்
கப்பலிற் சென்ற செய்தியையும் வெடியரசன் (வெடி=கப்பல்) என்
னும் மன்னனோடும் அவன் தம்பிமாராகிய விளங்குதேவன், வீர
நாராயணன், ஏரிலங்குருவன் என்பாரோடும் கடற்போர் புரிந்த
செய்தியையுங் கூறிடும்).

வழிநடைச் சிந்து

கானி லுறைவன யாளி புலியினங்
கான முறுகரி மேவு கரடிகள்
ஏனை நார்களு மேவு பதியதி
ராம விருள்செறி சோலை தருவனந்
தான மதுபடை கூடி யிரைகவு
தாரி மயிலின மோடு பறவைகள்
வானி லுறைவன நாரை குருகுகள்
மாவு தனைவிட ஓடு வனவரோ.

ஓடி யிருதுறை தூரி யடைவன
 ஓடு கரைவெளி தீவு சிலவுள்
 நீடி யிரைகெளவி யோடு பறவைகள்
 நேட வுறைவன பாலை வனமுள
 சேடி வனமுள நாரை குருகுகள்
 சேர விவைபல கூடி யுறைவன
 சாடி மிகமிக வோடி விடுதுறை
 சாலை முசுகவி யோடி யுயருமே.

கலிப்பா

உயரவோடித் தூரியெல்லாம்
 ஒன்றுபடச் சம்மதித்துக்
 கயலையொத்த விழிமடவார்
 கன்னியர்கள் உறைமருதூர்
 நயமிகுந்த வரமவர்க்கு
 நல்கவே காணிக்கை
 வயமிகுந்த வாளியேவும்
 வடுவர்கல்லில் ஓடியதே

வட்டுவர்கல்லின் புதுமையெல்லாம்
 மகிழ்ந்து போற்றிக் கொண்டாடி
 அட்டமாகச் சரிந்துபோக
 அம்பொன்மலைக் குன்றுகண்டு
 மட்டவிழுங் குழைமடவார்
 மணமுடிப்ப மணிவாங்கக்
 கொட்டிவிடக் கோச்சாலைக்
 கொடிவிடவே ஓடியதே.

உயிர்மீட்புக் கதை சிந்து

ஈயி னங்க ளெறும்பு மரித்திட
 ஈச னாரரு ளில்லையோ டாவியேன்
 நாயி னங்கள் நலியத் திரிந்ததும்
 நாயனாருடை நண்புகொண் டல்லவோ
 பாய்க முகுப ருந்துந ரிகள்தான்
 பாவி யேனெனைப் பார்த்தகண் கின்றன
 சேயி லேறிய தென்கயி லாயனே
 தெய்வ மேயிதற் கென்செய்கேன் தெய்வமே

ஊத்தை நாறிக் கிடக்குமோ மேனிதான்
 ஊஞ்ச லாடி விளையாடு மென்பீரே

மூத்த நாயன் திருவுள்ளந் தானிதோ
 முன்பு செய்த விதிப்பய னாலேயோ
 வார்த்தை யொன்றுஞ்சொல் லாம லிருக்கிறீர்
 மாது வாழும் மலர்ப்புய வணிகளே
 பார்த்த பார்த்த திசையொன்றுங் காண்கிலேன்
 பாரி லேயிதற் கென்செய்கேன் பாவிவேன்.

குளிர்த்தி (ஆய்ச்சியர் பாட்டு)

காரணி யுங்கொடை வாழ்வணிகர்
 காதல் மிகுத்தவோர் மாமகளாய்ச்
 சீரணி யுந்திரு மாமணிநங்கை
 செல்வி உலகுய்யத் தோன்றினளே

மன்னுயிர் மாநாய்கர் தன்மகளாம்
 மாசாத்து வாற்கு டருமகளாம்
 பொன்னுள்ள தும்மா தவிக்குத்தோற்றுப்
 போதற் கிசைந்தாள் கணவனோடே.

காழி புடைசூழும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில்
 வாழ்வணிகர் தங்குலத்து மாதே குளிர்ந்தருள்வாய்
 மீகாமனுக்கு மிகுந்த வரங்கொடுத்து
 நாக மணிவாங்க நயந்தாய் குளிர்ந்தருள்வாய்

உடுக்குச் சிந்து

மூவாயி ரத்தொருவ ரானசிவ னிங்கே
 முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களு மிங்கே
 பாவாண ரைப்போ யழைத்தசிவ னிங்கே
 பஞ்சவர்கள் வந்தடி பணிந்தசிவ னிங்கே
 நாவாணர் தங்கலி தணித்தசிவ னிங்கே
 நாரதனை ரட்சித்த நான்முகனு மிங்கே
 தேவாதி தேவனார் மாடேறு மீசனார்
 செல்வனார் வாழ்கின்ற சிவலோக மிதுவே.

அரவின்மணி யாலே சமைத்தபொன் னூரபுரம்
 அன்றுமது ரைப்பதியில் விற்றகோ வலரைப்
 பெரியமழு வாலே பிளப்பித்த பின்பு
 பேசரிய வல்வழக் குப்பேசி வென்று
 திருகிவன முலைதென்னன் மேல்விட் டெறிந்து
 சினமாறி யிடையரது தெருவீதி வரவே
 கருதரிய காரைநகர் தன்னில்வாழ் கின்ற
 கற்புடைய கண்ணகை தனக்கடைக் கலமே.

பொன்னுலவு வணிகர்குல
 திலகனென வேவந்த
 புருடர்நோ வலர்கையிற்
 பொருளுள்ள தெல்லாம்
 மின்னுலவு மாதவி
 தனக்கீந்து மீள
 மிக்கதொரு பொற்சிலம்
 பைக்கொண்டு சென்று

தென்னுலவு வழதியைக்
 கொலைபடுத் தினமுலை
 திருகிமது ராபுரி
 யெரித்தகற் புடைய

கன்னலெனு மென்மொழித்
 துடியிடைக் கயல்விழிக்
 காரைநக ரகலாத
 கன்னிகண் ணகையே.

(காரை நகரென்றது யாழ்ப்பாணத்துக் காரைநகரை யல்ல; ஈழ நாட்டின் கிழக்குப் பாகத்திலுள்ள காரேறு தீவென்னும் ஊரினை. அவ்வூரில் வசழ்ந்த பிற்காலத்தாரொருவரால் 'உடுக்குச் சிந்து' பாடிச் சேர்க்கப்பட்டதென எண்ண இடமுண்டு.)

சங்கீத மகரந்தம்

‘கதிர் திகிரி யான்மறைத்த கடல்வண்ண னிடத்துளாள்
மதிபுரையு நறுமேனித் தன்முன்னோன் வலத்துளாள்
பொதியவிழ் மலர்க்கூந்தற் பின்னைசீர் புறங்காப்பார்
முதுமறைதேர் நாரதனார் முந்தைமுறை நரம்புளர்வார்”

‘மயிலெருத் துறழ்மேனி மாயவன் வலத்துளாள்
பயிலிதழ் மலர்மேனித் தன்முன்னோ னிடத்துளாள்
கயிலெருத்தங் கோட்டியநம் பின்னைசீர் புறங்காப்பார்
குயிலுவருள் நாரதனார் கொளைபுணர்சீர் நரம்புளர்வார்”

(சிலப்பதிகாரம் - ஆய்ச்சியர்குரவை)

‘முதியவேதத்தின் சிக்கையென்னும் அங்கத்தை ஆராயும் நாரத
னார்’ என அடியார்க்குநல்லாருரை கூறுதலின், நாராதீசிக்ஷா என்
னும் வடமொழியிசைநூல் இளங்கோவடிகள் காலத்திலே வழக்கி
லிருந்ததென அறிகின்றாம். ‘நாரதன்வீணை நயந்தெரிபாடலும்’
எனக் கடலாடுகாதையினுள்ளே குறிப்பிட்டதும் இவ்வண்மையினை
வலியுறுத்துகின்றது.

ராகநிருபணம், ஸாரஸம்ஹிதா எனப்பெயரிய இசைநூல்களையும்
நாராதீசிக்ஷா நூலாசிரியர்தாமே இயற்றினார் என வடமொழி வல்லார்
கூறுவர். அடியார்க்குநல்லார் உரைப்பாயிரத்தினுள்ளே தேவவிருடி
நாரதன் செய்த பஞ்சபாரதீய முதலாவுள்ள தொன்னூல்கள். இறந்
தன என்னுமிடத்துக் கூறிய பஞ்சபாரதீயம் மேற்கூறிய மூன்றனுள்
ஒன்றோ, வேறோ? என அறிந்துகொள்ளமுடியவில்லை. அநாகுலன்
என்னுந்தெய்வப்பாண்டியன் புதல்வன் ஸாரகுமாரன் இசையறிதற்குச்
சிகண்டியார் இசைநுணுக்கம் என்னும் நூலினை இயற்றித்தந்தது
போல, அக்குமரன்பொருட்டாக நாரத முனிவர் ஸாரஸம்ஹிதா
என்னும் நூலினை இயற்றியளித்தனரோ என்பதும் ஆராய்தற்குரியது.

‘நாடகத்தமிழ்நூலாகிய பரதம், அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்
னூல்களுமிறந்தன’ என அடியார்க்குநல்லார் கூறுதலின் வடமொழிப்
பரத நூலின் வேறாகிய தமிழ்ப் பரதம் ஒன்று இருந்து இறந்தது
எனவும் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

நாராதீசிக்ஷா என்னும் பெயரினை ‘நாரதசிக்ஷை’ எனவும் ‘சிக்ஷை
நூல்’ எனவும் இவ்வரையினுள் வழங்குவாம். சிக்ஷைநூல் கருவியாகப்
பழந்தமிழிசையாராய்ச்சியிலே சில ஐயப்பாடுகளை நீக்கிக்கொள்ள

செந்தமிழ், தொகுதி 38, பகுதி 7, விஷ்ணு வருடம் வைகாசி மாதம் (May - June)
பக்கம் 337 - 344.

லாமென எண்ணி, அந்நூற்பிரதியினைத் தேடிச்சென்ற விடத்து நாரதப்பெயரினராகிய மற்றொருவர் இயற்றிய சங்கீத மகரந்தம் என்னும் நூற்பிரதிகிடைத்தது. இது, பரோடாமஹா ராஜாவின் ஆதரவிலே அச்சேறி வெளியாகும் 'கெய்க்வாட் கீழைத்தேசநூல் வெளியீட்டு' வரிசையிலே 16-ஆம் இலக்கமாக வெளியிடப்பட்டது. பதிப்பாசிரியராகிய மங்கேஷ் ராமகிருஷ்ண தேலாங் என்பவர் இந்நூலின் காலத்தையாராயு முகத்தால், இது சங்கீதரத்நாகர நூலாசிரியராகிய சாரங்கதேவர் காலத்திற்கு முந்தியதெனவும் பரதமுனிவரது நாட்டிய சாஸ்திரத்துக்கு உரைவகுத்தோருள் ஒருவராகிய மாத்ரிசுப்தர் காஸ்த் திற்குப் பிந்தியதெனவும் காட்டுகின்றார். மாத்ரிசுப்தர் மாளவதே சத்துச் சீலாதித்ய பிரதாபசீலன் (கி. பி. 550 - 600) காலத்தினர். சாரங்கதேவர்காலம் கி. பி. 1210 - 1247 ஆகும். அங்ஙனமாதலின் இந்நூல் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு பதினோராம் நூற்றாண்டுகளின் இடையெல்லையிலே தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது பதிப்பாசிரியரது முடிபு.

சிக்ஷை நூலாசிரியர் மகரந்த நூலாசிரியரின் வேறாவார் என்பதற்குப் பதிப்பாசிரியர் காட்டும் காரணங்கள்: சிக்ஷைநூல் வைதிகச் சொன்னடையினது; சாமகானமரபினைப் பெரிதும் கூறுவது; ஆதலினாலே பழமையானது. சிக்ஷைநூலாசிரியர் இயற்றியவாகக் குறிப்பிட்ட ராகநிருபண, ஸாரஸம்ஹிதா நூற்பிரதிகள் கிடைத்திலவெனவும் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார்.

ஹிந்துஸ்தானத்தின் இசை (The Music of Hindostan by A. H. Fox Strangways, Oxford Press) என்னும் ஆங்கில நூலினுள்ளே நாரதசிக்ஷை யென்னும் நூலினைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பவற்றைப் பின்னர்ச் சுருக்கமாகத்தருவாம். சங்கீதமகரந்தத்தினுள்ளுறை பொருளைக்குறித்து முதலிலே ஒருசில கூறுவாம்.

இந்நூற்பதிப்பு ஒரேயொரு கையெழுத்துப்பிரதியினை ஆதாரமாகக்கொண்டதாதலின், மூலபாடத்திலே தெளியாத இடங்களும் பலவுள எனப்பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றார். கையெழுத்துப்பிரதி வித்யாபுரம் எனப்பெயரிய விஜயநகரத்தில் வசித்த கிருஷ்ணாஜி தத்தர் என்பவரால் சகவருடம் 1599 (கி. பி. 1677)-ல், அஃதாவது இற்றைக்கு இருநூற்றறு பத்து நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டது.

சங்கீத அத்தியாயம், முதல் இரண்டாம் மூன்றாம் நான்காம் பாதங்கள், நிருத்த அத்தியாயம், முதல் இரண்டாம் மூன்றாம் நான்காம் பாதங்கள் என எண்பிரிவினதாக இந்நூல் நடக்கின்றது.

ஆசிரியர் வீணைக்கருவி பதினெட்டு உள எனக்கூறி, அவற்றின் பெயர்களைத் தருகின்றார். --'கச்சபி, குப்ஜிகா, சித்ரா, வஹந்தீ,

பரிவாதிநீ, ஜயா, கோஷாவதீ, ஜ்யேஷ்டா, நகுலீ, மஹதீ, வைஷ்ணவீ, ப்ராஹ்மீ, ரௌத்ரீ, கூர்மீ, ராவணீ, ஸாரஸ்வதீ, கிந்நரீ, ஸைரந்த்ரீ, கோஷகா' என்னும் இவற்றுள் பரிவாதிநீ என்பதைப்பொதுப்பெயரென நீக்க, எஞ்சிநின்றன பதினெட்டு. கோஷாவதீ என்பது உதயணனது வீணையாகிய கோடபதியினை நினைவுறுத்துகின்றது. கோஷகா என்பது நால்வகையாழ்களுள் ஒன்றாகிய சகோடயாழ்ப்பெயரினை ஒருபுடை ஒத்துநிற்கின்றது.

இருபத்திரண்டு சுருதிகளுக்கும் இந்நூலிலே தரப்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் பரதம், சங்கீதரத்நாகரம் முதலிய நூல்கள் கூறும் பெயர்களை பரதம், சங்கீதரத்நாகரம் முதலிய நூல்கள் கூறும் பெயர்களினின்றும் வேறுபட்டன.

பழந்தமிழ்மரபிலே இளிக்கிரமம், குரற்கிரமம், தாரக்கிரமம் என வழங்கப்பட்ட ஷட்ஜக்கிராமம், மத்திமக்கிரமம், காந்தாரக்கிராமம் என்பவற்றின் இலக்கணங்களை இந்நூல் விரித்துக்கூறுகிறது.

தாரக்கிரமமெனநின்ற காந்தாரக்கிராமம் இருமொழிமரபிலும் மிகப்பழையகாலத்திலே வழக்கு வீழ்ந்தது. ஆயினும், அதன் இலக்கணம் இந்நூலுட் கூறப்பட்டது. இந்நூற்குத்திரத்தினையே சங்கீதரத்நாகரம் எடுத்தானுகின்றது. தமிழ்மரபிலே தாரக்கிரமம் அலகுக்கணக்கில் வடமொழிக் காந்தாரக்கிரமத்தின் வேறு பட்டதென்பது கணிதவாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது.

மத்திமக்கிராமஸ்வரங்கள் ம க ரி ஸ நி த ப என ஆளப்படுவன என இந்நூல் கூறும் முடிபு நாரதசிக்ஷை கூறும் முடிபினோடு ஒத்து நிற்கிறது. ஹிந்துஸ்தானத்தில் இசை என்னும் ஆங்கிலநூலிலே ஏழிசைகளின் பெயர், முறை, ஓசையென்றிவற்றைக் கூறும் நாரதசிக்ஷைச்சூத்திரப்பொருளினைத் தொகுத்தெழுதியதனை மொழி பெயர்த்துத் தருவாம்.

க்ருஷ்டம்	ம	கொக்கு	ஸ்வரிதம்
ப்ரதமம்	க	ஆடு	உதாத்தம்
த்விதீயம்	ரி	பசு	அநுதாத்தம்
த்ருதீயம்	ஸ	மயில்	ஸ்வரிதம்
சதுர்த்தம்	நி	யானை	உதாத்தம்
மந்த்ரம்	த	குதிரை	அநுதாத்தம்
அதிஸ்வாரம்	ப	குயில்	ஸ்வரிதம்

பழந்தமிழ்மரபில் வழங்கிய ஏழிசையின் பெயர், மாத்திரை (அலகு, சுருதி), ஓசையென்னுமிவற்றைக் கூறும் சூடாமணி நிகண்டுச் செய்யுட்பாகங்களைத் தருவாம்.

மேலிய நூலைப் பிரிவு
மாடகா நூல்க் சேவை

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

‘சளையறு குரலே துத்தங் கைக்கிளை யுழையி னோடே
இளியொடு விளரி தார மென்பவே ழிசையி னாமம்’

‘நான்கொடு நான்கு மூன்று நலம்பெறு மிரண்டி னோடு
நான்குமூள் றிரண்டி னோடு நல்லமாத் திரைகளாகும்’

‘வண்டொடு கிள்ளை வாசி மதயாளை தவளை தேனு
ஒண்டிறலாடென் றேழு மோதுமே ழிசையி லோசை’

குரல்	—	4	—	வண்டு
துத்தம்	—	4	—	கிளி
சைக்கிளை	—	3	—	குதிரை
உழை	—	2	—	யானை
இளி	—	4	—	தவளை
விளரி	—	3	—	பசு
தாரம்	—	2	—	ஆடு

இருமொழிமரபினையும் ஒப்பவைத்து நோக்குமிடத்து,

தாரம்	—	காந்தாரம்	(க)	—	ஆடு
விளரி	—	ரிஷபம்	(ரி)	—	பசு
உழை	—	நிஷாதம்	(நி)	—	யானை
கைக்கிளை	—	தைவதம்	(த)	—	குதிரை

என நான்கு பெயரொற்றுமை ஐயப்பாடின்றித் தெளிவாகின்றது:

குரல்	—	மத்திமம்	(ம)	—	கொக்கு	—	வண்டு
இளி	—	ஷட்ஜம்	(ஸ)	—	மயில்	—	தவளை
துத்தம்	—	பஞ்சமம்	(ப)	—	குயில்	—	கிளி

எனும் மூன்று பெயரொற்றுமைக்கு வேறுகாரணங்களுமுள; அவற்
றினைத் தருவாம்.

‘வண்ணப்பட்டடை யாழ்மேல்வைத்து’ (அரங்கேற்றுகாதை
63-ஆம் அடி) என்பதற்கு ‘அடியார்க்குநல்லார் உரை கூறுமிடத்து,
பட்டடை - நரம்புகளில் இளிக்குப் பெயர். என்னை? எல்லாப்பண்
ணிற்கும் அடிமணையாதலின் இளிக்கிரமத்தாலே பண்களை யாழ்
மேல்வைத்து.....’ என்றனர்.

‘ஷட்ஜம்’ என்பதும் எஞ்சிய ஆறினுக்கும் அடிமணையெனப்
பொருள் தரும். ஆதலின், ஷட்ஜம்-இளி, ஷட்ஜக்கிராமம்-இளிக்
கிரமம் என நின்றமை தெளிவாகின்றது.

‘மகரத்தினொற்றாற் சுருதிவிரவும்’ என்றமையின் குரல் நரம்
பினுக்கு ஆளத்தியெழுத்து ‘ம’ என்பது பெறப்பட்டது.

ஷட்ஜக்கிராமத்திலே (இளிக்கிரமத்திலே) ஸ - ரி - க - ம - ப - த - நி என்னும் ஏழிற்கும் சுருதிகள் 4-3-2-4-4-3-2 என வடமொழிநூல் கூறும். குரன்முதலேழினுக்குங்கூறிய 4-4-3-2-4-3-2 மேலையதனோடு நிரல் ஒத்து வாராமைமையும, இளி விளரி தாரம் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழையென வைக்குமிடத்து 4-3-2-4-4-3-2 என நிரல் ஒத்த வருதலையும் நோக்குக.

இங்ஙனம் ஆராயுமிடத்துக் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் என்பன முறையே ம-ப-த-நி-ச-ரி-க என்னும் ஏழுமாம்என்பது தெளிவாகின்றது.

நால்வகைப் பெரும் பண்ணிற்கும் பண்டையோர் கண்ட நரம்பு அடைவினைநோக்க இம்முடிபு மேலும் தெளிவாகும். பதினான்கு நரம்பினையெடுத்து மெலிவு நான்கு, சமன் ஏழு, வலிவு மூன்று எனக் கொண்டார்கள்.

- 'தாரத்து உழைதோன்றப் பாலையாழ்'
- மெலிவு "க" முதல், சமன் "நி" முதல்
- 'தண்குரல் ஓரும் உழைதோன்றக் குறிஞ்சியாழ்'
- மெலிவு "நி" முதல், சமன் "ம" முதல்
- 'நேரே இளி குரலிற்றோன்ற "மருதயாழ்"'
- மெலிவு "ம" முதல், சமன் "ச" முதல்
- 'துத்தம் இளியிற்பிறக்க நெய்தல்யாழ்'

(இங்கு நெய்தல்யாழ் என்றது செவ்வழியாழ் என்னும் பெரும் பண்ணினை)

மெலிவு "ச" முதல், சமன் "ப" முதல்

மேற்கண்ட முடிபுகளை அட்டவணைப்படுத்தக் கிடைப்பது

	மெலிவு	சமன்	வலிவு
பாலை	க ம ப த	நி ச ரி க ம ப த	நி ச ரி
குறிஞ்சி	நி ச ரி க	ம ப த நி ச ரி க	ம ப த
மருதம்	ம ப த நி	ச ரி க ம ப த நி	ச ரி க
செவ்வழி	ச ரி க ம	ப த நி ச ரி க ம	ப த நி

நாற்பெரும் பண்ணிலுமுள்ள ஸ்வரங்கள் எந்த எந்த ஸ்வரஸ் தானங்களில் நின்றனவென்பதையும் பெரும்பண் நான்கும் இக் காலத்தில் வழங்கும் எந்த எந்த மேளகர்த்தாராகங்களுக்கு ஒப்பாவன

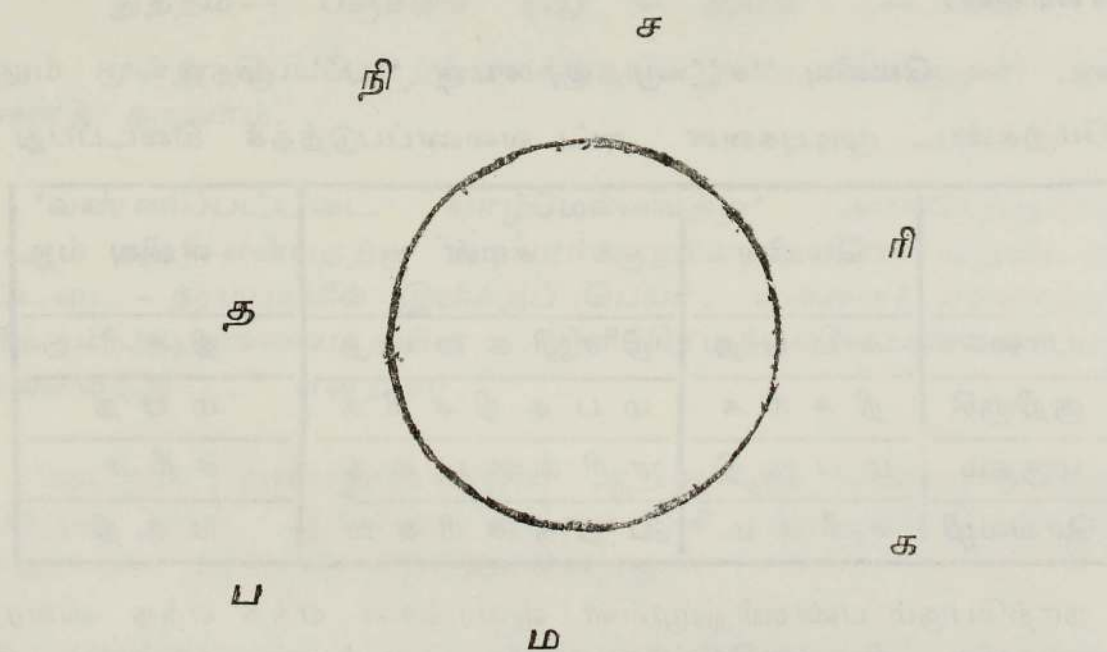
என்பதையும் நரம்பு நீளத்தைக் கணிதமுறையாக ஆராய்ந்த தன் பின்னர்த் தொடர்ந்து வரும் பொருளுரையொன்றினுள்ளே ஆராய்வாம்.

குரவைக்கூத்தாடுதற்கு இயைந்துநின்ற இளமகளிர் எழுவரையும் இடைமுதுமகள் தொன்றுதொட்டுவரும் முறையில் நிறுத்தி அவர் தமக்குப் பெயரிடுவாளாய்க் குரல்நரம்பினை (ம) மாயவன் என்றாள்; இளிநரம்பினை (ச) வெள்ளையாயவன் (பலதேவர்) என்றாள்; துத்த நரம்பினை (ப) பின்னை என்றாள்.

குரன்மந்த மாக இளிசம னாக
வரன்முறையே துத்தம் வலியா - உரனிலா
மந்தம் விளரி பிடிப்பா ளவணட்பின்
பின்றையைப் பாட்டெடுப் பான்

மெலிவுத்தானத்திலே குரல் (ம), சமன்தானத்திலே இளி (ச), வலிவுத்தானத்திலே துத்தம் (ப), மீட்டும் மெலிவுத்தானத்திலே விளரி (ரி) எனப்பொருந்திநிற்பது மேலே நாம் நாற்பெரும் பண்ணுக்கும் காட்டிய நரம்புநிரலிலே செவ்வழியாழ் என்னும் பெரும்பண் நிரலில்மாத்திரமேயாம். பாடிய முல்லைத்தீம்பாணியும் செவ்வழியாழிற்கு உரியது

எழுவர் மகளிரும் நின்ற முறையினைப்பாலைத்திரிபு உரைக்கும் மற்றொரு பொருளுரையினுள்ளே ஆராய்வாம். 'இடமுறை,' வலமுறை' என்பவற்றைக் குறித்துச் சுருக்கமாக இங்கு ஆராய்வாம்.

இப்பொருளுரையின் தொடக்கத்திலே தந்த இருபாடல்களுள் முதற்பாடலிலே, பின்னைப்பிராட்டி கடல் வண்ணனிடத்துளாள் தன்முன்னோன் வலத்துளாள் எனக் கூறப்பட்டது. அனைவரும் நடு விடத்தை நோக்கி நிற்க இஃது அமையும். இரண்டாம்பாடலினுள்ளே, பின்னைப்பிராட்டி மாயவன் வலத்துளாள், தன்முன்னோன் இடத்துளாள் எனக் கூறப்பட்டது. அனைவரும் புறம்நோக்கி நிற்குங்கால் இஃது அமையும். நடுவிடத்தைநோக்கிய நிலையில், குரலுக்கு இடப்புறத்திலே துத்தம், துத்தத்திற்கு இடப்புறத்திலே கைக்கிளை யென்றிவ்வாறு அமைதலின் குரற்கிரமத்திலே (மத்திமக்கிராமத்திலே) ம-ப-த-நி-ச-ரி-க இடமுறையாகும்; ம-க-ரி-ச-நி-த-ப வல முறையாகும். சிஷையிலும், மகரந்தத்திலும் இம் முறையே கூறப்பட்டிருத்தலை மேலே காட்டினாம்.

மத்திமக்கிராமத்திலே பஞ்சமம் மூன்று சுருதியும், தைவதம் நான்கு சுருதியும் பெறுமென மகரந்தநூல் கூறுகின்றது. மூவகைக்கிராமங் (கிரமங்)களின் இயல்பையும் கிளைநரம்பு நட்புநரம்புகளின் நீர்மையையும் பிறவற்றையும் “இசைக்கிரமம்” என்னுந் தலைப்பெயர்க்கீழ்த் தனியாக ஆராய்வாம்.

ஆங்கிலவாணி

திருமலிந்தோங்கிய நிலவுலகத்தின் வடமேற்குக்கோடியிலே, பவளம் பொலிந்து விளங்கும் ஆங்கில நாட்டின் கலைச்செல்வத்தை ஆராய்ப்புகுமுன், அந்நாட்டு மக்களது வரன்முறையை ஒரு சிறிது அறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். நாற்றிசையினுங் கடலினாற் சூழப்பட்ட பிரித்தானியா என்னுந் தீவின் வடபாலிலே ஒருபகுதி, ஸ்காட்லாந்து எனப்படும். மேற்றிசையில் ஒருபகுதி, உவேல்சு எனப்படும். இவ்விருபகுதியும் நீங்கலாக எஞ்சி நின்ற பெரும்பாகம் இங்கிலாந்து (அங்கிளத்தரை) எனப்படும். 'அங்கிளர்' என்னும் மொழிதிரிந்து ஆங்கிளர், ஆங்கிலர், இங்கிலீஷ் எனவாயிற்று. தெற்குக்கரையிலே சுண்ணக் கற்பாறைகள் மருவிக் கடலிலிருந்து நோக்குவோருக்கு கரை வெண்ணிறமாகக் தோற்றுதலின், ஆங்கில நாட்டுக்கு அல்பியன் (albian) வெண்ணிறத்தீவு, சுவேதத்துவீபம் என்னுங் கவிதைப் பெயருண்டு. மேற்றிசையிலே கடலுக்கப்புறத்திலே ஐர்லாந்து என்னும் தீவு உளது. இது பசும் புற்றரைகள் செறிந்திருத்தலின், மரசுதத் துவீபம் எனும் கவிதைப் பெயர்பெற்றது.

மேற்குறித்த நான்கு தேசங்களிலும் வாழும் மக்கள் வெவ்வேறு இனத்தினர். ஸ்கொட்ஸ் உவெல்ஷ், இங்கிலீஷ், ஐரிஷ் என்னும் நான்கு இனத்தினரும் ஆதியிலே வழங்கிய மொழிகளும் நால்வேறு ஆவன. பூர்வத்தில் இவர்கள் கைக்கொண்ட சமயமும் வேறு. ஆங்கிலர் வருவதற்கு முன் பிரித்தானியாவின் கீழ், தென்பாகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் பிரித்தன் என்னும் இனத்தினர். இவர்கள் வெளி நாட்டுத் தொடர்பின்றி நாகரிகங் குறைந்தவர்களாயிருந்தனர்.

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே இத்தாலி தேசத்தின் தலைநகராகிய உரோமாபுரியானது பெரிய சக்கரவர்த்திகளுக்குரிய இராசதானியாக விளங்கியது. இச் சக்கரவர்த்திகள் தங்கள் இயற் பெயரோடு சீசர் என்னும் விருதுப் பெயரினைச் சார்த்தி ஆகஸ்தஸ் சீசர், திபேரியஸ் சீசர், கிளோடியஸ் சீசர் என்றித்தகைய பெயர்களைத் தாங்கினார்கள். சீசர் என்னும் பெயரினைத் தமக்கு இயற் பெயராகக் கொண்டவர் யூலியஸ் சீசர் எனப் பெயரிய பராக்கிரமசாலி. இவர் உரோமாபுரிச் சேனைகளுக்குத் தளபதியாகச் சென்று பல நாடுகளை மேற்கொண்டு உரோமச் சக்கராதிபத்தியத்தின் எல்லையை அகலச் செய்தார். கிளோடியஸ் சீசர் காலத்திலே கி. பி 43 ஆம் ஆண்டிலே, பிரித்தானியாவின் தென்கீழ்ப்பாகங்கள் உரோமரது ஆளுகைக்குட்பட்டன: வடபாலிலுள்ள கலிடோனியா எனப்படும் ஸ்கொட்லாந்தை உரோமர் கைப்பற்றவில்லை. நானூறு ஆண்டுகளுக்கு உரோமர் ஆங்கில நாட்டை

பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் மணிமலர் 1941

ஆண்டனர். அக்காலத்திலே அவர்கள் அமைத்த பாதைகளும், பாலங்களும் இன்றும் இருக்கின்றன. உரோமச்சக்கராதிபத்தியம் நிலைகுலைந்த காரணத்தினாலே உரோமர் வெளியேறிய பின், வடபாலிலுள்ள ஸ்கொட்ஸ் தெற்கே வந்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து பிரித்தானியரைச் சில காலந் துன்புறுத்தினர்.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே ஜெர்மனி, ஸ்காண்டி-நேவியா (இக்காலத்து நோர்வே, சுவிடன்) நாடுகளிலிருந்து கடல் கடந்து சென்ற சாக்சனியரும், அங்கிலரும் பிரித்தானியாவின் கீழ்த் திசையிலே, சில பகுதிகளைப் பற்றி ஆளுகை புரிந்தனர். தேன்மார்க் நாட்டினராகிய தேனர் அவரை மேற்கொண்டு தம்மாணை செலுத்தினர். ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு நாடு பல குறுகில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறு வந்து குடியேறினோர் பலருடைய கலப்பினாலே ஆங்கில மக்கள் தோன்றினர். வாடைக் காற்றுக் கஞ்சாது சிறு படகுகளிலே கடல்மீது சென்ற வைக்கிங்ஸ் என்னும் ஆங்கில முன்னோர் போர்த்தொழிற் பிரியராயிருந்தனர். பண்டைத் தமிழ் நாட்டிலிருந்த குறுகில மன்னரைப்போலப் பூர்வ ஆங்கிலரும் ஒருவரோடொருவர் போர்மலைந்து கொண்டிருந்தனர். சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டு உரோமாபுரியை அடைந்த ஆங்கில இளைஞர் சில ரைக்கண்ட கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ சமயத் தலைமைப் பீடாதிபதியாகிய பாப்பரசர் அவ்விளைஞர்கள் தோற்றப்பொலிவை நோக்கி வியந்து இவர்கள் 'அங்கிங்ஸ்' அல்ல 'எஞ்ஜெல்ஸ்' (வானவர்) எனக்கூறி ஆங்கில நாட்டிலேகிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்பும்படி சில குருமாரை அனுப்பினர்.

கிறிஸ்தவ சமயம் புகுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே, அங்கில சாக்ஸன் என்னும் பூர்வ ஆங்கிலத்திலே பெயவுல்வ் (Beowulf) எனப் பெயரிய காப்பியமொன்று இயற்றப்பட்டது. இதன் பகுதிகள் இன்றும் இருக்கின்றன. கிறிஸ்து சமயம் புகுந்தபின் பழைய போர்த்தொழிலைக் கைவிட்டு மக்கள் கட்டுக்கடங்கி வாழத் தொடங்கினர். கவிகளும் சமய சம்பந்தமான நூல்களை ஆக்கினர். கேய்ட்மன் (Caedmon) சுயின்வுல்வ் (Cynewulf) அல்பிரட் அரசர் (King Alfred) என்றின்னோர் ஆக்கிய நூல்கள் சமயசம்பந்தமானவை.

கி. பி. 1066 ஆம் ஆண்டிலே, பிராஞ்சு தேசத்தின் வடபாலிலுள்ள நோர்மாண்டி நாட்டுச் சிற்றரசனாகிய உவில்லியம் என்பான், ஆங்கில நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்டு அந்நாட்டின் முடிமன்னனானான். இவனை உவில்லியம் - த - கோங்கரர் - 'வாகை சூடிய உவில்லிய மன்னன்' எனச்சரித்திர நூலாசிரியர் கூறுவர். இம் மன்னனோடு நோர்மானிய, பிராஞ்சியர் அநேகர் ஆங்கில நாட்டிலே குடியேறினர். ஆங்கில மொழியும் நோர்மானிய பிரஞ்சுப்பதங்களை ஏற்று வழங்கத் தொடங்கியது. அதனாற் பாஷையானது வளமெய்தியது. ஆயினும், நாட்டிலே அரசியற் கலக்க மிருந்

தமையின், பெரிய நூல்கள் தோன்றவில்லை. முந்நூறாண்டின் எல்லையிலே நோர்மான் பிராஞ்சியர் வேறுபாடின்றிக் கலந்து ஆங்கிலரோடு ஒன்றாயினர். நாட்டிலும் சமாதானம் நிலவியது.

கி. பி. 1340 முதல் 1400 வரையும் வாழ்ந்த சாசர் (Chaucer) என்னும் கவியை ஆங்கிலக்கவிதைவானின் உதயதாரகையென இலக்கிய வரன்முறை ஆசிரியர் கூறுவார். இவர் முதலிலே தோன்றிய காரணத்தினாலே பெருமையுற்றனரேயன்றிக் கவித்திறமையினால் அல்ல. பிராஞ்சிய செய்யுள் மரபினைப் பின்பற்றிப் புதுயாப்பு முறைகளை வழங்கினார். கந்தர்பெரி எனப் பெயரிய ஆலயத்திற்கு யாத்திரை புரிந்த யாத்திரிகர்கள், வழியிலே ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கி நிற்கும்போது தத்தமது வாழ்க்கை யநுபவத்திலே கண்டறிந்த சரித்திரம் ஒவ்வொன்றைக் கூறுவதாக அமைத்துக் கந்தர்பெரிக்கதைகள் என்னும் காப்பியத்தையும் சில சிறு நூல்களையும் சாசர் வகுத்தார். சாசர் காலத்திலிருந்த ஒரு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் வாழ்ந்த ஸ்பென்சர் (கி. பி. 1552-1599) என்னும் மகாகவி கவிஞர்க்குள் கவிஞர் எனப்போற்றப்பட்டார். இவரியற்றிய அரமடந்தையார் இராணி (Fairy Queen) என்னும் பெருங் காப்பியம் கவிநயம் நிறைந்தது, கற்பனையிலும் செஞ்சொல்லாட்சியிலும் நமது சீவக சிந்தாமணியை நிகர்த்தது. ஸ்பென்சர் காலத்திலே ஆங்கில நாட்டிலே அரசு புரிந்த எலிசபெத்து இராணி இவ்வாழ்க்கையுட் புகாமல், மணிமுடிசூடி, நாட்டினைப் பரிபாலித்தலிலே மூழுமனத்தையும் செலுத்தி வந்தாள். பாவாணர்களையும் சேனைத்தலைவர்களையும் பாராட்டி அவர்களுக்கு வேண்டுவ நல்கினாள். அதனாற் கவிதை வளம் எய்தியது. மக்களுடைய சிந்தை விசாலிப்பதற்கு வேறு சில சரித்திர நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பட்டன. அவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றாம். எலிசபெத்து இராணியே ஸ்பென்சரது பெருங் காப்பியத்திற்குக் கவிதைத் தலைவி.

எலிசபெத்தின் தந்தையாகிய எட்டாம் ஹென்றி மன்னன் காலத்திலே ஆங்கில நாட்டு மதக் கொள்கையிலே ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. இம்மன்னன் ஒருவர் பின்னொருவராக ஆளுமனைவியரை மணந்தான். முதல் மனைவியை நீக்கிவிட்டு இரண்டாம் மனைவியை முறைமையாக விவாகஞ் செய்து இராணியாக் குதல் கருதி, அவ்வாறு செய்தற்கு உத்தரவளிக்கும்படிக்குத் தனது சமயத் தலைவராகிய உரோமாபுரிப்பாப்பரசரை வேண்டினான். கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ சமயக் கொள்கைப்படி முறையின் மணந்த மனைவியை நீக்குதல் மரபன்று ஆதலின், பாப்பரசர் உத்தரவளித்திலர். ஹென்றி மன்னன் அவரது ஆணைக்கு அடங்காது, ஆங்கில நாட்டின் தலைமையோடு அந்நாட்டு மக்களின் சமயநெறித்தலைமையையும் தானே தாங்குவதாக முற்பட்டுக் கத்தோலிக்க சமயத் தொடர்பினின்று நீங்கி, ஆங்கில திருச்சபையென ஒன்றினையேற்

படுத்திச் சில சமய அத்தியக்ஷர்களைத் தன்வசப்படுத்தித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றினான். இதனால், ஆங்கில நாட்டு மக்களின் சிந்தையிலே ஒரு புத்துணர்ச்சி யேற்பட்டது.

ஐரோப்பியர், அமெரிக்காக் கண்டத்தினைக்கண்டு பிடித்தது மற்றொரு விசேஷ நிகழ்ச்சி. கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் என்னும் மீகாமன் ஸ்பானியா தேசத்து இராணியாகிய இசபெல்லாவின் பொருளுதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு மேற்குக்கடலை கடந்து இந்தியாவுக்குச் செல்லும் ஒரு புதிய மார்க்கத்தைக்கண்டு பிடிக்கும் நோக்கமாகச் சில பாய்க் கப்பல்களை அமைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அக்காலத்திலே நமது பாரத நாடுபெருஞ் செல்வமுற்ற நாடாக விளங்கியது. நமது நாட்டு விளைபொருள்கள் அராபிக்கடல், பாரசீக்கடல், செங்கடல் வழியாகச் சென்று பின்பு தரை வழியாகவும், மத்தித்தரைக்கடல் வழியாகவும் இத்தாலி நாட்டுத் துறை முகங்களை அடைந்தன. வேனிஸ் நகரம் சிறந்த வர்த்தக ஸ்தலமாக விளங்கியது. இந்தியாவிலிருந்து சென்ற பட்டுத் துணிகளும், பொன்னும், முத்தும், யானைத்தந்தமும், மிளகும், சந்தனமும், இலவங்கப்பட்டையும், பிறவும் மேனாட்டு மக்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. பூவுலகம் கோளவடிவமானது என்னுங் கருத்து மேனாட்டிலே பரவிய அக்காலத்திலே, கிழக்கு நோக்கி இந்தியாவுக்குச் செல்ல ஒருபாதை இருப்பதினாலே, மேற்கு நோக்கிச் செல்லவும் ஒரு பாதை இருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் கல்வியறிவுடையோர் சிந்தையில் உலவியது. கொலம்பஸ் புறப்பட்டது இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வழிகாண்பதற்கு; ஆனாற் கண்டுபிடித்தது அமெரிக்காக் கண்டத்தை. கி.பி. 1942 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்திலே, கொலம்பஸ் மத்திய அமெரிக்காவிலே சில தீவுகளை அடைந்தான்.

அக்காலத்திலே மத்திய அமெரிக்காவிலே மெக்சிக்கோ, பீரு என்னும் நாடுகள் சிறந்த நாகரிகம் படைத்திருந்தன. மிகப்பழைய காலத்திலே, தமிழ்நாட்டு வணிகர் கிழக்கு நோக்கிக்கடல் கடந்து சென்று மத்திய அமெரிக்காவை அடைந்தனரென்றும் அங்கு நிலவிய நாகரிகம் நமது நாகரிகத் தொடர்புடைய தென்றும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். சாமன்லால் என்னும் ஆசிரியர் எழுதிய 'இந்து அமெரிக்கா' என்னும் நூலிலே பலசான்றுகளோடு இவ்வுண்மை நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அஃது ஒருபாலாக, மேனாட்டாராகிய கொலம்பஸ் மீகாமன் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தபின் ஸ்பானியா தேசத்து மக்கள் துப்பாக்கியோடு சென்று மத்திய அமெரிக்க மன்னரைத் தந்திரத்தாலும் துப்பாக்கி வன்மையாலும் சிறைப்படுத்தி, அவர்கள் குவித்துவைத்த பொண்ணைக்கவர்ந்துகொண்டு தம்மூர்க்கு வந்தனர்.

ஆங்கில நாட்டினராகிய கடற்கொள்ளைக்காரர் இடையில் நின்று, அப்பொன்னில் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு தம்முர்க்குச் சென்றனர். அஃதன்றியும் எலிசபெத்து ராணியின் அரசியலாற்றலினாலே, ஆங்கில நாட்டுச் சைனியங்கள் சில போர்க்களங்களிலே, ஸ்பானிய சேனைகளை வெற்றிகொண்டன. ஐரோப்பாவின் மேற்குக்கரையில் உளவாகிய போர்த்துக்கல், பிராஞ்சு, ஒல்லாந்து நாடுகள் கடல் வர்த்தகத்தினாலே பொருளீட்டின வெனினும், பொருளும் கப்பற்படையுந் திரட்டிய வகையில் ஆங்கில நாடே முன்னணியில் நின்றது.

மேனாட்டார் அறிவு விசாலிப்பதற்குரிய மற்றொரு நிகழ்ச்சி அராபியா தேசத்திலே நிகழ்ந்தது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் நமது நாட்டிலிருந்த காலத்திலே அராபி நாட்டு மக்கமா நகரிலே முகம்மது நபி அவதரித்தார். நபியின் சீஷ பரம்பரையில் வந்தோர் மேற்கே யுள்ள பல நாடுகளிலே ஆணைசெலுத்தி அரசு புரிதததோடுகூட அறிவொளி விளங்குமாறுஞ் செய்தார்கள். கிறிஸ்துநாதர் காலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் முன்னே, யவனபுரத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் இயற்றிவைத்த அரிய கலைநூல்கள் அராபியர் வழியாக மேனாட்டிலே பரவி அறிவொளி பரப்பியன. யவனவாணியின் செல்வப் புதல்வியருள் ஒருவராக ஆங்கிலவாணி உதித்தாள்.

ஆண்டவன் ஒருவனேயாயினும் பற்பல நாட்டுமக்கள் அவனுக்குப் பற்பல திருநாமங்களைத்தந்து வழிபடுமாறுபோலச் சொல்லின் கிழத்தியாகிய கலைவாணியும் பற்பல நாட்டுமொழிச் சார்பினாலே பற்பல உருவங்களை வகித்தாள். ஆதியிலே நான் முகக்கடவுளது நாவிலிருந்து வேதத்தை யருளி. இடைக்காலத்திலே வேதவியாசரது நாவின்னு மாபாரதத்தைத் தோற்றுவித்துக் காளிதாசனை யுள்ளிட்ட உத்தமக் கவிகளது நாவிலேகளி நடம்புரிந்தாள் ஆரியவாணி. இமயத்திற்கு வடபாலதாய் உத்தர குருவெனப் புராணங்கள் கூறும் போக பூமியையுள்ளிட்டதாய், நரற்பதுகோடி மக்களுக்கு உறை விடமாகிய சீனத்திலே தோன்றிய கவிவாணரது நாவினை இருப்பிடமாகக்கொண்டாள் சீனவாணி. பண்டைக்காலத்திலே, யவனபுரத்தாரோடு போர் மலைந்தும் நட்புப்பூண்டும் மேற்றிசைக்குங்கீழ்த்திசைக்கும் நடு நாடாகி, அக்கினி தேவனை வழிபடுவோருக்கு உறை விடமாகிப்பொலிந்த செல்வப்பாரசீகப்பழந் தேசத்துமக்கள் களிகூரும் வண்ணம் அந்நாட்டுப் புலவர்நாவின்னு கவிசுரந்தளித்தாள் பாரசீக வாணி. ஹோமார் என்னும் அந்தகக்கவியின் நாவிலிருந்து துரோயம் என்னும் ஈலிய நாட்டிலே நிகழ்ந்த போரினை விரித்துக்கூறும் ஈலிய காவியமும், அப்போர்க்களத்திலே சிறந்து விளங்கிய உலீசன் (Ulysses Odysseus) என்னும் வீரனது நிகழ்ச்சிகளைக்கூறும் உலீச காவியமும் ஆகிய வீரகாவியங்களை அளித்தும், ஐய்க்கிலீஸ், அரிஸ்தொபனீஸ், இயூரிப்பிடீஸ், என்னும் நாடகக்கவிகள் வாயிலாக என்றும் புலராது

யாணர் நாட்செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மைய வாகிய அழகிய நாடகங்களை அளித்தும், பிண்டார் என்னும் கவி வாணர், சஃபோ என்னுங் கவியரசி வாயிலாக அகப்பொருட்டுறை தழுவிய இசைப்பாடல்களைத் தோற்றுவித்தும், சோக்ரத்தீஸ், பிளேத்தோ, அர்ஸ்தாத்தில் என்றித்தொடக்கத்த தத்துவ ஞானிகள் வாயிலாக உண்மைநூல், ஒழுக்கநூல்களைத் தோற்றுவித்தும் பண்டையவனமொழிக்கு ஆக்கமளித்தாள் யவனவாணி. உரோமவாணி, இத்தாலியவாணி, ஜெர்மானியவாணி, பிராஞ்சியவாணி யென்றின் னோரெல்லாம் யவனவாணியின் செல்வப் புதல்வியரே யாவர்.

கணிதம், சிற்பம், வைத்தியம், காவியம், தர்க்கம், தத்துவம் என்னும் அருங்கலைகளுக்கெல்லாம் தாயகம் யவனபுரமேயாகும். ஆதலினாலன்றோ, மேனாட்டுக் கலைக்கழகங்களிலே, யவனபுரத்து மொழியாகிய கிரேக்க மொழியும் உரோமருக்குரிய லத்தீன்மொழியும் பெரிதும் கற்கப்பட்டு வருகின்றன. எலிசபெத்து இராணி காலத்திலே, அமெரிக்காக் கண்டத்துப்பொருட் செல்வமும் பழைய யவன புரத்துக் கலைச்செல்வமும் ஆங்கில நாட்டிற்கு உரியவாயின. ஸ்பென்சர் என்னும் மகாகவி 'அரமடந்தையர் இராணி' என்னும் பெருங் காப்பியத்தோடமையாது அழகு பொருந்திய சிறு காப்பியங்கள் பலவற்றையும் செய்தார். "ஆயன் நாட்குறிப்பு" என்பது அவற்றுள் ஒன்று. அது இயற்கை வனப்பினைக்கூறுவது.

பலவகையிலும் ஆங்கில நாடு பொலிவுற்ற இக்காலத்திலே தான் செகசிற்பியார (ஷேக்ஸ்பியர்) என்னும் சிறந்த நாடகக் கவிதோற்றினார். இவருடைய கவிவனப்பினை 'மதங்களுளாமணி' யென்னும் நூலிலே சற்று விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றாம். யூலியஸ்சீசர் எனும் நாடகத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பை ஈங்குத் தருகின்றோம். இந்நாடகத் தலைவராகிய யூலியஸ்சீசர் பராக்கிரமசாலியென்றும் சேனைத்தலைவரென்றும் முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டார். உரோமாபுரியில் வாழ்ந்த காஷியஸ் எனப் பெயரியசனத்தலைவனொருவன் கஸ்கா, திரேபோனியஸ், விகாறியஸ், டேகியஸ், சின்னாகிம்பர், என்பாரையும் நீதிமானும் யூலியஸ்சீசரது நண்பனுமாகிய மார்க்கஸ் புருட்டஸையுந் தன்வயப்படுத்திப் பங்குனித் திங்களின் நடுநாளில் நண்பகலில், அத்தாணி மண்டபத்தில், யூலியஸ் சீசரது உயிரைக் கவர்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தனன். குறித்த தினத்திற்கு முன்னாளிரவில், விண்வீழ் கொள்ளிகளும், தூமகேதுக்களும் பலவகை உற்பாதங்களுந் தோன்றின. யூலியஸ்சீசரின் மனைவி கல்பூர்ணியாதீக்கனாக்கண்டு அச்சமுற்றொழுந்து, புறத்தே நிகழ்கின்ற உற்பாதங்களினால் உள்ளம் அவலித்துக் துயிலொழித்திருந்து, காலைப்பொழுது வந்ததும் கணவனது முன்னிலையை யடைந்து.

பேரிரவில் நடந்தவெலாம் பீழையினை விளைக்கப்
 பேதலிக்கும் உளச்சிறியேன் பேசுகின்ற மொழிகள்
 ஆருயிர்க்குத் தலைவ! நின் தருட்செவியில் வீழ்க,
 அகத்திடையின் றிருந்திடுக, அவைபுகுத லொழிக,

எனக் குறையிரந்துவேண்டி நின்றனள்.

அதனைக் கேட்ட சீசர் புன்னகை புரிந்து,

அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம், அஞ்சாத நெஞ்சத்(து)
 ஆடவனு(க்) ஒருமரணம், அவனிமிசைப் பிறந்தோர்
 துஞ்சவர்என், றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும்
 துன்மதிமு டரைக்கண்டாற் புன்னகைசெய் பவன்யான்
 இன்னலும்யானும்பிறந்த தொருதினத்தில் அறிவாய்;
 இளஞ்சிங்கக் குருளைகள்யாம்; யான் மூத்தோன் எனது
 பின்வருவது இன்னல்எனப் பகைமன்னர் அறிவார்,

பேதுறன்பெண்ணணங்கே! யான் போய்வருதல் வேண்டும்,
 எனக் கூறினார்.

இத்தருணத்தில் டேசியஸ் என்பவன் வந்து அத்தாணி மண்டபத்
 திற் குழுமியிருந்த முதியோர், சீசரை அழைத்து வரும் படி சொல்லிய
 தாகத் தெரிவித்தான். சீசர் முதலிலே மறுத்துப் பின்பு இசைந்து
 உடன்போயினர். வழியிலே ஒரு சேவகன் ஒரு நிருபத்தைக் கொண்டு
 வந்து கொடுத்து, 'இது சீசருடைய சுகத்தைக் கோரியது. இதனை
 யுடனே படித்தருளவேண்டும்' எனச் சீசர் கையிற் கொடுத்தனன்.
 'நல்லது நன்ப! சனங்களுடைய சுகத்தைக் கோரிய நிருபங்களைப்
 படித்த பின்பு இதனைப்படிக்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டுச் சீசர் அத்
 தாணி மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தனர். அங்குச் சிம்பர் என்பவன்
 முற்பட்டுவந்து முழந்தாட்படியிட்டு நின்று, 'மஹௌதாரிய மஹாப்
 பிரபுவே! ஏழையேனது விண்ணப்பத்திற்கிரங்கி சகோதரனை மன்
 னித்தருளவேண்டும்.' எனவேண்டி நின்றனன்.

சீசர் அவனை நோக்கித்,

தாழ்ந்து மென்மொழி யுரைத்திடேல், தரணியிற் பணிந்து
 வீழ்ந்து நைபவர் பொய்யுரைக் கிரங்கிய வீணர்
 சூழ்ந்து செய்தன துடைத்துப்பின் சோர்வினை யடைவார்
 ஆழ்ந்து செய்வன செய்யும்யான் அவர்நெறி அணையேன்;

அண்ணல் நீர்மையேன், பிழைசெயேன், அணுவளவேணும்
 நண்ணும் நீதியிற் பிரிந்திடேன், நாயெனக் கதறிக்
 கண்ணில் நீர்மிக நிலத்தினிற் புரள்வதாற் கருதும்
 எண்ணம் முற்றுறும் என்னநீ எண்ணுவதிழிவே,

எனக் கூறச் சார்ந்து நின்ற மார்க்கஸ் புரூட்டஸ் சீசரை நோக்கி, 'ஐய! நான் இச்சகம் பேசவேனல்வேன், தேவரீரது திருக்கரத்தை முத்தமிட்டேன், சிம்பரின் விண்ணப்பத்துக்கிரங்கி அவரது சகோதரனை விடுதலை செய்தல் வேண்டும்' என்றனன். சமீபத்தில் நின்ற காஷியஸ் சீசரை நோக்கி, 'மகிமை பொருந்திய சீசரே! மன்னிக்க வேண்டும்! உம்மிருதாளினையும் பற்றினேன், சிம்பரின் சகோதரனை விடுவிக்கவேண்டும்.' என்றனன். சீசர் தம்மைச் சூழ்ந்துநின்று விண்ணப்பித்தோரை நோக்கி,

இரங்குதிர், என்ன இரக்கும் நீர்மையர்
 தமைப்பிறர் இரக்கிற் றயைகாட் டுநரே;
 நும்போல் வேனெனின், நும்மொழிக்கு இசைவேன்
 வானகம் மிளிரும் மீனினம் அனைத்தும்
 தற்கூழ்ந் தசையத் தானசை வின்றி
 நிலைபெறு துருவன் நிலைமைகண் டிலிரோ?
 வான்மீன் அனையர் மாநில மாந்தர்;
 துருவன் அனையன் ஒருவனீங் குளனால்;
 அவன்தான் யான், என அறிகுவிர், புகன்ற
 மொழியிற் பிரியேன்; பழியொடு படரேன்;
 மலைவீழ் வெய்தினும், மனம்வீழ் லிலனே.

5464.C.C

எனக்கூறினார். இதனைக்கேட்ட புரூட்டஸ் ஆதியோர் சீசரது பெருமித வுரையை தற்பெருமை யுரையென வெண்ணி, உடைவாளை உருவி அனைவரும் ஏகோபித்துச் சீசரை வெட்டினார்கள். 'நீயுமா புரூட்டஸ்' என்னும் உரையோடு சீசர் வீழ்ந்து மரணித்தனர்.

பிளூத்தாக் (Plutarch) எனப் பெயரிய யவனபுரத் தறிஞர் இயற்றிய வீரர்வாழ்க்கைச் சரிதங்கள் என்னும் நூலின் வழியாக அநேக சரித்திரங்களையும், ஆங்கிலநாட்டு மன்னர் சரித்திரங்கள் பலவற்றையும் செகசிற்பியார் நாடகமாக்கி உலகிற்கு அளித்தார். ஆங்கிலமொழி உலகில் வழங்குங்காலம் வரையும் இப்பெருங் கவியின் பெயர் நின்று நிலவும். ஆங்கில நாடு பெருஞ் சிறப்புற்றிருந்த காலத்திலே, தோன்றிய செகசிற்பியாரைப் போலத் தமிழ்நாட்டு மன்னர் கடல்கடந்து சென்று பல நாடுகளிலும் தமதுவெற்றிக் கொடி நாட்டய காலத்திலே தோன்றிய கம்பநாடர், உலகுபுகழும் வனப்பு வாய்ந்த காப்பியத்தை வகுத்தளித்தார். வீரத்தையும், ஆண்மையையும் மக்கள் நீர்மையையும் சித்தரித்துக் காட்டும் வகையிலே இருபெருங் கவிஞரும் ஒத்தபான்மையர்; இருவர் நாவிலும் நின்று கவிதை சுரந்தளித்தவள் ஒருத்தியன்றோ?

இக்காலத்திலே, மில்தனார் எனப்பெயரிய காப்பியக் கவியும் வாழ்ந்தார். யவனபுரத்துக் காவியங்களிலே நன்கு பயின்று, அவை

தம்முட் பொதிந்த வனப்பு விளங்கச் செய்யுள் செய்தார். அவரி யற்றிய பெருங் காப்பியம் 'சுவர்க்க நீக்கம்' எனப் பெயரியது. இதன் ஒருபகுதியினைத் தமிழ்ப் பெருங்கவி வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலி யாரவர்கள் தமிழ் விருத்தச் செய்யுளில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள்.

தேவாசுர யுத்தங்கூறுதலின் இந்நூல் கந்தபுராணம் போன்றது. வானுலகத்திலே ஆண்டவன் முன்னிலையிலிருந்த தேவர்களின் மூன் றின் ஒருபகுதியார் இறைவனானைக்கு அமைந்து நடக்காத காரணத் தினாலே நரகராயினர். இவர்கள் தலைவனாகிய ஒளிவண்ணன் சாத்தானாயினான். இந்த எல்லையிலே, இறைவன் இம் மண்ணுல கையும் புல், பூண்டு, மரஞ்செடி, கொடி, பறவை, விலங்கு, மீன் என்னும் இவற்றையும் படைத்து இறுதியிலே மன்பதைக்குத் தந்தை தாயாராகிய அத்தனையும், அவ்வையையும் படைத்து அவர் தம்மை ஏதேன் என்னும் உவவனத்தில் இருத்தினார். இவ்வுவவனம் பேரழ குடையது. இதன் நடுவிலே கலை ஞானத்தருவிருந்தது. அதன் கனியை உண்ணவேண்டாமென்று ஆதித்தந்தை தாயாருக்கு ஆண்ட வன் ஆணையிட்டிருந்தனர். சாத்தான் அவர்களை வஞ்சித்துக்கனியை உண்ணுமாறு செய்தான். அக்குற்றத்திற்காக அத்தனும் அவ்வ யும் பூலோக சுவர்க்கமாகிய உவவனத்திலிந்து துரத்தப்பட்டனர். இதுவே காப்பியத்தின் கதை.

ஐந்தாம் பரிச்சேதத்தின் தொடக்கத்திற் சில அடிகளின்மொழி பெயர்பினைத் தருகின்றாம்.

நித்திலத்தை வாரி நிலத்தில் உகுத்ததுபோல்
காலைப் பரிதி கதிர்காலும் வேளையிலே,
உள்ளக் கவலையின்றி உணவுடலிற் சேர்தலினால்,
நன்கு துயின்றெழுந்த நல்லோர் புகழ் அத்தன்
இளங்காற் றிசையொலியும், இன்ப இலையொலியும்,
வளஞ்சான்ற நீரருவி வாய்நின் றெழுமொலியும்,
பள்ளி யெழுச்சிப்பண் பாடுகின்ற புள்ளொலியும்
ஆரா உவகைதர, அன்பிதயத் துள்ளரசு,
சீரார் இளமான், திருமகள் போல்வாள் அவ்வை,
காதற் கிளியனைய கட்டழகி, எந்நாளும்
வைகறையில் முன்னெழுவாள் மலர்ச்சயனம் விட்டகலாச்
செய்கையினை நோக்கி, அவள் செந்தா மரைவதனம்
ஏறச் சிவந்த இயல்பும், மலர்க்கூந்தல்
சீர்சிதைந்து சோர்ந்த செயலுங்கண் டுள்ளருகி,
எழிலார் மடநல்லார் இன்றுயிலுஞ் சீரிதே
என்னவுளத் தெண்ணி, இளந்தென்றல் மென்மலர்மேற்
சென்று வருநித் திறமனைய மெல்லொலியில்,
'என்னா ருயிர்த்துணையே; ஈசன் எனக்களித்த
செல்வ நிதியே செழுந்துயில்நீத் தேயெழுவாய்,
புத்தமிழ்தே!, அன்பே புலரிப் பொழுதினிலே,

வாச மலர்க்கொடியில் வண்டினங்கள் தேன் அருந்தும்
 விந்தையினைக் காண்போம், விழிதுயில்நீத் தேயெழுவாய்,
 வண்ணவண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்தனகாண்' என்றுரைத்தான்;
 ஆங்கவளும் இன்றுயில்நீத் தன்பன் முகநோக்கி,
 'மேதகவு செம்மைநெறி மேவியஎன் னன்பரே!
 காதலரே! நும்முகமும் காலை இளம்பொழுதும்
 கண்டேன்; கவலையற்றேன்; கங்குற் பொழுதினிலே,
 கனவோ நனவோநான் கண்டதொரு காட்சியினை
 விண்டுரைப்பேன் கேளீரீம் மேதினியில் வந்ததற்பின்,
 நாளின்பின் நாள்கழிய நாளையென்ப தொன்றறியாத்
 துன்ப மறியாத் தொடக்கறியா வாழ்க்கை துய்த்தேன்;
 கடந்த இரவிற் கலக்கமுறுஞ் செய்திகண்டேன்;
 நின்குரல்போல் மென்குரலில், 'நித்திரையோ அவ்வையே!
 இனிய நிசிப்பொழுதில் எவ்விடத்தும் மோனநிலை.
 வட்ட மதியம்உயர்வானின் றொளிகாலும்;
 இருள்குவிந்த மென்னிழலால் எங்கெங்கும் எப்பொருளுங்
 கண்ணுக் கினியகண்டாய், காரிகையே! வானுறையும்
 விண்ணவர்நின் பேரழகில் வேட்கையுற்ற நீர்மையராய்க்
 கண்ணிமையார் நோக்குதலைக் கண்டிலையோ, 'என்றுரைக்க
 எழுந்தெங்கும் நோக்கினேன்; இன்குரலின் பின்சென்றேன்;
 ஞானத் தருவிடத்தை நண்ணினேன், ஆங்கொருவன்
 வானோர் படிவத்தன் வாய்விட் டுரைபகர்வான்;
 'கண்ணுக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
 உண்ணத் தெவிட்டா உணர்வமிழ்தச் செங்கனிகள்,
 எண்ணெண் கலைஞான இன்கனிகள் தாங்கிநின்ற
 செல்வ மரமே நின் செழுங்கிளைகள் பாரித்த
 தீங்கனியை மானிடருந் தேவர்களும் உண்டிலர்காண்;
 கல்வி யறிவைக் கடிந்தொதுக்கல் சீரிதோ?
 உண்பல்யான்'', என்றான் ஒருகனியை வாய்மடுத்தான்;
 ஆணை கடந்தசெயல் ஆதலினால் நான் அஞ்சி,
 ஒருபால் ஒதுங்கினேன்: உரவோன்பின் னும்மொழிவான்,
 'மானிடர்இத் தீங்கனியை மாந்துவரேல், வானுலக
 இன்பம் பெறுவார்: எழிற்பாவாய் அவ்வையே!
 இக்கனியை உண்ணுதியேல், எழிலார் அரமகளிர்
 தோற்றப் பொலிவுடனே தூயஅறி வும்பெறுவாய்:
 வானத் திவர்ந்துசெல்லும் வல்லமையும் நீபெறுவாய்:
 நாகநாட் டோர்தம் நலம்பெறுவாய்.' என்று சொல்லி,
 ஓர்கனியைத் தந்தான் உயர்மணமுந் தீஞ்சுவையும்
 புலன்வழியென் சிந்தைபுகப் புதுக்கனியை வாய்மடுத்தேன்
 ககனத் தெழுந்தந்தக் கந்தருவன் பின்போனேன்;
 மேகமியங்கும் வியன்புலத்தைத் தாண்டியபின்.
 மேதினியை நோக்கி வியந்தேன்; அவ்வெல்லையிலே

கந்தருவன் சென்றுவிட்டான்; கண்டுயின்றேன் காதலரே!
கனவீ தெனவறிந்தேன் கலக்கந் தெளிந்த' தென்றாள்.

செகசிற்பியார் காலம் கி. பி, 1564 முதல் 1616 வரை ஆகும்.
மில்தனார் காலம் 1608 முதல் 1674 வரை ஆகும். டிறைடன்
என்னும் அகலக்கவி 1631 முதல் 1700 வரையும் வாழ்ந்தார். பாப்பு
என்னும் இலக்கணக்கவி 1688 முதல் 1744 வரை வாழ்ந்தார்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே ஆங்கிலமொழி வழங்
கிய மக்களின் தொகை ஐம்பது லக்ஷமாகும். ஐம்பது லக்ஷம் என்
றால் அரைக்கோடி. இந்நாளிலே இலங்கைத் தீவிலேயுள்ள சனத்
தொகையினும் குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள மக்களே. அந்நாளில்
ஆங்கில நாட்டில் வாழ்ந்து ஆங்கில மொழியை வழங்கினார்கள்.
முந்நூறாண்டு எல்லையினுள்ளே ஆங்கில மொழியைத் தமது தாய்
மொழியாகக் வழங்குவோர் தொகை நாற்பது மடங்கு பெருகிவிட்
டது. பிரித்தானியாவிலே, இந்நாளில் வாழும் நாலரைக் கோடி
மக்களும், அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணம், கனடா, அவுஸ்திரேலியா
தென் ஆபிரிக்கா முதலிய குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்வோருமாக
இருபது கோடி மக்கள் ஆங்கில மொழியைத் தாய்மொழியாகக்
கொண்டவர்கள் இந்நாளில் இப்பூவுலகில் வாழ்கின்றனர். அஃதன்
றியும் ஆங்கிலரது ஆணைசெல்லும் இந்தியா முதலிய நாடுகளிலும்
பிற நாடுகளிலும், ஆங்கில மொழியறிவு உள்ளோர் தொகை இன்
னும் பலகோடியாகும்.

கி. பி. 1882 முதல் 1901 வரையும் பிரித்தானிய சக்கராதி
பத்தியத்தினை ஆளுகை புரிந்த விக்டோரியா ராணியாரின் காலம்
ஆங்கில நாடு பல துறையிலும் சிறப்பெய்திய காலமாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே தோன்றிய உவால்
டர் ஸ்கொட் (1771 - 1832), உவேட்சுவேத் (1770 - 1850) என்னுங்
கவிவாணர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும்
வாழ்ந்தார்கள். பைரன் (1788 - 1824), ஷெல்லி (1792 - 1822),
கீட்சு (1795 - 1821), தெனிசன் (1809 - 1892), றபர்ட் பிறெளனிங்
(1812 - 1898) எனப்பெயரிய அழியாப் புகழ்படைத்த அகலக்கவிகள்
பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே திகழ்ந்தார்கள். மேற்குறித்த எழு
வரும் இயற்றிய காப்பியங்களும் தனிப்பாடல்களும் எத்தனையோ
பல. எண்ணிறந்த புலவர்கள் சிறந்த வசனகாவியங்கள் இயற்றினார்
கள். சையன்ஸ் என்னும் அறிவியல் நூல், கணிதநூல், வானநூல்,
இதிகாசநூல், தத்துவநூல் முதலிய கல்வித்துறைகள் பலவற்றிலும்
எத்தனையோ பல நூல்கள் எழுந்தன. ஆக்ஸ்பர்ட், கேம்பிரிட்ஜ்
என்னும் நகரங்களிலுள்ள பழைய பல்கலைக் கழகங்களும், லண்டன்
மான்செஸ்டர், முதலிய நகரங்களிலுள்ள புதிய பல்கலைகழகங்
களும் கலைத்துறைகள் பலவற்றையும் போற்றி ஆதரித்துவந்தன.
இன்னும் ஆதரித்து வருகின்றன.

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட எழுவார்களே உவாஸ்டர்ஸ்கொட் எத்தனையோ சிறந்த வசன காவியங்களைச் செய்திருக்கிறார்; இவர் ஆக்கிய செய்யுள்வடிவ நூல்கள் அத்துனை உயர்வுடையவல்லவாயினும், கதை பொதிந்த பனுவல்களாதலின், இளைஞர்க்கு உவகை பயப்பன. இவர் ஸ்கொட்லாந்திலே பிறந்தவர்; தேசாபிமானம் நிறைந்தவர். பழைய காலத்திலே தமது நாட்டிலே வாழ்ந்த குறுநில மன்னரது வீரச் செயல்களையும் அவர்களது மன்றங்களிலே யாழிசைத்த பாணர் திறத்தினையும் சிறப்புறக்கூறுவார்.

இவரது பாடல்களைப் படிக்கும் போது, பழந்தமிழ் நாட்டின் நினைவு உள்ளத்திலே இயல்பாக எழும். மன்னனுயிர்காக்கத் தம்மு யிரையீயும் மறவர் செயலும், அடுகளத்திலே தம்மைந்தர் பொருது வீழ்ந்த செய்தி கேட்டு உவகைக் கண்ணீர் உகுந்த வீரத்தாயர் செயலும், ஆண்மைசான்ற ஆடவரும் அழகுவாய்ந்த அரிவையரும் கேட்டு உளமுருகுமாறு வீரஞ்செறிந்த பாடல்களை யாழிசையோடு பாடும் பாணர் செயலும் பழந்தமிழ்நாட்டுக்கு உரியனவன்றோ? இத்தகைய செயல்கள் உவாஸ்டர் ஸ்கொட் என்னும் கவிஞரது தாய் நாட்டுக்கும் உரியன.

இவர் பாடிய பாணன் பாட்டு என்னும் பனுவலின் தொடக்கத்திலே பாணனது பழைமை கூறுமிடத்துத்

“தாவுகின்ற பரிமாவின் மீதிவர்ந்து சென்று
தரணிபரும் அரிவையரும் உருகவிசை பொழிவோன்”

எனப்பாணனைப் பாராட்டுகிறார். கால வேறுபாட்டினாலே வேற்று மன்னன் மணியாசனத்தமர்ப், பாணன் ஆக்கமிழந்து, பசிப்பிணியை யாற்றுகற்கு ஒருபிடியுணவுதேடி, ஏழைகளுடைய மனையினைநாடி, அலைகின்ற நீர்மையினை உருக்கத்தேசுடு கூறுகிறார்.

மேலும், நீர்நிலைக்கன்னி கையென்னும் அழகிய பனுவலின் தொடக்கத்திலே, கவி தன்னையே பாணனாகக்கற்பித்துத்தேடுவாரின்றிப் பலநாள் மரக்கிளைமீது கிடத்தலிற் பசுங்கொடிபடர்ந்த யாழ்க் கருவியினை முன்னிலைப் படுத்திக்கூறுகிறார்; ‘வடபுலத்து நய்யாழே! நீருற்றினுக்கு நிழலளிக்கும் இம்மரக்கிளைமீது நெடிது தங்கினை. இலையொலியும் அருவி நீரொலியும் இசையியம்ப, நின்னரம்புகள் இசையின்றித் துயிலுதல் முறையாகுமா? முன்னாளிலே வீசுகின்ற காற்றிலே இசையமிழ்தத்தை யுகுத்தனையே! நின்பாற் பொறாமையுற்ற பசுங்கொடி படர்ந்து, நின் நரம்புகளை ஒவ்வொன்றாகக் கட்டிவிட்டமையினாலே பேசாதிருக்கின்றனையா? வீரர் முகத்திலே புன்னகை தவழவும், அரிவையர் நாட்டங்களிலிருந்து உவகைக்கண்ணீர் கலுழவும் நினது இனிய குரலினாலே பேசலாகாதா? முன்னாளிலே, கலிடோனியாவில், விழாக்கொண்டாடுவார் மத்தி

யிலே, நீ மௌனஞ் சாதித்ததில்லையே; காதலையும் வெற்றியையும் பாடி, அச்சத்தையும் பெருமிதத்தையும் அளவுபடுத்தினையே. நினது இசை கேட்டுருகும் வண்ணம் காவலரும் காரிகை நல்லாரும் சூழ்ந்து நின்றனரன்றோ? வீரரது தீர்ச்செயலும் காரிகையாரது ஒப்பற்ற கண்ணிணைகளுமே நினது பாடற் பொருளாக அமைந்தன.

‘நல்யாமே! துயிலொழிந் தெழுவாயாக, நினது நரம்புகளிற் படருங் கையானது பயிற்சியற்ற கையெனினும், செழியபழம் பாடல் களின் இன்னொலியை ஓரளவிற்காவது இசைத்தலாகாதா? நின்னிசைக்கு ஓர் இதயமாவது துடிப்புறுமெனின், நின்செயல் வீண்செயலாகாதல்லவா? நீ இன்னும் வாய்திறவாதிருத்தல் தகுதி அன்று. சித்தத்தைக்க வரும் வனமோகினியே! எழுந்திரு, இன்னும் ஒருமுறை எழுந்திரு’.

உவேட்சுவேத் எளிய நடையிலே, பொதுமக்களுடைய இன்ப துன்பங்களையும், இயற்கை வனப்பையும் பொருளாக வைத்துக் கவியியற்றியவர்.

முதுவேனிற்காலம்; நண்பகல்; பரந்தவெளியிடத்திலே சிதைந்த குரம்பையொன்று காணப்படுகிறது. அதனை நோக்கிக்கவிஞர் நடந்து செல்கிறார். செல்லும் வழி சேற்று நிலம் ஆதலினாலே கால்கள் துன்புகின்றன. சேற்றிலிருந்து ஈக்கள் எழுந்து முகத்தைச்சூழ, இருகைகளாலும் ஓய்வின்றி அவற்றை ஓட்டுகிறார். இதனால் கைகள் சோர்கின்றன. இத்தனை அழகினிடையே கவிதை சுரக்கின்றது.

முதுவேனிற் பெரும்பொழுதின் முனைத்தெழுந்த பரிதி
முன்னேறி ஒளிபரப்ப, மென்னீர அருவி
மதுவாரும் பொழிலகத்துத் தென்றிசையிற் றோன்ற,
வடதிசையின் மிகத்தெளிந்த வளிவழங்கும் வெளியில்,

வானகத்தில் அசைவின்றி வதியுமுகிற் குலங்கள்
மன்னியநன் னிழல்பரப்ப, அந்நிழலி னிடையே,
வேனில்வெயில் கதிர்சொரிய, உளமகிழ்வு விரிய,
மெத்தென்ற பசும்புல்லில் எத்தொழிலும் இன்றி,

அஞ்சிறைய புள்ளிசைக்கும் செழும்பாடல் செவிவாய்
அகநுழைய, இருள்விரவு மலைமுழையில், அயர்ந்து
துஞ்சுதல்போற் றுயிலாது கடைக்கண்ணால் அழகு
சுவைத்திடுவான் ஒருவன்; அவன் சுகத்தினையென்
னென்போம்?

நோக்கினிய அவ்வெளியில், இருகாலும் சேற்றில்
 நொந்தலைய, முகத்தினைச்சூழ்ந்து அந்தரமே பெயரும்
 ஈக்குலங்கள் தமையோட்டும் இருகரமுஞ் சோர,
 இளைப்புடனே வழிநடந்தேன் யானுமந்தப் பொழுதில்.

நீண்டுயர்ந்த மரம்பலவும் உடன்பிறந்தார் போன்று
 நிலைத்தொன்றுஞ் சோலையிலே, இலைக்கூரை சிதைய,
 ஈண்டிநின்ற சுவர்நான்கா யியைந்ததொரு குரம்பை;
 இக்குரம்பை தனையடைந்தேன்; இளைப்பொழிந்தேன்;
 ஆங்கு

நல்லிரும்புப் பூண்செறிந்த தண்டொருபாற் கிடக்க
 நன்னிழலிற் பலகையின்மேல் என்னரிய நண்பன்
 அல்லலறப் படுத்திருந்தான், திணியநல் லுடலம்,
 அருஞ்சுரங்கள் பலகடந்தும் அசையாத நிலையான்

தீர்க்காயுளாக என்பது ஆண்டு வாழ்ந்து ஓய்வின்றிக் கவிதை
 புனைந்தளித்த உவேட்சுவேத் கிழவர் இயற்றிய பாடல்கள் மிகப்பல,
 உயர்ந்த நோக்கமும் வேதாந்தக்கருத்தும் அமைய எளிய நடையிலே
 செய்யுள் செய்தார். இவரும் வேறு சில புலவர்களும் வடபாலிலே
 ஸ்கொட்லாந்திலே வாழிகளிடையே வாழ்ந்து கவி இயற்றினமையின்
 வாழிக் கவிஞர் என்னும் பெயருக்குரியராயினர்.

இவருக்கு நேர் விரோதமாக முப்பத்தைந்து முப்பது, இருபத்
 தைந்து என்னும் எண்ணிக்கையுடைய ஆண்டுகள் மாத்திரமே உயிர்
 வாழ்ந்த பைரன், ஷெல்லி, கீட்சு என்னும் மூன்று பெருங் கவிகளும்
 ஆங்கில மொழிக்கே அழியாத பெருஞ் செல்வத்தை உதவினர். இம்
 மூவரும் நண்பர்கள் பைரன் கிரேக்க நாட்டிலே போர்க்களத்திலே
 உயிர்துறந்தார்; ஷெல்லி உரோமாபுரியை யடுத்த கடலிலே படகு
 கவிழ்ந்து அமிழ்ந்தி உயிர்நீத்தார். இவர் உடலினை அக்கடற்கரை
 யிலே தகனித்துச் சாம்பரை உரோமாபுரியிலே அடக்கஞ் செய்தார்
 கள். கீட்சும் தமது பூதவுடலினை உரோபுரியிலே நீத்தார், மூவரிலும்
 இளையாராகிய கீட்சு முதலிலே மரணித்தார். இவரைக் குறித்து
 ஷெல்லி இயற்றிய கையறுநிலைச் செய்யுள், நிறைந்த கவிநயம்
 வாய்ந்தது. கடலிலமிழ்ந்திய ஷெல்லியின் சட்டைப்பையிலே கீட்சு
 இயற்றிய லாமியா என்னும் பனுவல் இருந்தது.

இவர்கள் முற்பிறப்பிலே யவனபுரத்திலும் உரோமாபுரியிலும்
 வாழ்ந்த புலவர் வரிசையிலே உள்ளவர்களோ என எண்ண வேண்டி
 இருக்கிறது. கீட்சு கல்லூரியிலே யவன மொழி பயிலவில்லை; ஆனால்
 அவருடைய செழும் பாடல்கள் வரிக்கு வரியவனபுரத்துக் கவிநயம்
 சொட்டுவன. இம் மூவரும் இயற்றிய சிறந்த நூல்கள் பாரகாவியங்

களாதலினாலே, ஒவ்வொருவரையுங் குறித்து ஒவ்வொரு தனிப் புத்தகம் (பெரிய அளவிலே) எழுதினாலன்றி, இவர்களது ஆற்றலை அளவிட்டுரைக்க முடியாது.

இற்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே லண்டன் மாநகரிலே, கீத்சு இசுவாழ்வொருவிய நூற்றாண்டுவிழாக் கொண்டாடினார்கள். அவ்விழாக்கொண்டாட்டத்து நிருவாக சபையாருக்கு யான் எழுதியனுப்பிய செய்யுளை இங்குத்தருகின்றேன். இப் பெருங்கவி வகுத்த காப்பியங்களின் தொகையினை இச் செய்யுள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

திருமலி அழகுடைச் செழும்பொருள் தானே
 உவகை நீர்மையது; ஆங்கவ் வுவகை
 பன்னாட் கழியினும் கழியா இயல்பிற்
 றண்டா இன்பந் தந்துநீற் பதுவே
 எனமுதல் நிற்றீஇய இன்னிசைச் செய்யுள்
 மனனுறு மகிழ்வினை வழங்கி அணிமிகும்
 செஞ்சொற் பொதிந்த செவ்விய நடையினது;
 அஞ்செஞ் சீறடி அரமகள் ஒருத்தி
 சோமனுலகு துறந்து புவி யுற்றுக்
 காமனுங் கைதொழுங் கட்டழ கமைந்த
 எண்படிமி யோன் எனும் இளவலை விரும்பும்
 செய்தி கூறும் சீரிது; திரைகடல்
 அலையி னாப்பனும், அருங்கடி கமழ்தரும்
 நறுமலர் பொதுளி உறுஞ்மி றார்க்கும்
 உவவன மருங்கும் உற்ற துரைத்தலின்
 விஞ்சைய ருலகின் வியன்றெரிந் துரைப்பது;
 யவனநல் லறிஞர் பனுவலி னமைந்த
 கவிநய மருவிய காட்சியது; அறிஞர்
 பெருங்காப் பியமெனப் பேசுதற் குரிய
 அருங்காப் பியத்தை அளித்தனை மன்னோ.
 அதா அன்று,
 மாயா மயக்க வஞ்சமில் வலகம்
 குருபரன் அருளால் மருஷுவது அறிவெனும்
 உண்மையை யுரைக்கும் உண்மைசால் கனிதை
 லாமியா வெனும்பெயர் மேவிய மடவரல்
 லீசியஸ் என்னும் இளைஞற் பேணி
 இன்னுயிர்க் காதலன் ஆக்கல் வேண்ட
 அவனும்,
 மங்கல நாணை வழங்கும் எல்லை
 அபல்லோனியன் எனும் அறிஞன் தோன்றிக்
 கட்புலங் கொண்டவள் கள்ளவஞ் சனையை

ஒழித்த லுரைக்கும் உயர்நடைச் செய்யுள்
 அளித்தனை மன்னோ; ஆங்கது வன்றியும்
 காதலி னியல்பைக் கருத்துற விளக்கும்
 இஸபெல் லாவின் இன்னல்சார் சரிதம்
 வசையின் றாகு மாண்பிற் சமைத்தனை;
 அதன்கண்,
 நித்திலந் தருவ திலங்கைத் தீவென,
 வித்தக உரைத்தனை; விண்ணாட் டமிழ்தம்
 புரையுமெய்ச் சுவைபொதி உரையுடைச் செய்யுள்
 பலவா யமைத்தனை; நலநா நுகர்ந்தோம்.
 பல்லா யிரங்கா வதத்தினுக் கிப்பால்
 உள்ளோம் ஆயினும், உன்னுரை கேட்டு
 மகிழ்ச்சி எய்தினம்; மதுவிரி நறுமலர்
 அவிழ்ந்து பகற்போது அளிகளுக்கு உணவும்,
 பாங்குசென் றோர்க்குப் பரிமள வாசமும்,
 தந்து வீயுந் தன்மையைப் போல
 ஐயைந் தாண்டின் அகில நீத்தனை.
 நீபோய்.
 நூறாண்டு கழிந்தன எனினும் நின்மொழி
 இன்றலர் நறுமலர் என்ன நின்றது;
 அதனால்,
 ஆங்கில மொழிசெலும் அனைத்துநாடர்க்கும்
 களங்கமில் களிப்பினைத் தந்து,
 கிளர்ந்து விளங்குமாற் கீத்கு எனும் பெயரே.

இப்புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே பிராஞ்சு தேசத்திலே,
 பெரியதொரு புரட்சி யேற்பட்டது. உணவின்றித்துன்புற்ற தொழி
 லாளிகளும் ஏழைமக்களும் முதலாளிகளையும் பிரபுக்களையும் அரச
 குடும்பத்தையும் அழித்து, விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம்
 என்னும் முழக்கத்தோடு நாட்டிலே புரட்சி செய்தார்கள். பிராஞ்சு
 நாட்டினை ஐரோப்பிய முடிமன்னர்களெல்லோரும் எதிர்த்துப்போரா
 டினார்கள். நெப்போலியன் எனப்பெயரியதளபதி பிராஞ்சு நாட்டினை
 எதிர்த்து வந்தோரோடு போராடி வெற்றிபெற்ற தோடமையாது,
 படையெடுத்துச்சென்று ஐரோப்பாவின் பெரும்பாகத்தை மேற்
 கொண்டு பிராஞ்சு நாட்டுக்குப் பெரும்பெயர் உண்டாக்கினான்.
 நன்றியறிதல் காரணமாகப் பிராஞ்சியர் நெப்போலியனைச் சக்கர
 வர்த்தியாக்கிச் சிங்காசனத்தில் இருத்தினர். இந்நிகழ்ச்சிகள் ஆங்கில
 நாட்டுக்கவிவாணரது காப்பியங்களிலே, ஒரு புத்துணர்ச்சி தந்து
 காணப்படுகின்றன. பிராஞ்சிய நாட்டில் எழுந்த “விடுதலை,
 சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” என்னும் ஒவியானது எவ்விடத்தும்
 பரவியது.

ஷெல்லி துன்புற்றோருக் கிரங்கும் தூய உள்ளம்வாய்ந்தகவி. கலாசாலையிற் படிக்கின்ற காலத்திலே, இவர் பூவுலகத்துக்கொடுங் கோல் மன்னர்களையும், ஏழைகளை வருத்தும் பிரபுக்களையும், மன்னருக்கும் பிரபுக்களுக்கும் சார்பாக வானுலகத்திலேயிருந்து அரசாளும் தெய்வத்தையும் ஒருங்கு வையத்தொடங்கினார். என்கும் பரந்து உயிர்க்குயிராக விளங்கும் கருணைக்கடலாகிய மெய்க்கடவு ளிடத்திலே நிறைந்த பத்தியுள்ள ஷெல்லியின் உள்ளக்கருத்தை யறியாத மக்கள் அவர் தெய்வத்தை இகழுகிறார் எனக் குற்றஞ் சாட்டிக் கலாசாலையிலிருந்து துரத்தியதோடமையாது, அவரது குழந்தையைத் தானும் அவர் வளர்த்தல் கூடாதெனக் கூறித் தந்தையிடமிருந்து மைந்தனைப் பிரித்தார்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளி னாலே கவிஞருள்ளம் பெரிதும் அல்லலுற்றது. இவரது கவிதை விண் ணுலகத்தை மண்ணுலகத்திலே காட்டும் பேரழகு வாய்ந்தது. நிலவின் ஒளியும் விண்மீன்களின் வனப்பும், இசையின் மென்மீர்மையும், குழந்தையின் மழலையும், மெல்லி நல்லாரது தூய அன்பும், மேகங் களின் வனப்பும், செஞ்சுடர்ப்பரிதியின் தோற்றமும் மறைவும் இவரது கவிதையிற் படிதலினாலே புதிய நலம் பெற்றுக் திகழ்கின்றன.

யாழ் நரம்பினிசையோடு இன்னிசைக் கீதம் பாடிய மடவரலை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

வளர்வான் மதியி னொளிக்கிரணம்
வயங்கி, மெல்லென் றியங்கியபின்,
குளிர்வான் மீனின் கதிர்படிந்த
கொள்கை யென்னக் கூறுவமோ?

தெளியா மழலை அணங்கே! நின்
தேனார் கிளவி இசையமிழ்தம்
அளிநேர் விசல்சேர் யாழ்நரம்பிற்(கு)
ஆவி யாகும் மாண்பினையே.

எங்கும் பரந்த இசைநறுந்தேன்
ஈர்ந்தண் பனிநீ ராயியையக்,
கங்குற் பொழுதில், மென்கொடியிற்
கலந்த இலையும் அசைந்திலவால்;

திங்கட் புத்தேள் ஒரு கடிகை
செலவு தாழ்ந்து சென்றிடினும்,
தங்கு விண்மீன் அமைப்பிலவாய்த்
தரணி நோக்கும் தகைமையவே.

தேனார் இசையென் உளங்கவரசி
செயலற் றயர்ந்தேன் யானெனினும்,
மானே! இன்னும் இசைநறுந்தேன்
வழங்கல் வேண்டும்; இளங்குதலை

ஆனா இனிய குரலொலியால்
அகிலம் மறைய மதிக்கதிரும்
வானோர் உலகும் இசையமிழ்தும்
மருவி யொருங்கு வந்தனவே.

இளந்தென்றலின் மெல்லுயிர்ப்பும் மாலைப்பொழுதின் அழகும், எங்கும் நிறைந்த அமைதி நிலையும், வளர்மதியின் உள்ளொளியும் விண்மீன்களின் மெல்லொளியும் நீலவிதானம் போன்றமைந்த வானினழகும் மேல்வரும் வெண்பாக்களுட் கூறப்படுகின்றன.

வேனி விளந்தென்றல் மெல்லுயிர்ப்பு நன்மாலை
மானின் செவிக்கு மருந்தாகி, - வானின்
உரைதேர்ந்த மோன உறுதி குலைக்கும்,
அரிதன்றோ அல்வின் அழகு?

மங்குல் பயிலா வளர்மதியின் ஒள்ளொளியும்,
எங்குமியல் மீனொளியும், எய்தியே - கங்குல்
விழிதுயிலும் பூமகட்கு மேலாப்பா யன்பின்
வழியியலும் நீர்மையதிவ் வான்.

ஐயக்கிலீஸ் எனப்பெயரிய யவனபுரத்து நாடக ஆசிரியரது நடையினைப் பின்பற்றி இவரெழுதிய கட்டு நீங்கிய பிரமேதயன் என்னும் நாடகம் உயர்ந்த வீரச்சுவை செறிந்தது. பிரமேதயன் வானுலகிலிருந்து நெருப்பினைக் கவர்ந்துவந்து மண்ணுலகத்தோருக்கு வழங்கிய பேருபகாரி. தேவராஜனாகிய யோபிதாவினது ஆணைக்கு அடங்காத காரணத்தினாலே பிரமேதயன் சிறையிலிடப்பட்டான். பனிபடர்ந்த மலைச்சாரலிலே சங்கிலியாற் கட்டப்பட்டான். தேவராஜனுடைய கட்டளையினாலே ஓய்வின்றிக் குளிர்ந்த வாடை வீசியது; கழுகுகள் வந்து மூக்கினாலே உடற்றசையைக் குடைந்தன. பிரமேதயனுடைய ஆண்மையையும் உண்மை வீரத்தையும் ஒருவகையாகவும் எதிர்த்து அடக்கமுடியவில்லை.

ஹெல்லாஸ் எனப்பெயரிட்டு இவரெழுதிய நாடகம் யவனபுரத்தின் மீது இவருக்குள்ள பேரன்பினை வெளிப்படுத்துவது. அக்காலத்திலே துருக்கியர் கிரேக்க நாட்டில் அரசு செலுத்தினமையின், சுதந்திரப் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

இவரியற்றிய பாரகாவியங்கள் அரிதுணர் பொருளன. வானம் பாடிப் புள்ளினைக்குறித்த இசைப்பாட்டு, மேகத்தைக் குறித்த இசைப் பாட்டு முதலிய சிறு நூல்களே மாணவராற் பெரிதும் பயிலப்படுவன.

ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ளோர் ஆங்கிலப்புலவர்களுடைய கவித்திறத்தினைப் பாராட்டுங்கால், செகசிற்பியாருக்கு அடுத்த படியிலே பைரன் என்னும் புலவரைக் கொள்ளுவார்கள். பைரன் டட்டவர்த்தனர் குடும்பத்துத் தலைமகனாதலின் லார்ட் பட்டம் வகித்தவர். இளமையிலே தந்தையை இழந்தார். இவர் தாயின்மீது வெறுப்புடையவர். ஒழுக்கந் தவறிய நடையினாலே இவரை முதியோர் வெறுத்தனர். சிருங்கார ரசம் மேவ இவர் செய்த காவியங்கள் மிகப்பல. தொட்டவற்றையெல்லாம் பொன்னாக்கும் பரிசுவேதி போல் எந்தப் பொருளையெடுத்தாலும் கவிநயம் சொட்டுமாறு செய்வார். 'கருதுவதங்கொன்றுண் டோகாப்பியக் கவிகள் காம எரியெழ விகற்பித்திட்டார்' எனத் தமிழ் நாட்டுப் பெரும் புலவர் கூறுவதுபோலவும், 'சுவை பலவென்று சொல்லுவர் புலவர் யாம் வேண்டுவது இன்பச் சுவையே' என்று வடமொழி மன்னன் வரித் ததுபோலவும் இன்பச்சுவையினைப் போற்றி இவர்செய்த டன்ஜுவான் என்னும் பெருங்காப்பியம் பதினாறு இலம்பங்களால் நடப்பது. திருத்தக்க தேவரது காப்பியத் தலைவனாகிய சீவகனைப் போலப் பைரனது காப்பியத்தலைவனாகிய டன்ஜுவானும் காமதுரந்தரன் - பல மகளிராற் காதலிக்கப்படும் ஆடவனுக்கு அப்பெயர் சூட்டுதல் ஆங்கிலமொழி வழக்காக வந்துவிட்டது. சீவகன் கன்னியரையே காதலித்தான்; இது தமிழ் மரபு. டன்ஜுவானோவென்றால் பிறர் மனைவியர் காதல் வலையிலுஞ் சிக்குண்டான். இக்காப்பியத்திலே பல விடங்களிலே கவி தமது சொந்த அனுபவத்தைக் கூறக்காணலாம். பதினெட்டாம் ஆண்டுப் பருவத்திலே பிறன் மனைவியிடத்து வைத்த பொருந்தாக்காதல் காரணமாகத் தாயினாலே பிற நாட்டு யாத்திரைக்கு அனுப்பப்பட்ட டன்ஜுவான் கப்பலுடைந்து தன்னந்தனியனாய் ஒரு தீவுக்கரையை அடைகிறான். கரையிலே உணர் விழந்து கிடந்தோனை யவனபுரத்து இளநங்கையொருத்தியும் அவளது உயிர்ப்பாங்கியும் கண்டு எடுத்து உபசரிக்கின்றனர். பின்பு இவன் அந்நங்கையை மணக்கின்றான். அவள் தந்தை வெகுண்டு இவனை அடிமையாக விற்றுவிடத் துருக்கி தேசத்தையடைகிறான். அரமனைமாதொருத்தி இவனை விலைகொடுத்து வாங்கிப் பெண்ணுடை தரிப்பித்து அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுசென்று தன்கருத்துக் கிசையும்படி கேட்க, இவன் மறுக்கிறான். அங்கிருந்துந் துரத்துண்டு துருக்கிக்கும் ரூஷியாவுக்குமிடையே நடந்த யுத்தத்திலே கலந்து ரூஷிய ராணியின் முன்னிலையை அடைகிறான். ராணி இவனைக் காதலிக்கிறாள். அவளது அன்புக்குரியவனாகி, அரசியல் விஷயமாக இங்கிலாந்து தேசத்தையடைகிறான். அங்கும் பல மகளிர் இவனைக்கண்டு தமது நிறையழிகின்றனர். சரித்திரம் ஒழுக்கத்தினி

ழிந்ததாயினும், பைரனியற்றிய காப்பியம் சீவக சிந்தாமணியிலும் கவிச்சுவைமிக்கது, யவனநாட்டின்மீது இக்கவிக்குள்ள பேரன்பு காப்பியத்தின் பலவிடங்களிலே காணப்படுகின்றது. சைல்ட் ஹூல்ட் யாத்திரை என்னும் பெருங்காப்பியம் தேசாபிமானச் சுவைமிக்கது. வானகமும்மண்ணகமும், சார்தானாப்பபாலஸ், காயின், உவேர்ணர், அங்கஹீனன், அங்கம் நிமிர்ந்தது எனப் பெயரிய நாடகங்கள் இலக்கணமும் சுவையும் நிரம்பியவை. இவரியற்றிய சிறு காப்பியங்களும் பல. கடலை வருணிப்பதில் இவருக்கு இணையாயினார் யாருமில்லையென்றே கூறலாம்.

விக்டோரியா ராணியினது சமஸ்தானப் புலவராகப் பெரும் பெயர் பெற்றவரும், ஒழுக்கமே யுருவெடுத்தாற்போன்றவருமாகிய தெனிசன் என்னும் பெருங்கவியைப்பற்றி ஒரு சில கூறுவாம். இவரும் லார்ட் பட்டம் வகித்தவர். இவருக்கு அப்பட்டம் ராணியாரால் வழங்கப்பட்டது. இவர் மகாகவியாயிருந்ததோடு, ஞானவானாகவும் விளங்கினார். இவரது சகோதரியாருக்கு மணமகனாக வருவதற்கிருந்த நண்பனொருவர், இவர் மேற் பேரன்பு பூண்டோர், இளவயதிலே இறந்துபோக அத்துயரினை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொள்ளும் வண்ணம் இவர் பாடிய கையறு நிலைச்செய்யுள் ஒரு வேதாந்த நூல்போல் அமைந்தது. மக்கள் வாழ்க்கையின் நிலையாமையும், ஆண்டவனே நமக்கு 'எய்ப்பில்லைப்பு' ஆவான் என்பதும், ஒழுக்கத்தினாலெய்திய புகழ் அழியா நீர்மையதென்பதும் பிறவும் நாலடிச் செய்யுளிலே அழகாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பத்துச் செய்யுட்களின் மொழிப்பெயர்ப்பு வருமாறு.

‘ஆண்டவனது திருமகனே! அருந்திறலுடையாய்! அழியா அன்பின் நிலைக்களமே! நினது திருமுத்தை நேரிற் கண்டில மெனினும் உள்ளத் துணர்ச்சியே (நம்பிக்கையே) துணையாக நினைநம்பி, நின்னருளிற் கலந்து நிற்கின்றோம்.’

‘பகற்பொழுதினை விளக்கும் செஞ்ஞாயிறும், இரவுப் பொழுதினை விளக்கும் வெண்டிங்களும் நினக்கு உரியவை. மனிதவுயிர்க்கும் விலங்குயிர்க்கும் வாழ்வினை ஈந்தனை; சாவினையும் நீயே படைத்தனை; நினது திருவடி நீசெய்த மனித கபாலத்தின் மீது பொருந்தி நிற்கிறது.

மண்ணிற் புழுதியிற் கிடக்கும் வண்ணம் எம்மை புறக்கணிப்பாயல்லை; மனிதனைப்படைத்தனை, எற்று குப் படைத்தனையென அவன் அறியான், வாளா இறந்து ஒழிந்துபோம் வண்ணம் படைக்கபடவில்லையென அவனது உள்ளம் நினைக்கின்றது. அவன் நினது திருக்கரத்தினால் உருவாக்கப்பட்டான். நீ அறத்தின் முதல்வன்.’

மக்களது நீர்மையும் தெய்வத் தன்மையும் நின்பாற் காணப் படுகின்றன. அதியுயர்ந்த, அதிதூய்மையாகிய ஆண்டகைமை நினக்கு உரியது. எமது சித்தம் எமக்குரியன, அவ்வுரிமை எவ்வாறு எய்தியதென யாம் அறியோம். எமது சித்தம் எமக்கு உரியனவாயின, அவை தம்மை நினக்கு உரியவாக்குதற் பொருட் டாகவோ?’

‘யாம் வகுக்கும் முறைகள் சில நாள் நின்று ஒழிந்து போகும் தகைமைய. அவை நினது அருளொளியினின்று சிதறிய கதிர்கள். என் ஆண்டவனே! நீ அவற்றிலும் மிக்காய்.’

‘எமது உள்ளத்தில் நம்பிக்கையுளது; அறியும் அறிவு இல்லை. அறிவு காட்சிப் பொருள்கள் மேற்செல்வது (நீ காட்சிக்கு எட்டாப் பொருள்) ஆயினும் யாம் நினை நம்புகிறோம். அந் நம்பிக்கை நின்னிடமிருந்து வந்தது. பேரிருளிலே அஃது ஓர் ஒளிக்கிரணம்; அது வளர்வதாக.’

அறிவு மேன்மேலும் பெருகுக. அறிவினும் பார்க்க வழிபாடு எம் உள்ளத்தில் உறுவதாக. முன்னிருந்ததுபோல உள்ளமும் உயி ரும் ஒன்றுபட்டு இசைபரப்புக.’

‘அவ்விசை பெருக்கம் உறுக. யாம் பேதைமையுடையேம்; அற்ப மதியுடையேம்; அச்சம் நீங்கிய வேளைகளில் நினை அவமதிக்கின் றோம். பேதையேமாகிய எமக்குப் பொறையினைத் தந்து உதவுவா யாக. நினது அருளொளியைத் தாங்கும் வலிமையினை நீ படைத்த அற்ப மதியினராகிய உலகினராமெமக்குத்தந்து உதவி புரிவாயாக.’

‘ஏழையேனிடத்துக் காணப்படும் பாவங்களை மன்னித்தருள் வாயாக; (உயிர் வாழத்) தொடங்கியது முதல் எனது தகவு என யான் கொண்ட எண்ணத்தினை மன்னித்தருள்வாயாக. மதிப்பு எனப்படுவது மனிதனிடத்துத் தோன்றி மனிதனை நாடுகிறது. அது மனிதனிடத்துத் தோன்றி ஆண்டவனாகிய நினை அடைவதில்லை.’

நின்னாற் படைக்கப்பட்டவன், செம்மை நலம் உடையோனென ஏழையேனால் மதிக்கப்பட்டவன், அவனது பிரிவினாலே என்னுள்ளத் தில் எழுந்த துயரினை மன்னித்தருள்க. அவன் நினது (திருவடி) நிழலிலே வாழுகிறான் என அடியேன் நம்புகிறேன். ஆதலினாலே, அவன் முன்னையிலும் பார்க்க எனது அன்புக்குப் பாத்திரவான் ஆயினான் என நான் காண்கின்றேன்.’

சீரற்று அலையும் இவ்வவல இசைகளை மன்னித்தருள்க. நல மின்றிக் கழிந்து இளமையின் பெறுபேறாக அவை எய்தின, எவ்

வெவ்விடத்தில் அவை உண்மை நெறியிற் பிறழ்கின்றனவோ அவ்வவ்விடத்தில் அவை தம்மை மன்னித்தருள்க ஞானமுடையாய்! அடியேனுக்கு ஞானத்தைத் தந்தருள்க.'

இப்பெருங்கவி இயற்றிய 'உலீசன்' என்னும் செய்யுள் வீரச்சுவை செறிந்தது. ஹோமர் எனப் பெயரிய யவனபுரத்து மகாகவி யியற்றிய உலீச காவியத்துத் தலைவனாகிய உலீசன் கிரேக்க சைனியங்களின் தளபதியாகச் சென்று துரோய நாட்டிலே போர்புரிந்தான். இப்போரினது வரலாற்று முறையினை ஒரு சிறிது கூறுவாம். துரோயம், ஈலியம், பேர்காமம் எனப் பெயரெய்திய நகரம் ஆசிய துருக்கி நாட்டின் வடமேற்றிசையிலுள்ளது இத் நகரத்தரசன் பெயர் பிரியமன்னன் (Priamus). இவன்தனது பட்டத்தரசியாகிய எக்கூபை (Hekube) யோடு அரசுபுரிகின்ற காலத்திலே, துரோயம் செல்வம் மிகுந்த அழகிய நகராயிருந்தது. அரசனுக்குப் புதல்வர் ஐம்பதின்மார். இவருள் ஏசுதன் (Hector) என்பான் சுத்தவீரனாகவும் பரிசன் (Paris) என்பான் காம துரந்தரனாகவும் இருந்தனர். ஒருநாட் பரிசன் ஐதாமலையின் சிங்காரத்தினைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வரும் மூவர் தேவமகனிரைச் சந்தித்தான். அவருள் ஒருத்தி தேவராணாகிய யோபிதா (Jupiter) வின் மனைவி யூனோ (June); ஏரை (Hare) என்றும் பெயர். மற்றவள் செழுங்கலை நாயகியாகிய மீனேர்வை (Minerva) பாலசி (Pallas) என்றும் பெயர். மற்றவள் வேட்கைத் தெய்வமாகிய ஆவிருதை (Aphrodite) வீநசை (Venus) என்றும் பெயர். மூவருள் ஒவ்வொருத்தியும்கானே மற்றையிருவரினும் பார்க்க அழகிற் சிறந்தவள் எனக்கூறி வாதிட்டுக்கொண்டு வருமெல்லையிலே, பரிசனைச் சந்தித்துத் தமது வழக்கைத் தீர்க்கும்படி அவனைக் கேட்டனர். அழகின் மிக்க ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிவைப்பதாக ஆவிரதை கூறிய இரகசிய வார்த்தையில் ஈடுபட்ட பரிசன் அவளே அழகிற் சிறந்தவனெனத் தீர்ப்பிட்டான். இதனைக் கேட்ட யூனோ பரிசனை நோக்கிப் 'பழிக்கஞ்சாது இவ்வாறு கூறினை; என் சமர்த்தையுங் காட்டுகிறேன்' எனச் சொல்லிப் போய்விட்டாள்.

பின்னர் ஆவிரதை தனது வாக்கின்படி லக்கதமோனிய தேசராஜனாகிய மேனிலாவனுடைய (Mene laus) மனையாட்டியும் அழகிற் சிறந்தவளுமாகிய ஏலேனாவை (Helena) க் கவர்ந்து கொள்ளும்படி பரிசனுக்கு உதவி புரிந்தாள். பரிசன் ஏலேனாவைத் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்று மனைவியாக்கினான். இதனையறிந்த மேனிலாவன் கிரேக்கத் தலைவர்களைப் படைத்துணையாகச் சேர்த்துச்சென்று துரோய நகரை முற்றுகை செய்தான். இத்தலைவருள் ஒருவன் உலீசன். பத்தாண்டு பெரும்போர் நடந்து. ஈற்றிலே கிரேக்கர் வெற்றி பெற்றனர் யவனபுரத்துக்குத் திரும்பும் வழியிலே பல துன்பங்களை யடைந்து இன்னும் பத்தாண்டு கழித்து உலீசன் தன்னூரை யடைந்

தான். போரின்றி மனையிலே வாழ்வதையவன் விரும்பவில்லை. அவனது வீரச் சொற்களை யமைத்துத் தெனிசன் அழகிய கவிதையொன்று யாத்தார். அதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

பெறுபயன் சிறிதே, பெறுபயன் சிறிதே,
வறிதிங் குறையும் மன்னன் யானே;
விளைவு குன்றிய களர்நிலத் தூரிமையும்,
குய்ப்புகை யடங்கிய அட்டிலும், மெய்ப்படு
மூப்புவந் தெய்திய இல்லக் கிழத்தியும்,
யாப்புற அமையச் செய்வினை யின்றி,
வறிதிங் குறையும் மன்னன் யானே;
என்னில் வாழ்வோர் என்னியல் பறியார்;
உண்பார், துயில்வார்; ஒண்ணிதி குவிப்பார்:
செம்மை நலமிலாச் சிறியோ ரவர்தமக்கு
நடுநிலை யில்லா நீதி வழங்கி,
வறிதிங் குறைதல் மாண்போ? பிறபுலம்
செல்லா தமையேன்: சேரெப் பொழுதினும்
அன்பர் தம்மொடும். அவரிலா நிலையிலும்,
கரையி னகத்தும், திரையெறிந் தார்க்குங்
குரைகடற் புறத்தும், பெரிசூபெரி தாகிய
இன்பந் துய்த்தேன். துன்பத் துழன்றேன்:
விழைவுறு மனனோ டலைவுறு நாளில்
அளப்பில கண்டேன்; அறிந்தன பலவே;
எத்தனை நகரம், எத்தனை மக்கள்
எத்தனை ஒழுக்கம், எத்தனை அவைக்களம்,
எத்தனை அரசியல், எவ்வெவ் விடத்தும்
பெரும்பெயர் நிறுவி அரும்புகழ் படைத்தேன்;
வளமலி தூரோய வளிவீசு புலத்தில்,
அடற்போர் மதுவுண் டகங்களி கூர்ந்தேன்.
கண்டன அனைத்தும் என்னகங் கலந்தன;
வாழ்க்கை வட்டத் தெல்லையி னிகந்த
வேற்றுப் புலங்கள் மிகப்பல உள; அவை
செல்வுழிச் செல்வுழிச் சேணிடை அகல்வன;
உறைப்படு வானிற் கறைப்படல் தரியேன்,
வாளா உயிர்த்தல் வாழ்க்கை யாமோ:
அறிவு நிறைதலும் அருஞ்செயல் புரிதலும்
ஓரிரு பிறவியில் ஒழியும் நீர்மையவோ?
வாழ்க்கை மேல்வாழ்க்கை வந்து குவியினும்
வேண்டா என்ன விளம்பலும் ஆமோ?
யாண்டுபல கழிந்தன, ஈண்டிப் பிறவியில்
எஞ்சிய நாளொரு சிலவே: ஆங்கவை
புதுப்பயன் விளைநா ளாகுக; விதிப்பட

மக்கள் யாத்த எல்லையின் இகந்து,
 குணகடற் குளிக்கும் வான்மீன் போல,
 அறிவு நிறைதற்கிவ் வலைகடல் கடக்க
 நரைமுதிர் உள்ளம் நாடிநின் றதுவே.
 இவனென் புதல்வன், என்செங் கோலும்
 தரணி காவலும் தாங்குதற் குரியோன்;
 முரணுறு மாக்களைச் சிறிதுசிறி தாக
 நலனுறத் திருத்தும் நாட்டம் உடையோன்;
 ஏதமில் மனத்தன்: இல்லுறை தேவரின்
 பாதம் பரவும் பான்மையன்: பண்பும்
 சால்பும் உடையோன்: தனக்கென விதித்த
 வினைபுரி கின்றான்: என்வினை பிறவே,
 ஆங்கது துறைமுகம்: பாங்கினிற் கப்பல்,
 வளிமுகந் தன்ன பாய்கள்: தெளிவில்
 இருள்குவிந் தனையது, திரைபொரு கருங்கடல்
 வம்மின் நண்பீர்! என்னுடன் உழன்றீர்,
 மழையினும் வெயிலினும் வண்மைசால் மனத்தீர்
 யானும் நீவிரும் யாண்டினில் முதிர்ந்தனம்:
 மூப்பினும் வினையுள: ஆக்கமும் உளவே:
 சாதல் எய்துமுன் மேதக வுடைய
 செயல்சில புரிகுவம்: தேவரை மலைந்த
 அடல்வலி யுடையோம், அருந்திற லேய்யாம்
 பகலொடு சுருங்கும் பாறையில் ஒளிக்கதிர்:
 மெல்லென எழுந்து விண்ணிடை மதியம்:
 பங்குரல் எழீஇயது பரவையும் வம்மின்
 நலனுறு புதுப்புவி நாடியாம் செல்குவம்:
 கப்பலைத் தள்ளுமின்: கவினுற அமர்மின்
 பாய்களை விரிமின்: பல்கதிர்ப் பரிதி
 படியும் குணகடற் படர்வோம், முடிவில்
 வான்மீன் குளிக்கும் வரைப்பினை அடைவோம்:
 துஞ்சினர் வதியும் தூயதீ வகத்தை
 எஞ்சல் இன்றியாம் எய்தலும் ஆகும்:
 அருந்திற லாளன் அகிலே சப்பெயர்க்
 காவலன் றன்னைக் காணலும் ஆகும்:
 இரிந்தன பலவெனின், இருப்பவும் பலவே:
 விண்ணும் மண்ணும் அதிர மலைந்த
 திண்மையிந் நாளிற் சேர்ந்தில தெளிநும்
 காலமும் விதியும் மேவலின் உடல்வலி
 குன்ற வியன்ற கொள்கையேம் எனினும்,
 சித்த வலிமை சிறிதும் குறைவில்,
 ஒத்த நீர்மைய உரனுடைய உள்ளம்:
 முயன்று தேடிப் பெறுகுவம் இடர்வரின்
 அயர்ந்து முதுகிடா ஆண்மையேம் யாமே:

றபர்ட் பிறௌணிங் என்னும் புலவரும் தெனிசனைப் போன்று சீரிய ஒழுக்கம் வாய்ந்தவர்: ஆன்றமைந் தடங்கிய கொள்கையர். இவரியற்றிய ஆழியும் பனுவலும் என்னும் பெருங்காப்பியம் உயர்ந்த கருத்து உடையது. இவர் மனைவியாரும் கவிபுனையும் ஆற்றலுடையார். பிறௌணிங் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தினை நன்கு தெரிந்து நயம்பட உரைத்துள்ளார். ஒரு சில அடிகளின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

என்ணோடு:

யாண்டுபல வாக நீவிரும் வாழுமின்:
காண்டகு செம்மை ஈண்டுதற் குரிய:
நாள்பல வாக நலம்பல பெறுகுவீர்:

வாணாள்,

பின்னவைக் காக முன்னவை இயைந்தன:
அனைத்தும் ஒருபிழம்பு அதனுள் இளமை
ஒருபாற் பயனை உணர்த்துமற் றொருபால்
அமைதியுங் காண்மின்: அச்சம் அகற்றுமின்;
நாதனை நம்புமின்! எனஅவன் நவின்ற
போதம் உள, நம் வாணாள் அனைத்தும்
அவன்திருக் கரத்தில் அமைந்தன கண்டீர்.

இவர்பின் தோன்றிய புலவரும் பலரளர். ஐர்ஜ் பேர்னட்டஷா என்னும் நாடக ஆசிரியர் என்பது ஆண்டு நிறைந்தவ ராயினும் இன்றும் சுவை மிகுந்த புது நாடகங்கள் ஆக்கித் தருகின்றார். இவர் ஐர்லாந்து தேசத்தவர். அமெரிக்க நாட்டி லுதித்த ஆங்கிலப் புலவரும் பலர். நமது பாரத தேசத்திலே தோன்றியவருள்ளும் சரோஜினிதேவி முதலியோர் ஆங்கிலமொழியிலே அழகிய பனுவல்கள் செய்திருக்கின்றனர்.

ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப, ஆரியமும் தமிழும் வல்ல பண்டிதமணியாருக்கு ஆங்கிலமொழிக் கவிநயத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் கருதி எழுந்த பாட்டிடையிட்ட இவ்வுரைத்தொடர் நிலையானது வடபால் இமயத்துச் சம்பாவதி நகருக்கடுத்த மாயா வதித் தவப்பள்ளியிலே,

விஷு ஸ்ரீ வைகாசிமீ உரு உ நிறைவேறியது.

இசைக்கிரமம்

அலகு, மாத்திரை எனப் பழந்தமிழிசைநூல் குறித்ததனை இக் காலத்தார் சுருதி என்பர். மெலிவுத்தானம், சமன்தானம், வலிவுத் தானம் என்பன மந்தரஸ்தாயி, மத்திமஸ்தாயி, தாரஸ்தாயி என இக்காலத்தில் வழங்கப்படுவ. இசைநரம்பு என்பது தமிழ் வழக்கு; ஸ்வரம் என்பது வடமொழி வழக்கு.

ஒவ்வொரு தானத்திலும் ஏழு இசைநரம்புகள் உள. இளிக்கிர மத்திலே (ஷட்ஜக்கிராமத்திலே) குரல் (ம), துத்தம் (ப), இளி(ந) நன்னான்கு அலகு பெறுவ. கைக்கிளை (க) விளரி (ரி) மும்முன்று அலகுபெறுவ. தாரம் (ச), உழை (நி) இவ்விரண்டு அலகுபெறுவ. ஏழு இசைநரம்பிற்கும் மொத்த அலகு இருபத்திரண்டு.

பழந்தமிழிசைமரபிலே முதலிற்றோன்றியது தாரக்கிரமம் (காந் தாரக்கிராமம்). இக்கிரமத்திலே தாரமும் உழையும் ஒவ்வொரு அலகு பெறுவ. எஞ்சிநின்ற ஐந்தும் தனித்தனி நான்கு அலகு பெறுவ. மொத்த அலகு இருபத்திரண்டு. இதனின்று மேற்குறித்த இளிக் கிரமம் (ஷட்ஜக்கிராமம்) தோன்றிய முறையினைக் கணிதவாயிலாக ஆராயப்புகுவாம்.

தாரத்து உழை பிறக்கும்; உழையுட் குரல் பிறக்கும்: குரலுள் இளி பிறக்கும்; இளியுள் துத்தம் பிறக்கும்; துத்தத்துள் விளரி பிறக் கும்: விளரியுட் கைக்கிளை பிறக்கும் எனப் பிறப்புமுறை கூறப்பட் டது. இக்கால வழக்குப் பெயர்களாற் கூறின் காந்தாரத்து நிஷாதம் பிறக்கும்; நிஷாதத்து மத்திமம் பிறக்கும்; மத்திமத்து ஷட்ஜம் பிறக் கும்; ஷட்ஜத்துப் பஞ்சமம் பிறக்கும்; பஞ்சமத்து ரிஷபம் பிறக்கும்; ரிஷபத்துத் தைவதம் பிறக்கும்: என அறிகின்றாம். ஸ்வரங்களுக் குரிய குறியீட்டெழுத்துக்களினாலே காட்டுமிடத்து

க > நி > ம > ச > ப > ரி > த

எனவாகும். ஐந்தாம் நரம்பினைக் கிளைநரம்பு என்பது பழந்தமிழ் வழக்கு: பஞ்சமம் என்பது இக்காலத்து வழக்கு.

காந்தாரத்திற்குப் பஞ்சமம் நிஷாதம்
 நிஷாதத்திற்குப் பஞ்சமம் மத்திமம்
 மத்திமத்திற்குப் பஞ்சமம் ஷட்ஜம்
 ஷட்ஜத்திற்குப் பஞ்சமம் பஞ்சமம்

செந்தமிழ், தொகுதி 38, பகுதி 9, பக்கம் 401-410, தொகுதி 39, பகுதி 2, பக்கம் 57-68 குதி 11, பக்கம் 509-521 தொகுதி 40, பகுதி 2 பக்கம் 33-48 விஷப் வருடம் ஆடி மாதம் முதல் சித்திரைமாதம் ஸ்ரீ மாகழி மாதம் (July - August 1941 - December 1942, January 1943)

பஞ்சமத்திற்குப் பஞ்சமம் ரிஷபம்
ரிஷபத்துக்குப் பஞ்சமம் தைவதம்

ஆதலினாலே பழந்தமிழர்கள் ஏழிசைகளையும் கிளைமரமாக (ஒன்றினுக்கொன்று பஞ்சமமாக)ப் பிறப்பித்தார்களென அறிகின்றாம் நின்றநரம்பிற்குப் பதினமூன்றாம் அலகிலே (சுருதியிலே) கிளைநரம்பு ஒலிக்கும்.

கிளைக்குக்கிளை இருபத்தாறாம் அலகிலே ஒலிக்கும், அலகுத் தொகை இருபத்திரண்டின் மேற்படுமிடத்து இருபத்திரண்டைக் கழித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். மேலே இருபத்தாறில் இருபத்திரண்டைக் கழித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். மேலே இருபத்தாறில் இருபத்திரண்டைக் கழிக்கக் கிடைப்பது நான்கு. ஆதலினாலே கிளைக்குக் கிளை நான்காம் அலகிலே ஒலிக்குமெனக் கண்டாம். கிளைக்குக்கிளை (அஃதாவது கிளைமுக்கோடு) நான்கினொடு பதினமூன்று சேர்க்க வரும் பதினேழாம் அலகிலே ஒலிக்கும். கிளை நாற்கோடு பதினேழுடன் பதினமூன்றினைச் சேர்த்து இருபத்திரண்டைக் கழிக்க வரும் எட்டாம் அலகிலே ஒலிக்கும். கிளை ஐங்கோடு எட்டுடன் பதினமூன்றினைச் சேர்க்கவரும் இருபத்தோராம் அலகிலே ஒலிக்கும். கிளை அறுகோடு இருபத்திரண்டைக் கழிக்கவரும் பன்னீரண்டாம் அலகிலே ஒலிக்கும்.

இவ்வாறுபெற்ற முடிபுகளைப் பிறப்புமுறையாக வைக்கக் கிடைப்பது.

க >	நி >	ம >	ச >	ப >	ரி >	த
0	13	4	17	8	21	12

ஒரு தானத்திற்கு 22 அலகு ஆதலின் மெலிவுத்தானத்திலே 'க' நின்ற இடம் '0' ஆயின் சமன்தானத்திலே 'க' நின்ற இடம் '22' ஆகும்.

'க' முதல் 'க' ஈறாகிய எட்டுநரம்புகளையும் நிரலாகவைத்து அவை நின்ற இடங்களையுங் குறிக்கக் கிடைப்பது.

க	ம	ப	த	நி	ச	ரி	க
0	4	8	12	13	17	21	22

நரம்புநின்ற எண்ணிலிருந்து அதற்கு முன்னுள்ள எண்ணைக் கழிக்கக் கிடைப்பது நரம்பின் அலகு.

ம (குரல்)	4 — 0 = 4
ப (துத்தம்)	8 — 4 = 4
த (கைக்கிளை)	12 — 8 = 4
நி (உழை)	13 — 12 = 1
ச (இளி)	17 — 13 = 4
ரி (விளி)	21 — 17 = 4
க (தாரம்)	22 — 21 = 1

அங்ஙனமாதலின் பழந்தமிழ்த்தாரக்கிரமத்திலே தாரமும் உழையும் ஒவ்வோர் அலகுபெற எஞ்சிநின்ற ஐந்தும் தனித்தனி நான்கு அலகு பெறுவனவெனக் கண்டாம்.

நின்ற நரம்பினுள்ளே கிளைநரம்பு பிறக்குமென்பதைச் செவிகருவியாகவும் நரம்பின் நீளத்தைக்குறிக்கும் எண்கருவியாகவும் ஆராயலாம்.

சிலப்பதிகாரம் கானல்வரியிலே பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு எனக் கூறிய எட்டனுள்ளே ஆராய்தலுக்கு அரும்பதவுரையாகிரியர் கூறிய இலக்கணம் வருமாறு:-

‘ஆராய்த லென்பதமைவரக் கிளப்பிற்
குரன்முத லாக இணைவழி கேட்டும்
இணை யிலாவழிப் பயனொடு கேட்டும்
தாரமும் உழையும் தம்மிற் கேட்டும்
குரலும் விளரியும் தம்மிற் கேட்டும்
துத்தமும் விளரியும் துன்னறக் கேட்டும்
விளரி கைக்கிளை விதியுளிக் கேட்டும்
தளரா தாகிய தன்மைத் தாகும்’

இடத்தால் இணைவு, ஓசையால் இணைவு எனும் இரண்டு பொருளிலும் பழைய இசைநூலாசிரியர்கள் ‘இணை’ யென்னும் சொல்லினை வழங்கினார்கள்.

க ம ப த நி ச ரி க என்னும் எட்டு நரம்புகளிலும் ‘ம’ என்னும் இரண்டாம்நரம்பும், ‘ரி’ என்னும் ஏழாம்நரம்பும் நின்ற நரம்பாகிய ‘க’ வுக்கு இடத்தால் இணைந்து நின்றன. ஐந்தாம் நரம்பாகிய ‘நி’ நின்ற நரம்பிற்குக் கிளைநரம்பாகவும், நான்காம் நரம்பாகிய ‘த’ நின்ற நரம்பிற்கு நட்புநரம்பாகவும் ஓசையால் இணைந்து நின்றன. இவை இவையொழிந்த மூன்றாம் ஆறாம் நரம்புகள் இணையா நரம்பாய்ப்பகைநரம்பாயின. இங்ஙனம் ஆராயுமிடத்து ஓசைநோக்கி, இணையும் நரம்பு, இணையாநரம்பு என இருபடியாக்கி, அவை தம்முள் இணையும் நரம்பினை இணை, கிளை, நட்பு என மூன்றாக்கினாரென அறிதல் வேண்டும்.

மேற்காட்டிய ஆராய்தல் இலக்கணச்சூத்திரத்திலே ‘குரல் முதலாக இணைவழிகேட்டும்’ என்னுமிடத்து இணையென்றது ஓசையிணைவனவாகிய இணை, கிளை, நட்பு என்னும் மூன்றினையுமாம். இவை தம்முள்ளே இணைநரம்பு இணைவு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவவாதலின், தாரமும் உழையும், குரலும் இளியும் துத்தமும், விளரியும், விளரியும் கைக்கிளையும் என நான்குபடி ஆராய்க் என்

றார். மேலே பிறப்புமுறை ஆராய்ச்சியிலிருந்து உழையும் குரலும் என ஒருபடியும், இளியும் துத்தமும் என ஒருபடியும் உளவென அறிகின்றாம். இக்காலத்தார். இளியும் துத்தமும் 'ச-ப' இணைந்து நிற்பதனைச் செவிகருவியாகக்கேட்டு உணர்வர். இவ்விணைவிலே பிறக்கும் இனிய ஓசையே 'ப-ரி' 'ரி-த' 'க-நி' 'நி-ம' 'ம-ச' என்னும் ஐந்தினும் கேட்கப்படும். 'த-க' இணையாமைக்குக் காரணமும், இணையிலாவழிப் பயனொடுகேட்கும் மரபினையும் பாலைத்திரிபு உரைக்கும்வழிக் காட்டுவாம்.

பாணன் யாழ்நரம்பிற்கு இசைகூட்டுமிடத்து முதல்நரம்பாகிய தாரத்தைச் செவிகருவியாக அமைத்துக் கொள்ளுவான். 'தாரமும் உழையுந் தம்மிற்கேட்டு' உழைநரம்பினை இசைகூட்டுவான். உழையும் குரலும் ஒருங்குகேட்டுக் குரல்நரம்பினை இசைகூட்டுவான் 'குரல்வாய் இளிவாய்க்கேட்டு'க் குரல்நரம்பிற்கு இசைகூட்டுவான். இளியையுந் துத்தத்தையும் ஒருங்கிசைத்துத் துத்தநரம்பிற்கு இசைகூட்டுவான். 'துத்தமும் விளரியுந் துன்னறக்கேட்டு' விளரி நரம்பிற்கு இசைகூட்டுவான். 'விளரி கைக்கிளை விதியுளிக்கேட்டுக்' கைக்கிளை நரம்பிற்கு இசைகூட்டுவான். இக்காலத்துக் குறியீட்டெழுத்துக்களாற் சொல்லுமிடத்து 'ச - ப' முறையாகக் 'ச - நி' 'நி - ம' 'ம - ச' 'ச - ப' 'ப - ரி' 'ரி - த' என நரம்புகளைத் தெறித்து ஏழுநரம்பிற்கும் இசைகூட்டுவான். எண்முறையாக நரம்புநீளங்களை அறிவது விரிந்த பொருளாதலின் அதனைப் பின்னொரு பொருளுரையிலே தனியாக ஆராய்வாம்.

இவ்வாறு பழைய பாணன் முதலிலே பெற்ற ஏழுஸ்வரங்களும் இக்காலத்தார் வழங்கும் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்களிலே எந்த ஸ்வரஸ்தானங்களிலே நின்றனவென்பதை இனி ஆராய்தல்வேண்டும் இப்பொருள், விரிவாகப் 'பாலைத்திரிபு' என்னும் தலைப்பெயர்க்கீழ் ஆராயப்படும். இங்குச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவாம்.

சிலப்பதிகாரம் வேணிற்காதை ஈரு - ஆம் அடி 'குரல்வாய் இளிவாய்க் கேட்டனள்' என்பதற்கு அடியார்க்குநல்வார் உரைகூறுமிடத்து 'அந்தரம் ஐந்தும் நீக்கி உறழ்ந்து கண்டுகொள்க' என்றாதலின், ஏழு இசைநரம்புகளின் வேறாக ஐந்து அந்தரக்கோல்கள் உளவெனப் பெற்றாம் ஏழும் ஐந்தும் பன்னிரண்டு. இவையே ஆய்ச்சியர்குரவை' யினுள்ளே பன்னிரண்டு இராசிவீடுகளாகக் காட்டப்பட்டன. இவை நேரிசைமண்டிலம் எனவும் குறிக்கப்பட்டன.

துலைநிலைக் குரலும் தனுநிலைத் துத்தமும்
நிலைபெறு கும்பத்து நேர்கைக் கிளையும்
மீனத் துழையும் விடைநிலத் திளியும்
மானக் கடகத்து மண்ணிய விளரியும்
அரியுடைத் தாரமும் அணைவுறக் கொளலே'

‘இளியிடபங் கற்கடக மாம்விளி சிங்கம்
தளராத தாரமதுவாம் - தளராக்
குரல்கோற் றனுத்துத்தம் சும்பங் கிளையாம்
வரலா லுழைமீன மாம்’

‘குரறுலை விற்றுத்தம் கைக்கிளையே சும்பம்
பரிய ஷுழைமீனம் பாவாய் - அரிதாரம்
கொல்லே றிளிவிளி கற்கடகங் கோப்பமைந்த
தொல்லே ழிசைநரம்பிற் காம்’

என்னும் உரைச்சூத்திரங்களிற் கூறியவாறு ஏழு நரம்புகளையு
யும் நிறுத்தி அவைநின்ற அலகு எண்களையும் குறிப்பாம்

இராசி	நரம்பு	அலகெண்
மேடம்		
இடபம்	இளி - ச	17
மிதுனம்		
கற்கடகம்	விளி - ரி	21
சிங்கம்	தாரம் - க	22
கன்னி		
துலாம்	குரல் - ம	4
விருச்சிகம்		
தனு	துத்தம் - ப	8
மகரம்		
சும்பம்	கைக்கிளை - த	12
மீனம்	உழை - நி	13

மேடம், மிதுனம், கன்னி, விருச்சிகம், மகரம், என்னும் ஐந்து வீடுமே ஐந்து அந்தரக்கோல்களின் இடமாகும். இவ்வந்தரக்கோல்கள் நட்புமரபாக அமைந்து நிற்பன.

நின்ற நரம்பிற்கு ஒன்பதாம் அலகிலே நட்புநரம்பு ஒலிக்கும். நட்புக்கு நட்பு பதினெட்டாம் அலகில் நின்றது. நட்புக்கு நட்புக்கு நட்பு (நட்பு முக்கோடு) பதினெட்டினோடு ஒன்பது சேர்த்து இருபத்திரண்டினைக் கழிக்கப்பெற்ற ஐந்தாம் அலகிலே நின்றது. நட்பு நாற்கோடு ஐந்தினோடு ஒன்பது சேர்க்கவரும் பதினான்காம் அலகிலே ஒலிக்கும். நட்பு ஐங்கோடு பதினான்கினோடு ஒன்பது சேர்த்து இருபத்திரண்டினைக் கழிக்கவரும் முதலாம் அலகிலே ஒலிக்கும். ஆகவே, அந்தரக்கோல்கள் ஐந்து நிற்கும் அலகெண்கள் 9, 18, 5, 14, 1 ஆம். இவற்றை மேற்கண்ட நரம்புநிலை அலகெண்களிடையே தீரலுறவைக்குமிடத்துப் பெறப்படுவன. கன்னி 1, விருச்சிகம், 5, மகரம், 9, மேடம் 14, மிதுனம் 18 ஆகும். பன்னிரண்டு இராசி வீடுகளையும் நிரையாகவைத்து மேலேபெற்ற பன்னிரண்டு அலகெண்களையும் எழுதிக்கொள்க.

மே	இ	மி	கற்	சி	கன்	து	வி	த	ம	கு	மீ
14	17	18	21	22	1	4	5	8	9	12	13

ஓர் இராசிவீட்டின் அலகு அளவினைக் காண்பதற்கு அதன் கீழுள்ள எண்ணிலிருந்து முன்னுள்ள எண்ணினைக் கழித்துக்காண்க. இங்ஙனம் கழித்துக்கண்ட எண்களை இராசிகளின்கீழ் எழுதி ஏழு நரம்புகளையும் அவைதமக்குரிய வீடுகளில் நிறுத்துக.

மே	இ	மி	கற்	சி	கன்	து	வி	த	ம	கு	மீ
1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	3	1
	இளி		விளி	தாரம்		குரல்		துத்தம்		கைக்கிளை	உழை

இளிநரம்பு மேடம் இடபம் இரண்டினுக்குமுரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. விளி மிதுன கற்கடகங்களுக்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. தாரம் சிங்கத்திற்குரிய ஓரலகு பெறுகின்றது. குரல் கன்னி துலாதிற்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. துத்தம் விருச்சிக தனுஷினுக்குரிய

4 அலகு பெறுகின்றது. கைக்கிளை மகர கும்பத்திற்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. உழை மீனத்திற்குரிய ஓரலகு பெறுகின்றது. இது தாரக்கிரமம்.

வீளரி கைக்கிளை இடம் வேறு படாது நிற்க, ஏனைய ஐந்தும் ஒரு வீடு தள்ளிநிற்பது இளிக்கிரமம். இதுவே ஷட்ஜக்கிராமம். இக் காலத்துக் குறியீட்டெழுத்துக்களாற் காட்டுவாம்.

மே	இ	மி	கற்	சி	கன்	து	வி	த	ம	கு	மீ
1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	3	1
நி		ச	ரி		க		ம		ப	த	

ஷட்ஜம் இடப மிதுனங்களுக்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. ரிஷபம் கற்கடகத்திற்குரிய 3 அலகு பெறுகின்றது. காந்தாரம் சிங்கம் கன்னிக்குரிய 2 அலகு பெறுகின்றது. மத்திமம் துலாம் விருச்சிகங்களுக்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. பஞ்சமம் தனுமகரங்களுக்குரிய 4 அலகு பெறுகின்றது. தைவதம் கும்பத்திற்குரிய 3 அலகு பெறுகின்றது. நிஷாதம் மீன மேடங்களுக்குரிய 2 அலகு பெறுகின்றது. இவையனைத்தும் சுத்தஸ்வரங்கள். வெற்றிடங்கள் ஐந்தில் நிற்பன: சிங்கத்தில் சதுஸ்ருதிரிஷபம், துலாத்தில் அந்தர காந்தாரம், தனுவில் பிரதிமத்திமம், மீனத்தில் சதுஸ்ருதி தைவதம், இடபத்தில் காகலிநிஷாதம். ஷட்ஜத்தை மேசுவாக (தொடங்கு மிடமாக) வைத்துப் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்களுக்குமுரிய சுருதிநிலையங்களை (அலகுநின்றவிடங்களை)க் கணக்கிடுவாம். ஸ்வரஸ்தானத்துச் சுருதித்தொகையோடு முன்னுள்ள சுருதி தொகைகளைக் கூட்டி யெழுதுக.

மே	இ	மி	கற்	சி	கன்	து	வி	த	ம	கு	மீ
1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	3	1
சதுஸ்ருதி - தை	காகலி - நி	ஷட்ஜம்	சுத்த - ரி	சதுஸ்ருதி - ரி	சாதாரண - கா	அந்தர - கா	சுத்த - ம	பிரதி - ம	பஞ்சமம்	சுத்த - தை	சதுஸ்ருதி - தை
18	21	22	3	4	5	8	9	12	13	16	17

பழைய இசைமரபுமுடிபுகளோடு இக்காலத்து இசைமரபினை ஒப்பவைத்து நோக்குதற்குச் சுருதியெண்களைக் கருவியாகக் கொள்ளலாம். ஷட்ஜத்தைத் தொடங்குமிடமாகக்கொண்ட இருபத்திரண்டு சுருதிஸ்தானங்களிலே 3-ஆம் சுருதிஸ்தானம் சுத்தரிஷபம், 4 சதுஸ்ருதிரிஷபம், 5 சாதாரணகாந்தாரம், 8 அந்தர காந்தாரம், 9 சுத்தமத்திமம், 12 பிரதிமத்திமம், 13 பஞ்சமம், 16 சுத்ததைவதம், 17 சதுஸ்ருதிதைவதம், 18 கைசிகிநிஷாதம் 21 காகலிநிஷாதம், 22 ஷட்ஜம் என அறிக. சுருதி எண்களைக்கொண்டு கணக்கிடும்போது இராசிவீட்டைக் கருதவேண்டியதில்லை.

பாணன் சாந்தாரத்திலே தொடங்கி ஒன்றினுக்கொன்று பஞ்சமமாக முதலிலே பிறப்பித்துக்கொண்ட ஏழிசைநரம்புகளும் 4 - 8 - 12 - 13 - 17 - 21 - 22 - ஆம் சுருதிஸ்தானங்களிலே நின்றன என முன்னர்க்காட்டினாம். ஷட்ஜக்கிராமத்திலே இவை சதுஸ்ருதிரிஷபம் அந்தரகாந்தாரம், பிரதிமத்திமம், பஞ்சமம், சதுஸ்ருதிதைவதம் காகலிநிஷாதம், ஷட்ஜம் என நின்றனவென்பது மேலே கணித்துக் காட்டிய சுருதியெண்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. வேங்கடமகி வகுத்த மேளகர்த்தாராகங்களிலே இது 65-ஆம் மேளமாகிய மேசகல்யாணி ஆகும். பாணனதுயாழிலே மேசகல்யாணி முதற்பிறந்ததாயினும், பண்டையோர் இதனைப்பெரும்பண்வரிசையில் வைக்கவில்லை; ஏழ்பெரும்பாலையினுள் ஒன்றாக்கினர்.

மத்திமக்கிராமத்தினை இனி ஆராய்வாம். விளரி (ரி), கைக்கிளை (க) இடம்வேறுபடாதுநிற்க, ஏனைய ஐந்தும் ஒரு வீடு தள்ளி நிற்பதுமத்திமக்கிராமமாம். பழையபடி இராசி வீடுகளிலே இவற்றை நிறுத்தக்கிடைப்பது.

மே	இ	மி	கற்	சி	கன்	து	வி	த	ம	கு	மீ
1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	3	1
நி		ச	ரி		க		ம	ப		த	

இந்தக்கிராமத்திலே ம - ப - த - நி - ச - ரி - க - என்னும் ஏழும் 4 - 3 - 4 - 2 - 4 - 3 - 2 என அலகுபெற்றுநின்றன என்பது மேற்காட்டிய இராசி நிலைகளினின்று தெரியக்கிடக்கின்றது.

மூன்று கிரமங்களுக்கும் முன்னோர் எவ்வேழுபாலை வகுத்தனர். பாலையினை வடநூலார் மூர்ச்சனை யென்பர். மூன்றுகிரமத்திலும் தோன்றும் இருபத்தொருமூர்ச்சனைகளும் பழந்தமிழிசைமரபிற்குரிய பன்னிருபாலையினுள் அடங்குவ. பன்னிருபாலையும் இருபத்திரண்டு அலகுநிலை (சுருதி)களிலே ஏற்பனவற்றை மரபுதவறாது நிறுத்தலினாலே இயைந்து நிற்பன.

அலகு நிலைகள், கிளையலகு நிலைகள் நட்பலகு நிலைகள் என இரு திறப்படுவ. 13 அலகுகளின் பெருக்கமாகக் கிளையலகு நிலைகளும், 9 அலகுகளின் பெருக்கமாக நட்பலகு நிலைகளும் தோற்றுவ வென முன்னர்க் காட்டினாம். பெருக்கத்திற் பெற்ற எண் 22-ன் மேற்படுத்துமிடத்து 22ஐக் கழிக்கவேண்டுமெனவும் முன்னர்க் கூறினாம். கிளையிருகோடு 26 ஆதலின் அது 4க்குச் சமம். பிறவும் இப்படியே. கிளையினும் நட்பினும் பதினொருகோடுவரையும் உறழ்ந்து பெற்ற எண்களைக் கீழே தருகின்றாம்.

	நட்பு	கிளை
தொடக்கம்	22,0	0,22
ஒரு கோடு	9	13
இரு ,,	18	4
மூக் ,,	5	17
நாற் ,,	14	8
ஐங் ,,	1	21
அறு ,,	10	12
எழு ,,	19	3
எண் ,,	6	16
ஒன்பதின் ,,	15	7
பதின் ,,	2	20
பதினொராங் ,,	11	11

ஒவ்வொருகோட்டினும் நட்பெண்ணும் கிளையெண்ணும் சேர்ந்து 22 என்னுந் தொகையவாதல் காண்க. தொடங்குமிடமாகிய வெற்றிலக்கம் '0' நட்புக்கும் கிளைக்கும் பொது. பதினொராங்கோடாகிய '11' இருவேறு மதிப்புப்பெறும் என்பதைப் பின்னர்க் காட்டுவாம். ஆயினும் எண்ணளவில் அதுவும் பொதுவாய் நின்றது. இவற்றி டையே நட்புப் பத்தும் கிளை பத்தும் உள்ளன. ஆகவே அலகுநிலை (சுருதி) இருபத்திரண்டாயின.

கிளையலகு நிலையெண்களையெடுத்து நிரல்பட வைக்கக் கிடைப்பது,

0 3 4 7 8 11 12 13 16 17 20 21 ஆகும். இது 'கன்னி'ப்பாலையாதலைப் பின்னர்க் காட்டுதும்.

நட்பலகு நிலையெண்களையெடுத்து நிரல்பட வைக்கக் கிடைப்பது,

0 1 2 5 6 9 10 11 14 15 18 19 ஆகும். இது 'கும்ப'ப்பாலையாதலைப் பின்னர்க் காட்டுதும்.

மீ 1	மே 1	இ 3	மி 1
கு 3			கற் 3
ம 1			சி 1
த 3	வி 1	து 3	கன் 1

இராசிவீடு பன்னிரண்டினும் ஏழுநரம்பும் ஐந்து அந்தரக்கோலும் நிற்கும் அலகு நிலைகளைக் கணித வாயிலாகக் கண்டதன்பயனாக யாழ்ப்பெற்ற அலகெண்கள் மேலே தரப்பட்டன. இடபம், கற்கடகம், துலாம், தனு, சும்பம்-மும்முன்றலகு பெறுவ. ஏனைய ஒவ்வோரலகு பெறுவ.

யாழிலே நரம்புகளைத் தாரம் முதல், உழை முதல், குரல்முதல், அன்றேல் இளிமுதற் கட்டுவது மரபு, சகோடயாழிலே ஈரேழ் நரம்புகளையும் ஈரைந்து அந்தரக்கோல்களையும் மேற்குறித்த நான்கினுள் ஒன்று முதலாகக் கட்டியபின் முதற்றானத்து ஒருநரம்பிலே தொடங்கி இரண்டாந்தானத்தில் அதே நரம்பு வரையும் இசைக்க ஒரு பாலை பிறக்கும். ஆகவே ஏழு நரம்பினும் ஏழுபாலையும் ஐந்து அந்தரத்தில் ஐந்து பாலையுமாக மொத்தம் பன்னிரண்டு பாலை பிறக்கும். நரம்புகள் எது முதலாகக் கட்டப்பட்டிருப்பினும், அனைத்தும் இசைக்கப்படுதலின், தோன்றும் பாலையுள் பன்னிரண்டேயாம். தொடங்கும் நரம்பு நின்ற இராசிவீடுகளின் பெயர்களை அவ்வப்பாலைக்குரிய பெயராகக் கொள்ளலாம்.

யாழிலே நரம்புகள் தாரம் முதல் விளரியீறாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவென வைத்துக்கொள்வோம். முதலில் நின்ற தார நரம்பு முதல் இரண்டாந்தானத்துத் தாரநரம்பு முதல் இரண்டாந்தானத்துத் தாரநரம்பீறாக இசைக்கப்பெறுவது சிங்கப்பாலையாகும். இதன் அலகுநிலையெண்களைக் கணித்தறிவாம். சிங்கத்திலே தொடங்கிச் சிங்கத்திலே முடிப்போமாதலின் வல முறையிலே சிங்கத்தில் வெற்றிலக்கத்தை நிறுத்திக்கன்னி துலாம் விருச்சிகம் என்று இத்தொடக்கத்த வீடுகளில் நின்ற எண்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூட்டிச்சென்று சிங்கத்தில் முடிக்க மொத்தம் 22 ஆகும். சிங்கப்பாலையின் அலகெண்களையும், அவற்றைத் தொடர்ந்து கூட்டுதலினாலே பிறக்கும் அலகு நிலையெண்களையும் இப்பாலையிலே தாரக்கிரமத்தில் நரம்புகள் நிற்கும் இடங்களையும் அட்டவணைப்படுத்தித் தருவாம்.

சிங்கம்	1	3	1	3	1	3	1	1	3	1	3	1
	1	4	5	8	9	12	13	14	17	18	21	2
		கு		து		கை	உ		இ		வி	த

சிங்கம் தொடங்குமிடம். அதனையடுத்து நிற்பது கன்னி வீடு. இதன் அலகெண் 1, அலகுநிலையெண் 1, அந்தரம் நிற்குமிடமாலின் வெறுமையாய்விடப்பட்டது. அடுத்தவீடு துலாம். இதன் அலகெண் 3, அலகுநிலையெண் $1+3=4$, தாரக்கிரமத்திலே துலாத்தில் நிற்கும் நரம்பு குரல். அடுத்தவீடு விருச்சிகம். இதன் அலகெண் 1, அலகுநிலையெண் $4+1=5$. இதுவும் அந்தரம் நிற்குமிடம். அடுத்தவீடு தனு. இதன் அலகுநிலையெண் $5+3=8$, நிற்கும் நரம்பு துத்தம். பிறவும் இப்படியேயென அதிக. இனிக் 'கன்னி'ப்பாலையிணையெடுத்துக்கொள்வோம்.

கன்னி	3	1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	1
	3	4	7	8	11	12	13	16	17	20	21	2
	கு	...	து		கை	உ		இ	...	வி	தா	..

கன்னி தொடங்குமிடம். அதனையடுத்து நிற்பது துலாம். இதன் அலகெண் 3, அலகுநிலையெண் 3, நிற்கும் நரம்பு குரல் பிறவும் இப்படியே. இனிக் 'கும்ப'ப்பாலையிணை எடுத்துக்கொள்வோம்.

கும்பம்	1	1	3	1	3	1	1	3	1	3	1	3
	1	2	5	6	9	10	11	14	15	18	19	2
	உ		இ	...	வி	தா		கு		து		கை

'பிழையா மரபினீரேழ் கோவையை, உழைமுதற் கைக்கிளையிறு வாய்க்கட்டி' என வேனிற்காதையுட் கூறியாங்கு யாழ்நரம்புகளை நிறுத்துமிடத்து முதலிற் பிறப்பது இக் கும்பப்பாலையே. மீனத்தில் உழையும், இடபத்தில் இளியும், கற்கடகத்தில் விளரியும், சிங்கத்திற் றாரமும், துலாத்திற் குரலும், தனுவிற்றுத்தமும், கும்பத்திற் கைக் கிளையும் ஆன்றோர் கூறிய மரபின்வண்ணம் அமைந்து நின்றல் காண்க. அலகெண் அலகுநிலையெண்களும் முன் காட்டியபடியே பெறப்பட்டன.

இவ்வாறு கட்டப்பட்ட நரம்புகளுக்கு இசை கூட்டுதல் யாங்ஙன மெனிற் கூறுதும்.

‘தாரத்துட் டோன்று முழையுழை யுட்டோன்றும்
ஒருங்குரல் குரலினுட்டோன்றிச் - சேருமிளி
யுட்டோன்றுந் துத்தத்துட்டோன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு’

எனக் கிளையிற் பிறக்குமுறை கூறப்பட்டது. இதனை வடநூலார் ஷட்ஜ - பஞ்சம முறையென்பர். இதற்கு எதிர் நிரனிறையாக வருவது நட்பிற்பிறக்குமுறை. இதனை வடநூலார் ஷட்ஜ - மத்திம முறையென்பர். கிளைமுறையிலே 13 அலகைக் கூட்டிச் செல்வது. நட்பு முறையிலே மேற்றானத்துத் தொடக்கத்தில் நின்ற 22 ஆம் அலகினின்று தொடங்கி 13 அலகைக் கழித்துச் செல்வது, வேண்டிய விடத்து 22ஐக் கழித்தலும் கூட்டலும் செய்யலாமாதலின். 13 அலகைக் கழித்தலென்பது 9 அலகைக் கூட்டலாக முடியும். நட்பு முறையிலே (22) கைக்கிளையிலிருந்து (9) விளரியும், விளரியிலிருந்து (18) துத்தமும், துத்தத்திலிருந்து (5) இளியும், இளியிலிருந்து (14) குரலும், குரலிலிருந்து (1) உழையும், உழையிலிருந்து (10) காரமும் பிறப்பன. மேலும், இம்முறையே பிறப்பிக்குமிடத்து (10) தாரத்திலிருந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக 19-6-15-2-11 என்னும் ஐந்து அந்தரக்கோல்களும் பிறப்பன. ஆகவே கும்பப்பாலையில் நட்பு நிலையலகுகளைனத்தும் நின்றல் காண்க. ‘0’ அலகுநிலை மேற்றானத்தில் ‘22’ ஆதலின் இவ்விரண்டு ஒத்த பொருண்மைய.

கன்னிப்பாலையிலே 0 - 13 - 4 - 17 - 8 என அந்தரமைந்தும் கிளை முறையாகத்தோன்றியபின் (21) தாரத்திலிருந்து (12) உழை (3) குரல், (16) இளி, (7) துத்தம், (20) விளி, (11) கைக்கிளை கிளையிற் பிறப்பாக முறைப்படி தோன்றுவன.

கன்னிக்கு எட்டாம் வீடு மேடம். கன்னியிலிருந்து மேடம் எத்தனையாவது அலகிலே நின்றதென வினவின், தொடங்குமிடமாகிய கன்னியொழிந்த ஏழு வீடுகளிலும் நிற்கும் அலகெண்களைக் கூட்டித் தொகைசொல்வது. அவையாவன 3+1+3+1+3+1+1 மொத்தம் 13. மேடத்திற்கு எட்டாம் வீடு விருச்சிகம், அதற்கெட்டாம் வீடு மிதுனம், அதற்கெட்டாம் வீடு மகரம், அதற்கெட்டாம் வீடு சிங்கம், அதற்கெட்டாம் வீடு மீனம், அதற்கெட்டாம் வீடு துலாம், அதற்கெட்டாம் வீடு இடபம், அதற்கெட்டாம் வீடு தனு, அதற்கெட்டாம் வீடு கற்கடகம், அதற்கெட்டாம் வீடு கும்பம், இவை யாவும் பதின்மூன்றாம் பதின்மூன்றாம் அலகு நிலைகளிலே நிற்பதை அலகெண்களை மேற்குறித்தபடி கூட்டிக் கணக்கிடறிந்துகொள்க. கும்பத்திற்கு எட்டாமிடம் கன்னி; அங்ஙனமாயினும், கும்பத்திலிருந்து கன்னிக்கு அலகுநிலை 1+1+3+1+3+1+1=11 பதினொன்று மாத்திரமேயாம். இதனாற் பெறப்படுவதுயாது எனின், மேலே கிளையிற் பிறப்புமுறைகூறிய உழை சூத்திரத்தின்படி தாரத்து உழையும், உழையுட் குரலும், குரலுள் இளியும், இளியுட் துத்தமும்,

துத்தத்துள் விளரியும், விளரியுட் கைக்கிளையும் பிறப்பனவேயன்றி ஈற்றிலே தோன்றிய கைக்கிளையினின்றும் முதற்கண் தோன்றிய தாரம் பிறவாதென்பது அடுத்துநிற்கும் இருபாலைகளுள்ளே தாரமும் கைக்கிளையும் அணையாதுநிற்பன. இவற்றை அணையச்செய்யும் முறையே 'தாரத்தாக்கம்' (தாரத்து ஆக்கம்) என முன்னேராற் கூறப்பட்டது. அதனை உரிய இடத்திற் காட்டுதும்.

இனி யாம் ஆராய்ந்துகண்ட கிளையிற்பிறப்புத் தொடர்ச்சி யாகப் பன்னிருபாலைகளிலும் நரம்புகள் நிற்குமிடங்களை அட்டவணைப்படுத்தித் தருவாம். அந்தரம் நிற்குமிடங்கள் வெற்றிடங்களாகக் காட்டப்படுவ.

தாரக்கிரமத்தில் வட்டப்பாலை நரம்புநிலை

கன்னி	கு	து	கை	உ	இ	வி	தா
மேடம்	இ	...	வி	தா	கு	து	கை	உ
விருச்சிகம்	து	கை	உ	இ	வி	தா	கு
மிதுனம்	வி	தா	கு	து	கை	உ	இ
மகரம்	கை	உ	இ	வி	தா	கு	து
சிங்கம்	கு	...	து	கை	உ	இ	வி	தா
மீனம்	இ	...	வி	தா	கு	து	கை	உ
துலாம்	து	...	கை	உ	இ	வி	தா	...	கு
இடபம்	வி	தா	கு	து	கை	உ	இ
தனு	கை	உ	இ	வி	தா	கு	து
கடகம்	தா	கு	து	கை	உ	இ	வி
கும்பம்	உ	இ	வி	தா	கு	து	கை

தேசிய நாவல் பதிப்பு

அடுத்துவரும் இவ்விருபாலைகளிலே கைக்கிளையும் தாரமும் தோன்றாதுநிற்க ஏனைய நரம்புகள் மேனின்று கீழ்நோக்கக் கிளையாகவும் கீழ்நின்று மேல்நோக்க நட்பாகவும் அணைந்துநின்றல் காண்க 'இறுதியாதியாக வாங்கவை, பெறுமுறைவந்த பெற்றிநீங்காது' என அரங்கேற்றுகாதையினுள்ளே இளங்கோவடிகள் கூறியபடி சிங்க மீனம், துலாம், இடபம், தனு, கற்கடகம், கும்பம் என்னும் கலைகள்

தத்தம் இறுதியினின்ற தாரம்முதற் கைக்கிளையீறாகிய நரம்புகள் முறையே முதலிற் பெய்யப்பட்டுப் பாடப்படுவவாகலின் இவை முறையே மேற்செம்பாலை, அரும்பாலை, செம்பாலை, கோடிப்பாலை படுமலைப்பாலை, விளரிப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை என நின்றல் காண்க. கோடி, விளரி, மேற்செம்பாலை என்னும் மூன்றும் முறையே படுமலை, செவ்வழி, அரும்பாலை யென்பவற்றோடணைந்து நின்றல் காண்க. கன்னி, மேடம், விருச்சிகம், மிதுனம், மகரத்தில் நிற்கும் ஐந்தும் அந்தரமாதலின் ஏழ்பெரும் பாலையின் வேறாயின. இராசிப் பெயரினால் அனைத்தினையும குறியீடுசெய்வது எளிது.

இனி ஷட்ஜக்கிராமமாகிய இளிக்கிரமத்திலேயமைந்த பன்னிரு பாலையையும் ஆராய்ப்புகுவாம். ச - ரி - க - ம - ப - த - நி என்னும் ஏழும் முறையே மிதுனம் - கற்கடகம் - கன்னி - துலாம் - விருச்சிகம் - மகரம் கும்பம் என்னும் வீடுகளிலே நின்றனவென முன்னர்க் காட்டினாம். இவை தம்மை இம்முறையே பன்னிருபாலையினும் நிறுத்துவாம்.

இளிக்கிரமத்தில் வட்டப்பாலை

கன்னி	...	ம	ப	த	...	நி	ச	ரி	க
மேடம்		ச	ரி	க	..	ம	ப	த	.. நி
விருச்சிகம்	..	ப	த	நி	ச	ரி	...	க	ம
மிதுனம்	ரி	...	க	ம	..	ப	த	...	நி ச
மகரம்	த	நி	ச	ரி	க	..	ம	ப	...
சிங்கம்	க	ம	ப	த	...	நி	..	ச	ரி ..
மீனம்	நி	ச	ரி	..	க	...	ம	..	ப த ...
துலாம்	ம	...	ப	த	...	நி	...	ச	ரி .. க ..
இடபம்	ச	ரி	..	க	ம	..	ப	த	...
தனு	ப	த	..	நி	..	ச	ரி	..	க .. ம ...
கற்கடகம்		க	ம	...	ப	த	..	நி	.. ச ரி
கும்பம்		நி	ச	ரி	...	க	..	ம	...

பாலைகளிலே நரம்புகள் நிற்கும் இடங்களின் அலகுநிலையெண் களை நிச்சயிப்பதற்கு முதலிலே ஒவ்வொரு பாலையும் நிற்கும் வீட்டிலிருந்து எண்ணி அந்தர முட்படப் பன்னீகுநரம்புகளுக்குமுரிய அலகுநிலையெண்களை எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். அவை வருமாறு

கன்னி	3	4	7	8	11	12	13	16	17	20	21	22
மேடம்	3	4	7	8	9	12	13	16	17	20	21	22
விருச்சிகம்	3	4	7	8	9	12	13	16	17	18	21	22
மிதுனம்	3	4	5	8	9	12	13	16	17	18	21	22
மகரம்	3	4	5	8	9	12	13	14	17	18	21	22
சிங்கம்	1	4	5	8	9	12	13	14	17	18	21	22
மீனம்	1	4	5	8	9	10	13	14	17	18	21	22
துலாம்	1	4	5	8	9	10	13	14	17	18	19	22
இடபம்	1	4	5	6	9	10	13	14	17	18	19	22
தனு	1	4	5	6	9	10	13	14	15	18	19	22
கற்கடகம்	1	2	5	6	9	10	13	14	15	18	19	22
கும்பம்	1	2	5	6		10	11	14	15	18	19	22

கன்னிப்பாலையிலே கிளையலகுநிலைகளைனத்தும் நிற்பதையும் மேடம்முதற் கும்பமீறாகிய ஏனைய பதினொன்றினும் 9 - 18 - 5 - 14 1 - 10 - 19 - 6 - 15 - 2 - 11 என்னும் நட்பலகுநிலைகள் முறையே தோன்றி நிலைபெறுதலின் கும்பப்பாலையில் நட்பலகுநிலைகளைனத்தும் நிற்பதையும் நோக்குக.

இப்பன்னிரண்டினும் இளிக்கிரமத்துப் பன்னிருபாலை நரம்புகள் நின்ற அலகுநிலைகளைக் காண்பதற்கு அந்நரங்களை வெற்றிடமாக விட்டு ஏனைய எண்களை எழுதவேண்டும்

கன்னி	...	4	...	8	11	...	13	...	17	20	...	22
மேடம்	...	4	7		9	...	13		17	20	...	22
விருச்சிகம்	...	4	7	...	9		13	16	...	18	...	22
மிதுனம்	3	...	5	...	9	..	13	16	...	18	...	22
மகரம்	3	...	5		9	12		14	..	18		22
சிங்கம்	1	...	5		9	12		14	...	18	21	..
மீனம்	1	...	5	8	—	10		14		18	21	..
துலாம்	1		5	8	...	10	...	14	17	...	19	...
இடபம்	1	4	...	6	...	10		14	17	...	19	..
தனு	1	4	...	6	...	10	13		15	...	19	
கற்கடகம்		2	...	6	...	10	13		15	...	19	22
கும்பம்		2	...	6	9		11		15	...	19	22

இவை தம்முள் '22' ஆம் அலகுநிலையில் நரம்பு நிற்பனவாகிய கன்னி, மேட, விருச்சிக, மிதுன, மகர, கற்கடக, கும்பப் பாலைகள் ஏழ்பெரும்பாலையாகி முறையே மேற்செம்பாலை, அரும்பாலை, செம்பாலை, கோடிப்பாலை, படுமலைப்பாலை, விளரிப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை எனப்படுவ. எஞ்சிய ஐந்தும் அந்தரப்பாலைகள்.

இங்ஙனம்நின்ற ஏழ்பெரும்பாலைகளுள் நரம்புகள் பெற்ற அலகு எண்களைக் காண்பதற்கு நரம்பு நின்ற அலகுநிலையெண்ணினின்ற அதற்கு முன்னின்ற அலகுநிலையெண்ணைக் கழிக்கவேண்டும். (அந்நரங்களின் அலகும் நரம்புகளில் அடங்குதலின் அவற்றின் அலகு நிலையைத் தனியாகக் கருதல்வேண்டா). இங்ஙனம் கணித்தறிந்த அலகுகண்கள்.

கன்னி	4	4	3	2	4	3	2	செம்பாலை
மேடம்	4	3	2	4	4	3	2	கோடிப்பாலை
விருச்சிகம்	4	3	2	4	3	2	4	படுமலைப்பாலை
மிதுனம்	3	2	4	4	3	2	4	விளரிப்பாலை
மகரம்	3	2	4	3	2	4	4	செவ்வழிப்பாலை
கற்கடகம்	2	4	4	3	2	4	3	மேற்செம்பாலை
கும்பம்	2	4	3	2	4	4	3	அரும்பாலை

குரற்கிரமமாகிய மத்திமக்கிராமத்திலே தோன்றும் ஏழுபாலை யின் அலகெண்கள் வருமாறு:

4	3	4	2	4	3	2
3	4	2	4	3	2	4
4	2	4	3	2	4	3
2	4	3	2	4	3	4
4	3	2	4	3	4	2
3	2	4	3	4	2	4
2	4	3	4	2	4	3

அலகெண்களை ஒன்றின்பின்னொன்றாகக் கூட்டிப் பெற்ற அலகு நிலையெண்களும் பன்னிருபாலையுள் இவ்வேழுபாலைகளும் எய்தும் இடங்களும் கீழே தரப்பட்டன. அந்தரங்கள் முன்போலவே வெற்றி டமாக விடப்பட்டன. கருவியிலே எண்ணிற்கும் நரம்புகளே இசைக் கப்படுவ.

கன்னி	4	7	11	13	17	20	22
விருச்சிகம்	3	7	9	13	16	18	22
தனு	4	..	6	..	10	13	15	19	22
கும்பம்	2	6	9	11	15	18	22
மேடம்	4	7	9	13	16	20	22
மிதுனம்	3	..	5	9	12	16	18	22
கற்கடகம்	2	..	6	9	13	15	19	22

இருபத்தொருமூர்ச்சனைகளும் பன்னிருபாலையுள் அடங்கி நின்றல் காண்க

அரங்கேற்றுகாதையுரையினுள்ளே அரும்பதவுரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் தந்த ஏழ்பெரும்பாலைகளை அவைதமக் கியைந்த குரல்நரம்புகளோடு நிரல்படவைப்போமாக.

உழை	குரலாக	செம்பாலை
கைக்கிளை	..	படுமலைப்பாலை
துத்தம்	..	செவ்வழிப்பாலை
குரல்	..	அரும்பாலை
தாரம்	..	கோடிப்பாலை
விளரி	..	விளரிப்பாலை
இளி	..	மேற்செம்பாலை

ஆய்ச்சியர் குரவையினுள்ளே தந்த ஏழ்பெரும்பாலைகளையும் அவ்வாறே வைப்போமாக.

குரல்	குரலாக	செம்பாலை
துத்தம்	,;	படுமலைப்பாலை
கைக்கிளை	,,	செவ்வழிப்பாலை
உழை	,,	அரும்பாலை
இளி	,,	கோடிப்பாலை
விளரி	,,	விளரிப்பாலை
தாரம்	,,	மேற்செம்பாலை

பின்னையதிற் குரல்முதலேழும் நிரலாகநின்றலையும் முன்னையதில் இளிமுதலேழும் எதிர்படுகிழமையாக நின்றலையும் காண்கின்றோம். இரண்டும் இருவேறு கிரமங்களுக்கு உரியவென்பது வெளிப்படையடை. பின்னையது தாரக்கிரமத்தின் நிரலிறைப்பாலை. தாரக்கிரமமே முதலிற் தோன்றியது. மற்றக் கிரமங்களிலே ஏழ்பெரும்பாலைகளும் எவ்வாறு அமைவனவென்பதை ஆராய்ந்து காண்புகுவாம்.

செம்பாலையென்பது நிலையானதோரிசையுருவம். அவ்வாறே ஏனையவும். கிரமந்தோறும் வேறுபடுவது பாலைக்கு முதலில் நிற்கும் இசைநரம்பு. தாரக்கிரமத்திலே குரல்நரம்பு முதல் நரம்பாகச் செம்பாலை பிறக்கும். இக்கிரமத்தில் உழையும் தாரமும் ஒவ்வோரலகுபெற ஏனைய ஐந்தும் தனித்தனி நான்கு அலகுபெறுவ. இவ்வுண்மையினை உளங்கொண்டு செம்பாலையின் அலகுநிலையெண்களையெழுதுவோமாக. முதல்நரம்பு நிற்குமிடத்தை வெற்றிலக்கமாகக் கொண்டு அடுத்துவரும் நரம்புகளின் அலகெண்களை ஒன்றின்பின் ஒன்றாகக் கூட்டிச்செல்லவேண்டும். முதலில் நின்ற நரம்பு ஈற்றிலும் நின்றதாதலின் அலகெண் ஈற்றிலே கூட்டப்படும்.

தாரக்கிரமம்

செம்பாலை	கு	து	கை	உ	இ	வி	தா	கு
அலகுநிலையெண்கள்	0	4	8	9	13	17	18	22
அலகெண்கள்		4	4	1	4	4	1	4

இவ்வாறே ஏனைய ஆறுபாலைகளின் உருவங்களை எழுதுவோமாக.

படுமலைப்பாலை	து	கை	உ	இ	வி	தா	கு	து
	0	4	5	9	13	14	18	22
		4	1	4	4	1	4	4

செவ்வழிப்பாலை	கை	உ	இ	வி	தா	கு	து	கை
	0	1	5	9	10	14	18	22
		1	4	4	1	4	4	4
அரும்பாலை	உ	இ	வி	தா	கு	து	கை	உ
	0	4	8	9	13	17	21	22
		4	4	1	4	4	4	1
கோடிப்பாலை	இ	வி	தா	கு	து	கை	உ	இ
	0	4	5	9	13	17	18	22
		4	1	4	4	4	1	4
விளரிப்பாலை	வி	தா	கு	து	கை	உ	இ	வி
	0	1	5	9	13	14	18	22
		1	4	4	4	1	4	4
மேற்செம்பாலை	தா	கு	து	கை	உ	இ	வி	தா
	0	4	8	12	13	17	21	22
		4	4	4	1	4	4	1

ஏழுபாலைக்குமுரிய அலகெண்களை ஒருங்குவைப்போமாக.

செம்பாலை	4	4	1	4	4	1	4
படுமலைப்பாலை	4	1	4	4	1	4	4
செவ்வழிப்பாலை	1	4	4	1	4	4	4
அரும்பாலை	4	4	1	4	4	4	1
கோடிப்பாலை	4	1	4	4	4	1	4
விளரிப்பாலை	1	4	4	4	1	4	4
மேற்செம்பாலை	4	4	4	1	4	4	1

ஒவ்வொருபாலையிலும் ஐந்து முற்றிசைகளும். இரண்டு குற்றிசைகளும் உள்ளன. முற்றிசை 4 அலகு கொண்டது; குற்றிசை 1 அலகு கொண்டது. செம்பாலையிலே குற்றிசையிரண்டும் மூன்றாம் ஆறாம் இடங்களில் நின்றன; படுமலைப்பாலையிலே இரண்டாம் ஐந்தாம் இடங்களில் நின்றன; பிறபாலைகளினமையினையும் குற்றிசை நிற்கும் இடத்தினை நோக்கி அறிந்து கொள்ளலாம்.

அலகு, மாத்திரையெனவும் வழங்கப்படும், பாலைநிரல்களில் முதலில் நிற்கும் அலகெண்ணானது முதல் நரம்பிலெழுந்த ஓசையினிற்றுதிக்கும் இரண்டாம் நரம்பினோசையினிற்றுதிக்கும் இடையிலமைந்த மாத்திரையைக் குறிப்பது. ஆரோகணத்தில் இதனை இரண்டாம் நரம்புக்குரிய அலகெண்ணாகக் கொள்வது மரபு. குரல்

மாநகர நூலக செவை
நூலகப் பிரிவு

குரலாகிய செம்பாலையிலே முதலில் நிற்கும் அலகெண் துத்தத்திற் குரியது. குரலின் அலகெண் ஈற்றில் நிற்கிறது. செம்பாலையின் அவரோகணத்திலே அலகெண்கள் எவ்வாறு அமைவன வென்பதை நோக்குவாம். பழந்தமிழர் ஆரோகணத்தை ஆரோசை யெனவும் அவரோகணத்தை அமரோசை யெனவும் வழங்கினர்.

செம்பாலையின் அமரோசை

	கு	தா	வி	இ	உ	கை	து	கு
அலகுநிலையெண்கள்	22	18	17	13	9	8	4	0
அலகெண்கள்	4	1	4	4	1	4	4	

அமரோசையிலே குரலுக்கும் தாரத்துக்கும் இடையேயுள்ள மாத்திரையினைக் குரலுக்குரியதாகக்கொள்வது மரபு. பிறவும் இவ்வாறே. அலகெண்நிரலிலே குற்றிசையிரண்டும் அமைந்து நிற்பதை நோக்கச் செம்பாலையின் எதிர்நிரனிரை படுமலைப்பாலையாக நிறைவைக் காண்கின்றாம். நிரனிறையின் குரல்நரம்பே இதற்கும் குரல்நரம்பாகும். தாரக்கிரமத்தின் 'எதிர்படுகிழமை'யிலே குரலாயது படுமலைப்பாலையெனத் தெளிந்து கொண்டோம். படுமலைப்பாலையின் அமரோசை செம்பாலையுருப்பெறுதலைப் படுமலைப்பாலையின் அலகெண்களை எதிர்நிரனிறையாக எழுதிக் காணலாம்.

4 4 1 4 4 1 4 எனவரும் இந்நிரலுக்குரிய அலகுநிலையெண்களைப்பெறுதற்கு 22ஐ நிறுத்தி அலகெண்களைக் கழித்துச்செல்லவேண்டும். அவ்வாறுசெய்யக் கிடைப்பது.

22 18 14 13 9 5 4 0

இது படுமலைப்பாலையின் அமரோசையாதல் காண்க. செவ்வழிப்பாலையின் எதிர்நிரனிலை மேற்செம்பாலையாகும்; அரும்பாலையின் எதிர்நிரனிறை விளரிப்பாலையாகும். மேற்செம்பாலையின் எதிர்நிரனிறை செவ்வழிப்பாலையாகும்; விளரிப்பாலையின் எதிர்நிரனிறை அரும்பாலையாகும்.

செவ்வழிப்பாலை		மேற்செம்பாலை
1 4 4 1 4 4 4	—	4 4 4 1 4 4 1
விளரிப்பாலை		அரும்பாலை
1 4 4 4 1 4 4	—	4 4 1 4 4 4 1

கோடிப்பாலையானது 'விகடகவி' போன்று நிரனிறையும் எதிர்நிரனிறையும் ஒத்தபான்மையது.

கோடி 4 1 4 4 4 1 4 கோடி

இருகோடியும் ஒத்திருத்தலின் இது கோடிப்பாலை யென்னும் பெயரினையெய்தியிருக்கலாம். நிரனிறைப்பாலைகளையும் எதிர் நிரனிறைப்பாலைகளையும் அவை தமக்குப் பொதுவாகிய குரல் நரம்பு (ஆதாரசுருதி)களோடு ஒருங்கு வைப்போமாக.

தாரக்கிரமம்		
நிரனிறை	குரல்நரம்பு	எதிர்நிரனிறை
செம்பாலை	— குரல்	— படுமலைப்பாலை
படுமலைப்பாலை	— துத்தம்	— செம்பாலை
செவ்வழிப்பாலை	— கைக்கிளை	— மேற்செம்பாலை
அரும்பாலை	— உழை	— விளரிப்பாலை
கோடிப்பாலை	— இளி	— கோடிப்பாலை
விளரிப்பாலை	— விளரி	— அரும்பாலை
மேற்செம்பாலை	— தாரம்	— செவ்வழிப்பாலை

தாரக்கிரமத்தின் எதிர்நிரனிறைப்பாலைகளைச் செம்பாலை முதல் முறையாக எழுதி அவற்றின் குரனரம்புகளையும் உடனெழுதி அக்குரல்நரம்புகளினமையினை நோக்குவோமாக.

தாரக்கிரமத்தெதிர்நிரனிறைப்பாலைகள்

செம்பாலை	— துத்தங்	குரலாக
படுமலைப்பாலை	— குரல்	„
செவ்வழிப்பாலை	— தாரம்	„
அரும்பாலை	— விளரி	„
கோடிப்பாலை	— இளி	„
விளரிப்பாலை	— உழை	„
மேற்செம்பாலை	— கைக்கிளை	„

கைக்கிளை முதலாகிய எதிர்படுகிழமையின தாரக்கிரமத்தெதிர் நிரனிறைப்பாலைகள் என அறிந்துகொண்டோம். இனி இளிக்கிரமத்தின் நிரனிறை எதிர்நிரனிறைப்பாலைகளை ஆராய்வாம்.

பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானங்களிலும் இருபத்திரண்டு சுருதிகளும் நிற்குமிடத்து ஆதாரசுருதி நிற்கும் முதல்வீடு ஒழிந்த பதினொரு வீட்டிலும் ஒருவீட்டிற்கு இரண்டுசுருதியாக நிற்பன. கன்னிப்பாலையையும் ஒருங்கு வைத்தலினாலே இருபத்திரண்டு சுருதிகளையும் பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானங்களிலும் நிறுத்தலாம்.

சுவ ஸ்தானங்கள்	ஷட்ஜம்	சுத்தரிஷபம்	சதுசுருதிரிஷபம்	சாதாரண காந்தாரம்	அந்தர காந்தாரம்	சுத்தமத்திமம்	பிரதிமத்திமம்	பஞ்சம்	சுத்தவைதம்	சதுசுருதி வைதம்	கைகிகிநிஷாதம்	காகலிநிஷாதம்	ஷட்ஜம்
கன்னிப்பாலைச் சுருதிகள்	0	3	4	7	8	11	12	13	16	17	20	21	22
அசைவெண் விகிதங்கள்	1	$\frac{16}{15}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{6}{5}$	$\frac{81}{44}$	$\frac{27}{10}$	$\frac{64}{45}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{2}{5}$	$\frac{27}{14}$	$\frac{9}{4}$	$\frac{243}{128}$	2
கும்பப்பாலைச் சுருதிகள்	0	1	2	5	6	9	10	11	14	15	18	19	22
அசைவெண் விகிதங்கள்	1	$\frac{256}{243}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{32}{21}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{45}{32}$	$\frac{40}{21}$	$\frac{123}{81}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{16}{9}$	$\frac{16}{8}$	2

சுருதிகளின் அசைவெண்விகிதங்களையும் நரம்பு நீளங்களையும் கணித்தறியும்முறை 'சுருதிவீணை' என்னும் சிறுநூலிலே தெளிவாகக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்குத் தந்த அசைவெண் விகிதங்கள் வடமொழிப்பாரதத்திற்கும் பழந்தமிழிசைமரபிற்கும் ஒத்தன.

இடைக்காலத்தாரும் பிற்காலத்தாரும் கொண்டமுறைவேறு. நாம் ஆராய்வது பழந்தமிழிசையாதலின் பண்டையோர்கொண்ட முறையினையே கொள்வாம். கன்னிப்பாலையில்வரும் 11ம் சுருதி தீவிரமத்திமமாகும்; கும்பப்பாலையில்வரும் 11 ஆம் சுருதி கோமள பஞ்சமமாகும். முன்னையது கிளை 11: பின்னையது நட்பு 11. நட்பு 2 கும்பப்பாலையில்வருவது, இதன் அசைவெண்விகிதம் $\frac{10}{9}$ இதனை கெட்டிசையென வழங்குவாம். இது இரண்டு குற்றிசைகளின் சோகையினாலானது. மேலே அட்டவணையிலே குற்றிசையாகிய 1ஆம் சுருதியின் அசைவெண்விகிதம் $\frac{256}{243}$ எனத் தரப்பட்டது;

இதற்கு $\frac{135}{128}$ என்னும் மற்றொரு மதிப்பும் உண்டு. $\frac{256}{243} \times \frac{135}{128} = \frac{10}{9}$

ஆதலின் இரண்டு குற்றிசைகளின் சேர்க்கையினால் நெட்டிசை பிறக்கும் என்பது பெறப்பட்டது, கிளை 2 ஆம் சுருதி $\frac{81}{80}$ என்னும் மதிப்புடையது. இதனைப் பரதமுனிவர் பிரமாணசுருதியென்பர்; நாம் விதியிசையென்பாம். குற்றிசை விதியிசையின் சேர்க்கையி

னாலே எய்துவது 3 ஆம் சுருதி $\frac{254}{243} \times \frac{11^{91}}{90} = \frac{18}{15}$ இதனைப் பற்றிசையென வழங்குவாம். 4 ஆம் சுருதியின் அசைவெண்விகிதம் $\frac{9}{8}$ இது முற்றிசையெனப்படும்.

சுருதிகளிற் 'கூட்டல்' அசைவெண்விகிதங்களிற் 'பெருக்க'லாகும் சுருதிகளிற் 'கழித்தல்' அசைவெண் விகிதங்களிற் 'பிரித்தல்' ஆகும். குற்றிசையும் பற்றிசையும் சேர முற்றிசை பிறக்கும். $1 + 3 = 4$ அசைவெண்விகிதங்களை நோக்குமிடத்து $\frac{135}{124} \times \frac{13}{15} = \frac{9}{8}$ ஆம். நெட்டிசையும் விதியிசையும் சேருமிடத்தும் முற்றிசை பிறக்கும். $2 + 2 = 4$ அசைவிண்விகிதங்களைப் பெருக்க $\frac{10}{9} \times \frac{21}{45} = \frac{3}{4}$ என வருதல் காண்க.

மேலேகாட்டிய அட்டவணையின்படி சுத்தரிஷபம் குற்றிசையாகவோ, பற்றிசையாகவோ நிற்கலாம். சதுசுருதிரிஷபம் முற்றிசையாகவோ நெட்டிசையாகவோ நிற்கலாம். தீ வி ர ம த்தி ம மும், கோமளபஞ்சமும் மூர்ச்சனைகளிலே சுத்தமத்திம, சுத்தபஞ்சமஸ்தானங்களில் ஒரோவழிவருவன. (இளிக்கிரமத்தின் அரும்பாலையிலும் குரற்கிரமத்தின் செம்பாலையிலும் கோமளபஞ்சமம்வரும்)

ஷட்ஜக்கிராமம் என வடநூலார் வழங்கிய இளிக்கிரமத்திலே குரல், துத்தம், இளி தனித்தனி நான்கு அலகு பெறுவ. விளரி கைக்கிளை மும்முன்று அலகு பெறுவ. தாரமும் உழையும் இவ்விரண்டு அலகு பெறுவ.

இளி	விளரி	தாரம்	குரல்	துத்தம்	கைக்கிளை	உழை
ச	ரி	க	ம	ப	த	நி
4	3	2	4	4	3	2

இவற்றிலே பிறக்கும் பாலைகளின் அலகெண்கள்	
உழை குரலாக	4 3 2 4 4 3 2
இளி ,,	3 2 4 4 3 2 4
விளரி ,,	2 4 4 3 2 4 3
தாரம் ,,	4 4 3 2 4 3 2
குரல் ,,	4 3 2 4 3 2 4
துத்தம் ,,	3 2 4 3 2 4 4
கைக்கிளை குரலாக	2 4 3 2 4 4 3

அலகுநிலையெண் (சுருதிஸ்தானங்)களைப் பெறுதற்கு வெற்றிலக் கத்தை நிறுத்தி அலகெண்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூட்டிச்செல்ல வேண்டும்.

உழை குரலாக	0	4	7	9	13	17	20	22
இளி ..	0	3	5	9	13	16	18	22
விளரி ..	0	2	6	10	13	15	19	22
தாரம் ..	0	4	8	11	13	17	20	22
குரல் ..	0	4	7	9	13	16	18	22
துத்தம் ..	0	3	5	9	12	14	18	22
கைக்கிளை ..	0	2	6	9	11	15	19	22

இவையும் முன்பு தாரக்கிரமத்திற் கணித்துக்கண்ட ஏழுபாலை யும் இக்கால வழிக்கிலே என்ன இராகங்களை ஒத்தன எனக் காண்பதற்கு இவை தம்மைப் பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானங்களிலே நிறுத்து வாம்.

சுவரஸ்தானங்கள்	...	ஷ.	சு. ரி.	சது. ரி.	சா. கா.	அ. கா.	சு. ம.	பி. ம.	ப.	சு. தை.	சது. தை.	கை. நி.	கா. நி.	ஷ
கும்பப்பாலைச்சுருதிகள்	..	0	3	4	7	8	11	12	13	16	17	20	21	22
கன்னிப்பாலைச்சுருதிகள்	..	0	1	2	5	6	9	10	11	14	15	18	19	22
இனிக்கிரமம்	உழை குரலாக	0	—	4	7	—	9	—	13	—	17	20	—	22
	இளி ..	0	3	—	5	—	9	—	13	16	—	18	—	22
	விளரி ..	0	—	2	—	6	—	10	13	—	15	—	19	22
	தாரம் ..	0	—	4	—	8	11	—	13	—	17	20	—	22
	குரல் ..	0	—	4	7	—	9	—	13	16	—	18	—	22
	துத்தம் ..	0	3	—	5	—	9	12	—	14	—	18	—	22
	கைக்கிளை ..	0	—	2	—	6	9	—	11	—	15	—	19	22

தாரக்கிரமம்

செம்பாலை	0	—	4	—	8	9	—	13	—	17	18	—	22
படுமலைப்பாலை	0	—	4	5	—	9	—	13	14	—	18	—	22
செவ்வழிப்பாலை	0	1	—	5	—	9	10	—	14	—	18	—	22
அரும்பாலை	0	—	4	—	8	9	—	13	—	17	—	21	22
கோடிப்பாலை	0	—	4	5	—	9	—	13	—	17	18	—	22
விளரிப்பாலை	0	1	—	5	—	9	—	13	14	—	18	—	22
மேற்செம்பாலை	0	—	4	—	8	—	12	13	—	17	—	21	22

முதலிலே தாரக்கிரமத்துப் பாலைகளை நோக்குவாம். இவற்றுள்ளே செம்பாலையானது சதுசுருதிரிஷபம் அந்தரகாந்தாரம் சுத்தமத்திமம் பஞ்சமம் சதுசுருதிதைவதம் கைசிகிநிஷாதம் என நின்றலின் அரிகாம்போதியாயிற்று, படுமலைப்பாலை சதுசுருதிரிஷபம் சாதாரணகாந்தாரம் சுத்தமத்திமம் பஞ்சமம் சுத்ததைவதம் கைசிகிநிஷாதம்பெற்ற நடபைரவியாயிற்று. செவ்வழிப்பாலையானது பஞ்சமசுவரம்பெறாது இரு மத்திமமும் சுத்தரிஷப சாதாரணகாந்தார சுத்ததைவத கைசிகிநிஷாதங்களும் பெற்றுவரும் சம்பூரணராகம். இதனைச் சுத்ததோடியென்பர். பஞ்சமம் பெறாது இருமத்திமமும் பெற்றுவரும் மேளகர்த்தாராகங்கள் இக்காலத்துக் கருநாடகசங்கீத வழக்கிலில்லை; வடநாட்டு வழக்கில் உள்ளன. அரும்பாலையானது சதுசுருதிரிஷபம் அந்தரகாந்தாரம் சுத்தமத்திமம் பஞ்சமம் சதுசுருதிதைவதம் காகலிநிஷாதம் பெற்றுத் தீரசங்கராபரணமாய் நின்றது. கோடிப்பாலையானது சதுசுருதிரிஷபம் சாதாரணகாந்தாரம் சுத்தமத்திமம் பஞ்சமம், சதுசுருதிதைவதம் கைசிகிநிஷாதம் பெற்றுக் கரஹரப்பிரியாவாயிற்று; வேங்கடமகி இதனை ஸ்ரீராகமேளம் என்பார். பழந்தமிழ்ப்பண்களிலே செவ்வழியாழ் என்னும் பெரும்பண்ணின் அருகியற்சாதி சீராகம் என்னும் பெயரினது. விளரிப்பாலையானது சுத்தரிஷபம் சாதாரணகாந்தாரம் சுத்தமத்திமம் பஞ்சமம் சுத்ததைவதம் கைசிகிநிஷாதம் வரப்பெற்ற ஹநுமத்தோடியாயிற்று. இதனை வேங்கடமகி பூபாளமேளமென்பர். மேற்செம்பாலையானது பிரதிமத்திமம்பெற்று ஏனைய சுவரங்கள் அரும்பாலையைப்போலப் பெற்று மேசகல்யாணியாயிற்று. இவையே ஏழ்பெரும்பாலைகளின் உருவங்கள்.

இனி இளிக்கிரமத்தைநோக்க உழைகுரலாகக் (கரஹரப்பிரியா) கோடிப்பாலையும். இளிகுரலாக (ஹநுமத்தோடி) விளரிப் பாலை

யும், விளரீகுரலாக (மேசகல்யாணி) மேற்செம்பாலையும், தாரம் குரலாக (அரிகாம்போதி) செம்பாலையும். குரல்குரலாக (நடபைரவி) படுமலைப்பாலையும், துத்தங்குரலாகச் (சுத்ததோடி) செவ்வழிப்பாலையும், கைக்கிளை குரலாக (தீரசங்கராபரணம்) அரும்பாலையும் வருதல் காண்க. அரும்பாலை கோமளபஞ்சமம் பெற்றுநின்றது. அரங்கேற்றுகாதையினுள்ளே 'இறுதியாதியாக' என அடிகள் கூறியது இளிக்கிரமத்திலே தாரம்முதலாகச் செம்பாலைபிறக்கும் என்பதைக் குறித்தது.

தாரக்கிரம இளிக்கிரமங்களின் ஏழ்பெரும்பாலைகளின் அலகெண்களைக் கோடிப்பாலைமுதலாக நிரலாக வைத்து ஒப்புநோக்குவாம்.

பாலைகள்	தாரக்கிரமம்	குளிக்கிரமம்
கோடிப்பாலை	4 1 4 4 4 1 4	4 3 2 4 4 3 2
விளரிப்பாலை	1 4 4 4 1 4 4	3 2 4 4 3 2 4
மேற்செம்பாலை	4 4 4 1 4 4 1	2 4 4 3 2 4 3
செம்பாலை	4 4 1 4 4 1 4	4 4 3 2 4 3 2
படுமலைப்பாலை	1 4 4 1 4 4 4	3 2 4 3 2 4 4
அரும்பாலை	4 4 1 4 4 4 1	2 4 3 2 4 4 3

தாரக்கிரமத்திலே குற்றிசை (1) நின்றவிடங்களிலெல்லாம் இளிக்கிரமத்திலே பற்றிசை (3) நின்றலை நோக்குக. இவையொழிந்த இடங்களிலே முற்றிசையாவது நெட்டிசையாவது நின்றலையும் நோக்குக. இனி இளிக்கிரமத்து எதிர்நிரனிறையாகிய ஏழ்பெரும்பாலைகளையும் காண்பாம்.

இளிக்கிரமம்

	நிரனிறை	குரல்நரம்பு	எதிர்நிரனிறை
கோடி	4 3 2 4 4 3 2	உழை	2 3 4 4 2 3 4 கோடி
விளரி	3 2 4 4 3 2 4	இளி	4 2 3 4 4 2 3 அரும்
மேற்செம்	2 4 4 3 2 4 3	விளரி	3 4 2 3 4 4 2 செவ்வழி
செம்	4 4 3 2 4 3 2	தாரம்	2 3 4 2 3 4 4 படுமலை
படுமலை	4 3 2 4 3 2 4	குரல்	4 2 3 4 2 3 4 செம்
செவ்வழி	3 2 4 3 2 4 4	துத்தம்	4 4 2 3 4 2 3 மேற்செ.
அரும்	2 4 3 2 4 4 3	கைக்கிளை	3 4 4 2 3 4 2 விளரி

இளிக்கிரமத்து எதிர்நிரனிறைப்பாலைகளைச் செம்பாலைமுதல் மேற்செம்பாலை யீறாக நிரல்படவைக்குமிடத்து அவைபெறும் குரல்நரம்புகளாவன;

செம்பாலை	—	குரல் குரலாக
படுமலைப்பாலை	—	விளரி ,,
அரும்பாலை	—	இளி ,,
கோடிப்பாலை	—	உழை ,,
விளரிப்பாலை	—	கைக்கிளை குரலாக
மேற்செம்பாலை	—	துத்தம் ,,

இவை துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் குரல் எனக் கீழிருந்து மேனோக்கிச் செல்லுதலின் துத்தம் முதலாகிய எதிர்ப்பு கிழமையாதல் காண்க.

இனி, மத்திமக்கிராமம் என வடநூலார் வழங்கிய குரற்கிரமத்தின் நிரனிறைப்பாலைகளை ஆராய்வோமாக.

இக்கிரமத்திலே குரல் கைக்கிளை இளி தனித்தனி நான்கு அலகு பெறுவ. துத்தமும் விளரியும் மும்முன்றலகு பெறுவ. தாரமும் உழையும் இவ்விரண்டு அலகு பெறுவ:

குரல்	துத்தம்	கைக்கிளை	உழை	இளி	விளரி	தாரம்
ம	ப	த	நி	ச	ரி	க
4	3	4	2	4	3	2

இவற்றிலே பிறக்கும் பாலைகளின் அலகெண்கள்.

தாரங் குரலாக	4	3	4	2	4	3	2
குரல்	3	4	2	4	3	2	4
துத்தம்	4	2	4	3	2	4	3
கைக்கிளை	2	4	3	2	4	3	4
உழை	4	3	2	4	3	4	2
இளி	3	2	4	3	4	3	4
விளரி	2	4	3	4	2	4	3

இவற்றது அலகுநிலையெண்களை முன்போலக் கணித்து இவை தமக்கு ஒப்பாகிய இக்காலத்து இராகங்களையும் குறிப்பிடுவோமாக.

குரல்நரம்பு	இசைநிலை	இராகம்	பாலை
தாரம் குரலாக	0 4 7 11 13 17 20 22	கரஹரப்பிரியா	(கோடி-)
குரல்	0 3 7 9 13 16 18 22	ஹநுமத்தோடி	(விளரி-)
துத்தம்	0 4 6 10 13 15 19 22	மேசகல்யாணி	(மேற்செம்-)
கைக்கிளை	0 2 6 9 11 15 18 22	அரிகாம்போதி	(செம்-)
உழை	0 4 7 9 13 16 18 22	நடபைரவி	(படுமலை-)
இளி	0 3 5 9 12 16 18 22	சுத்ததோடி	(செவ்வழி-)
விளரி	0 2 6 9 13 15 19 22	தீரசங்கராபரணம்	(அரும்-)

செம்பாலை கோமளபஞ்சமம் பெற்று வருதல் காண்க:

இனிக் குரற்கிரமத்தின் எதிர்நிரனிறைப்பாலைகளைக்காண் போமாக.

குரற்கிரமம்

	நிரனிறை	குரல்நரம்பு	எதிர்நிரனிறை	
கோடி-	4 3 4 2 4 3 2	தாரம்	2 3 4 2 4 3 2	கோடி-
விளரி-	3 4 2 4 3 2 4	குரல்	4 2 3 4 2 4 3	அரும்-
மேற்செம்-	4 2 4 3 2 4 3	துத்தம்	3 4 2 3 4 2 4	செவ்வழி-
செம்-	2 4 3 2 4 3 4	கைக்கிளை	4 3 4 2 3 4 2	படுமலை-
படுமலை-	4 3 2 4 3 4 2	உழை	2 4 3 4 2 3 4	செம்-
செவ்வழி-	3 2 4 3 4 2 4	இளி	4 2 4 3 4 2 3	மேற்செம்-
அரும்-	2 4 3 4 2 4 3	விளரி	3 4 2 4 3 4 2	விளரி-

குரற்கிரமத்தின் எதிர்நிரனிறைப்பாலைகளைச் செம்பாலை முதல் மேற்செம்பாலையீறாக நிரல்படவைக்குமிடத்து அவைபெறுங் குரல் நரம்புகளாவன;

செம்பாலை	உழை	குரலாக
படுமலைப்பாலை	கைக்கிளை	„
செவ்வழிப்பாலை	துத்தம்	„
அரும்பாலை	குரல்	„
கோடிப்பாலை	தாரம்	„
விளரிப்பாலை	விளரி	„
மேற்செம்பாலை	இளி	„

இவை இளி விளரி தாரம் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழையெனக் கீழிருந்து மேனோக்கிச்செல்லுதலின், இளிமுதலாகிய எதிர்படுகிழமை யவாதல் காண்க. அரங்கேற்றுகாதையுரையினுள் அரும்பதவுரையா சிரியரும் அடியார்க்குநல்லாரும் எடுத்தாண்ட ஏழ்பெரும்பாலைகள் இவையே.

பண்டையோர்கண்ட இருபத்திரண்டு சுருதிகளுக்கும் அமைந்த நரம்புநீளங்கள் அசைவெண்விகிதங்கள் என்னுமிவற்றைக் கணித்தறியும் முறையினை ஆராய்ந்து காணப்புகுவாம்.

நரம்புக்கருவிகளிலே விசித்துக்கட்டப்பட்ட நரம்பானது இயக்க முறும்பொழுது ஒரு பிழம்பாக இயங்குதலோடு பின்னமாகவும் இயங்குமெனப் பூதநூலோர் முடிவுசெய்துள்ளார்.

தம்புரு (தம்பூரா) என்னும் வாத்தியத்திலே கட்டப்பட்ட நான்கு நரம்புகளுள் ஒன்று ஒருபிழம்பாக இயங்கும்போது மந்தர ஷட்ஜம் (மெலிவு இளி) என்னும் சுவரத்தைத்தருகின்றது. இந் நரம்புதானே செம்பாலாக இயங்கி மத்திய ஷட்ஜம் (சமன் இளி) என்னும் சுவரத்தையும், வாரமாக இயங்கித் தார ஷட்ஜம் (வலிவு இளி) என்னும் சுவரத்தையும் தரும். ஒருபிழம்பினை இரு சமகூறு செய்துபெற்ற ஒரு கூறு செம்பால் எனப்படும், நான்கு சமகூறு செய்து பெற்ற ஒருகூறு வாரம் எனப்படும். அங்ஙனமாதலிற் செம்பாலின் செம்பால் வாரம் என்பது தெளிவாகின்றது. எட்டுச் சமகூறு செய்து பெற்ற ஒருகூறு வாரச்செம்பால் எனவும், பதினாறு சமகூறுசெய்து பெற்ற ஒருகூறு வாரவாரம் எனவும் வழங்குதற்குரிய. மூன்று சமகூறு செய்து பெற்ற ஒரு கூற்றினை முப்பால் எனவும், ஐந்து சமகூறு செய்து பெற்ற ஒருகூற்றினை ஐம்பால் எனவும் ஏழு சமகூறுசெய்து பெற்ற ஒரு கூற்றினை எழுபாலெனவும் வழங்குவாம். முப்பாற் செம்பால், முப்பால் வாரம், ஐம்பாற் செம்பால், ஐம்பால் வாரம் என்பன முறையே ஆறிலொன்று, பன்னிரண்டிலொன்று, பத்திலொன்று, இருபதிலொன்றினைக்குறித்து நிற்பன வென்பது வெளிப்படை.

மந்தரஷட்ஜநரம்பு முப்பாலாக இயங்குமிடத்து மத்தியபஞ்சமம் (சமன்துத்தம்) பிறக்கும். மத்தியபஞ்சமநரம்பின் இரட்டி நீளமுள்ள நரம்பிலே மந்தரபஞ்சமந்தோன்றுமாதலின் மந்தரஷட்ஜ நரம்பின் முப்பாலில் இருபாலிலே மந்தர பஞ்சமந்தோற்றுமென்பது தெளிவாகின்றது.

மந்தரஷட்ஜநரம்பு ஐம்பாலாக இயங்கும்போது தாரஸ்தாயீயில் (வலிவுத்தானத்தில்) அமைந்த அந்தரக்காந்தாரம் தோற்றும். ஐம்பாலில் இருபாலிலே மத்தியஸ்தாயீ (சமன்தானத்து) அந்தரகாந்தாரமும், ஐம்பாலில் நார்பாலிலே மந்தரஸ்தாயீ (மெலிவுத்தானத்து) அந்தரகாந்தாரமும் தோற்றுவ.

மந்தரஷட்ஜநரம்பு ஆறிலொருகூறாக, அஃதாவது முப்பாற் செம்பாலாக இயங்கும்போது தாரஸ்தாயீ (வலிவுத்தானத்துப்) பஞ்சமம் தோன்றும். எழுபாலாக இயங்கும்பொழுதுதோன்றும் சுவரம் பண்டையோர்கண்ட இருபத்திரண்டுகருதியில் அடங்காது. அவ்வாறே பதினொன்றின்பால் பதின்மூன்றின்பால் பதினான்கின்பால் என்னும் இவையும் அடங்கா. எட்டின்பாலாகிய வாரச் செம்பால் அதிதார ஷட்ஜத்தைத் தரும். ஒன்பதின்பால் அதிதார (சதுகருதி) ரிஷபத்தைத் தரும். அதிதாரம் இரட்டித்த நரம்பு நீளம் தாரசுவரத்தையும், அஃது இரட்டித்த நரம்பு நீளம் மத்திய சுவரத்தையும், அஃது இரட்டித்த நரம்பு நீளம் மந்தரசுவரத்தையும் தருவவாதலின், மந்தரசதுசுருதிரிஷபத்தின் நரம்புநீளம் ஒன்பதில் எட்டு ஆகும். பத்தின்பால் அதிதாரஸ்தாயீயிலமைந்த அந்தரகாந்தாரத்தைத் தரும்.

பன்னிரண்டின்பால் அதிதாரஸ்தாயீ பஞ்சமத்தைத் தரும். பதினைந் தின்பால் அதிதாரஸ்தாயீகாகலிநிஷாதத்தைத் தரும். பதினாறின் பால் அதியதிதாரஷட்ஜத்தைத் தரும். இதற்கப்பால் தோன்றுவன செவிவாயிலாக ஓர்ந்துணரற்பாலவல்ல வாதலின் ஆராய்ச்சியுட்படா. நாம் மேலே கண்ட முடிபுகளை அட்டவணைப்படுத்துவாம்.

நரம்பு நீள விகிதங்கள்

சுவரம் ஸ்தாயி	ஷட்ஜம்	சதுசுருதி ரிஷபம்	அந்தர காந்தாரம்	பஞ்சமம்	காகலி நிஷாதம்
மந்தரம் ...	1	$\frac{8}{9}$	$\frac{4}{5}$	$\frac{2}{3}$	$\frac{8}{15}$
மதியம் ...	$\frac{1}{2}$	$\frac{4}{9}$	$\frac{2}{5}$	$\frac{1}{3}$	$\frac{4}{15}$
தாரம் ...	$\frac{1}{4}$	$\frac{2}{9}$	$\frac{1}{5}$	$\frac{1}{6}$	$\frac{2}{15}$
அதிதாரம் ...	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{9}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{12}$	$\frac{1}{15}$
அதியதிதாரம்..	$\frac{1}{16}$				

மேலே கண்காணித்துக்கண்ட சுவரங்களும், பண்டையோர் கண்டவற்றுள் அடங்காவென யாம் ஒதுக்கியனவும் ஆகிய அனைத் தும் ஒருபிழம்பாக இயங்கும் நரம்பு பின்னமாகவும் இயங்குதலினாலே பெறப்படுவ. இவற்றுள் ஷட்ஜசுவரங்கள் ஐந்தும் ஒருங்கிசைத்து ஷட்ஜசுவரமாகச் செவிக்குப்புலப்படுவ. அவற்றுக்கடுக்கபடியாகப் பஞ்சமம் நான்கும் ஒருங்கிசைத்துப் பஞ்சமமாகச் செவிக்குப்புலப்படுவ. ஆகையினாலே ஷட்ஜத்தினின்று பஞ்சமம் தோற்றுமென இசையா ராய்ச்சியெய்த எல்லாத் தேசத்தினரும் கைக்கொண்டனர். பஞ்சமத் தின்பஞ்சமமாக அமைந்தது சதுசுருதிரிஷபம் (விளரிநரம்பு): அங்ஙன மாயினும் ஒருபிழம்பாகவும் பின்னமாகவும் இயங்கும் நரம்பிலே பஞ்சமத்திற்கு அடுத்தபடியாக அந்தரகாந்தாரம் (தாரநரம்பு) செவிக் குப்புலப்படும்; அதன்மேல் காகலிநிஷாதமும் (உழைநரம்பும்) சது சுருதி ரிஷபமும் புலப்படுவ. இருபத்திரண்டு சுருதியுள் அடங்காவென ஒதுக்கியனவும் இசையுட் கலந்துநிற்பாவாதலின், நரம்பினியக்கத்தி னால் ஏற்படும் சுவரம் கலப்புச்சுவரமாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

நரம்பினியக்கத்தினாலே சூழவிருக்கும் பவனத்திலெழுகின்ற சிற் றலைகள் செவியினைச்சென்று சேர்தலினாலே இசைச்சுவரங்கள் செவியிந்திரியத்திற்குப் புலப்படுகின்றன. நரம்பின் நீளங்குறுகச் சிற் றலைகளின் தொகை பெருகும். முழுநரம்பினியக்கத்தினாலே ஒரு

செக்கண்டு என்னும் காலவெல்லையிலே 256 சிற்றசைவுகள் தோற்றுமிடத்து அதே காலவெல்லையிலே செம்பாலினியக்கத்தினாலே 256 இன் இரட்டியாக 512 சிற்றசைவுகளும் வாரத்தின் இயக்கத்தினாலே 256 இன் நான்மடியாகிய 1024 சிற்றசைவுகளும் தோற்றுவன. முழுநரம்பு இரட்டிக்குமிடத்து அசைவுத்தொகை செம்பாலாகுமாதலின் 128 சிற்றசைவுகள் தோற்றுவன, மத்திய ஷட்ஜத்தின் அசைவெண் 256 ஆயின், 'தாரஷட்ஜம் 512, அதிதாரஷட்ஜம் 1024, மந்தரஷட்ஜம் 128 என அசைவெண் பெறுவ. மந்தரஷட்ஜத்தின் அசைவெண்விகிதம் 1 என நின்றால் மத்திய ஷட்ஜம் 2, தாரஷட்ஜம் 4, அதிதாரஷட்ஜம் 8 என அசைவெண் விகிதங்கள் அமைவன. நரம்பு நீளவிகிதத்தின் தலைகீழெண் அசைவெண்விகிதமாம் என்னும் விதி, மேற்கண்ட முடிபுகளால் அமைகின்றது. மேலே நாம் கணித்தறிந்த நரம்புநீளவிகிதங்களுக்கு இயைந்த அசைவெண்விகிதங்களை அட்டவணைப்படுத்துவாம்.

அசைவெண்விகிதம்

சுவரம் ஸ்தாயி	ஷட்ஜம்	சதுசருதி ரிஷபம்	அந்தர காந்தாரம்	பஞ்சமம்	காகலி நிஷாதம்
மந்தரம் ...	1	$\frac{9}{8} = 1 \frac{1}{8}$	$\frac{4}{5} = 1 \frac{1}{4}$	$\frac{3}{2} = 1 \frac{1}{2}$	$\frac{15}{8} = 7 \frac{7}{8}$
மதியம் ...	2	$\frac{9}{4} = 2 \frac{1}{4}$	$\frac{2}{5} = 2 \frac{1}{2}$	3	$\frac{15}{4} = 3 \frac{3}{4}$
தாரம் ..	4	$\frac{9}{2} = 4 \frac{1}{2}$	5	6	$\frac{15}{2} = 7 \frac{1}{2}$
அதிதாரம்	8	9	10	12	15
அதியதிதாரம்..	16				

யாம் கொள்ளாதொதுக்கிய எழுபால், பதினொன்றின்பால், பதின்மூன்றின்பால், பதினான்கின்பால் என்பவும், பதினாறின் மேல் இருபதுவரையும் அமைந்த பதினேழின்பால், பதினெட்டின்பால், பத்தொன்பதின்பால், இருபதின்பால் என்பவும் எவ்வெவ்விடத்து அமைந்துநிற்பனவென்பதை மேற்றந்த அட்டவணையினுதவியினால் அறிதல்கூடும். 18 அதியதிதாரசதுசருதிரிஷபமாகும். 20 அதியதிதார அந்தரகாந்தாரமாகும். 17 அதியதிதாரஷட்ஜத்திற்கும் அதியதிதாரசதுசருதிரிஷபத்திற்குமிடையில் நிற்கும்,

மந்தரஸ்தாயியில் இது $\frac{17}{18}$ என்னும் அசைவெண்விகிதம் பெறும். 19 அதியதிதாரசதுசருதிரிஷபத்திற்கும் அதியதிதார அந்தரகாந்தாரத்திற்கும் இடையில் நிற்கும், மந்தரஸ்தாயியில் இது $\frac{19}{14}$ என்னும் அசைவெண் விகிதம் பெறும். 13 அதிதார பஞ்சமத்திற்கும்

அதிதாரகாகலி நிஷாதத்திற்குமிடையில் நிற்கும், மந்தரஸ்தாயீயில் இது $\frac{13}{8}$ என்னும் அசைவெண்விகிதம் பெறும். 11 அதிதார அந்தரகாந்தாரத்திற்கும் அதிதாரபஞ்சமத்திற்கும் இடையில் நிற்கும், மந்தரஸ்தாயீயில் இது $\frac{11}{8}$ என்னும் அசைவெண்விகிதம் பெறும். 14 உம் 7ம் முறையே அதிதாரஸ்தாயீயிலும் தாரஸ்தாயீயிலும் பஞ்சமத்திற்கும் காகலி நிஷாதத்திற்கும் இடையே நிற்பன, மந்திரஸ்தாயீயில் இவை $\frac{1}{7}$ என்னும் அசைவெண்விகிதம் பெறுவ. மந்தரஸ்தாயீயில் புதுவதாகத் தோன்றிய சுவரங்களின் அசைவெண்விகிதங்களை முன்னீன்றவற்றோடுசேர்த்து ஒரு தொடராகவைக்குமிடத்து $1 \frac{17}{16} = \frac{11}{16} \frac{9}{8} \frac{11}{8}$

$$\frac{19}{16} = 1 \frac{3}{16}, \frac{5}{8} = 1 \frac{1}{4}, \frac{11}{8} = 1 \frac{3}{8}, \frac{3}{2} = 1 \frac{1}{2}, \frac{13}{8} = 1 \frac{5}{8}, \frac{7}{4} = 1 \frac{3}{4}, \frac{1}{8} = 1 \frac{1}{8}$$

என்னும் எண்கள் பெறப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் 1ல் மிக்கும் 2 இல் குறைந்தும் நிற்கக் காண்கின்றோம். மந்தரஷட்ஜத்தின் அசைவெண் 128 எனக்கொண்டு மேல்நின்ற மந்திரஸ்தாயீசுவரங்களின் அசைவெண்களைக் கணிக்குமிடத்து, 128, 136, 144, 152, 160, 176, 192, 208, 224, 240 என்னும் அசைவெண்கள் பெறப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் மத்தியஷட்ஜத்தின் அசைவெண்ணாகிய 256 இற் குறைந்தும் மந்தரஷட்ஜத்தின் அசைவெண்ணாகிய 128 இன் மிக்கும் நின்றன. மந்திரஸ்தாயீ அசைவெண்விகிதங்களனைத்தும் 1 இற்கும் 2 இற்கும் இடை நின்றன. மேலே தந்தவற்றை இரட்டித்துப்பெற்ற அசைவெண்களாகிய 256, 272, 288, 304, 320, 352 384, 416, 448, 480 என்பன மத்தியஸ்தாயீயில் மேற்கண்ட சுவரங்கள் பெறும் அசைவெண்களாம். இவை மத்தியஷட்ஜத்தின் அசைவெண்ணாகிய 256 இன் மிக்கும் அதன் இரட்டியாய்த் தாரஷட்ஜத்தின் அசைவெண்ணாகிய 512 இற் குறைந்தும் நின்றன. மத்தியஷட்ஜ அசைவெண்விகிதத்தை 1 எனக்கொண்டால் தாரஷட்ஜ அசைவெண்விகிதம் 2 ஆகும். மேற்காட்டிய சுவரங்களின் அசைவெண்விகிதங்களனைத்தும் 1 இற்கும் 2 இற்கும் இடைநிற்பன. எந்தஸ்தாயீயிலும் ஆதாரஷட்ஜத்தின் அசைவெண்விகிதத்தினை 1 எனக்கொள்ளுமிடத்து அந்தஸ்தாயீயின் சுவரங்களனைத்திற்கும் அமைந்த அசைவெண்விகிதங்களனைத்தும் 1 இன் மிக்கும். 2 இற் குறைந்தும் நிற்பன. ஒருஸ்தாயீயிலமைந்த சுருதிகள் 22 என்பது வடமொழி தென்மொழி இசை நூல்களிற் கண்டமுடிபு. கணிதமுறையாக யாம் செய்த ஆராய்ச்சியினாலும் அம்முடிபே பெறப்பட்டது. அரைச்சுருதிகள் 42 என ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படுகின்றது. இவற்றின் அசைவெண்விகிதங்களை உரியவிடத்திற்குருவாம். மேல்நாட்டு இசைமரபைத்தழுவிச் சுருதி 24, அரைச்சுருதி 48, காற்சுருதி 96 எனக்கொண்டாரும் பிறவாறுகொண்டாரும் உளர். யாவர் எவ்வாறு கொள்ளினும் ஒருஸ்தாயீயில் (தானத்தில்) உள்ள எல்லாச் சுருதிகளின்

அசைவெண்விகிதங்களும் 1 இன் மிக்கும் 2 இற்குறைந்தும் நிற்பன வென்பது அனைவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிபு ஆகும்.

1, 2 என்னும் எண்களின் இடைவெளியினை நுனித்து நோக்கு தற்குச் சாதாரண எண்கணிதமுறைகள் வாய்ப்புடையனவல்லவாத லின் லகுவெண் கணிதமுறையினைக் கைக்கொள்வது இன்றியமை யாததாகின்றது 'செந்தமிழ்' 38 - ஆந் தொகுதி 11 - ஆம் பகுதியில் (விஷ்ணு புரட்டாசிமீ வெளியீட்டில்) 'எண்ணலளவை' என்னும் தலைப்பெயர்க்கீழ் (Logarithm என்னும்) லகுவெண்ணைக் குறித்துப் பொதுவகையாகக்கூறினாம். எண்கணிதப்பெருக்கல், பிரித்தல் இலகுவெண்கணிதத்தில் முறையே கூட்டல் கழித்தல் ஆகுமெனக் காட்டினாம். மேலே மந்தரஸ்தாயியில்நின்ற $1 \frac{9}{8}, \frac{5}{4}, \frac{3}{2}, \frac{15}{8}$ என்னும் என்னும் ஐந்து அசைவெண் விகிதங்களுக்கும் அமைந்த லகுவெண் களைக் காண்பாம். 1 இன் லகுவெண் வெற்றிலக்கம் 0, லகு $9 = .9542$, லகு $8 = .9030$, ஆதலினாலே லகு $\frac{8}{9} = .9542 - 9030 = .0512$ லகு $5 = .6990$, லகு $4 = .6020$, ஆதலினாலே லகு $\frac{4}{5} = .6990 - 6020 = .0970$ லகு $3 = .4771$, லகு $2 = .3010$ ஆதலினாலே லகு $\frac{2}{3} = .4771 - 3010 = .1761$, லகு $15 = 1.1761$, லகு $8 = .9030$, ஆதலினாலே லகு $\frac{15}{8} = .9030 + 1.1761 = 2.0791$. மேலே யாம் எடுத்தாண்ட லகுவெண் மதிப்புக்களெல்லாம் குறித்த 'எண்ணலளவை' என்னும் பொருளுரையினின்று எடுக்கப்பட்டன. பிறவற்றைப்போலவே லகு 1 நான்கிலக்கம் பெற்றுநிற்குமாறு அதன் மதிப்பை 0000 என நான்கு வெற்றிலக்கங்களாற்குறித்து மேற்கண்ட முடிபுகளை அட்டவணைப்படுத்துவாம்.

5464. c-c

அசைவெண்விகிதம் $1 \frac{9}{8} \frac{5}{4} \frac{3}{2} \frac{15}{8} 2$

இலகுவெண் .0000 .0512 .0970 .1761 .2731 .3010 எல்லாச்சூதிகளின் இலகுவெண்களும் வெற்றிலக்கத்திற்கும் .3010 க்கும் இடைநிற்பன.

மேனாட்டார் பன்னிரண்டு சுவரஸ்தானங்களையும் ஒத்தநீர் மையவாக்கி ஒரு ஸ்தானத்திற்கு 100 சென்ற (Cent) ஆக ஒரு ஸ்தாயியில் 1200 சென்ற கொண்டார்கள், ஈழநாட்டினர் ஒரு ரூபாவில் 100 சதமென நாணயமாற்றுமுறைகொள்வார். ஒரு சுவரஸ்தானம் ஒரு ரூபாவெனவைப்பின் சென்ற சதமாகும். ஆதலினாலே சென்ற என்பதைச் சதமென வழங்குவாம். மேனாட்டிசைச்சதக்கணக்கு லகுவெண் நிலைக்களமாகப் பிறந்தது. லகு 2 ஆகிய ,3010 இனை 1200 சதமாக்குதற்கு அதனை 3986 இனாற் பெருக்கவேண்டும்.

தேவிய நூலைப் பிரிவு மாநகர் நாலக செவை

.3010 × 6 = 1.8060	1.8060
.3010 × 10 = 3.010	.3010 × 80 = 24.080	
.3010 × 100 = 30.10	.3010 × 900 = 270.90	
.3010 × 10000 = 301.0	.3010 × 3000 = 903.0	
		1199 7860

தசமப்புள்ளியையடுத்துவரும் இலக்கம் 5 அல்லது 5 இன் மேற்பட்டுநிற்பின் ஒன்றன் தானத்திலக்கத்திற்கு 1 கூட்டிப் புள்ளியையடுத்துவரும் எல்லா இலக்கங்களையும் நீக்கிவிடலாம். அவ்வாறு செய்யக்கிடைப்பது 1200 சதம்.

இவ்வாறே பிற அசைவெண்விகிதங்களது சதவிலக்கங் (சென்ற) களையும் கணித்து அட்டவணைப்படுத்துமிடத்து அவை,

அசைவெண்விகிதம் $1 \frac{9}{8} \frac{5}{4} \frac{3}{2} \frac{15}{8} 2$

சதவிலக்கம் 0000 204 386 702 1088 1200
என நிற்பன. கணிதமுறையினாற் பெறப்படுவதும், மேனாட்டார் பெரிதும் வழங்குவதுமாகிய சதவிலக்க (சென்ற) முறையினைத் தென்னாட்டிசைவாணரும் எளிதின் உணர்ந்து வழங்குதல்கருதி ஒரு கருவிச்சூத்திரம் அமைத்துத்தருவாம்.

ரதவிலக்கச்சூத்திரம்

ஓஓஓஓ ஒன்றின்பாலே
கோனோர்நாதம் கூறுமிரண்டே
வானோர்வையம் மன்னும் மூன்றே
போதோந்தா புல்லும் நான்கே
பூவேயென்றாள் பொற்புடைந்தே
நாளோரந்தி நல்கியதாறே
மையூடிப்பி வரினஃதேழே
ஓரோரூழி யொன்றியதெட்டே
கீழோர்மேலில் கேளொன்பதுவே
ஊடேவையம்மின் ஒப்புறுபத்தே
நல்குமத்தீ நவில்பன்னொன்றே
யாரோநின்றீர் கூர்பனிரண்டே
கொண்டீர்மீளீர் பன்மூன்றாகும்
பைங்கூழுண்டீர் பத்தொடுநாலே
வேறேகூறீர் சேர்பதினைந்தே
கோடோடேகீர் கொள்பதினாறே

உள்ளோவைத்தீர் ஓர்பதினேழே
நீரோமோஜும் மூவாறாகும்
எல்லைபோடும் சொல்பத்தொன்பான்
கூடேகட்டும் நாலைந்தென்ப

ஒன்றுமுதல் இருபதுவரையுமுள்ள எண்களின் லகுவெண்களைத் தனித்தனி 3986 இனாற் பெருக்கிப்பெற்ற பேறாகிய சதவிலக்கங்கள் மேலேதந்த கருவிச்சூத்திரத்திற்காணப்படுவன.

தமிழிலே சோதிடநூல் வகுத்துரைத்த அறிஞர் கைக்கொண்ட மரபினைப் பின்பற்றி எண்கள் 'வாக்கியங்'களில் வைத்துக் கூறப்பட்டன. வாக்கியங்களை எண்ணாக்குமிடத்துத் தனிமெய்கள் மதிப்புப் பெறா. உயிர்கள் தனித்தும் மெய்யொடு மருவியும்நின்று மதிப்புப் பெறுமிடத்து ஓகர ஓகாரங்கள் வெற்றிலக்கம் (0) ஆக மதிக்கப்படுவ. அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ என்னும் ஒன்பதும் முறையே 1 2 3 4 5 6 7 8 9 என்னும் மதிப்பினைப் பெறுவ. வாக்கியங்களில் ஒன்றின்தானம் பத்தின்தானம் நூற்றின்தானம் ஆயிரத்தின்தானம் என எண்கள் நிற்பனவாதலின் அவைதம்மை எதிர் நிரலாக எழுதி ஆயுரத்தின்தானம் நூற்றின் தானம் பத்தின்தானம் ஒன்றின்தானம் மென நின்ற எண்மானமுறையில் வைக்கவேண்டும். இளமையிற்குற்ற சூடாமணியுள்ளமுடையான் நினைவினைக்கொண்டு மேற்போந்த வற்றை எழுதினாம். சோதிடநூன்மரபு வேறாயிருப்பினும் மேலே காட்டிய முறையினையே இவ்வாராய்ச்சிக்குரியதென அறிஞர் ஏற்றுக்கொள்வாராக. இம்முறையினின்று சூத்திரத்துட் பொருளை அட்டவணைப்படுத்தி நியுவுவாம். சூத்திரம் நினைவில் நிற்குமெனில் அட்டவணையினை நோக்காமலே சுருதிகளுக்கியைந்த சதவிலக்கங்களை எளிதிற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்,

எண்	வாக்கியம்	சதவிலக்கம்
1	ஓஓஓஓ	0 0 0 0
2	கோனோர்நாதம்	1 2 0 0
3	வானோர்வையம்	1 9 0 2
4	போதோந்தா	2 4 0 0
5	பூவேயென்றாள்	2 7 8 6
6	நானோரந்தி	3 1 0 2
7	மையூடிப்பி	3 3 6 9
8	ஓசோருழி	3 6 0 0
9	கீழோர்மேலில்	3 8 0 4
10	ஊடேவைம்மின்	3 9 8 6

11	நல்குமத்தி	4 1 5 1
12	யாரோநின்றீர்	4 3 9 2
13	கொண்டர்பீளீர்	4 4 4 0
14	பைங்குமுண்டர்	4 5 6 9
15	வேறேகூறீர்	4 6 8 8
16	கோடோடேகீர்	4 8 0 0
17	உள்ளோவைத்தீர்	4 9 0 5
18	நீரோமோதும்	5 0 0 4
19	எல்லைபோடும்	5 0 9 7
20	கூடேகட்டும்	5 1 8 6

சதவிலக்கங்கள் வகுவெண் நிலைக்களமாகப் பிறந்தனவாதலின் அவற்றைப்போலேவே சாதாரண எண்களின் பெருக்கல் பிரித்தல் சதவிலக்கங்களில் முறையே கூட்டல் கழித்தலாகும். உதாரணமாக 6 இன் சதவிலக்கம் 3 இன் சதவிலக்கத்தையும் 2 இன் சதவிலக்கத்தையும் சதவிலக்கத்தையும் கூட்டிப் பெறப்படுவது. 14 இன் சதவிலக்கம் 7 இன் சதவிலக்கத்தையும் 2 இன் சதவிலக்கத்தையும் கூட்டிப் பெறப்படுவது. இங்குத்தரப்படாத 21 இன் சதவிலக்கம் 7 இன் சதவிலக்கத்தையும் 3 இன் சதவிலக்கத்தையும் கூட்டிப்பெறப்படுவது, $\frac{4}{5}$ இன் சதவிலக்கம் 4 இன் சதவிலக்கத்திலிருந்து 3 இன் சதவிலக்கத்தைக் கழித்துப் பெறப்படுவது, 25 இன் சதவிலக்கம் 5 இன் சதவிலக்கத்தை இருபடிவைத்துக் கூட்டிப்பெறப்படுவது. பிறவு மிவ்வாறே பின்வருஞ் செய்கைமுறைகள் இதனைத் தெளிவு படுத்துவன.

$$\frac{21}{20} = \frac{7 \times 3}{20} \text{ ஆதலின் } \frac{21}{20} \text{ இன் சதவிலக்கம் } 3369 + 1902 - 5186 = 85 \text{ சதம் ஆகும்}$$

$$\frac{23}{24} = \frac{5 \times 5}{6 \times 4} \text{ ஆதலின் } \frac{25}{24} \text{ இன் சதவிலக்கம் } 5572 - 5502 = 70 \text{ சதம் ஆகும்}$$

இதனை மற்றொருவகையாகவும் நோக்கலாம்

$$\frac{25}{24} = \frac{5}{4} \div \frac{6}{5} \cdot \frac{5}{4} \text{ அந்தரகாந்தாரத்தின் அசைவெண்விகிதம். இதன் மதிப்பு } 2786 - 2400 = 386 \text{ சதம்.}$$

$$\frac{6}{5} \text{ சாதாரணகாந்தாரத்தின் அசைவெண்விகித}$$

$$\text{மாகும். இதன் மதிப்பு } 3102 - 2786 = 316 \text{ சதம். இவற்றின் இடைவிகிதம் } 386 - 316 = 70 \text{ சதம்.}$$

$\frac{22}{25} = \frac{9}{5} \div \frac{5}{3} \cdot \frac{9}{5}$ கைசிகிநிஷாதத்தின் அசை வெண் விகிதம். இதன் மதிப்பு 'கீழோர்மேலில்' என்னும் வாக்கியத்திலிருந்து 'பூவேவென்றாள்' என்னும் வாக்கியத்தைக்கழித்துப் பெறப்படுவது $3804 - 2786 = 1018$ சதம்.

$\frac{5}{3}$ சதுசுருதிதைவதத்தின் அசைவெண்விகிதம். இதன் மதிப்பு 'பூவேயென்றாள்' என்னும் வாக்கியத்திலிருந்து 'வானோர்வையம்' என்னும் வாக்கியத்தைக் கழித்துப் பெறப்படுவது $2786 - 1902 = 884$ சதம். இவற்றின் இடைவிகிதம் $1018 - 884 = 134$ சதம்.

$\frac{22}{16} = \frac{9}{8} \times \frac{3}{2}$ ஆதலின் $\frac{27}{16}$ இன் சதவிலக்கம் $\frac{9}{8}$ இன் சதவிலக்கத்தையும் $\frac{3}{2}$ இன் சதவிலக்கத்தையும் கூட்டிப்பெறப்படுவது.

$\frac{9}{8}$ சதுசுருதிரிஷபத்தின் அசை வெண் விகிதம். இது 'ஓரோருழி' குறைந்த 'கீழோர்மேலில்' ஆகுமாதலின் இதன் மதிப்பு 204 சதம். $\frac{3}{2}$ பஞ்சமசுவரத்தின் அசை வெண்விகிதம்; இதன் மதிப்புக் 'கோனோர் நாதம்' குறைந்த 'வானோர்வையம்' 702 சதம். ஆதலின் $\frac{27}{16}$ இன் மதிப்பு $702 + 204 = 906$ சதம்.

$\frac{27}{16}, \frac{27}{25}, \frac{25}{24}, \frac{21}{10}$ என்னும் விகிதவெண்கள் முறையே 27 : 16, 27 : 25, 25 : 24, 21 : 20 என்னும் உருவமாகவும் எழுதப்படுவ.

இனி இருபத்திரண்டு சுருதிகளின் சதமதிப்புகளைக் காணப்புகுவாம். கணிதநூல் கருவியாக யாம் ஆராய்ந்துகண்ட இருபத்திரண்டு சுருதிகளின் அசைவெண்விகிதங்கள் பண்டைத்தமிழிசையாசிரியர் வகுத்தோதிய பாலைத்திரிபுகளுக்கும் வடமொழிப் பரதம் வகுத்த கிராமமூர்ச்சனைகளுக்கும் ஏற்புடையன. சாரங்க தேவருரைத்த சங்கீதரத்நாகர நூன்முடிபுகளுக்கும் பொருந்துவன; அகோபலபண்டிதரும் வேங்கடமகியும் கொண்ட சுருதிகள் பிறிதொரு மரபினைத் தழுவின. அவைதம்மைத் தனியாக மற்றொருதருணத்தில் ஆராய்வாம்.

சுருதிகளைப் பிறப்பிக்கும் முறையினைச் 'சுருதிவீணை'யென்னும் சிறு நூலிலே சுருக்கமாகக் காட்டினாம். யாம் எழுதிவரும் 'யாழ்நூலி'லே பெருக ஆராய்ந்திருக்கின்றாம். 'செந்தமிழ்' அன்பர்கள்பொருட்டும், இம்முடிபுகள் இயற்றமிழ்வல்லாரிடையிலும் பரவவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பினாலும் அடுத்துவரும் 'செந்தமிழ்' ப்பகுதியொன்றிலே இப்பொருளினைச் சுருக்கிவிளக்க எண்ணியிருக்கின்றாம்.

இருபத்திரண்டுசுருதிகளிலே நட்பிற்பிறந்தன பதினொன்று. கிளையிற் பிறந்தன பதினொன்று. நட்பிற்பிறப்பினை வடநூலார் 'ஷட்ஜமத்திம சம்வாதித்வம்' என்பர். கிளையிற் பிறப்பினை 'ஷட்ஜ பஞ்சம சம்வாதித்வம்' என்பர்.

இருபத்திரண்டின் அசைவெண்விகிதங்களையும் மேற்காட்டிய செய்கைமுறையின்படி ஒவ்வொன்றினுக்கும் கணித்துக்கண்ட சதவிலக்கங்களையும் கீழே தருகின்றாம். பிறவிவரங்களை மேற் குறித்தபடி மற்றொரு பகுதியிலே சுருக்கி விளக்குவாம்.

நட்பு		கிளை	
அசைவெண் விகிதம்	சதவிலக்கம்	அசைவெண் விகிதம்	சதவிலக்கம்
256 : 243	90	16 : 15	112
10 : 9	182	9 : 8	204
32 : 27	294	6 : 5	316
5 : 4	386	81 : 64	408
4 : 3	498	27 : 20	520
45 : 32	590	64 : 45	610
40 : 27	680	3 : 2	702
128 : 81	792	8 : 5	814
5 : 3	884	27 : 16	906
16 : 9	996	9 : 5	1018
15 : 8	1088	243 : 128	1110

எண்ணலளவை

‘கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் காணவொண்ணாது
கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் கைகூடா காட்சி
கணக்கறிந் துண்மையைக் கண்டண்ட நிற்கும்
கணக்கறிந் தார்கல்வி கற்றறிந் தாரே’ (திருமந்திரம்)

‘எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு’ (திருவள்ளுவப்பயன்)

‘எண்ணென்பது கணிதம்; அது கருவியும் செய்கையும் என இரு வகைப்படும்; அவை ஏரம்பமுதலிய நூல்களுட் காண்க, எனத் திருவள்ளுவப்பயனுக்கு நல்லுரைகண்ட பேரறிஞராகிய பரிமேலழகர் கூறினார். ஏரம்பமுதலிய நூல்கள் வழக்கற்று வீழ்ந்தழிந்தன. அங்ஙனமாதலின், இசையாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படுவதாகிய கணித முடிபுகளைப் பிறமொழிவாயிலாகப் பெறுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. ‘இசைக்கிரமம்’ என்னும் பொருளுரையின் பிற்பகுதியினை எழுதுதற்குமுன் ‘எண்ணலளவை’ என்னும் இத்தலைப்பெயர்க்கீழ்க் கணிதமுடிபுகள் சிலவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுவாம். இவை இசையொழிந்த பிற ஆராய்ச்சிக்கும் ஒருதலை பயன்படும் நீர்மைய.

வழக்கிலுள்ள எண்ணலளவை பப்பத்து மடங்காகப் பெருகிச் செல்லுமியல்பினவாதலின் அதனைப் பதின்மரபு (Decimal Notation) எனல் பொருந்தும் ஒன்று முதற் பத்துவரையுமுள்ள எண்கள் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 என எழுதப்படுவ. இவ் விலக்கங்களை அராபிய இலக்கம் என்ப. தமிழிலக்கம் உளவாயினும், எழுதுதல் அச்சிடுதல் கணக்கியற்றல் என்னும் இவற்றிற்கு எளிதாம் நீர்மை நோக்கிப் பொதுவழக்கிலுள்ள அராபிய இலக்கங்களையே யாமும் வழங்குவாம்.

முதலில் நின்ற ஒன்பது எண்களை முதலெண் என்ப. முதலெண் ஒன்பதினையும் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன பத்து, இருபது, முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது, அறுபது எழுபது, எண்பது, தொண்ணூறு (10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90) ஆம். இவை தம்மைப் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன நூறு, இருநூறு, முந்நூறு, நானூறு, ஐந்நூறு, அறுநூறு, எழுநூறு, எண்ணூறு, தொளாயிரம் (100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900) ஆம். இவைதம்மைப் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன ஓராயிரம் (1000) முதல் ஒன்பதினா

செந்தமிழ் தொகுதி 38, பகுதி II விஷுவருடம் புரட்டாசி மாதம் (September October 1941) பக்கம் 473-482)

யிரம் (9000) வரை யென்பதும், இவை தம்மைப் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன ஒருபதினாயிரம் (10000) முதல் தொண்ணூறாயிரம் வரை (90000) வரை யென்பதும் இவை தம்மைப் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன ஒரு நூறாயிரம் (100000) முதல் ஒன்பது நூறாயிரம் (900000) வரை யென்பதும் இவை தம்மைப் பதின்மடங்கு கொள்ளக்கிடைப்பன ஒருபது நூறாயிரம் (9000000) வரையென்பதும் அறிதற்பால.

நூறுநூறாயிரம் கோடியெனப்படும்: நூறாயிரத்தினை இலட்சம் என்பது வடநூல்வழக்கு தமிழ்வழக்கின்படி 72465318 ஏழுகோடியே இருபத்துநான்கு நூறாயிரத்து அறுபத்தையாயிரத்து முந்நூற்றுப் பதினெட்டு ஆகும். வடமொழிவழக்கினைப் பின்பற்றி நூறாயிரத்து என்பதை நீக்கி 'இலட்சத்து' என்பதைப் பெய்து கொள்ளின், மேற்காட்டிய எண் ஏழுகோடியே இருபத்து நான்கு இலட்சத்து அறுபத்தையாயிரத்து முந்நூற்றுப்பதினெட்டு என வாசிக்கப்படும். 'கோடி' எட்டாந்தானத்தது. இதனை நோக்கிப் போலும் ஏகமெண்மடங்கு கொண்டது கோடி' எனப் பிங்கல நிகண்டு கூறும். ஏகம் முதற்றானம்; பத்து இரண்டாந்தானம்; பத்தினை இருபடிவைத்துப் பெருக்கிப் பெற்ற நூறு மூன்றாந்தானம்; பத்தினை முப்படி வைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற ஆயிரம் நான்காந்தானம்; பத்தினை நாற்படி வைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற பதினாயிரம் ஐந்தாந்தானம்; பத்தினை ஐம்படி வைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற இலட்சம் ஆறாந்தானம்; பத்தினை அறுபடிவைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற பத்திலட்சம் ஏழாந்தானம் பத்தினை எழுபடிவைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற கோடி எட்டாந்தானம் என அறிக. இத்தனை படியென்பதைக் குறிக்கும் எண்ணை வலப்புறத்தில் மிதத்தி எழுதுதல் மரபு, = என்பது சமன்குறி, சமன் என வாசிக்கப்படும்.

$$10^1 = 10$$

$$10^2 = 100$$

$$10^3 = 1000$$

$$10^4 = 10000$$

$$10^5 = 100000$$

$$10^6 = 1000000$$

$$10^7 = 10000000$$

பத்து ஒரு படி சமன்பத்து; பத்துஇருபடி சமன்நூறு; பத்து முப்படி சமன் ஆயிரம்; பிறவும் இப்படியே. வலப்புறத்தில் மிதத்தியெழுதிய எண்ணினைப் 'படியெண்' என்பாம்.

கோடிகோடி சங்கம் எனப்படும். கோடி பத்துக்கோடி, நூறுகோடி ஆயிரகோடி, இலட்சகோடி பத்திலட்சகோடி சங்கம் முதல் கடையிரண்டும் உள்பட எட்டுப்பெயர்கள் உள். இதனை நோக்கிப்போலும் 'கோடியெண்மடங்குகொண்டது சங்கம். எனப் பிங்கலநிகண்டு கூறும். கோடி 10 ஆதலின் கோடிகோடியாகிய சங்கம் 10^{14} ஆகும். இவ்வெண் பதினைந்துதானத்தது.

'சங்கமெண் மடங்கு கொண்டது விந்தம்'
 'விந்தமெண் மடங்கு கொண்டது குமுதம்'
 'குமுதமெண் மடங்கு கொண்டது பதுமம்'
 'பதுமமெண் மடங்கு கொண்டது நாடு'
 'நாடெண் மடங்கு கொண்டது சமுத்திரம்.
 'சமுத்திரமெண் மடங்கு கொண்டது வெள்ளம்'

என்னும் சூத்திரங்களுக்கும் இவ்வாறே பொருள் காண்புழிக் கோடிசங்கம் விந்தம் எனவும், கோடிவிந்தம் குமுதம் எனவும், கோடிகுமுதம் பதுமமெனவும், கோடிபதுமம் நாடு எனவும், கோடி நாடு சமுத்திரம் எனவும், கோடிசமுத்திரம் வெள்ளமெனவும் வெளியாகின்றன.

'நெய்தலுங் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்
 மையில் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய
 செய்குறி யீட்டங் கழிப்பிய வழிமுறை
 சேழல் திகழ்வரக் கோலமோடு வழிமுறை
 ஊழி யொருவினை யுணர்த்தலின் முதுமைக்கு
 ஊழி யாவரு முணரா
 ஆழி முதல்வநிற் பேணுதுந் தொழுது'

எனப் பரிபாடலுட் கீரந்தையார் கூறியவற்றுள்ளே, ஆம்பல் குமுதமெனவும், கமலம் பதுமமெனவும் அறிகின்றாம். நெய்தல் நிலவுரிமைபற்றிச் சமுத்திரமாதல் சாலும்; குவளையினை நாடு எனல் பொருந்தும்.

'x' பெருக்கற்குறி, இதனைப் 'பெருக்கு' என வாசிப்பாம்.

கோடி x கோடி x சங்கம். இது 15 தானத்தது.

கோடி x கோடி x கோடி x விந்தம். இது 22 தானத்தது.

கோடி x கோடி x கோடி x கோடி = குமுதம். (ஆம்பல்)³ இது 29 தானத்தது.

கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி = பதுமம் (கமலம்). இது 36 தானத்தது.

கோடி X கோடி + கோடி X கோடி X கோடி X கோடி = நாடு (குவளை). இது 43 தானத்தது.

கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி = சமுத்திரம் (நெய்தல்). இது 50 தானத்தது.

கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி X கோடி = வெள்ளம். இது 57 தானத்தது.

சங்கினது உருவம் இருகோடி (கோணம்). விந்தத்தின் (மலையின்) உருவம் முக்கோடி (கோணம்). ஆம்பலின் உருவம் நாற்கோடி (நாலிதழ்). தாமரையினுருவம் ஐங்கோடி (ஐயிதழ்)—பதுமபந்தம் ஐயிதழாக வரையப்படும். நாட்டினுருவமும், குவளையினுருவமும் அறுகோடி (அறுகோணம், ஆறிதழ்). சமுத்திரத்தினுருவம் எழுகோடி (எழுகடல்), நெய்தல்மலருக்கு இதழ் ஏழாதல் வேண்டும். வெள்ளத்தினுருவம் எண்கோடி எட்டுத்திக்கிலும் பரவுவது. இவை யாவும் காரணப்பெயராதல் காண்க. சங்கநிதி கோடிகோடி பொன். பதுமநிதி கோடிகோடிகோடிகோடி பொன். இவை எண்ணினால் எய்திய பெயர்கள்.

இப்பேரெண்களை வழங்கும் வான நூன்முடிபுகள் சிலவற்றைத் தருவாம். அண்டத்திலுள்ள எப்பொருளினும் ஒளியே மிகுந்த வேகமுடையது. அது ஒரு செக்கண்டில் (Second இரு நொடிப்பொழுது) ஒரிலட்சத்து என்பத்தாறாயிரம் (1,86,000) மைல் செல்லும். ஒரு மணிநேரத்திலே அறுபத்தாறுகோடியே தொண்ணூற்று இலட்சம் (66,96,00,000) மைல் செல்லும். ஒரு நாளிலே ஓராயிரத்தறு நூற்றேழுகோடியே நாலுலட்சம் (1,607,04,00,000) மைல் செல்லும். ஓராண்டிலே ஐந்துலட்சத்து என்பத்தாறாயிரத்து ஐநூற்று பத்தொன்பதுகோடியே அறுபதிலட்சம் (5,86,569,60,000) மைல் செல்லும். ஆதிரை (Sirius) எனப்படும் விண்மீனிலிருந்து பூமிக்கு ஒளிவர எட்டுவருடமும் எட்டு மாதமும் செல்லுமென்பர். ஆதலின் அவ்விண்மீனின் தூரம் ஏறத்தாழ ஐம்பத்தோரிலட்சகோடிமைலாகும். அந்திரமீதா (Andromeda) என்னும் விண்மீனிலிருந்து பூமிக்கு ஒளிவர எட்டிலட்சத்து ஐம்பத்தையாயிரம் ஆண்டு செல்லுமெனக் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். ஆதலின் அவ்விண்மீனின் தூரம் ஐம்பதினாயிரம் சங்க மைலுக்குமேலாமென அறிகின்றாம். அண்டகோளத்திலுள்ள விண்மீன்களின் தொகை இருபதினாயிரகோடியெனக் கணித நூலார் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். இவையனைத்தினையும் அடக்கிய அண்டகோளமும் அளவினுட்பட்டதெனக் கணிதநூற்பேரறிஞராகிய

எயின்ஸ்தெயின் (Einstein) என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர். இவர் கருத்தின்படி அண்டகோளத்தினெல்லையிலிருந்து புறப்பட்ட ஒளி பூவுலகத்தை அடைய மூவாயிரத்திருநூறுகோடி ஆண்டுகள் செல்லும். அங்ஙனமாதலின் அண்டகோளத்தின் அச்சுநீளம் முந்நூற்றெழுபத்தைந்து விந்தமே நாற்பதுலட்சத்து நாற்பத்தையாயிரத்து நானூற்று நாற்பது சங்கம் (375, 40, 45, 440, 00, 00, 000, 00, 00, 000) மைல் ஆகும்.

அண்டத்தின் அளவைக் காண்பதற்குப் பேரெண்கள் கருவியாதல் போல அணுவினளவைக் காண்பதற்குக் கீழ்வாயெண்கள் கருவியாவன.

ஏகத்தின் பத்திலொருகூறு .1 என எழுதப்படும், இதனைப் 'புள்ளி ஒன்று' என வாசிப்பாம். ஏகத்தின் நூற்றிலொருகூறு .01 என எழுதப்படும். இதனைப் 'புள்ளி வெற்றிலக்கம் ஒன்று' என்பாம். ஏகத்தின் ஆயிரத்திலொருகூறு .001 என எழுதப்படும். இதனைப் 'புள்ளி வெற்றிலக்கம் 'வெற்றிலக்கம் ஒன்று' என வாசிப்பாம். பிறவும் இப்படியே.

$$.1 = \frac{1}{10} = 10^{-1}$$

$$.01 = \frac{1}{100} = 10^{-2}$$

$$.001 = \frac{1}{1000} = 10^{-3}$$

$$.0001 = \frac{1}{10000} = 10^{-4}$$

மேலேகுறித்த படியெண்களை, 'குறையொன்று,' 'குறையிரண்டு,' 'குறைமூன்று,' 'குறைநான்கு' என்பாம். ஏகத்தின்படியெண்வெற்றிலக்கம் ஆகும். இது இங்ஙனம் ஆதலைக்கீழே காண்க. எண்ணினைவைத்துப் பத்தினாற் பிரித்துச்செல்ல ஒவ்வொரு பிரித்தலுக்கும் படியெண் ஒவ்வொன்று குறையும். ஆயிரத்திற்கொடங்கி ஆயிரத்திலொருகூறு (கீழ்வாய் ஆயிரம்) வரையும் செல்வாம்.

$$1000 = 10^3 \text{ பத்துமூப்படி}$$

$$100 = 10^2 \text{ பத்து இருபடி}$$

$$10 = 10^1 \text{ பத்து ஒருபடி}$$

$$1 = 10^0 \text{ பத்து வெற்றுப்படி}$$

$$.1 = 10^{-1} \text{ பத்துக்குறையொருபடி}$$

$$.01 = 10^{-2} \text{ பத்துக்குறையிருபடி}$$

$$.001 = 10^{-3} \text{ பத்துக்குறைமூப்படி}$$

அங்ஙனமாதலின்,

$$\begin{aligned} 1000 \times .001 &= 10^3 \times 10^{-3} \\ &= 10^0 \\ &= 1 \end{aligned}$$

கணிதகிருத்தியத்திலே கூட்டற்குறி +, கழித்தற்குறி -, இவற்றைக் 'கூட்டு', 'கழி' எனவும், 'நிறை', 'குறை' யெனவும் வாசிக்கலாம். பிரித்தற்குறி ÷, இதனைப் பிரியென வாசிக்கலாம். பின்னவெண்களில் கீழ் உறுப்புப் 'பகுதி'யெனவும் மேலுறுப்புத் 'தொகுதி' யெனவும்படுவ. $\frac{3}{4}$ என்பதில் 4 பகுதி, 3 தொகுதி. ஏகத்தை 4 கூறு செய்து 3 கூறு எடுத்ததென்பதை இப்பின்ன வெண் குறிக்கும். பின்னவெண்ணின் பகுதியையும் தொகுதியையும் ஒரே எண்ணினாற் பெருக்கினாலோ பிரித்தாலோ பின்னவெண்ணின்மதிப்பு வேறுபடாது.

$$\frac{3}{4} = \frac{15}{20} = \frac{75}{100} = .75$$

$$\frac{1}{8} = \frac{2}{40} = \frac{25}{200} = \frac{125}{1000} = .125$$

மேலே பின்னவெண்களோடு ஒத்த மதிப்புடைய கீழ்வாயெண்களைப் பெற்றாம்.

$$\begin{aligned} .125 &= .1 + .02 + .005 \\ &= \frac{1}{10} + \frac{2}{100} + \frac{5}{1000} \end{aligned}$$

பத்திலொருகூறும், நூற்றிலிருகூறும் ஆயிரத்தில் ஐந்து கூறும், சேர்ந்து எட்டிலொருகூற்றுக்கு சமமென்பது பெறப்பட்டது

$$10^1 = 10, 10^2 = 100$$

ஆதலின் இவற்றினிடையே உளவாய இருதானத்தெண்களின் படியெண் 1 உடன் ஒரு கீழ்வாயெண் சேர்ந்தாதல்வேண்டும். $10^2 = 100$, $10^3 = 1000$ ஆதலின் இவற்றினிடையே உளவாய மூன்றுதானத்தெண்களின் படியெண் 2 உடன் ஒரு கீழ்வாயெண் சேர்ந்தாதாதல் வேண்டுமென இவ்வாறு கொண்டு கணிதமுறையினாலே எவ்வெண்ணுக்கும் படியெண்ணைக் கணித்துக் கண்டிருக்கிறார்கள்

நூறுநூறாயிரம் = கோடி

$$100 \times 100 \times 1000 = 1,00,00,000$$

$$10^2 \times 10^2 \times 10^3 = 10^7$$

சின்னங்களின் படியெண்களாகிய 2, 2, 3 என்பவற்றைக் கூட்டப் பெருக்கவெண்ணின் படியெண்ணாகிய 7 வருகிறது.

$$1,00,00,000 \div 1,000 = 10,000$$

$$10^7 \div 10^3 = 10^4$$

பிரிக்கப்படுமெண்ணின்படியெண்ணாகிய 7 லிருந்து பிரிக்குமெண்ணின்படியெண்ணாகிய 3 ஐக் கழிக்க ஈவின்படியெண்ணாகிய 4 வருகிறது.

அங்ஙனமாதவின் படியெண்ணின் உபயோகத்தினாலே பெருக்கற்கிருத்தியம் கூட்டற் கிருத்தியமாகவும் பிரித்தற்கிருத்தியம் கழித்தற்கிருத்தியமாகவும் எய்திநின்றன. கணிதகிருத்தியங்களை இலகுப்படுத்துதல் காரணமாகப் படியெண்ணினை 'இலகுவெண்' (Logarithm) என்பர். இவற்றின் விரிவை வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்ந்து 'Log 100' என ஆங்கிலத்தில் வருவதனை 100 எனத் தமிழில் எழுதுவாம்

லகு	100	=	2
லகு	1000	=	3
லகு	.1	=	-1
லகு	10	=	-2
லகு	.001	=	-3
லகு	10	=	1
லகு	1	=	0

என்பன வெளிப்படை

லகு	2	=	. 3010
லகு	3	=	. 4771
லகு	7	=	. 8452

என்பன கணித நூலார் கண்ட முடிபுகள்

2	=	2	=	4
2	=	3	=	6
10	=	2	=	5
2	=	4	=	8
3	=	3	=	9

ஆதலின்

$$\begin{aligned} \text{லகு } 4 &= \text{லகு } 2 + \text{லகு } 2 \\ &= 3010 + .3010 \\ &= 6020 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 5} &= \text{லகு 10} - \text{லகு 2} \\ &= .3010 \\ &= .6990 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 6} &= \text{லகு 2} + \text{லகு 3} \\ &= .3010 + .4771 \\ &= .7781 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 8} &= \text{லகு 4} + \text{லகு 2} \\ &= .6020 + .3010 \\ &= .9030 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 9} &= \text{லகு 3} + \text{லகு 3} \\ &= .4771 + .4771 \\ &= .9542 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 12} &= \text{லகு 4} + \text{லகு 3} \\ &= .6020 + .4771 \\ &= 1.0791 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு 15} &= \text{லகு 5} + \text{லகு 3} \\ &= .6990 + .4771 \\ &= 1.1761 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு } \frac{3}{2} &= \text{லகு 3} - 2 \\ &= .4771 - .3010 \\ &= .1761 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{லகு } \frac{4}{3} &= \text{லகு 4} - \text{லகு 3} \\ &= .6020 - .4771 \\ &= .1249 \end{aligned}$$

இம்முடிபுகள் இசையாராய்ச்சிக்குப் பயன்படுதலை 'இசைக் கிரம'த்துப் பிற்பகுதியிலே காட்டுவாம்.

வங்கியம்

விஷுவஸ் புரட்டாசி மீ 'செந்தமிழ்' வெளியீட்டிலே 'எண்ணலளவை என்னும் பொருள்பற்றிய உரையினை யெழுதிய பொழுது அவ்வுரையிற் கண்ட முடிபுகள் இசையாராய்ச்சிக்குப் பயன்படுதலை 'இசைக்கிரம' த்துப் பிற்பகுதியிலே காட்டுவாம் எனக் குறிப்பிட்டாம். சென்ற சிலமாதங்களிலே இடமாற்றத்தினாலும் பிற காரணங்களினாலும் எழுதுதற்கு ஓய்வு கிடைத்திலது. எழுதத்தாமதித்தமையினால் ஏற்பட்ட குறையினைச் செந்தமிழன்பர்கள் மன்னிப்பார்களாக.

கணிதமுடிபுகள் நரம்புக்கருவிகளுக்குப் பயன்படுமாறு போலத்துளைக்கருவிகளுக்கும் பயன்படுவ. ஆதலினாலே, 'வங்கியம்' எனவும் வழங்கப்படும் சூழற்கருவியினது துளையளவுகளைக் கொண்டு அக்கருவியிலே தோற்றுதற்குரிய இசைச்சுரங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். அறிந்துகொள்ளும் வழியினை இவ்வுரையினுட் கூறுவாம்.

முதலிலே சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையுரையினுள்ளே அடியார்க்கு நல்லாச்சூறும் துளையளவிலக்கணத்தினை எடுத்துக் கொள்வாம்.

'நீளம் இருபதுவிரல்! சுற்றளவு நாலரைவிரல். இது துளையிடுமிடத்து நெல்லரிசியில் ஒருபாதி மரனிறுத்திக் கடைந்து வெண்கலத்தாலே அணைசுபண்ணி இடமுகத்தை யடைத்து வலமுகம் வெளியாக விடப்படும்..... இனித் துளையளவிலக்கணம்; அளவு இருபதுவிரல். இதிலே தூம்புமுகத்தின் இரண்டுநீக்கி முதல்வாய் விட்டு இம் முதல்வாய்க்கு ஏழங்குலம் விட்டு வளைவாயினும் இரண்டுநீக்கி நடுவினின்ற ஒன்பதுவிரலிலும் எட்டுத்துளை யிடப்படும். இவற்றுள் ஒன்று முத்திரையென்று கழித்துநீக்கி நின்ற ஏழிலும் ஏழு விரல் வைத்து ஊதப்படும். துளைகளின் இடைப்பரப்பு ஒரு விரல்கலம் கொள்ளப்படும்.'

ஓசையானது நம்மைச் சூழவிருக்கும் பவனத்தினைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு பரவுமிடத்து அலைவடிவாகப் பரவுமென்பது மேனாட்டு விஞ்ஞானநூலோர் ஆராய்ந்துகண்ட முடிபு. அலையின் முதல் நடு இறுதி பவனம் அமுக்கமுறும் இடங்கள், காற்கூறும் முக்காற்கூறும் பவனம் அகற்சியுற்று நிற்குமிடங்கள்.

அ → ஆ → இ → ஈ → உ

செந்தமிழ், தொகுதி 39, பகுதி 8 சித்திரபானு வருடம் ஆனி மாதம் June-July 1942) பக்கம் 373 - 376

மேலே குறித்த ஐந்தெழுத்துக்களும் ஒத்த இடைவெளியினவாக அமைந்துநின்றன. அ இ உ என்னும் குற்றெழுத்துக்கள் பவனம் அமுக்கமுற்ற இடத்தில் நின்றன. ஆ ஈ என்னும் நெட்டெழுத்திரண்டும் பவனம் அகற்சியுற்ற இடத்தில் நின்றன.

இடப்புறத்து முகம் அடைக்கப்பட்டு வலப்புறத்து முகம் திறந்திருக்கும் வங்கியத்திலே திறந்த வலப்புறத்து முகத்திலே பவனம் அகற்சியுற்றுநிற்கும். அடைபட்ட இடப்புறத்து முகத்திலே பவனம், அமுக்கமுற்றுநிற்கும். அமுக்கத்தை 'அ' என்னும் எழுத்தினாலும் அகற்சியை 'ஆ' என்னும் எழுத்தினாலும் குறிப்பிடும்பொழுது 'அ' அடைபட்ட முகத்திலும் 'ஆ' நாதம்பிறக்கின்ற துளையிலும் நிற்கின்றன. இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள இடைவெளியான ஆ இசையலையின் காற்கூற்றின் நீளமாகும். குழலின் முழுநீளம் இருபதுவிரல். வளைவாயினின்று இருவிரல்கள் கழிந்த விடத்திலே மூத்திரைத்துளை நின்றது. அதற்கு ஒருவிரல் தாழ முதற்குரந்தோன்றுந்துளை நின்றது; ஆதலினாலே அடைபட்ட இடப்புறமுகத்திற்கும் முதற்குரந்தோன்றுந்துளை நின்றது. ஆதலினாலே அடைபட்ட இடப்புறமுகத்திற்கும் முதற்குரந்தோன்றுந்துளைக்கும் இடைவெளி பதினேழுவிரல் என்பது பெறப்படுகின்றது. இது இசையலையின் காற்கூறு என மேலே குறிப்பிட்டாம். ஆதலினாலே இசையலையின் நீளம் ($17 \times 4 = 68$) அறுபத்தெட்டுவிரல்களாகும். ஒரு விரல் இக்காலத்து ஆங்கிலேய நீட்டலளவையில் முக்கால் இஞ்ச ஆகும். 68 விரல் 51 இஞ்ச ஆகும். ஒரு செக்கண்டு எனப்படும் காலவெல்லையினுள்ளே எத்தனை அலைகள் தோன்றுகின்றனவெனக் கண்டால், அந்த அலைகளைத் தோற்றுவிக்கும் இசைச்சுரம் இதுவெனத் துணிதல்கூடும்.

ஓசையினுடைய வேகத்தினை விஞ்ஞானநூலோர் அளந்து அது ஒருசெக்கண்டுக்கு 1081 அடி எனக்கண்டிருக்கிறார்கள். வங்கியத்துளையிலே செக்கண்டு என்னும் காலவெல்லையின் தொடக்கத்திலே வெளிப்போந்த இசையலை 1081 அடி தூரஞ் செல்ல அக்காலவெல்லையின் இறுதியிலே தோன்றிய அலை துளைவாயிடத்திலே நிற்கும். இவ்வெல்லையினுள்ளே எத்தனையலைகள் உளவெனக் காண்பதற்கு 1081 அடியினை அஃதாவது 12972 இஞ்சினை அலையின் நீளமாகிய 51 இஞ்சினாற் பிரிக்கவேண்டும். இப்படிப் பிரிக்கக் கிடைத்தபேறு 254 (மிச்சம் 18 இஞ்ச). ஆதலினாலே ஒருசெக்கண்டிலே அவ்விசைச்சுரத்திலே 254 அலைகள் தோன்றுகின்றன வென்பது முடிபாகிறது. சமன் தானத்திலே நிற்கிற ஷட்ஜத்தின் அசைவெண் 256 என மேனாட்டார் கூறுவர். இவ்வெண்ணுக்கும் நாம் கணித்துக்கண்ட எண்ணிற்கும் வேறுபாடு நூற்றுக்கு ஒரு வீதத்திற்கும் குறைவாதலினாலே அவை ஒன்றிநின்றனவெனக் கொள்வோமாதலின் வங்கியத்திற்கோன்றும் முதற் சுரம் சமஷட்ஜம் எனப்பெற்றாம்.

இனி ஏழாவது சுரத்தினைத்தருகிற துளையினை யெடுத்துக் கொள்வாம். தூம்புமுகத்திலிருந்து இருவிரல் முதல்வாய்நிற்கும். இதிலிருந்து எழுவிரல் தூரத்திலே குறித்த ஏழாஞ்சுரத்தின் துளை நிற்கிறது. தூம்புமுகத்திலிருந்து இதன் தூரம் ஒன்பதுவிரல். இது அச்சுரத்தின் இசையலையிற் காற்கூறாதலின் அலையின் முழு நீளம் 36 விரல், அஃதாவது 27 இஞ்சு. 12972ஐ 27இனாற்பிரிக்கக் கிடைப்பது 480 (மிச்சம் 12 இஞ்சு). இது சமன்தாளத்திலுள்ள நிஷாதசுரத்தின் அசைவெண். ஷட்ஜமும் நிஷாதமும் இக்காலத்து மேனாட்டு இசைமரபிலுள்ள எண்களைப் பெற்றுவருதலை நோக்கு மிடத்து இருமரபிற்கும் அடிப்படையான தொடர்பு உளதென்பது முடிவாகின்றது.

இனி மேற்குறித்த வங்கியத்தினை அழுத்தமாக ஊதினா ல் துளையிடத்திலே பவனத்தின் அகற்சியும் அடைபட்டமுகத்திலே அமுக்கமும் அமைவதோடு இடையிலே மற்றோர் அகற்சியும் அமுக் கமும் அமைந்து தோன்றுகின்ற அலையானது அ→ஆ→இ→ஈ என்ற படி அலையின் முக்காற்கூறாகிநிற்கிறது. முதற்சுரத்திலேதோன்றும் அலையின் முக்காற்கூற்றின் நீளம் 17 விரல் ஆகின்றது- ஆதலின் முழு அலையின் நீளம் $22\frac{2}{3}$ விரல். அஃதாவது 17 இஞ்சு: 12972ஐ 17ஆற் பிரிக்கக்கிடைப்பது 763. இது முன்பு கிடைத்த அசை வெண்ணின் மும்மடங்கு. முன்புபெற்றதனை 256 எனக் கொண்ட மையினாலே இதனை $256 \times 3 = 768$ எனக் கொள்வாம். இது மேற் றானத்துப் பஞ்சமமாகும். இன்னும் அழுத்தமாக ஊதினா ல் அசை வெண் ஐம்மடங்காகி அதியுச்சகாந்தாரத்தினைத்தரும். ஆதலினாலே குழலோசையிலே ஷட்ஜம் பேசும்போது பஞ்சம காந்தாரங்களும் உடன்றோன்றி இசையினை இனிமைசெய்கின்றன என்னும் உண்மை கணிதத்தின்வாயிலாகப் பெறப்படுகின்றது.

உலகபுராணம்

பெருங்கதையென்னும் நூலிலே, நமசிக்குக் கிடைத்திருக்கும் பகுதியின் தொடக்கத்திலே, 'பொருள்புரிநூலும், அலகைசான்ற உலகபுராணமும்' என்னும் அடிகள் காணப்படுகின்றன. உலகபுராணம் - உலகத்தின் பழையவரலாற்றினைக் கூறும் நூல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'உரையொடுபுணர்ந்தபழமை மேற்றே' என்றராகலின், புராணத்தினைத் 'தொன்மை' என்றல் பழந்தமிழ்வழக்காமென அறிகின்றாம். 'புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்' - ஆஃதாவது - சர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், வம்சம், மந்வந்தரம், வம்சாது சரிதம்: என ஐவகையிலக்கணத்தது புராணம் என்பது வடநூலார் கூற்று. சர்க்கம் என்பது உலகத்தின் தோற்றம்; பிரதிசர்க்கம் உயிர்த்தோற்றத்தையும் ஒடுக்கத்தையும் குறிக்கும்; வம்சம் மன்னர்பரம்பரையைக் கூறுவது; மந்வந்தரம் காலவரையறையினையும் மநுக்களது ஆட்சிக்காலங்களையும் கூறுவது; வம்சாதுசரிதம் மன்னர்பரம்பரையோடு தொடர்புடைய கிளைக்கதைகளைக் கூறுவது. மதஸ்யபுராணம், அக்கினிபுராணம், பாகவதபுராணம் என்னும் புராணங்களுள்ளே பரதக்கண்டத்தின் பழையவரலாற்றுப் பகுதிகள் காணப்படுவ என அறிஞர் கூறுவர். தகடீர்யாத்திரை யென்னுந் தமிழ்த்தொன்மைநூல் நமக்குக் கிடைத்திலது.

தமிழரது பழையவரலாற்றினைப்பற்றிய சிலச்சில முடிபுகள் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நச்சினார்க்கினியருரை, இறையனாரகப்பொருள் நக்கீரனாரருரை, சிலப்பதிகாரம் அடியமர்க்கு நல்லாரருரையென்னும் இவைதம்முள்ளே காணப்படுகின்றன. இம்முடிபுகள் வரலாற்று நூலாசிரியர் (Historians) ஆராய்ந்துகண்ட சரித்திர முடிபுகளோடு ஒருபுடை ஒத்திருக்கின்றனவாதலின், உரை நூன்முடிபுகள் வெறுங்கதைகளல்லவென்பது துணியப்படுகின்றது.

பாண்டியமன்னர் தமிழ்வளர்த்த முச்சங்கங்களின்வரலாறு இறையனாரகப்பொருளுரையினுள்ளே கூறப்பட்டது. 'சங்கம்' என்பது பிற்காலத்துச்சொல். 'கூடல்' என்னும் பழந்தமிழ்ச்சொல் இப்பொருளினது; இது மதுரைமாநகரின்பெயர்களுள் ஒன்று. தலைச்சங்கத்துப்பெரியோர் இருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப.

'வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி'

செந்தமிழ், தொகுதி 39, பகுதி 1. விஷு வருடம்; கார்த்திகை மாதம் (November-December, 1941) பக்கம் 19 - 32.

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலின், குமரியாற்றினுக்குத்தெற்கே பஃறுளி எனப் பெயரிய ஆறு இருந்த உண்மை பெறப்படுகின்றது.

‘முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே’

என்னும் புறப்பாட்டுக் கடல்கோளுக்கு முன்னிருந்த தலைச்சங்கத்துப் புலவரொருவராற் பாடப்பட்டது. கடல்கோள்வரலாற்றினை அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகார வேனிற்காதையுரையினுள்ளே விரிவாகக்கூறுகின்றார். இது எப்பொழுது நிகழ்ந்தது என்பதை முதலிலே ஆராய்வாம்.

தலைச்சங்கம் நாலாயிரத்துநானூற்றுநாற்பது ஆண்டும், கடைச்சங்கம் மூவாயிரத்தெழுநூறு ஆண்டும், கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பது ஆண்டும் நிலைபெற்றிருந்தனவென்பது உரைநூன்முடிபு. தலைச்சங்கம் கடல்கோளினாலே அழிந்தது. கடல்கோளுக்குப் பன்னூறாண்டுகளுக்குப்பின் கபாடபுரத்திலே இடைச்சங்கம் தொடங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தலைச்சங்கம் இரீஇயபாண்டியர்கள் காய்சினவழுதிமுதற் கடுங்கோன் ஈறாக என்பத்தொன்பதின்மர். இடைச்சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டேர்ச்செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் ஈறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். கடுங்கோனுக்கும் வெண்டேர்ச்செழியனுக்கும் இடைப்பட எத்தனை மன்னர் அரசு புரிந்தனர் என யாம்அறியோம். இடைச்சங்கத்திறுதியிலும் பாண்டிய நாட்டைக் கடல்கொண்டது. கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் கடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கினான். உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்திலே கடைச்சங்கம் ஒழிந்தது. இது கிறிஸ்துவிள் பிறப்பிற்கு அணித்தானகாலத்திலே நிகழ்ந்த தென எண்ண இடமுண்டு. அங்ஙனமாதலின் தலைச்சங்கத்திறுதிக்கடல்கோள் கி. மு. 5000-ஆம் ஆண்டுக்கு முந்தியதாதல் வேண்டும்.

தமிழரது நாகரிகம் மிகமிகப் பழமைவாய்ந்தது. உலக சரித்திரத்திலே தமிழரே முதன்முதல் நாகரிகவாழ்க்கையெய்திய சாதியாரென்பதற்கும், கடல்கடந்துசென்று தமது நாகரிகத்தைப் பலப்பல நாடுகளிலும் பரப்பினார் என்பதற்கும், வாணிகத்துறையிலும் கணித நூல் முதலிய நூற்றுறைகளிலும் வல்லுநராயிருந்தாரென்பதற்கும் பல சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவைதம்மைச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்து கூறுதலே ‘உலகபுராணம்’ என்னும் இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும்.

கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவசமயகுரவரும், பம்பாய்நகர்ப் பல்கலைக் கழகத்துச் சரித்திர ஆராய்ச்சித் துறைத்தலைவரும் ஆகிய வணக்கத்துக்குரிய எச். ஹீராஸ்கவாமியார் (Rev. Fr. H. Heras) பழந்தமிழரதுவரலாற்றினைப் பெருக ஆராய்ந்து நூல்கள் வாயிலாகவும், பத்

திரிகைவாயிலாகவும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஆரிய நாகரிக முதன்மையை எவ்வாற்றானும் நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்னும் விருப்புடைய ஒருசாரார் இவர்க்கு இன்னல்விளைக்க முனைந்து நிற்பது இவரது கல்வி நிறைவையும் நடுவுநிலைமையையும் தெளிவுறக்காட்டுகின்றது. இவர் ஸ்பெயின்தேசத்திற் பிறந்தவர்; துறவொழுக்கமுடையவர்; ஆதலினாலே ஆரியர்பக்கமோ திராவிடர் பக்கமோ சாராது நடுநின்று உண்மைகூறும் ஆற்றல்வாய்ந்தவர். சிந்துநதிதீரத்திலே முகிஞ்சதரோ என்னும் இடத்திலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்பு நிலைபெற்றிருந்த நாகரிகத்தைக் குறித்து இவர் கூறும் முடிபுகளில் ஒருசிலவற்றை முதலிலே தருவாம்.

இம்முடிபுகள் கல்கத்தாநகரினின்று வெளிவரும் இந்திய நாகரீகம் (Indian Culture) என்னும் ஆராய்ச்சிப்பத்திரிகையிலே 1937 - ஆம் ஞா ஏப்ரல்மாதத்தில் வெளிவந்தன “முகிஞ்சதரோ விளக்கமுற்றிருந்த காலத்திலே சிந்துநாடு (இந்தியா) ஆனது மீனாடு, பறவைநாடு, மரங்கொத்தநாடு, ஏழ்நாடு எனும் நாற்பெரும் பிரிவினதாக இருந்தது. சிந்துநதியின் வலப்புறத்திருந்த மீனாட்டிலே வாழ்ந்தோரது கொடியிலே இணைமீன்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்நாட்டுத் தலைநகராகிய நண்டுர் என்பதே இப்பொழுது நிலத்தையகழ்ந்து காணப்பட்ட முகிஞ்சதரோ (இறந்தோர்தரை) என்னும் இடமாகும். உடையூர், ஊரிலூர், எய்கையூர், மூணூர் (வடமொழியாளர் கூறும் திரீபுரம்) என்னும் நகர்களும் மீனாட்டிலிருந்தன. மரங்கொத்தநாடு பனிபடர்ந்த மலைநாட்டிலிருந்தது. இங்கு வாழ்ந்தோர் சிவலிங்கத்தையும் மூலிலைவேலையும் வழிபட்ட வேலாளர் ஆவார்.” (பிற்காலத்திலே ‘வேளிர்,’ எனவும் ‘வேளாளர்’ எனவும் வழங்கப்பட்டோர் இவரென எண்ண இடமுண்டு)

முகிஞ்சதரோவிருந்த பழையமக்கள் மிதுனராசியினை ‘யாழ்’ என்னும் பழந்தமிழ்ப் பெயரினாலே வழங்கினார்களென்றும், ‘யாழ்’ உருவத்தினாலே குறியிட்டார்களென்றும் ஹீராஸ்கவாமியார் மற்றோரிடத்திலேயும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இப்பழையமக்கள் இசைநூலிலும் வானநூலிலும் அறிவுபெற்றிருந்தமையை இதுகாட்டுகின்றது. முகிஞ்சதரோ நாகரிகம் பழந்தமிழ்நாகரிகத்தோடும் யூபிறற்றஸ் - ரைகிறிஸ் நதிக்கரையிலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் விளங்கிய சுமேரியநாகரிகத்தோடும் தொடர்புடையது என்பது அறிஞர்கருத்து. சுமேரியர் தமிழர் வழிவந்தவர்களே என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள.

பிரித்தானியப் பழம்பொருட்காட்சிச்சாலையிலே (British Museum) எகிப்திய ஆசுரேயப் பகுதிக்கு உதவித்தலைவராகிய எச். ஆர். ஹால் (H. R. Hall) என்னும் பேரறிஞர் தாம் எழுதிய புராதன

சரித்திரநூலிலே (The Ancient History of the Near East) பின் வருமாறு கூறுகிறார். “சுமேரியரது உருவச்சாயல் அவர்களது ஒவியங்களிலே தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. அது அவர்களது ஒவியங்களிலே தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. அது அவர்கள் நாட்டிற்கு அணித்தாக வாழ்ந்த செமித்தியகுலத்தார் ஆரிய குலத்தாரின் உருவச்சாயலினின்றும் வேறுபட்டது அவர்களது மொழியும் மேற்குறித்த இரு சாராரின் மொழிகளினின்றும் வேறுபட்டது. இக்காலத்து இந்தியனின் உருவச்சாயல் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்பு வாழ்ந்த திராவிட முன்னோரின் உருவச்சாயலை நிகர்த்தது. இக்காலத்துக் கிரேக்கர் இத்தாலியரின் உருவச்சாயல் ஆரியர் வருகைக்குமுன் அந்நாடுகளில் வாழ்ந்த முன்னோரின் உருவச்சாயலை நிகர்த்திருப்பதுபோல இந்தியாவிலும் திராவிட உருவச்சாயலே நிலைபெற்று நின்றது. ஆரிய குல உருவச்சாயல் மிகமுந்தியே. அழிந்துபோயிற்று. பழைய சுமேரியர் திராவிட குலத்தாரென்று சுமேரிய உருவங்களைக் கூர்ந்து நோக்குவாருக்கு இனிது புலப்படும். திராவிடமொழிகளை இக்காலத்திலும் வழங்கும் தென்னிந்தியனின் உருவத்தோற்றமே பழைய சுமேரியனின் உருவத்தோற்றம். பழைய சுமேரியர் இந்தியாவிலிருந்து கரைவழியாகவும் பாரசீகக்கடல்வழியாகவும் சுமேருநாட்டிற் குடியேறினார்களென்று எண்ண இடமுண்டு. இவர்கள் குடியேறிய புது நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்த நாகரிகம் சிந்து நதிக்கரையிலே வளர்ச்சியெய்தியிருக்கலாம். சித்திரங்களை எழுத்தாக வழங்கிய முறையினின்றும் செப்பமெய்திய இவர்களது எழுத்துமுறை பின்னாளிலே பாபிலோனியத்திலே சதுரமுனை யெழுத்தாணிகளாலே பசுமண் வட்டிகைகளிலே எழுதப்பட்டிரு (‘Cuneiform’ என்னும்) ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களாக உருத்திரிந்தது. இவர்கள் சிந்துநதிக்கரையிலிருந்து சுமேரு நாட்டிற்கு வரும்வழியிலே ஏலம் (Elam) என்னும் நாட்டிலே தமது நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள்.”

சிந்துநதிக்கரையிலிருந்து மீனாட்டு நண்டூராகிய முகிஞ்சதரோவின் வரலாற்றையும் பழைய சுமேரிய வரலாற்றினையும் ‘குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங்கொண்டு தெனறிசையாண்ட தென்னவன்வாழி’ என்னும் சிலப்பதிகாரக்கூற்றையும் நாம் படிக்கும்போது தலைச்சங்கத்திறுதிக் கடல் கோளின் பின் பாண்டியனது ஆட்சியிலிருந்த தமிழ்மக்களுள் ஒரு பகுதியார் கடல்கடந்து பாரசீகக்கடல் வழியாகச் சென்று யூபிராற்றஸ் ரைகிறிஸ்நதிக்கரையிலிருந்த நாட்டிற் குடியேறி அதற்குச் சுமேரியா என்னும் பெயரிட்டு வழங்கினார்களென்பதும், மற்றொரு பகுதியார் ‘வடதிசைக்கங்கையும் இமயமுங்கொண்டு, சிந்துநதிக்கரையிலேதாம் குடியேறிய நாட்டிற்கு மீனாடு எனப்பெயரிட்டு இணைக்கயல் பொறித்த கொடியையுடையராய் வாழ்ந்தாரென்பதும் புலனாகின்றன. இங்கு உறைந்து சிலகாலத்தின்பின் கரைவழியாகவும் சுமேரியா விற்குச் சென்றிருக்கலாம்.

சாலதேயநாட்டுச்சரிதம் (Story of Chaldea) முதலிய பல நூல் களையியற்றிய றகொசின் (Ragozin) என்னும் பேரறிஞர் தாம் இயற்றிய வேதகாலத்து இந்தியா (Vedic India) என்னும் நூலிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார். "செமித்தியர்வருகையின் முன் பழைய பாபிலோனியத்தில் வாழ்ந்த சுமேரிய-அக்கதியருக்கும் இந்தியாவின் வடமேற்குப்பாகங்களிலே வாழ்ந்த கிராவிடமக்களுக்குமிடையே யுள்ள தொடர்பு சிறப்புவுடையானது. இருசாராரும் ஒரேகுலத்தினர். இக்குலத்தைத் துரானியகுலம் என்னலாம். அக்கதியநாட்டுத் தெல்லோநகரத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்டதும் சி. மு. நாலாயிரம் என்னும் ஆண்டிற்கு உரியதுமாகிய சிலைத்தலையானது தலைப்பாகையணிந்த திராவிட உருவத் தலையினது தோற்றமுடையது." சாலதேயப் பழையநகராகிய ஊர் என்னுமிடத்திலே சி. மு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்னிருந்த ஒரு மனையினுள்ளே தென்னிந்தியத் தேக்கமரத்துண்டொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது." தென்னிந்தியாவுக்கும் சாலதேயத்திற்கும் இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே வாணிகத்தொடர்பிருந்ததென்பதற்கு இது சான்றாகும்.

இருக்குவேத இந்தியா (Rig-Vedic India) என்னும் நூலாசிரியராகிய அவிநாஸ்சந்திரதாஸ் (Abinash Chandra Das) 'சோழதேயம்' என்னும் மொழிச்சிதைவே 'சாலதேயம்' (Chaldea) என்றும், அந்நாட்டிற் சோழகுலத்தார் குடியேறியது இற்றைக்குப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னாதல்வேண்டுமென்றும் பல காரணங்காட்டி விளக்குகிறார். சாலதேயநாட்டுத் தலைநகர் ஊர் என்னும் பெயரினது. சாலதேயத்தார் வானநூலிலே மிகத் தேர்ச்சியுடையவராயிருந்தார். சிரியஸ்விண்மீன் (Sirius) † சூரியனோடு ஒருங்கு உதிப்பது ஆயிரத்துநானூற்றெண்பது ஆண்டுக்கு ஒரு முறையாகும். என அறிந்து அக்காலவெல்லையினை ஒரு சோதிவட்டம் (Sothic Cycle) என வழங்கினார் அவர்கொண்ட ஆண்டு முந்நூற்றறுபது நாட்களையுடையது. 365 நாள் கொண்டது ஓராண்டு எனக்கொள்ளுமிடத்துச் சோதிவட்டம் ஆயிரத்துநானூற்றறுபது ஆண்டாகும்.

சோதிவட்டத்தினாற் காலத்தைக் கணித்தறியும் முறையானது தமிழர் வேற்றுநாட்டிற் குடியேறுவதற்குமுன்னே அவர்தம்மால் அறியப்பட்டிருந்ததென்பதற்குச் சங்கமிருந்த காலவெல்லையினே சான்று பகருகின்றன. தலைச்சங்ககாலம் மூன்றுசோதிவட்டம் ($3 \times 1480 = 4480$), இடைச்சங்ககாலம் இரண்டரைச்சோதிவட்டம் ($2\frac{1}{2} \times 1480 = 3700$), கடைச்சங்ககாலம் ஒன்றேகாற் சோதிவட்டம் ($1\frac{1}{2} \times 1480 = 1850$). சிரியஸ்விண்மீன் சூரியனோடு ஒருங்கு உதித்த நாளிலே கடல்கோளினாலே தலைச்சங்கம் அழிந்ததெனக்கொள்ளின், அடுத்துச் சிரியஸ்விண்மீன் சூரியனோடு ஒருங்குதித்த நாளிலே கபாடபுரத்திலிருந்த பாண்டியமன்னர் இடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கினார்களெனக்கொள்வது பொருத்தமுடைத்து. அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்துக்

கடுங்கோனுக்கும் வெண்டேர்ச் செழியனுக்கும் இடையிட்டகாலம் 1480 ஆண்டு ஆதல்வேண்டும். இதனுடன் 5550 கூட்ட 7030 ஆகும். ஆதலினாலே தலைச்சங்கத்திறுதிக்கடல்கோள் கி. மு. 7000 ஆண்டு வரையிலே நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும் எனக்கொள்ளலாம்.

சதபதப்பிராம்மணம் என்னும் வடமொழிநூலிலே குறிக்கப்பட்ட மந்வந்தரச்சலப்பிரளயம் கி. மு. 7500க்குப் பிந்தியதாமென அவிநாஸ்சந்திரதாஸ் இருக்குவேத இந்தியா என்னும் நூலிலே காட்டுகின்றார் ஆதலினாலே தலைச்சங்கத்திறுதிக்கடல்கோளும் மந்வந்தரச்சலப்பிரளயம் ஒரே நிகழ்ச்சியேயாம் என்பது தெளிவாகின்றது. தெற்கே நிலம் கடலில் அமிழ்ந்தது; விற்கியத்திற்கு வடக்கேயிருந்த ராஜபுத்தானாக்கடல் வற்றியது.

மதஸ்யபுராணத்திலே சலப்பிரளயவரலாறு பின்வருவாறு கூறப்படுகிறதென றுகொசின் தமது நூலிலே காட்டுகிறார். “சத்தியவிரதன் என்னும் திராவிடமன்னன் மலயத்தில் (மலையாளத்தில்) ஓடுகின்ற ‘கிருதமாலா’ என்னும் நதிக்கரையிலே தன்முன்னோர்க்கு நீர்க்கடன்செய்யும்பொழுது அவன் கைத்தலத்திலே ஒரு சிறுமீன் அகப்பட்டது. மன்னன் காவற்கடவுளாகிய மாயோனை வழிபடுவோன். அக்கடவுளே சிறுமீன்வடிவாக அவன்கையைச் சேர்ந்தார். சலப்பெருக்கிலே உலகம் அழியப்போகிறதென்றும் நீதிமானாகிய அம்மன்னன் ஒரு நாவாயினை அமைத்து அதனுள்ளிருப்பின் தான் அவனைக் காப்பதாகவும் சிறுமீன் கூறிற்று. மன்னன் மீனைக்காத்து வர அது மிகப் பெரிதாகவளர்ந்து கடலினையடைந்தது. பின்பு சலப்பெருக்கு நேருதலும் மீன் தோன்றி மன்னனது நாவாயை இழுத்துச்சென்று இமயமலையிலே நெடுபந்தைம் என்னும் சிகரத்தையடைந்தது. இச்சத்தியவிரதன் மறுபிறப்பிலே வைவச்சுதன் மகனான மநுவானான்” இது மதஸ்யபுராணத்துக்கூற்று

மநுவரசன் சோழகுலத்துமன்னன் எனத் தமிழ்நூல்கள் கூறுகின்றன. சத்தியந்தவறாதநீர் - இக்குலத்தாருக்கு இயல்பாக அமைந்த தென்பதைச்சிபி, மநுநீதிகண்டசோழன் என்றின்னோர் வரலாற்றினால் அறிகின்றோம். இக்குலத்துமன்னன் சத்தியவிரதன் என்னும் சிறப்புப்பெயரையும் மநு என்னும் இயற்பெயரையும் உடையவனாக இருக்கவேண்டும்; இவன் கடுங்கோன் என்னும் பாண்டியமன்னன் காலத்தவனாகவேண்டும்.

கடல்கோளாகிய சலப்பிரளயக் கதை தென்னாட்டிலிருந்து வடநாட்டிற்குச் சென்றது. அஃதன்றியும் சுமேரியநாட்டிற் குடியேறிய தமிழரோடு யூபிநாற்றஸ் - ரைகிறிஸ் நதிக் + ரைக்குச் சென்றது. அந்நாட்டிலே முன்னாளில் வாழ்ந்த பெரோசஸ் (Berossos) என்னும் ஆசிரியர் இச்செய்தியை விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றார். நாம் முன்னே

குறிப்பிட்ட எச். ஆர். ஹால் (H. R. Hall) என்னும் பேரறிஞர் தம்நூலிலே இதைக்குறித்துக் கூறியிருப்பதனை மொழி பெயர்த்துத் தருவாம். அதன்முன் தொல்காப்பியவுரையிலே ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய குறிப்பொன்றினை உளங்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். நிலந்தருதிருவின் நெடியோனாகிய 'பாண்டியன் மாகீர்த்தி இருபத்துநாலாயிரம்யாண்டு வீற்றிருந்தானாதலின், அவனும் அவன் அவையிலுள்ளோரும் அறிவுமிக்கிருத்தலின் அவர்கள் கேட்டிருப்ப' என்றலின் தமிழ்மன்னனது அவைக்களத்தாரின் அறிவுமிகுதி தெளிவாகின்றது. கடல்கோளின்முன்னிருந்த இம்மன்னன் இருபத்துநாலாயிரம்யாண்டு வீற்றிருந்தானென்பது நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. சுமேரியசரித்திரத்திலும் சலப்பிரளயத்திற்குமுன் இருந்த மன்னர் எண்மருள் ஒவ்வொருவரும் 18600 முதல் 43,200 வரையுமுள்ள எல்லையினவாகிய ஆண்டுகள் வீற்றிருந்தார்கள் என்னும் செய்தி அகப்படுகின்றது. இரு வரலாற்றுக்கும் தொடர்புண்மை இதனாலும் புலப்படுகின்றது.

கிறிஸ்தவசமயநூலாகிய விவிலியநூல் ஆதியாகமத்திலே மனிதவர்க்கத்தாரின் ஆதித்தந்தைதாயராகிய அத்தன் (Adam), அவ்வை (Eve) என்னும் இருவரையும் ஆண்டவன் படைத்த வரலாறும், இவரது சந்ததியாரது வரன்முறையும், அச்சந்ததியாருள்ளே நீதிமானாகவிளங்கிய நோ (நூகு, நோவா, Noah) வின் வரலாறும், சலப்பிரளயவரலாறும், நோவும் அவன் புதல்வராகிய செம், ஹாம், ஜாபெத்து என்னும் மூவரும் குடும்பத்தாரும் சலப்பிரளயத்திலே மாண்டுபோகாது காக்கப்பட்ட வரலாறும் பிறவும் கூறப்பட்டன. பெரியோனாகிய நோ என்னும் பொருளினதாகிய மாநோ என்னும் பெயர் மநு என்பதை ஒத்திருத்தலை நோக்குக. சலப்பிரளயவரலாற்றினை எபிரேயர் பாபிலோனியரிடமிருந்து பெற்றார்களென்பது அறிஞர்கருத்து.

எச். ஆர். ஹால் கூறுவது வருமாறு:- "பழைய பாபிலோனியத்திலே தெய்வமன்னர் பரம்பரையொன்று மிகமிக நீண்ட காலம் அரசியற்றிய மன்னர்களுடையதாயிருந்ததென்ப பாபிலோனிய புராணக்கதைகள் கூறுகின்றன. இத்தகைய வரலாறு எகிப்துநாட்டிலும் உண்டு. இம்மன்னர் பலரது பெயர்கள் பெரோசஸ் எழுதிய சரித்திரத்தில் நமக்குக் கிடைத்த பாகங்களிற் காணப்படுகின்றன. இப்பரம்பரையிலே முதலிற்றோன்றிய அலோரஸ் (Aloros) என்னும் மன்னன் 36,000 ஆண்டு அரசுபுரிந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவன்வழித்தோன்றிய கிசுத்திரோஸ் (Xisuthros) என்பான் காலத்திலே சலப்பிரளயம் நிகழ்ந்தது. ஒருபாதி மனிதவடிவமும் ஒருபாதி மீன்வடிவமுமாகிய உவண்ணஸ் (Oannes) பாரசீகக் கடலினின்று புறப்பட்டு மனிதருக்கு எழுத்துமுறையையும் நாகரிகவாழ்க்கையையும் கற்பித்தார். கிசுத்திரோஸ் கிசுத்திரன் (Khasisadra) ஆக இருக்

கலாம். இவன்காலத்திலே சித்நயிஸ்தின் (Sit-Naphisthia) என்பான் பேழையுட்புகுந்து சலப்பிரளயத்தினின்று காக்கப்பட்டான். சலப்பிரளயத்தைக்குறித்துப் பெரோஸ் சொல்லும் வரலாறு எபிரேயர் வழிவந்ததல்ல. அவர் தமது முன்னோர்வழிவந்த கர்ணபரம்பரைக்கதையையே எழுதுகிறார். எபிரேயர்வரலாறு இதனினின்றும் எடுக்கப்பட்டது." கிசத்திரோஸ், கசிசத்திரன் என்பவற்றிற்கும் சத்தியவிரதனுக்கு முள்ள ஒவியொற்றுமையை நோக்குக.

கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவரும் நியூ ரிவியூ (New Review) 1941 ஸெப்டம்பர்ப்பகுதியிலே வண. ஹீராஸ் சுவாமியார் இந்தியாவிலும் ஸ்பெயின் தேசத்திலும் தாம் செய்த பரந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபாகக் கிடைத்த உண்மைகளைத் தெளிவுபெற எழுதுகின்றார். 'Oannes' என்னும் Uvanna' எனத் தருகின்றார். இது காவற்கடவுளின் பெயராகிய உவணன் ஆக இருக்கலாம். மற்றொரு தலைவனின் பெயரினை 'Odakon' எனத் தருகிறார். இது தமிழ், 'ஓதக்கோன்' என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஹீராஸ் சுவாமியார் கூறுவது; 'எனது ஆராய்ச்சியிலே கண்ணுற்றவற்றினைக் கூறுகிறேன். பழைய திராவிட மக்கள் இந்தியாவினின்றும் புறம்போந்து குருகூர்களிலே (அந்நிய நாடுகளிலே) சிறப்பாகச் சுமேரியா நாட்டிலே குடியேறுகிறார்கள். பெரோஸ் கூறியிருப்பதுபோல உவணனும், ஓதக்கோனும் தலைவர்களாக இம்மக்களை அழைத்துச் செல்கின்றனர். இந்தியாவிலே முகிஞ்சதரோவிலும் பிற நகரங்களிலும் இவர்கள் செங்கல்லினாலே வீடுகள் கட்டியது போலச் சுமேரியாவிலும் கட்டுகிறார்கள். இச்செய்தி ஆதியாகமத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்கிருந்து இவர்கள் சீரியா நாட்டிற்குச் சென்று ஹித்திய (Hittite) மன்னர் பரம்பரைக்கு அடிகோலுகிறார்கள். பின்பு மத்தித்தரைக்கடலோரத்திலே குடியேறிப் 'பாணிகள்' என்றும் பின்னாளிலே 'பீனீசியர்' (Phoenicians) என்றும் வழங்கப்பட்ட குலத்தினராய்ப் பழங்காலத்திலே பெருஞ்சிறப்போடு விளங்கிய வாணிகத்தொழிலை நடத்துகிறார்கள். பின்பு கிரேக்க இத்தாலிய நாடுகளிலும் அணித்தான தீவுகளிலும் குடியேறிய மினவர் (Minoans), எத்துருஸ்கர் Etruscans என்னும் பெயரோடு வசமுகிறார்கள்.'

"இஃ திவ்வாறாகத் திராவிடகுலத்தின் மற்றொரு பகுதியார் அராபிநாட்டின் தென்திசையதாகிய யேமன் (Yemen) நாட்டிலே குடியேறி அந்நாட்டுக்குப் பண்டு எனப்பெயரிட்டு வாழ்ந்து அங்கிருந்து நீல நதிக்கரையிலுள்ள நாட்டினையடைந்து எகிப்தியர் என்னும் பெயரோடு சிறந்த நாகரிகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். பின்பு ஆபிரிக்காவின் வடபாகத்திலே நுமிதியர் (Numidians), பேர்பெரியர் (Berberians) என்னும் பெயரோடு வாழ்ந்த பின்னர் ஸ்பெயின் தேச ஐபீரிய குடாநாட்டையடைந்து வாழ்கின்றனர். உரோமர் இவர்களை இந்நாட்டிற்கு கண்டு ஐபீரியர் (Iberians) என்னும் பெயரினால் வழங்

சூகின்றனர். பின்பு பிரித்தானியத் தீவுகளையடைந்து (திராவிடச் சிதைவாகிய) துருயிதர் (Druids) என்னும் பெயரோடு வாழ்கின்றனர், ” பேரறிஞராகிய ஹீராஸ் சுவாமியார் ஒவ்வொரு கூற்றுக்கும் தக்க ஆதாரம் காட்டுகின்றார். அவற்றையெல்லாம் குறித்த நியூ ரிவியூ, வெளியீட்டிலே காணலாம்.

மேலே நாம் திராவிடர் என்று வழங்கிய குலத்தினைத் தமிழர் என்றே சொல்லலாம். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளும் அவற்றை வழங்கும் மக்களும் தமிழிலும் தமிழரிலும் இருந்து தோன்றிய காரணத்தினாலே பண்டைச்சரித்திரத்திலே திராவிட மென்பது தமிழையேயாம். ஆரியர்வருமுன் இந்தியா முழுவதிலும் பரவியிருந்தவர் தமிழரே. பலுச்சிஸ்தானத்தின் தெற்கே தமிழரின் கிளைமொழியாகிய பிராகுவி (Brahui) இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. பாரசீகத்தின் தென்பாகம் மெசொப்பொட்டேமியா, அராபியா, சீரியா, எகிப்து, ஆபிரிக்காவின் வடபாகம், கிரீட் (Crete) தீவு, கிரேக்கநாடு (யவனபுரம்), இத்தாலியநாடு (உரோமாபுரம்), ஸ்பெயின்நாடு, பிரித்தானியா என்று இன்னனவாகிய நாடுகளிலெல்லாம் பழந் தமிழர் குடியேறி நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள். காடுகெடுத்து நாடாக்கலும், குளந்தொட்டு, வளம்பெருக்கலும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழருக்கு இயல்பாகிய செயல்கள். செங்கற்கட்டிடங்களை முதலிலே தமிழரே கட்டினார்கள். கப்பல்களை முதலிலே யமைத்தார்கள் கணிதநூல், வானநூல், இணைநூல் என்னும் இவற்றிலே விசேஷத்திறமை படைத்திருந்தார்கள் (தமிழரது கணிதவன்மையினை எடுத்துக் காட்டும் ‘எண்ணலளவை’ என்னும் பொருளுரை ‘செந்தமிழ்’ ப்பத்திரிகையிலே அண்மையிலே வெளிவந்தது).

தமிழர்வழிவந்த எகிப்தியர்களும் ஆயிரத்துநானூற்றெண்பது ஆண்டுகொண்ட சோதிவட்ட அளவினாலே காலவரையறை செய்தார்கள். இற்றைக்கு ஐந்து சோதிவட்டத்திற்கு முன்பே உலகமிருந்த நிலையை நோக்குவமாயின், நாம் மேலேகுறித்த இடங்களிலெல்லாம் தமிழ்க்குடிகள் வாழக் காண்போம். சீனத்திலே மஞ்சள்நிற மங்கோலியமக்கள் வாழக் காண்போம். ஆபிரிக்காவின் நடுப்பாகத்திலும் தென்பாகத்திலும் இந்தியாவின் சில இடங்களிலும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் பழைய லெழுகியாவிலிருந்து பரந்த கருமைநிறநீகிரோவர் வாழக் காண்போம். அமெரிக்காவிலே செந்நிற மக்கள் வாழக் காண்போம். பாலஸ்தீனத்திலும் அடுத்தநாடுகளிலும் செமித்தியகுலமக்கள் வாழக் காண்போம். பாரசீகத்திலும் மத்திய ஆசியாவிலும் மத்திய ஐரோப்பியாவிலும் வடதுருவத்துக்கு அணித்தான நாடுகளிலும் வெள்ளை நிறமும் நீலக்கண்ணும் செம்பட்டைமயிருமுடைய ஆரியமக்கள் வாழக்காண்போம்.

ஆரியகுலத்தவராகிய யவனர் கிரேக்கநாட்டைக் கைப்பற்றுமுன் அங்கு வாழ்ந்த திராவிடகுல மீனவர் (Minoans) கிரீத்தீவிலே (Crete) அமைத்த கட்டிடங்களும் சிலைகளும் மிகச் சிறந்தவை. இவையெல்லாம் அண்மையிலே நிலத்தினையகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எகிப்துநாட்டிலும் மெசொப்பொட்டோமியாவிலும் முகிஞ்சுதரோவிலும் அகழ்ந்துகண்ட பழம்பொருளின் ஆராய்ச்சிகளைக் குறித்துச் சிறந்த வரலாற்று நூல்கள் ஆங்கில மொழியிலே வெளிவந்திருக்கின்றன. முகிஞ்சுதரோவினைக் குறித்து அண்மையிலே ஒரு தமிழ்நூல் வெளிவந்திருப்பதையறிந்து பெருமகிழ்வடைகின்றேன். இன்னும் பல வரலாற்று நூல்கள் தமிழ்மொழியிலே தோன்றவேண்டும். தமிழ்மக்கள் அவை தம்மைச் சிந்தனையோடு படிக்கவேண்டும்.

பிரித்தானியசங்கம் (British Association) என்னும் ஆராய்ச்சிக்கழகத் தலைவராகிய ஸர் ஜான் எவன்ஸ் (Sir John Evans) என்னும் பெரியாள் தமது தலைமையுரையிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார். 'மனிதசாதியாரின் தொட்டில் தென்னிந்தியாவாக இருக்கலாம். வடதிசைமக்களின் முன்னோரும் மத்தித்தரைக் கடற்கரையிலுள்ள நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் முன்னோரும் முதலிலே இருந்து சென்ற இடம் தென்னிந்தியாவாக இருக்கலாமென்று ஆராய்ச்சித்துறைகள் காட்டுகின்றன.' இள மாணவர்க்குக் கல்விபயிற்றும் போதகாசிரியர்கள் தமிழ்க்குலத்தாரின் இளமையையும் செழுமையையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மாணவர்க்கு அறிவுறுத்துவார்களாக.

மேலே நூல்கள் புகை
நூல் கேள்

இயலிசை நாடகம்

“ தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
றொடையின் பயனே! நறைபழுத்த
துறைத்தீந் தமிழி னொழுகுநறுஞ்
சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கை யகழ்ந்
தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக் கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே! வளர்மீமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமென்பிடியே! எறிதரங்கம்
உடுக்கும் புவனங் கடந்து நின்ற
ஒருவன் திருவுள்ளத்திலழ
கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிரோவியமே! மதுகரம்வாய்
மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
வஞ்சிக்கொடியே! வருகவே
மலயத்துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே! வருக வருகவே”

மாட்சிமை தங்கிய சேதுபதி மன்னரவர்களே!

மூத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய உத்தமப் புலவர்களே!

தமிழணங்கின் செல்வப்புதல்வர்களே! புதல்வியர்களே!

வையைப் பேரியறே வளஞ் சுரந்தூட்டப் பொய்யா வானம்
புதுப்புனல் பொழியத் தென்னர் குலத்தோர் செவ்விதிற் புரந்த இச்
செழும்பதியானது, தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்ப் புலவரும் புரவலரும்
ஒருங்குகூடி உரையாடித் தாமின்புறுவது உலகின்புறக் கண்டு காழு
றுதற்கு இயைந்த இடமாதலின், கூடல் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்
எய்தி நின்றது. அத்தகைய கூடலம்பதியிலே, இம்மங்கல நாளிலே,
ஒருங்கு கூடியிருக்கும் நம்மனைவருக்கும் தமிழணங்கின் பேரருள்
உளதாகுக.

இமிழ்கடல் வேலியைத் தமிழ் நாடாக்கி வடபாலியத்திலே கயலும் வில்லும் புலியும் பொறித்த மூவேந்தரின் அறமும் மறமும் ஆற்றலும் நம் உள்ளத்திலே நீங்காது நின்று ஒளிபரப்புவ வாசுக.

தொன்மைநலஞ் சான்ற இந்நன்னகரிலே, கன்மாப் பலகை யேறியிருந்து தமிழாராய்ந்த செந்நாப்புலவர்தம் செழும்பனுவலிலே கற்போர் காணும் செம்மையும் அழகும் உண்மையும் நம் நெஞ்சகம் புகுந்து பொய்தீர்த்து இருள் கடிந்து நம்மை நன்னெறிப் படுத்தவ வாசுக.

இரண்டரைக்கோடியர் என்னும் எண்ணிக்கையினராகிய நம் தமிழ்க்குலத்தார் அனைவரும் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கிப் பொருட்செல்வமும் செவிச் செல்வமும் அருட்செல்வமும் ஏற்ற பெற்றி எய்தப்பெற்று மண்ணக மாந்தர்க்கு அணியெனச் சிறந்து வாழ்வாராக.

இயலிசை நாடக முப்பாற்பொருளை ஆராய்தல் கருதி இப்பேரவையிலே வந்திருக்கும் நாமெல்லாம் காய்தல் உவத்தல் அகற்றி, நுண்மாணுழைபுலமுடைய நம்முன்னோரைப்போல, நடுவுநிலை நெடுநகர்வைகி', உண்மைவழிச் செல்லும் உறுதிப்பாடுடையேமாகுக.

வரவேற்புக்கழகத்தாரது கேள்விக்கியைந்து இப்பேரவையிலே யெழுந்தருளியிருக்கும் கல்விகேள்விகளான் மிக்க பேரறிஞர் பலர்தாம் அரிதினராய்ந்து கண்ட செம்பொருண் முடிபுகளை அவைக்களத்து எடுத்துரைக்க நாமெல்லாங் கேட்டு மகிழ்வுறப் போகின்றோம் அங்ஙனம் மகிழ்வுறுத்து நீர்மையவாகிய அறிஞர் பேருரைக்குத் தோற்றுவாயாக ஒரு சில கூறதல் இன்றியமையாததாயிற்று. அத்தகைய தோற்றுவாய்தானே சென்ற காலத்தில் நம் முன்னோர் எய்திய சீரினையும் இனி எதிர்காலத்தில் தங்குலத்துதிப்போர் எய்தப் போகின்ற சிறப்பினையும், ஆங்கவர் சிறப்பெய்தும் வண்ணம் இன்று நாம் செய்தற்குரிய தமிழ்த் தொண்டினையும் வகுத்துக்கூறும் இயல்பினதாதல் வேண்டும், சென்றகாலத்துச் சீரினை எதிர்காலத்தாருக்கு இயைவிக்கும் நிகழ்காலத்து வினையாகிய தமிழ்த்தொண்டானது மும்மையினையுந் தழுவி நின்றது. ஆதலின் அத்தொண்டினை ஓரளவிற்கு விரித்துக்கூற முற்படுவாம்.

பள்ளியிற்பயிலுந் தமிழ்ச்சிறார்முதற் பலகலைகற்றுத் தேறிய முதுபுலவரீறாக அனைவரும் தமிழ்க் குலத்தாரின் உண்மைவரலாற்றினை உளங்கொண்டுணர்தற்கு வேண்டிய சிறியவும் பெரியவுமாகிய வரலாற்று நூல்கள் பல தமிழ்மொழியிலே எழுதப்படல் வேண்டும், இதுவே நாம் செய்ய வேண்டிய தமிழ்த்தொண்டுகளுள்ளே முதலில் வைத்து எண்ணுதற்குரியதென்பது எனது உள்ளக்கிடக்கை:

இற்றைக்கு ஏறத்தாழப் பதினாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நம் முன்னோர் பஹுளியாற்றுக்கும் குமரியாற்றுக்கும் இடையே கிடந்த பெரு நிலப்பரப்பிலே சீருற வாழ்ந்து எண்ணூலும், இசை நூலும், இயல்நூலும், வானநூலும், மனையமைப்புநூலும், கலமமைப்பு நூலும், பிறநூலும் வல்லாராய், இந்நகர்க்கு மதுரைப் பெயரளித்த தென்னகராகிய (கடல்கொண்ட) தென்மதுரையிலே நிலந்தருதிருவினெடியோனை யுள்ளிட்ட அருந்திறல் மன்னர் தம் அவைக்களத்திலே சிறந்து விளங்கினாரென்பதும் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ ஒன்பதினாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே கடல் கோளினாலே குமரிநாடு அழிந்த பின்னர் உவணன் ஒதக்கோன் என்னுந்தலைவர்கள் வழிப்படுத்தக் கலத்திற்சென்று, பாரசீகக்குடாவின் வடபாலதாகிய சுமேரு நாட்டிற் குடிபுகுந்தாரென்பதும், மேலும் அராபி நாட்டின் தென்பாலதாகிய ஏமனாட்டிலும் நீலநதிவளம்பெருக்கும் மிசிரி என்னும் எகிப்து நாட்டிலும், சுமேருநாட்டினையடுத்த ஏல நாட்டிலும் சிந்துநதிக்கரையில் விளங்கிய மீனாட்டிலும் ஆங்கதற்கு வடபாலதாய்ப்பனிபடர்ந்த மலைகளாற் சூழப்பட்ட மரங்கொத்தி நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்களென்பதும், சுமேரு நாட்டின் வடக்கே சோழர் குடியேறிச் சோழதேயம் எனப் பெயரிட்டு வாழ்ந்த நாடே மொழிச் சிதைவினாலே சால்டியா எனப்பட்ட தென்பதும். பண்டைக்காலத்திலே காலத்திற்சென்று பண்டமாற்றிலே நிதிக்குவையீட்டிய பாணிகள் தமிழ்நாட்டு வணிகரா மென்பதும், ஐரோப்பாவுக்கும் ஆப்பிரிக்காவுக்கு மிடையேகிடக்கும் மத்தித்தரைக்கடலின் இருகரையிலும் வாழ்ந்து பண்டையவனரும் உரோமரும் வருவதற்கு முன்பு நாகரீகம் பரப்பிய மீனவர், எத்துருஸ்கர், துமிதியர், பேர்பெரியர் ஐபீரியர் ஆகியோர் தமிழ்க் குலத்தினரா மென்பதும், வில்லவராகிய சேரமன்னர் கலத்திற் சென்று மத்தித்தரைக்கடலிலுள்ள கிரீத் (Crete) என்னுந் தீவீனைக் கைப்பற்றி ஆளுகை புரிந்த செய்தியே 'வன்சொல் யவனர் வளநாடாண்டு' எனச்சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் 'நயனில் வன்சொல் யவனர்ப் பிணித்து' எனப்பதிற்றுப்பத்தினுள்ளும் கூறப்பட்டதென்பதும் பிறவும் பண்டைக்கால வரலாறு (Ancient History) கூறும் நூல்களினுள்ளும் நம் நாட்டு மேனாட்டுப் பண்டையிலக்கிய நூல்களினுள்ளும்பரவிக் கிடக்கின்ற முடிபுகளாம். இம்முடிபுகளுள் ஒரு சில 'உலகபுராணம்' என்னுந் தலைப்பெயர்க்கீழ்ச் 'செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிலும் பிற வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்ததனைத் தமிழன்பர்கள் அறிவார்கள்.

அஃதன்றியும் ஒருசாராசிரியர் தமிழ்க்குலத்தார் பசுபிக் பெருங் கடலினைக் கடந்து சென்று மத்திய அமெரிக்காவிலே குடியேறி மெச்சிக்கோ, பீரு, யுக்காட்டன், முதலிய இடங்களிலே வாழ்ந்து மாயா நாகரீகத்தினைத் தோற்றுவித்தனரெனக் கூறுவர். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குவைத்து நோக்குமிடத்து உலகசரித்திரமே தமிழ்க்

குலத்தாரோடு தொடங்குகிறதென்பதும், இற்றைக்கு ஒன்பதினாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே பூவலயத்தின் நடுப்பாகம் முழுவதிலும் தமிழ்க் குலத்தார் சீருஞ் சிறப்புமுற்று வாழ்ந்தார்களென்பதும் பெறப்படுகின்றன. கடல் கொண்ட அத்லாந்திஸ் (Lost Atlantis) தெங்கமரமும் யானையுமுடையதாயிருந்ததெனக் கூறப்படுதலின், கடல் கொண்ட குமரிநாட்டின் வரலாறே மத்திய அமெரிக்காவின் ஐரோப்பாவினையடைந்த ஞான்று கடல் கொண்ட அத்லாந்திஸ் வரலாறாக உருத்திரிந்ததெனக் கொள்வதும் ஒருதலை. இவை போன்ற முடிபுகளையெல்லாம் வரலாற்று நூற்றுறையிலே வல்லுநராயுள்ளோர் காய்தலுவத்த லகற்றி நடுவு நிலைமைபோடாராய்ந்து பொருட்டொடர்நிலையி னமைந்த நூல் வடிவாக்கித் தருதல் வேண்டும்.

காலமும் கடலும் செல்லும் கவர்ந்தனபோக எஞ்சிநிற்கும் அருந்தமிழ் நூல்களின் வரலாற்றினைச் செல்வியமுறையிலே ஆராய்ந்தறிந்து நமது மொழியிலும் பிறமொழியிலும் தமிழிலக்கிய வரலாறுகள் சிறியவும் பெரியவுமாக எழுதித் தமிழ் நூல்களின் மதிப்பினை உலகிற்கு அறிவுறுத்த முயலவேண்டும். ஆங்கில மொழியிலே நிகண்டு நூல் ஒன்றினை யாத்தமைத்த ரோஜெட் (Roget) என்பாரோராசிரியர் அத்தகையநூல் பிறமொழி யொன்றிலு மிலதென முதற்பதிப்பிலே கூறினார். இரண்டாம் பதிப்பு முகவுரையிலே அமரசிங்கர் என்பார் இயற்றிய நிகண்டு நூலொன்று வடமொழியிலே உளதெனக் குறிப்பிட்டார். பிங்கலம் திவாகரம் முதலிய நிகண்டு நூல்கள் தமிழ் மொழியில் உளவெனும் உண்மையினை அவர் அறிந்திலர், தமிழ் ராகிய யாம் அறிவித்திலேமாதலின்.

பாரதநாட்டு இசையினைக் குறித்து ஆங்கிலத்திலே நூலெழுதிய பக்ஸ் ஸ்டிராங்குவேய்ஸ் என்னும் பேரறிஞரும் பிறரும் வடமொழியிசை நூல்களையே குறிப்பிட்டுச் சென்றனர். தமிழ்ராகிய யாம் நமது இசைக்கலையினைக் குறித்து அவர் போன்றாருக்கு அறிவித்திலேமாதலின் சாரங்கதேவரியற்றிய சங்கீதரத்தினாகரம் தேவாரத்திற் பொதிந்த தெய்வ இசையினைப் பெருகக் குறிப்பிடுகிறதென அறிந்திருந்தும் நம்மவருள் ஒருசாரார் அவ்வுண்மையினை உலகிற்குணர்த்தாது மறைக்க முயல்கின்றனர்.

இனி, நம் கைக்கு எட்டாது அழிந்துபோன நூல்களைக் குறித்துப் பழைய உரையாசிரியர் கூறுகின்ற வரன்முறைகளையும் மேற்கோட் சூத்திரங்களையும் பொன்னே போற் போற்றி நூல்வடிவாக்கி அச்சேற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்தற்குரியன குண்டலகேசி, வளையாபதி, தகடூர் யாத்திரை, இசைநுணுக்கம், சயந்தம் குணநூல், செயிற்றியம், பரதசேனாபதியம், பஞ்சமரபு இந்திர

காளியம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல், ஆசிரியமாலை, மாபுராணம் என்றித் தொடக்கத்தன. 'நாடகத் தமிழ்நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன' என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலின், தமிழ் மொழியிலே பரதம் எனப் பெயரிய நூலொன்று இருந்து இறந்த உண்மை புலப்படுகின்றது. இதற்கும் வடமொழிப் பரதத்திற்குமுள்ள தொடர்பு அறிஞர் ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது, வரன்முறை யாராய்ச்சி சிறிதும் வாய்க்கப் பெறாத அரபத்த நாவலர் என்னும் பிற்காலத்து நூலாசிரியர் தமது தமிழ் முன்னோர்வழித் தமக்குக் கிடைத்த அரும் பொருண் முடிபுகளைப் பொதிந்து தாமியற்றிய பரதம் என்னும் நூலுக்கு வடமொழி முதனூல் கற்பிக்கும் விழைவினாலே பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்த சாரங்கதேவரை அகத்தியர்க்கு முன்னிருந்தவராக்கிச் சுத்தபௌராணிக மதத்தின் நிற்பாராய், வடமொழியிலே சாரங்கதேவமுனிவர் பரதநூலை ஓரிலக்ஷம் கிரந்தங்களால் கூறின ரெனவும், அவர் நூற்கு வழிநூல் செய்த அகத்தியனார் ஆறாயிரம் சூத்திரத்தினால் அறைந்தனரெனவும் சில்வாழ்நாட்பல்பிணிச்சிற்றறிவின் மாந்தர் பொருட்டாகத் தாம் சுருக்க நூல் செய்வதாகவும் கூறிச்செல்கின்றார். அவர் கூற்று எனது அருமை நண்பரொருவர் பௌராணிக மனப்பான்மையினை எள்ளி நகையாடுங் கருத்தினொடு வெளியிட்ட 'பள்ளியகரப் பழங்கதை'யை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றது

பரதம் என்னும் பெயர்க்காரணத்தை ஆராய்தற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறிய முடிபுகள் நமக்கு உதவுகின்றன. ஒன்பான் சுவையும் எண்வகை மெய்ப்பாடும் என்னுமிவற்றோடு இயைபுடைய 'இரதம்' என்னும் மொழியினை அரும்பதவுரையாசிரியர் பலகால் வழங்குகின்றார். வடமொழி அலங்கார நூலார் கண்ட 'ரசம்' 'பாவம்' என்னும் மொழிகளின் பொருளினை இம்மொழி தந்து நின்றது 'பண்' 'இரதம்' 'தாளம்' எனும் மூன்றுப்படக்கிய பிண்டம் 'பரதம்' எனலாகும். முத்தமிழ் விரகராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரது தேவாரத் திருப்பதிகத்திலே

'பண்ணும் பதம் ஏழும் பல ஓசைத்தமிழ் அவையும்
உண்ணின்றதோர் சுவையும்முறு தாளத்தொலிபலவும்
மண்ணும் புனல் உயிரும்வரு காற்றுஞ்சுடர் மூன்றும்
விண்ணும் முழுதானாநிடம் வீழிம்மிழலையே' என

இறைவனது இசையுருவினையும், எண்பேருருவினையும் கூறிய அருமைத் திருப்பாடலிலே 'பண்ணும் பதமேழும் பலவோசைத் தமிழவையும்' எனப்பண்ணீர்மையும், 'உண்ணின்றதோர் சுவையும்' என இரதமும், 'உறுதாளத்தொலிபலவும்' எனத் தாளக் கூறுபாடுகளும் மேற்காட்டிய முறையிலே அமைந்து நின்றல் காண்க. பரத

முனிவர் செய்தலிற் பரதமாயிற்று, அப்பெயரினார் தமிழுக்கு உரியரல்லரெனின் 'அரசகுமரரும் பரதகுமரரும்' என அரசரோடு உடன் வைத்தோதிய பரதர் குலம் தமிழுக்கு உரியது, அக்குலத்தினர் ஒருவர் தமிழ்ப் பரதத்தைச் செய்தாரெனக் கொள்ளுதலில் நேர்ந்த இழுக்கென்னை யென்போம்.

பாவம், இராகம், தாளம் எனுமிவற்றைக்கூறும் நூல் 'பரதம்' எனப்பிற்காலத்தார் கூறினர். வடமொழி நான்காம் பகரத்தை முதனிலையாகக் கொண்ட 'பாவம்' என்னுஞ் சொல் யானறிந்த வரையில் பழந்தமிழ் வழக்கில் வந்திலது. அங்ஙனமாதலின் அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் தமிழ்ப்பரதத்தின் முதனிலையெழுத்து இருமொழிக்கும் பொதுவாகிய முதற் பகரமே யாமென்பதும் அது 'பண்' ணைக் குறித்ததென்பதும் அறிதற்குரிய. அவ்வண்ணமே இடைநின்ற 'ர' கரம் பழந்தமிழ் வழக்கிலுள்ள 'இரத' த்தினைக் குறித்ததெனவும், அவ்வழக்கிற் காணப்படாத இராகத்தினைக் குறித்திலதெனவும் அறிதல் வேண்டும். 'பண்ணும் இரதமும்' என்னும் முறையினை மறந்த பிற்காலத்தார் இரதமாகிய பாவத்தினை முன்னும் பண்ணீர்மையாகிய இராகத்தினைப் பின்னுமாக மாறி வைத்து இடர்ப்படுவாராயினார்.

வடமொழிப்பரதமும் சங்கீதரத்தினாகரமும் சிறந்த முறையிலே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் படுவவாயின் அம் மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ்சையின் மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவ என்பது எனது கருத்து பல்கலைக் கொடை வள்ளலாகிய செட்டிநாட்டரசரவர்கள் தங்களது பல்கலைக்கழகத்தின் மூலமாகவோ பிறவாயிலாகவோ தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய இப்பணியினையுஞ் செய்து நிறைவேற்றுவார்களெனத் தமிழலகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

இயற்றமிழ்த்துறைக்குத் 'தலைமைதாங்கும் யான் அத்துறையோடமையாது இசைத்தமிழினைக் குறித்துப் பேசப்புகுந்தது பொருத்தமாமோ என இப்பேரவையோர் ஐயுறலாம். அவ்வையுறவினை நீக்குதற் பொருட்டு இசைக்கலைக்கு உறையுள் எனப் போற்றற்குரிய தஞ்சைமாநகரிலே பரம்பரை இசைச்செல்வர் குலத்திலுதித்தவர்களும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து இசைப்பகுதியாசிரியராகக் கடமை புரிபவர்களுமாகிய திரு. K. பொன்னையா பிள்ளையவர்கள் அண்மையில் வெளிவந்த குமரன் இசைமணரிலே கூறியதோர் சீரிய வாசகத்தினை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன். அது வருமாறு:

“இனி, இயற்புலவர்கள் இசைப்புலவர்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டும். இயற்புலவர்கள் இசையுணராமலும், இசைப்புலவர்கள் இயலையுணராமலும் இருந்ததுதான் தமிழிசை மறைவிற்கு முதற்காரணம். இயலின்றி இசையில்லை; 'இசையின்றி இயலில்லை.

வாய்க்காலும், அதன் வழியே ஒடுகின்ற நீரும்போல, இயலும் இயல் வழியே ஒடும் இசையும் இருக்கின்றன. தண்ணீரில்லாதபோது வாய்க்காலிருந்தும் பயனில்லை: வாய்க்காலில்லாத தண்ணீர் சரியாகப் பயன்படாமல் பரந்தோடிக் கெட்டுவிடும். இரண்டுமிருந்து தண்ணீர் பாயுமானால் வயல்நன்றாக விளையுமாறுபோல், இயலும், இசையும் கலந்து மிளிருமானால் கேட்போருள்ளத்தை மகிழ்விக்கும். ஆகவே இயற்புலவர்களும், இசைப்புலவர்களும் ஒன்றுபட்டாத்தான் தமிழிசை யினிமையைக் காணமுடியும்.''

ஆதலினாலே, இயற்புலவர்களை விளித்து, 'ஓ இயற்புலவர்களே! இசை வளர்ப்போம் வம்மின்' எனவும், இசைப்புலவர்களை நோக்கி, 'ஓ இசைப்புலவர்களே! இயல் வளர்ப்போம் வம்மின்' எனவும் நாம் கூறுவோமாக. கதை தழுவிய கூத்தாகிய நாடகமானது, இயல், இசை இரண்டினையுந் தன்னுடக்கியதாதலின், நாடகத்துறை வல்லோர் முத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு விரைந்து முன்னிற்பா ரென்பது சொல்லாமலே யமைகின்றது.

இயற்புலவர் சுற்றற்குரிய தூல்களிலே இசை நாடக முடிபுகளும் விரவிவருதலை ஒரு சிறிது காட்டப் புகுவாம். அருந்தமிழ்ப் புலவர் வகுத்துரைத்த அகத்திணைத்துறை பலவும் நிரலுறவமைந்த தஞ்சை வாணன் கோவை போல்வன தலைவன், தலைவி, செல்வி, நற்றாய், பாங்கன், பாங்கி, அறிவர், கண்டோர், காதற்பரத்தை யர், காமக்கிழத்தியர் என்றின்னோர் நாடகப் பாத்திரங்களாகத் தோற்றி நடிக்கும் காதல் நாடகங்களேயாம். காளிதாசப் பெருங்கவி யாத்த சாகுந்தல நாடகத்தோடு இவை ஒத்த பொருண்மைய. ஆனிரை கவர்தலும், போர்விழைந்தேகலும், அரணங் கோடலும், மலைதலும், வென்றிமாலை சூடலும் என்றித் தொடக்கக்க புறத்துறைகளை நிரலுறக் கூறும் வெண்பாமாலை போல்வன அறனும் மறனுந் தழுவிய வீர நாடகங்களேயாம். வடநூற் புலவர் வகுத்த நால்வகை விருத்திகளுள்ளேகைசிகி, பாரதி விருத்திகள் அகநாடகங்களுள்ளும், ஆரபடி சாத்துவதி விருத்திகள் புற நாடகங்களுள்ளும் வருவன.

தொல்லாசிரியர் விரிவுறக் கூறிய மெய்ப்பாட்டியல் இயற்ற மிழுக்கு அணியாந்தகைமையது, இசை நாடகங்களுக்கு இன்றியமையாத உறுப்பாந் தகைமையது. செய்யுளியலுட் கூறிய வண்ண விகற்பங்களும், எழுத்தினுட் கூறிய மாத்திரை அளபெடை யென்றின்னவும் இசைப்பகுதிக்குமுரிய. வீரசோழிய நூலும், உரையும் சந்தி, சுவையுள்ளிட்ட நாடகவியல் விலக்குறுப்புகளையும், செந்துறை வெண்டுறை மார்க்கங்களையும், சிந்து, திரிபதை, சவலை, சம்பாத விருத்தம், தாண்டகம் என்னும் இசைப்பா வகைகளையும்

வண்ணக் கூறுபாடுகளையுந் தெள்ளிதினிசைப்பன. எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணியென்னும் இயற்பகுதியைந்தும், இசைநாடகத் திற்கு அடிப்படையான உண்மைகளும் தொல்லாசிரியர் வகுத்த எழுத் துச் சொற்பொருள் என்னும் மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டத்தினுள்ளே ஒருவாறு அடங்கி நிற்பவாதலினன்றோ, இயலிசை நாடகத் தொடர் நிலைச் செய்யுளாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்த அடியார்க்கு நல்லார்.

‘எழுத்தின் ஶிறனறிந்தோ இன்சொற் பொருளின்
அழுத்தந் தனிலொன் றறிந்தோ - முழுத்தும்
பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரையின்
றெழுத்தத் துணிவதே யான்’

எனக் கூறியமைந்தார்.

அவர் அவ்வாறு கூறினாரேனும், சிலப்பதிகார நூலினை முற்றி லும் படித்து உவகையுறும் விழைவுடையோர் இசை நாடக நூற்று றைகளை அறிந்துகொள்வது இன்றியமையாததென்பதை யாவரு முணர்வர். சேரமுனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரத்தை யுளங் கொள்ளும் ஆர்வமானது பிடர்பிடித்துந்தப் பதினெட்டாண்டுகளின் முன்னே நாடக நூன் முடிபுகளை ஓரளவிற்குக் கூறும் மதங்க சூளாமணி யினைக் குருவருளும் தமிழ்க்குல முதல்வர் தம் ஆசிமொழியும் உறு துணையாகக் கொண்டு ஒருவாறு எழுதி முடித்தேன். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அதனை உவந்தேற்று வெளியிட்டனர். கழிந்த பத் தாண்டுகளாகப் பழந்தமிழிசை மரபினை யாம் ஆராய்ந்துகொண்டு வருதலை இப்பேரவையானது நன்கு அறியும். இமயவல்லியாகிய அங் கயற்கண்ணம்மையின் பேரருளினாலே இமயத்தில் உறைந்த நாட் களிலே முன்பு தெளிவுபடாத உண்மைகள் பல நன்கு தெளிவாயின. அதனாற் பத்தாண்டுகளாகச் செய்துவரும் ஆராய்ச்சி முற்றுப்பெறும் நிலையிலிருக்கிறது. தமிழ்ப் பெருமக்களின் உளங்கனிந்த அன்பாகிய அருந்துணையும் எனக்குப் பெருகக் கிடைத்துளது என்பதை யானுணரு கிறேன். ஆதலினாலே, பழந்தமிழிசைமரபு விரைவிலே நூலுருவமாக வெளிவரலாம்.

கண்டத்தினாலோ, கருவியினாலோ இசைமரபு தவறாது பாடு கின்ற ஆற்றலை இயற்புலவரெல்லோரும் பெறுதல் அரிதெனினும், இசைப்புலவன் அமைத்துத்தந்த ஆளத்திக்குத் தகவாக இசைப்பாடல் களைச் சுவையமைய ஆக்குந் திறமையினை இயற்புலமை நிரம்பும் விருப்புடையோரனைவரும் முயன்று பெறுதல் வேண்டும். அஃதன்றி யும், தமிழணங்கிற்கு அணிகலனாகச் சேர முனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரச் செழும்பனுவலினை அரங்கேற்று காதை, ஆய்ச்சியர் குரவை என்றித் தொடக்கத்த புற நீங்கலாகப் படித்தோமென இயற்

புலவர் சொல்வது அவர்க்குப் பெருமையாகாது. முத்தமிழ்க் காப்பியத்தினை முற்றிலும் படித்தின்புறுதற்குக் கருவியாக இசையியல், நாடகவியல்களை ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும்.

இனி, இடைக்காலத்திலே சமண, பௌத்த ஆதிக்கம் கழிந்த பின்னர்ச் சைவ, வைணவ மதங்கள் மறுமலர்ச்சி யடைதற்குக் காரணராயிருந்த நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் இன்னிசைப் பாடல்களினாலே தொண்டர் உள்ளத்திலே அன்புநீர் பாய்ச்சி, அருள் வெள்ளம் பரவச் செய்தார்கள். 'பண்ணீர்மைமொழிப் பரவையார் கொழுநராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம் பாடிய திருக்கோலக்காத் திருப்பதிகத்திலே.

‘நாளு மின்னிசையாற் றமிழ்பரப்பும்
 ஞான சம்பந்தனுக் குலகவர்முன்
 தாளமீந்தவன் பாடலுக் கிரங்குந்
 தன்மையாளனை’

என்னுமிடத்து முத்தமிழ் விரகராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது தமிழ்த் தொண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றார். அத்தொண்டு எந்நீர்மையது? இன்னிசையே கருவியாக நாடெங்கும் இயற்றமிழினைப் பரப்பிய நீர்மையது. சுருங்கிய காலவெல்லையினுள்ளே ஆளுடைய பிள்ளையார் தமிழ்நாடு விழித்தெழுமாறு செய்த அற்புதச் செயலுக்கு உறுதுணையாக நின்றன ஆண்டவனது பேரருளும் இசையோடியைந்த இயலும் எனக்கூறுவது மிகையாகாது. 'மருவிய வேழிசை பொழிய மனம்பொழியும் பேரன்பாற் பெருகியகண்மழை பொழியும் பெரும்புகலிப் பெருந்தகையாரும்' மற்றைய குரவர்களும் அருளிச்செய்த இன்னிசைச் செழும்பாடல்கள் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளத்திற்புகுந்து ஊக்கிய காரணத்தினாலே தமிழர் மனவலியும், உடல்வலியும் பெற்றுச் சோழமன்னரது படைத் தலைமையிலே கலத்தினுங்காலினுஞ் சென்று வேற்று நாடுகளை வென்று எத்திசையிலும் தமிழ்முழங்கச் செய்தார்கள்.

நம் முன்னோர் இயலிசை நாடக முத்தமிழ்த் துறைகளை மாத்திரமல்ல; கலைத்துறைகள் வேறு பலவற்றையும் போற்றினார்கள் ளென்பதைப் பழைய நூல்களாலறிகின்றோம். சிற்பத் துறையிலும் ஓவியத் துறையிலும் நம் முன்னோர் நிரம்பியபுலமை படைத்திருந்தாரென்பதற்குத் தென்னிந்தியாவிலுள்ள அழகிய கோயில்களே சான்று பகருகின்றன. மருத்துவ நூலிலே அவர் படைத்துள்ள ஆற்றலினைச் சித்தவைத்திய முறை கண்கூடாகக் காட்டுகின்றது. மரககலமமைக்கும் நூலும் வானநூலும் பிறவும் முற்றிலும் அழிந்து போகவில்லை. ஆதலினாலே அவைதம்மை யெல்லாம் பண்டைப் பெருநிலைக்குக் கொண்டுவருதல் கூடும்.

கால நீரோட்டம் விரைந்து ஓடுகின்றது. தமிழர் பழங்காலத்துச் சிறப்பினை மாத்திரம் பறையறைந்து கொண்டிருப்பாரெனின் நிகழ் காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் முற்றிலும் இழந்த நீர்மையரா தலுங்கூடும். (சென்ற நூற்றாண்டிலே ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் விஞ்ஞான நூல் விருத்தியடைந்து விளங்குகின்றது. அந்த அறிவுச் செல்வத்தைத் தமிழ் மொழி பெறுதற்கு ஆவன செய்தல் சிறந்த தமிழ்த் தொண்டாகும்.) இலண்டன் மாநகரிலுள்ள வேத்தவை (Royal Society) என்னும் அறிவுநூற் புலவர்குழுவானது நமது தமிழ் நாட்டிலே பிறந்து தமிழ் நாட்டுக் கலைக் கழகங்களிலே கல்வி பயின்று, கணிதநூலினும் விஞ்ஞான நூலினும் பெரும்புலமை படைத்த திரு. இராமானுசம், திரு. இராமன், திரு. கிருட்டினன் என்றின்னோருடைய புலமையைப் பாராட்டி அவையகத்தாராக்கிய செய்தி கேட்டு நாமெல்லாம் பெருமகிழ்வடைந்தோம். கணித விஞ்ஞான அறிவு நிரம்பிய பூவுலகத்துப் பேரறிஞர் குழுவிலே தலையணியில் இருக்கும் ஆற்றல் தமிழனுக்கு உண்டு என்பதை யறிந்து கொண்டோம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரின் சிறந்த முயற்சியினாலே தமிழ் மொழியிலே பூதநூல் (Physics), வேதிநூல் (Chemistry), புதிய தருக்கநூல் (Logic) என்றிவை வெளிவந்து விட்டன. ஆட்சியுங் குணமும் காரணமாகக் கலைச் சொற்கள் நாளடைவிலே செம்மையுற்றுத் தன்மையின. அங்ஙனமாதலின், வட மொழி, தென்மொழி, மேற்றிசை மொழி யென்னும் முந்நீர் மொழிகளும் இற்றை நாளிலே அறிவுப் பெருங்கடலிலே கலத்தலை யாமெல்லாம் விருப்பொடு ஏற்றுக்கொள்வோமாக. தமிழ்நாடு தனக்குரிய ஆக்கத்தினைப் பெறுகிற நன்னாளிலே அவ்வறிவுக் கடலிலிருந்து எழப்போகின்ற தமிழ் முகிலானது புன்மையாகிய உவர்த்தன்மையினை முற்றிலும் நீக்கித் தூய தமிழ் நீரினை நாடெங்கும் பொழியக் காண்போம். அந்நன்னாள் மிகவும். அணுகி வருகிற தென்பதற்கு இம் முத்தமிழ்மாநாடே சான்று பகருகின்றது. மூட நம்பிக்கையோடு கூடிய பௌராணிக மனப்பான்மை யென்னும் இருள் அகல்கின்றது. அறிவுக்கதிரோனுடைய இளவெயிலானது நம் முள்ளத்திற்கு உவகையையும், உடலத்திற்குப் புதிய வலிமையையும் தருகின்றது. புத்தம் புதிய நூல்கள் பலவற்றைப் புனைந்து தமிழன்னையின் திருவடிகளிலே காணிக்கையாக வைப்போமாக: சேர முனிவன் செய்தளித்த சிலம்பினையணிந்த அச் சீறடிகள் நம் நாவிலே களிநடம் புரிவ வாருக. உறக்கம் நீங்கி விழித்தெழுந்த தமிழராகிய நாம் ஓய்வின்றி உழைத்து உலகனைத்தினும் நம்மொழிச் செல்வத்தைப் பரப்புதற்கு முயல்வோமாக.

5464. c c

தமிழ்நூற் பரப்பினை உளங்கொண்டு நோக்குமிடத்துக் கடைச் சங்கத்திறுதிக் காலம் முதல் இதுவரையும் தமிழ்மொழியிலே வெளிவந்த நூல்களுட் பெரும்பாலான பலவாகிய சமயங்களைத் தழுவிய நூல்களாமெனக் காண்கின்றோம். சமண பௌத்த முனிவர்களும்

சைவ வைணவப் பெரியார்களும் செய்தது போலவே அண்மையிலே இந்நாட்டினரோடு கலந்த இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ சகோதரர்களும் தத்தம் சமய உண்மைகளைப் பொதிந்த நூல்களைத் தமிழ் மொழியிலே எழுதி வெளியிட்டனர். அங்ஙனமாதலின், தமிழ் வளர்க்கும் மாநாடுகளும் கழகங்களும் உண்மை ஞானிகளைப்போலச் சாதி மத வேறுபாடின்றி மன்பதையோ ரனைவரையும் ஒப்ப நோக்குமியல் பினராதல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. சமயக் கணக்கர் தந்திறங்கேட்ட மணிமேகலை பல்வேறு சமயவாதுகளும் உரைத்த பொருளினை உளங்கொளக் கேட்டதுபோல உண்மைத் தமிழன்பராயினார் தமிழிலுள்ள தலையாய சமயப் பெருநூல்களை அவ்வந்நூலினாலுணர்த்தப்படும் சமயங்களுக் குரியராகிய அறிஞர்பாற் கேட்டமைவது சாலச் சிறப்புடையதாகும். சாதி மத வேறுபாடியன்றியும் அரசியற் கட்சிப் பிரிவினையின்றியும் செய்தற்குரிய தொண்டு தமிழ்த் தொண்டு.

தமிழ் மொழியை மரபு தவறாது, ஆராய்ந்து கற்றோரும் அவ்வாறு கற்றுத் தேறியவரை வழிபடுவோரு மாகிய இருசாராருமே உண்மைத் தமிழ்த் தொண்டிற்கு உரியோராவர். “கற்றலிற் கற்றாரை வழிபடுதல் சிறந்தன்று” என்னும் அறிஞருரையும் இவ்வுண்மையினையே வலியுறுத்துகின்றது. முறையாகக் கற்றலுஞ் செய்யாது, கற்று வல்லாரை யடைந்து வழிபாடியற்றிப் பெறுதற்குரிய கேள்விச் செல்வமும் எய்தப் பெறாது தமிழ்த்தொண்டு செய்ய முற்படுதல் பயனில் செயலாகும். முன்னோர் மொழிப் பொருளையும் மரபுபட்ட இலக்கண முடிபுகளையும் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளாது நெறியறியா மாக்களை மயக்கி அவர் தம்மை நெறியல்லா நெறியிற் புகுத்தி ஆரவாரிப்போர் செயலானது குருடனைக் குருடன் வழிநடத்துவது போலாகும்.

அவைக்களத்திற் செல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த ஆங்கில மொழியினை “வேந்தன் மொழி” (King’s English) என அம் மொழிப் புலவர் விதந்து கூறுவர். அப்பரிசே யாமும் அவைக்களத்திற் செல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த தமிழினைப் “பாண்டியன் மொழி” என்போம். “எதுதமிழ்” என வினவுவாருக்குப் “பாண்டியன் மொழி” என்பது விடையாகும். அதுவே நிலைபேறுடையது. அறிஞர் போற்றற்குரியது, பொருள் வளவாய் ஒன்றினையே கருதி மனம்போனவாறு மரபுதவறி எழுதும் மொழிவழக்கானது மழைக்காலத்திலே தோன்றி அக்காலங் கழிய மறைந்து போகின்ற சிறுபூடுகளைப் போல நிலைபேறில்லாதது. நிலை பேறுடைய “உண்மை” (Truth) “அழகு” (Beauty), “செம்மை” (Goodness) என்னும் இவை தம்மையே அறிஞரது உள்ளம் என்றும் அவாவி நிற்கும். முத்தமிழுள் இயற்றமிழானது உண்மையினையும், இசைத்தமிழானது அழகினையும், நாடகத் தமிழானது செம்மையி

னையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்திக் காட்டுவன. பேருண்மையும், பேரழகும், வரம்புகடந்த செம்மையும் இறைவனுக்குரிய குணங்களாகச் சமய நூல்களாற் கூறப்பட்டன. இவை தம்மை வெளியிட்டிரைக்கும் ஆற்றலுடைமையினாலேதான் மொழிகள் தெய்வத்தன்மையுடையனவாகக் கருதப்பட்டன. யாம் முதலிலே கூறிய தெய்வவணக்கச் செய்யுளினுள்ளே குமரகுருபர முனிவரர் தெய்வத்தினைப் “பழம்பாடற்றொடையின் பயனே” எனவும் “நறைபழுத்த துறைத்தீந் தமிழினொழுகு நறுஞ்சுவையே” எனவும் “தொழும்பருளக் கோயிற்கு ஏற்கும் விளக்கே” எனவும் போற்றிவழிபடுகின்றார். இத்தகைய வழிபாடு சமயங்கடந்த சமரச நிலையினைத் தருவது. “கற்றதனாலாய பயனென் கொல்வாலறிவன், நற்றாள் தொழாஅ ரெனீன்” என்னும் பொய்யா மொழியின்படி ஆராய்ந்து அமைவரக்கற்ற கல்வியின் பயன் வாலறிவனாகிய இறைவன்பால் உள்ளத்தைச் செலுத்துதலேயாம்.

தமிழ்மொழிக்கு நலனளிக்கும் பெருங்காப்பியங்களும் அந்நீர் மையவாகிய மதுரைக் காஞ்சி போன்ற சங்கச் செய்யுட்களும் காப்பியத் தலைவனது, “அருள் வலி யாண்மை கல்வி யழகறி விளமையூக்கம் திருமலியீகை போகம் திண் புகழ் நண்பு சுற்றம்” என்னும் இவை தம்மை விரித்துக் கூறும் முகத்தான் அத்தகைய செம்மை நலங்களை நாமும் நமது வாழ்க்கையிலே இயன்றவரை வெளிப்படுத்துமாறு நம்மை யூக்குகின்றன. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பருடைய வாக்கின் வலிமையினாலே அளத்தற்கரிய பெருமை வாய்ந்த காப்பியத் தலைவனது குணமாகிய கடலிலே யாமும் படிந்தாடி நலமடைகின்றோம். இளங்கோவேந்தன் உவந்தளித்த தொடர்நிலைச் செய்யுள் துணையாக உரைசால்பத்தினியை யுயர்ந்தோரேத்தும் உண்மையினைக் காண்கின்றோம். அஃதன்றியும் பழந்தமிழ் நாட்டிணையாண்ட சேர சோழ பாண்டியரென்னும் முடியுடைவேந்தர் மூவரது அறனும் மறனும் ஆற்றலும் பிறவும் நம்முள்ளத்திற்கு ஒளியைத் தருகின்றன. சமயக்கணக்கர் தந்திறஞ்சாராது நடுநிலை மேவி எப்பாலார்க்கும் பொதுவாகிய நெறியினைக் காட்டிய வள்ளுவர் வாய்மொழியானது யாம் எல்லா நலனையும் அடைதற்குரிய வழியினைக் காட்டுகின்றது. இசையில்வாறாதலினன்றோ அண்மையில் பெருந்தமிழ்ப் புலவராகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் “யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல் இளங்கோவைப்போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை” யென நமக்கு உறுதிமொழி கூறுகிறார். இம்மாநாடு செவ்விதின் நடக்கும் பொருட்டு ஆண்டவனுடைய திருவருளினை வேண்டித் தோற்றுவாயாக யான் சொல்லுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட இவ்வுரையினை நிறைவு செய்கின்றேன்.

சங்கீத பாரிஜாதம்

அஹோபலபண்டிதர் என்னும் பெரியார் வடமொழியில் வகுத்த சங்கீத பாரிஜாதம் என்னும் இசைநூலானது காளிவரவேதாந்த வாசீசர், சாரதாபிரசாதகோஷர் எனப் பெயரிய அறிஞரிருவரால். 1879 - ஆம் ஆண்டிலே கல்கத்தாநகரத்து நூதன ஸம்ஸ்க்ருதயந்திரசாலையிலே அச்சிட்டு அறுபது ஆண்டுகளுக்குமேலாகி விட்டமையினாலே இந் நூற்பிரதிகள் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. நூலாசிரியரதுகாலம் வரலாறு முதலியன அறிதற்கில்லையெனப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகின்றனர். தனித்த ஓர் ஏட்டுப்பிரதியினின்றும் பதிப்பிக்கப்பட்டமையின் இடையிடையே சிலபாகங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலின் நேர் மொழி பெயர்ப்பு, பாரசீக (இரானிய) மொழியிலே ஆக்கப்பட்டதென்றும் அம்மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியொன்று ஸர் உவில்லியம் ஜோன்ஸ் என்னும் பேரறிஞரால் லண்டன்மாநகர்க்கு அனுப்பப்பட்டதென்றும் அம்மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியின் பிரதி கிடைத்தாலன்றி விடுபட்டபாகங்களை நிறைவித்தற்கு வழியில்லையென்றும் பதிப்பாசிரியர் முகவுரையிற் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்ற இசைமரபு சங்கீதரத்தினாகரமரபினின்று வேறுபட்டது. வீணைக்கு மெட்டுவைத்தற்கு இந்நூலாசிரியர் தருகின்ற கணக்கினைத் தனியாகப் பின்பு ஆராய்வாம். இடைக்காலத்திலிருந்த இவ்வாசிரியர் நரம்புக்கருவிகளை வாசிப்போர்க்குப் பெரிதும் பயனளிக்கின்ற அலங்காரங்களை விரித்துக் கூறுகின்றார். அவற்றை உளங்கொளப்புகுமுன் அழகுக்கலையனைத்தினுக்கும் பொதுவாகிய சில இலக்கணங்களை ஆராய்ந்தறிவாம்.

அகரமுதல் என்கரணிறுவாகிய முப்பதும், சார்ந்துவரன்மரபினவாகிய மூன்றும் என்னும் முப்பத்துமூன்று எழுத்துக்களைத் தொழிற்படுத்துதலினாலே இயற்றமிழானது. பொருள்பொதிந்த சொற்களை ஆக்கி அவை கருவியாகப் பாரகாவியங்களையும் நீதி நூல்களையும் வகுத்து இம்மைமனுமைப் பயனளிக்கின்றது.

சரிகமபதநி என்னும் ஏழு ஓசை கருவியாக இசைத்தமிழானது ஏழ்பெரும்பாலைகளைவகுத்து அவை நிலைக்களமாக நூற்றுமூன்று பண்களைப் பிறப்பித்து அவைதமதுவிரிவாகப் பதினோராயிரத்துத் தொளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்று என்னுந்தொகையினவாகிய ஆதியிசைகளையமைத்து இம்மையின்பமும் தேவர்ப்பராவுதலானெய்தும் மறுமையின்பமும் பெறுமாறுசெய்கின்றது.

செந்தமிழ், தொகுதி, பகுதி 12, சித்திரபானு வருடம ஐப்மசி மாதம் (October - November 1942) பக்கம் 525 - 534.

நகை அழகை இளிவரஸ் மருட்கை அச்சம் பெருமீதம் வெகுளி உவகை என்னும் மெய்ப்பாடுகளை நிலைக்களமாகக்கொண்டு உள்ளத் துணர்வினாலும், உடலுறுப்பினாலும், மொழித்திறத்தினாலும், நடையுடையினாலும் (இவற்றை முறையே சாத்விக, அங்கிக, வாசிக, ஆகர்ய அவிநயங்களென வடமொழிப்பரதங்கூறும்) அவை தம்மைத் தொழிற்படுத்தி இருவகைக்கூத்து, பத்துவகைநாடகம் என்னு மிவற்றைத் தோற்றுவித்து நாடகத்தமிழ் உள்ளத்திற்கு உவகையளிக்கின்றது.

குரு, லகு, எனநின்ற இருவகையசைகள் நிலைக்களமாகத் தோன்றிய விருத்தவிகற்பங்கள் ஆயிரக்கணக்காகப் பெருகின்றன. நோக்கோடு வட்டம் முக்கோணம் ஆகிய மூன்று மூலவடிவங்களினின்று தோன்றிய உருக்கள் எண்ணிறந்தன. எல்லாவகையான வர்ணங்களும் அமைந்த அழகிய படங்களை அச்சியற்றுவோர் பயன்படுத்தும் நிறங்கள் நீலம், மஞ்சள், சிவப்பு என்னும் மூன்றுமேயாம்.

இவ்வாறு ஆராயுமிடத்துக் கண்ணினாலும், செவியினாலும், உள்ளத்தினாலும் உணர்ந்து இன்புறற்பாலவாய அழகுக்கலையுருக்களெல்லாம் ஒருசில மூலவுருக்கள் காரணமாகத்தோன்றி நின்றன வென்பது தெளிவாகின்றது.

உருக்களை ஆக்கிக்கொள்ளும் முறையினைக்கூறும் நூல்கள் பொதுவியல்புகளை வகுத்துக்காட்டுவன. புலவன், இசையோன், கூத்தன், ஓவியனென்று இன்னோர் தமது சொந்த ஆற்றலினாலே நுண்ணிய விகற்பங்களைத் தோற்றுவித்துச் செம்மைநலஞ்சான்ற உருக்களைப் பெருக்குதலினாலே அழகுக்கலைகள் விருத்தியடைகின்றன.

பிற்காலத்தாரால் துறை தாழிசை விருத்தம் என வகுக்கப்பட்ட பாவினங்கள் பெரிதும் இசைத்தமிழ்ப்பாலவாதலின் இயற்றமிழ் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவையனைத்தினையும் அவைதமமுள் அடங்காத சிலவற்றையும் ஒருபிழம்பாகக் கொச்சகவொருபோகெனக்கூறியமைந்தார். குறித்த மூன்றினுளொன்றாகிய விருத்தமானது கம்பர், சேக்கிழார், வில்லிபுத்தூரர் என்னும் உத்தமக்கவிகளது கையிலே எத்தனையோபலவாகிய அழகிய உருவங்களைப்பெற்றுத் தனிச்சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. விருத்தத்தின் ஒருபிரிவாகிய வண்ணவிருத்தம். அருணகிரிநாதரது இசையொடுமருவிய அருட்புலமைகாரணமாக ஆயிரக்கணக்கான அழகிய உருவங்களைப் பெற்றுநிற்கிறது.

இவ்வாறு நோக்குமிடத்துப் புத்தம் புதிய உருவங்களைப்படைத்துத்தருதலே கவிஞர் முதலிய அழகுக்கலையோரியற்று தற்குரிய அருந்தொழில் என்பது புலனாகின்றது. மரபுபட்டுவந்த உருவங்களிற் பயின்றோர் நுண்ணுணர்வுடையராயின் புதிய உருவங்களை

எளிதின் அமைப்பர். முன்னிருந்து இறந்துபட்ட உருவங்களை ஆராய்ந்துகண்டறிதற்கும் அத்தகைய பயிற்சியும் நுண்ணுணர்வும் வேண்டப்படுபவையாம்.

அஹோபலர் வகுத்துக்காட்டிய இசையுருவங்களை எழுதப்புகுவாம். எழுதுமிடத்து ஐ ஷ ஸ ஹ க்ஷ எனத் தமிழ்வழக்கிற் கலந்துள்ள வடவெழுத்துக்களை உருத்திரீயாது கைக்கொண்டும் ஏனைய எழுத்துக்களை வடமொழியாக்கவிதிகட்கிகையயத் திரித்தும் எழுதுவாம். ஒரிடத்தில் ு யேந: என்பதை ஒலியொற்றுமை பற்றி ஸ்யேநம் எனக்கொண்டாம்.

1. பத்திரம்

ஸ ரி ஸ ரி க ரி க ம க ம ப ம
ப த ப த நி த நீ ஸ நி ஸ நி ஸ

2. நந்தம்

ஸஸ ரிரி ஸஸ ரிரி கக ரிரி
கக மம கக மம பப மம
பப தத பப தத நிநி தத
நிநி ஸஸ நிநி ஸஸ நிநி ஸஸ

3. ஜிதம்

ஸ க ரி ஸ ரி ம க ரி க ப ம க
ம த ப ம ப நி த ப த ஸ நி த

4. ஸோமம்

ஸஸ கக ரிரி ஸஸ ரிரி மம கக ரிரி
கக பப மம கக மம தத பப மம
பப நிநி தத பப தத ஸஸ நிநி தத

5. கிரீவம்

ஸ க ரி க ம க ரி ஸ ரி ம க ம ப ம க ரி
க ப ம ப த ப ம க ம த ப த நி த ப ம
ப நி த நி ஸ நி த ப

6. பாலம்

ஸ க ரி ம ம க ரி ஸ ரி ம க ப ப ம க ரி
க ப ம த த ப ம க ம த ப நி நி த ப ம
ப நி த ஸ ஸ நி த ப

7. பிரகாசம்

ஸஸ ரிரி கக மகரி கரிஸ
ரிரி கக மம பமக மகரி
மம பப தத நிதப தபம
பப தத நிநி ஸநித நிதப

8. விஸ்தீர்ணம்

ஸா ரீ கா மா பா தா நீ ஸா

9. நிஷ்கர்ஷம்

ஸஸ ரிரி கக மம பப தத நிநி ஸஸ

10. காத்திரவர்ணம்

ஸ ஸ ஸ ரி ரி ரி க க க ம ம ம
ப ப ப த த த நி நி நி ஸ ஸ ஸ
ஸ ஸ ஸ ஸ ரி ரி ரி ரி க க க க ம ம ம ம
ப ப ப ப த த த த நி நி நி நி ஸ ஸ ஸ ஸ

11. விந்து

ஸா ஸா ஸா ரி ரீ ரீ ரீ க கா கா கா ம மா மா மா ப
பா பா பா த தா தா தா நி நீ நீ நீ ஸ

12. ஹஸிதம்

ஸ ஸ ரி ஸ ரி க ஸ ரி க ம ஸ ரி க ம ப
ஸ ரி க ம ப த ஸ ரி க ம ப த நி ஸ ரி க ம ப த நி ஸ
அல்லது

ஸ ரி ரி க க க ம ம ம ம ப ப ப ப ப
த த த த த த நி நி நி நி நி நி நி ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ

13. பிரேங்கீதம்

ஸாரீ ரீகா காமா மாபா பாதா தானீ நீஸா

14. ஆகிப்தம்

ஸஸகக ரிரிமம ககபப மமதத பபநிநி ததஸஸ

15. ஸந்திப்ரச்சாதநம்

ஸரிகா ரிகமா கமபா மபதா பதநீ தநிஸா

தேசிய நூலகப் பரிஷ
மாநகர நூலக சேவை

16. உத்தேதம்

ஸஸரிகா ரிரிகமா ககமபா மஹபதா
பபதநீ ததநிஸா

17. உத்வாஹிதம்

ஸ ஸ ஸ ஸ ரீ ரீ க ம ரீ ரீ ரீ ரீ க க ம ப
க க க க ம ம ப த ம ம ம ம ப ப த நீ
ப ப ப ப த த நீ ஸ

18. திரிவர்ணம்

ஸ ரீ க க க ரீ க ம ம ம க ம ப ப ப
ம ப த த த ப த நி நி நி த நி ஸ ஸ ஸ

19. பிருதக்வேணி

ஸஸஸ ரிரீரி ககக ரிரிரி ககக மமம
ககக மமம பபப ஹமம பபப ததத
பபப ததத நிநிநி ததத நிநிநி ஸஸஸ

(8 முதல் 19 வரையுமுள்ள பன்னிரண்டினையும் அவரோஹணத் திலுங் கொள்க. அவரோஹணக்கிரமங்களைக் கற்போர் முறைப் படி எழுதிக்கொள்ளலாம். இவை 20 முதல் 31 வரையுமுள்ள எண் களைப் பெறுவ.)

32. மந்திராதி

ஸ ரீ க ம	ம க ரீ ஸ	ஸ ரீ க ரி	ஸ ரீ க ம
ரீ க ம ப	ப ம க ரி	ரி க ம க	ரி க ம ப
க ம ப த	த ப ம க	க ம ப ம	க ம ப த
ம ப த நி	நி த ப ம	ம ப த ப	ம ப த நி
ப த நி ஸ	ஸ நி த ப	ப த நி த	ப த நி ஸ

33. மந்திரமத்யம்

ஸ க ரி க	ம க ரி க	ரி க ரி ஸ	ஸ ரீ க ம
ரி ம க ம	ப ம க ம	க ம க ரி	ரி க ம ப
க ப ம ப	த ப ம ப	ம ப ம க	க ம ப த
ம த ப த	நி த ப த	ப த ப ம	ம ப த நி
ப நி த நி	ஸ நி த நி	த நி த ப	ப த நி ஸ

34. ஹந்திராந்தம்

ஸஸ	ரிரி	கக	மக	ரிக	ரிஸ
ரிரி	கக	மம	பம	கம	கரி
கக	மம	பப	தப	மப	மக
மம	பப	தத	நித	பத	பம
பப	தத	நிநி	ஸநி	தநி	தப

35. பிரஸ்தாரம்

ஸம ரீப கத மநி பஸ

36. பிரஸாதம்

ஸரி ஸரி ஸரி கரி ரிக ரிக ரிக மக
கம கம கம பம மப மப மப தப
பத பத பத நித தநி தநி தநி ஸநி

37. வியாவிருத்தம்

ஸகரிம ஸரிகம ரீமகப ரிகமப
கபமத கமபத மதபநி மபதநி
பநிதஸ பதநிஸ

38. சலிதம்

ஸகரிக மரிகஸ ஸரிகம
ரீமகப பகமரி ரிகமப
கபமத தமபக கமபத
மதபநி திபதம மபதநி
பநிதஸ ஸதநிப ஸநிதப

39. பரிவர்த்தம்

ஸகமரி ரீமபக கபதம
மதநிப பநிஸத தஸரிநி

(நூற்பதிப்பிலே ஈற்றுச்சீர் 'தஸரிஸ' எனத் தரப்பட்டிருக்கிறது)

40. ஆகேஷம்

ஸரிக ரிகம கமப பமத மதநி தநிஸ

41. விந்து

ஸா ஸா ஸாரிஸா கா ரீ ரீ ரீகரீ மா
கா கா காமகா பா மா மா மாபமா ஸா
பா பா பாதபா நீ தா தா தாநிதா ஸா

42. உத்வாஹித:

ஸரிகரி ரிகமக கமபம
மபதப பதநித தநிஸநி

(மேலே 11. விந்து, 17. உத்வாஹிதமெனப் பெயரெய்தி நின்றன
வாதலின். இங்குக்கூறிய இரண்டும் அவற்றின் விகற்பமெனக்
கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.)

43. ஊர்ம்மி

ஸ மமம ஸம ரி பபப ரிப க ததத கத
ம நிநிநி மநி ப ஸஸஸ பஸ

44. ஸமம்

ஸரிகம மகரிஸ ஸரிகம
ரிகமப பமகரி ரிகமப
கமபத தபமக கமபத
மபதநி நிதபம மபதநி
பதநிஸ ஸநிதப பதநிஸ

45. பிரேங்கம்

ஸஸமம ரிரிபப ககதத மமநிநி பபஸஸ

46. நிஷ்கூஜிதம்

ஸம ஸம ஸரிகம ரிப ரிப ரிகமப
கத கத கமபத மநி மநி மபதநி
பஸபஸ பதநிஸ

47. ஸ்யேநம்

ஸரி ஸக ஸம ஸப ஸத ஸநி ஸஸ
ரிக ரிம ரிப ரித ரிநி ரிஸ
கம கப கத கநி கஸ
மப மத மநி மஸ
பத பநி பஸ
தநி தஸ
நிஸ

48. கிரமம்

ஸ ரி ரி க க ம ரி க க ம ம ப
க ம ம ப ப த ம ப ப த த நி
ப த த நி நி ஸ

49. உத்காடிதம்

ஸக ஸக ஸரிகம ரிம ரிம ரிகமப
கப கப கமபத மத மத மபதநி
பநி பநி பதநிஸ

50, ரஞ்ஜிதம்

ஸக ரிக ஸரிகம ரிம கம ரிகமப
கப மப கமபத மத பத மபதநி
பநிதநி பதநிஸ

51, ஸந்நிவ்ருத்தம்

ஸரிக ரிகம கரிஸ ரிகம
ரிகம கமப மகரி கமப
கமப மபத பமக மபத
மபத பதநி தபம பதநி
பதநி தநிஸ நிதப தநிஸ

52, பிரவிருத்தகம்

மேலே ஸந்நிவிருத்தத்திற்குத் தந்த ஸ்வரங்களை இரட்டித்து
எழுதிக்கொள்க

53. வேணு

ஸமகம ஸரிகம ரிபமப ரிகமப
கதபத கமபத மநிதநி மபதநி
பஸநிஸ பதநிஸ

54. லலிதஸ்வரம்

ஸஸ மம கக ரிஸ ஸரிகரி ஸரிகம
ரிரி பப மம கரி ரிகமக ரிமப
கக தத பப மக கமபம கமபக
மம நிநி கக பம மபதப மபதநி
பப ஸஸ நிநி தப பதநித பதநிஸ

55. ஹுங்காரம்

ஸஸ பப ரிரி தத கக நிநி மம ஸஸ

56 ஹ்லாதமாநம்

ஸமகரி ரிபமக கதபம மநிதப பஸநித

57. அவலோஹிதம்

ஸஸஸ மமம ரிரிரி பபப ககக ததத
மமம நிநிநி பபப ஸஸஸ

58. இத்திரநீலம்

ஸரி கம கரி ஸரிகரி ஸரிகம
ரிக மப மக ரிகமக ரிகமப
கம பத பம கமபம கமபத
மப தநி தப மபதப மபதநி
பத நிஸ நித பதநித பதநிஸ

59 மஹாவஜ்ரம்

ஸரி கரி ஸரி ஸரிகம ரிக மக ரிக ரிகமப
கம பம கம கமபத மப தப மப மபதநி
பத நித பத பதநிஸ

60. நிர்த்தோஷம்

ஸரி ஸரி கம ரிக ரிக மப
கம கம பத மப மப தநி
பத பத நிஸ

61. ஸீரம்

ஸரி ஸரிக ஸரிகம ரிக ரிகம ரிகமப
கம கமப கமபத மப மபத மபதநி
பத பதநி பதநிஸ

62 கோகிலம்

ஸரிக ஸரிகம ரிகம ரிகமப
கமப கமபத மபச மபதநி
பதநி பதநிஸ

63. ஆவர்த்தம்

ஸரி கரி ஸரி ஸரி ஸரிகம
ரிக மக ரிக ரிக ரிகமப
கம பம கம கம கமபத
மப தப மப மப மபதநி
பத நித பத பத பதநிஸ

64. ஸதாநந்தம்

ஸரிகம ரிகமப கமபத மபதநி பதநிஸ

65. சக்ராகாரம்

ரிரிரிரி ஸரிரிரி
கககக ரீககக
மமமம கமமம
பபபப மபபப
தததத பததத
நிநிநிநி தநிநிநி
ஸஸஸஸ நிஸஸஸ

66. ஜவம்

ஸ ரி க ம ப த நி ஸ நி த ப ம க ரி ஸ
ஸ ரி க ம ப த நி த ப ம க ரி ஸ
ஸ ரி க ம ப த ப ம க ரி ஸ
ஸ ரீ க ம ப ம க ரி ஸ
ஸ ரி க ம க ரி ஸ
ஸ ரி க ரி ஸ
ஸ ரி ஸ

67. சங்கம்

ஸா ஸா நித நீ நீ தப தா தா பம
பா பா மக மா மா கரி கா கா ரிஸ

68. பத்மகாரம்

ஸ ரி ஸஸஸ ரி க க
ரி க ரிரிரி க ம ம
க ம ககக ம ப ப
ம ப மமம ப த த
ப த பபப த நி நி
த நி ததத நி ஸ ஸ

69. வாரிதம்

ஸ நிநிநி ஸ ததத ஸ பபப ஸமமம
ஸ ககக ஸ ரிரிரி ஸ ஸஸஸ

‘இவ்வாறு அறுபத்தெட்டு அலங்காரங்கள் கூறப்பட்டன’ என நூலாசிரியர் உரைத்தார். 44 ஸமம், 45 பிரேங்கம் என்னும் இரண்டினையும் பதிப்பாசிரியர் ஒரே இலக்கம் கொடுத்து நிறுத்தித் தொகையினை அறுபத்தெட்டு ஆக்குகின்றார்.

இவற்றை தொழிற்படுத்துமுறைகள் நூலினுள் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப்பெருக்கு வடநாட்டிற்பரவிய வரன்முறை

‘பிரபுத்தபாரத’ 1941 நவம்பர்மாத வெளியீட்டில் ‘ஆசிரியர் கருத்துரை’யாக யான் எழுதிய (Religious Revival in Medieval India’ என்னும்) பொருளுரையினைத் தமிழன்பர்கள் பொருட்டு ஈண்டு மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றேன்

வேதஇருடிகள் அறிவுநெறிநின்று மேலான உண்மைப்பொருளைக் காணமுயன்றார்கள். உபநிடத்காலத்து அறிஞரும் வாதராயணரென்றும் பெரியாரும் போற்றிவளர்த்த வைகிகஞானநெறி யானது சங்கராது அத்வைதஞானமாக நிறைவுபெற்றது ஆதலினாலே. சங்கரர் பழைய இந்தியாவில் வைகிகத் தொன்னெறி நிறுவிய பெரிசோர் வரிசையிலே இறுதியில் நின்றற்குரியர். இராமாநுஜர் (கி. பி. 1027-1137) ஒரு புதிய யுகத்தினைத் தொடங்குகிறார். தமிழரது அறிவுச் செல்வம் இராமாநுஜருக்கு முதுசொக்காகக்கிடைக்க வரன்முறையினைத் தமிழ்நாட்டிற்குப் புறத்தேயுள்ளோர் அதிகம் அறியார். சடகோபர் எனப்பெயரிய நம்மாழ்வார் ஞானக்கடலினுள்ளே ஸ்ரீமுகீத் தமிழ்மொழிக்கு அணியாகத் திரட்டி வைக்க அருமணிக்களஞ்சியம் இராமாநுஜருக்கு உரிமைப்பொருளாயிற்று. கிருநெறித் தொண்டர் பலரைத் தோற்றுவித்த செழுமைமிக்க தமிழ்க்குடியானது பாவலர்க்குப் பாவலராகவும், நுண்ணறிவினருள் நுண்ணறிவினராகவும், தொண்டர்பரவும் தொண்டராகவும் விளங்கிய சடகோபரை உலகிற்கு அளித்தது. அவாது திருவாய்மொழி தமிழ்க்கவிச் செல்வத்திற்குத் தலையணியாயிற்று. ‘வாய்மை’ யென்பது ‘உண்மை’ ‘ஆதலின்’ ‘வாய்மை+மொழி’ என நின்ற ‘வாய்மொழி’ ‘உண்மையுரை’ என்னும் பொருளினது அவ்வுண்மையும் தருக்க முறையினாற் பெறப்படும் சிற்றுண்மையாகாது. ஞானயோகநெறியினால் எய்து தற்குரிய பேருண்மையாகும். பரிபாடல் முதலிய சங்கத்தமிழ் நூல்களிலே ‘வாய்மொழி’ வேதநூலுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட்டது. ‘திரு’ என்பது ‘செம்மை’, ‘நன்மையினைக் குறிக்கும் அடைமொழியாகும். செம்மைநலம் வாய்ந்த தமிழ்ச்சொற்களினாலே மேலான உண்மையறிவினை யுணர்த்தும் திருவாய்மொழியானது தென்னாட்டு வைணவப்பெரியாரால் வேதநூலுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்பட்டது. கோயில்களிலும் கழகங்களிலும் அதனை நெறிமுறையிலே ஓதவேண்டுமென இராமாநுஜர் ஏற்பாடு செய்துள்ளார். பதின்முன்றாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த வேதாந்ததேசிகர் திருவாய்மொழியினைத்திரமிடோபநிடதம் எனப்பெயரிட்டுப் போற்

செந்தமிழ் கொகுதி 40, பகுதி 1 சித்திரபாணு வருடம் கார்த்திகை மாதம் (November - December 1942) பக்கம் 73-80, கொகுதி 41, பகுதி 2 சுபாணு மார்ச்சு (December 1943 - January 1944) பக்கம் 41-48 கொகுதி 41 பகுதி 3, சுபாணு வருடம் தைமாதம் (January - February 1944) பக்கம் 91-96

றுவாராயினார். திருவித்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி என்னும் நூல்களும் நம்மாவாரால் ஆக்கப்பெற்றன.

ஆழ்வாருள் ஒருவராகிய மதுரகவி என்னும் பெரியார் வட நாட்டில யாத்திரைசெய்வாராய்க் கங்கைக்கரையிலேநிற்கும் எல்லையிலே, தெற்குத்திசையிலே ஒரு பேரொளிவிளக்கத்தினைக் கண்டு இறுப்பூதெய்தித் தெற்குநோக்கிச் செவ்வாராயினார். முன்னாளிலே பலஸ்தீனாநாட்டு பெத்லலேகம் நகரிலே ஒரு தெய்வக்குழந்தை பிறந்தபோது கீழ்த்திசையிலே ஒரு விண்மீன் தோற்றக்கண்டு அதனைப் பின்தொடர்ந்துசென்ற ஞானவான்களைப்போலத் தென் திசையிலேதோன்றிய பேரொளிவிளக்கத்தினை நாடிச் சென்ற மதுரகவியார் ஆழ்வார்திருநகரியெனப் பின்னாளிலே பெயர்பெற்ற திருக்குருகரை அடைந்தார். ஆங்குப் பரந்த கொம்புகளையுடைய திருப்பனியின்கீழே யோகநிலையில் வீற்றிருந்த பதினாறாட்டைப் பிராயத்து இளைஞரொருவரைக் கண்டார் யோகங்கலைந்து விழித்த இளைஞர் முதியோராகிய மதுரகவியாரது வினாக்களுக்கு விடையிறுத்தார். மதுரகவியார் மனமகிழ்வெய்தி ஆண்டிலிளைய அப் பெரியாருக்கி மாணவராயினார். சடகோபர் வேளாண்குலத்தவர் வேளாண்குலம் வங்கநாட்டுக் காயஸ்தகுலத்தினை ஒத்த நகரத்து சடகோபரது தந்தையார் திருக்கூருக்குத் தலைமைதாங்கிய காரி மாறர்; தாயார் உடைநங்கையார். இவர் தமது தவப்பயனாக உதித்த சடகோபர் பிறந்நாள் சாக்கியகுலத்தோன்றலாய்ப் புத்த தேவரெனவிளங்கிய சித்தார்த்தகுமாரர் உலகிலே தோன்றிய நாளாகிய வைகாசித் திங்கள் நிறைமதிநாளாகும், சடகோபர் உதித்த ஆண்டு இதுவென்பது இன்னும் வரையாக அறியப்பட்டிலதெனினும் அதனை ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உள்தெனக் கொள்ளலாம். நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்த அருட் பாடல்களை மதுரகவியார் எட்டிற் பொறித்துவைத்தார். அவை தம்மை உலகிற் பரப்பிய பெருமை நாதமுனிகளுக்கு உரியது. நாதமுனிகள் (கி. பி. 824 - 924) வேதம், மிருதி முதலிய கலைகளில் வல்லயோகி, தற்செயலாக திருவாய்மொறிப்பாடல்கள் சில இவர் செவியில் வீழ்ந்தன. அன்பு கசிந்த அவ்வின்னிசைப் பாடல்களினாலே ஆண்டவதைத் தொழுதல் யோகத்திலும் சிறந்தசெயலென நாதமுனிகளது உள்ளத்திற்குப் பட்டது, அன்புநெறி இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ மதங்களின் வழியாகப் பாரதநாட்டிற்குவந்ததென எண்ணுங் கலைவல்லார் திருவாய்மொழி, தேவார, திருவாசகச் செழும் பாடல்களைச் செவிமடுப்பார்களாயின் அன்புநெறி தமிழ்நாட்டிலே தோன்றியதென அறிந்துகொள்வர்.

இஸ்லாமிய சமயகுரவராகிய முகம்மதுநபி அராபியநாட்டிலே தோன்றிய காலத்திலே, தமிழ்நாட்டிலவாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் (கி. பி. 574-655,) சீகாழிப்பதியிலே தோன்றிய இளஞாயிறாகிய திருஞானசம்பந்தர் (கி. பி. 639-655), கொல்லம் ஆண்டினைத் தொடங்கிய கேரளமன்னராகிய சேரமான்பெருமாளுக்கு ஆசிரியரும் நண்பருமாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் (கி. பி. 807-825), மந்திரித் தொழிலை நீத்துத் துறவுபூண்ட மாணிக்கவாசகர் (இவர்காலம்பத்தாம் தூற்றாண்டாயிருக்கலாம்) என்னும் நால்வரும் அன்புகலந்த ஞானப்பாடல்களை உலகிற்கு நல்கினார்கள். இவர்களது செவ்விய வாழ்க்கையினாலும் செழும்பாடல்களினாலும் ஏற்பட்ட எழுச்சியின் பயனாகச் சோழமன்னர்கள் பதினொராம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே பல தேசங்களைத் தங்கள்கைப்படுத்தி ஆழிவேந்தர்களாக விளங்கினார்கள். தமிழ்நாட்டு அழகுச்செல்வத்திற்கு அறிகுறியாகிய திருக்கோயில்கள் நடைபெறும் திசுந்கன. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுமுதல் ஆறாம் நூற்றாண்டுவரையுமுள்ள காலத்திலே தமிழ்நாட்டு வரன்முறையிலே ஒரு வெற்றிடம் காணப்படுகிறது. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்திலே பல்லவிமன்னர்கள் காஞ்சியிலே அரசுபுரிந்தார்கள். வடநாட்டிலே குப்தகுலத்து ஆழிவேந்தர் அரசுபுரிந்தனர். சேர சோழபாண்டிய குலங்கள் அரசு தீண்டிய பரிதிமதியத்தைப்போல ஒளியிழங்கிருந்தன. இப்பழங்குடிகள் புத்துயிர் பெற்று எழுந்தது ஏழாம் நூற்றாண்டின்நடுவில் என்னலார். கி. பி. 641 ஆம் ஆண்டிலே பல்லவமன்னனாகிய நரசிங்கவர்மன் வாதாபி போர்க்களத்திலே இரண்டாம் புலிகேசி யென்னும் சளுக்கியமன்னனை வென்று வாகைமாலை சூடினான். இச்சளுக்கிய மன்னனாகிய புலிகேசி வடநாட்டுக் கன்னியாகுபுத்தி முடிமன்னனாகிய ஹர்ஷமன்னனைப் புறமுதுகிடச்செய்த வீரன். ஹர்ஷனது அவைக்களத்தினைப் புகழ்ந்து சீனதேச யாத்திரிகராகிய ஹ்யூன்சாங் எழுதியிருக்கிறார். ஹர்ஷனை வென்ற வீரனாகிய புலிகேசியைப் போர்க்களத்திலே வென்ற பெருமை பல்லவப்படைகளின் சேனைத் தலைவராகிய சிறுத்தொண்டருக்குரியது. சிறுத்தொண்டர் சீகாழிப்பிள்ளையாருக்கு நண்பர்; பிள்ளையாரது அருண்மொழியமிழ்தினை யுண்டு உடல்வலியும் மனவலியும் பெற்றவர். ஒளியிழந்த பவுத்த சமண மதங்கள் மக்களது மனத்தினைக்கலக்கிச் செயலிழமையிற் புகுத்தியகாலத்திலே நாயன்மாரும் ஆழ்வார்களும் தோன்றித் தமிழ் மக்களுக்கு எல்லா உடைமைகளிலும் மிக்க 'உள்ளமுடைமை' என்னும் ஊக்கத்தினை நல்கி நாடுநலமடையும் வழிகளிலே செலுத்தினார்கள். சம்பந்தரும் சுந்தரரும் ஆண்டில் இளையாராயினும் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து முடித்த பெரியாராவார். மன்னர்களோடு நட்புரிமையுடையாராய் இவ்விருவரும் செய்த 'அரசியற்கிளர்ச்சி' யும் அதனால் எய்தியபயனும் பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரையும் நாட்டிற்கு ஆக்கமளித்தன. ஆண்டவனது திருவடிக்கன்பர் அவனது அருள்வலியினாலே உடல்வலியும், மனவலியும் எய்திச்

செயற்கருஞ்செயல்களைச் செய்வார்களென்னும் உண்மையானது ஆழ்வார் நாயன்மாரது வரவினாலே தமிழ்நாடு எய்திய சிறப்பினை நோக்குமிடத்துத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. ஆழ்வார் நாயன்மாருக்குப்பின் சைவ வைணவ ஆசாரியர்கள் தோன்றி அருண்மொழிகளைக் கோவைப்படுத்தியும், குருநிலையங்களை ஏற்படுத்தியும் தொண்டாற்றினர். அங்ஙனமாயினும் முன்னோராகிய பெரியோர் உலகிற்கு அளித்த தெய்வீக விடுதலையினைப் பின்னோர் அறிந்தும் அறியாமலும் எல்லைப்படுத்தினர், அதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டினாலே சிறிது விளக்குவாம்.

தம்மை ஆண்டவனுக்கு மக்களாகவும், உற்ற நண்பராகவும், தொண்டராகவும், உடன் உழைப்பவராகவும் கருதிய முதறிஞர் வகுப்புவேற்றுமைகாட்டாது 'எல்லோரும் ஓர்குலம்' என்னும் உண்மையினைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவரது சீரிய ஒழுக்கமும் தெய்விகச்செயலும் நம் உள்ளத்தை உருக்கும் நீர்மைய. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கவுணியகுலத்தில் உதித்து வேதவேளவிகளைப் பொற்றியவரெனினும் பாணராகிய திருநீலகண்டரையும் அவருடைய மனைவியாராகிய விறலியாரையும் தமது நட்புக்கு உரியாராக்கித் திருக்கோயில்களுக்கு உடனழைத்துச்சென்றனர். பிள்ளையார் பாடிய இசைத்தமிழ்த் தேவாரப்பதிகங்களைப் பாணரும் பாடினியாரும் இசையிலமைத்து அன்பருள்ளத்தை இன்புறுத்தினர். திருநீலக்கநாயனாரது திருமனைக்குச்சென்றஞான்று, பிள்ளையார் அந்நணராகிய நீலநக்கரைநேரக்கிப் பாணர்க்கும் பாடினியார்க்கும் உள்மனையிலே இருக்கையமைத்துத்தரும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நீலநக்கர் பெற்றற்கும் விருந்தினராகிய பாணர்தலைவரது குலநலமாராயாது, பிள்ளையாரது திருவுள்ளக் கருத்திலும் ஒருபடி உயரவொழுதுவாராய் வேள்வித்தீயிருந்தமிகத்தூய மனைக்கட்டின கத்துப் பாணர்க்கும் பாடினியார்க்கும் இருக்கையளித்தார். தீக்கடவுள் தொண்டர்செயலினைப் பாராட்டியதற் கறிகுறியாகத் தீவலஞ்சுழித்து எழுந்தது. ஆண்டில் இளையராய் அறிவில் முதியரான பிள்ளையார் ஆண்டிலும் அறிவிலும், முதியரான திருநாவுக்கரசரை 'அப்பரே' என அழைத்தார். அன்பு கசிந்த இவ்வுரிமைச்சொல் தவமுதியாரது திருநாமங்களுள் ஒன்றாக இன்றுவரையும் நிலை பெற்றது நம்மாழ்வாரைப்போல அப்பரும் வேளாண்குலத்தில் உதித்தவர். ஆண்டவன் திருவடி நீழலை அடையும்பொழுது அப்பருக்கு வயது என்பத்தொன்று. சம்பந்தப் பிள்ளையார் நிலவுலகில்வாழ்ந்தது ஈரெட்டாண்டு எல்லையாகும். எழுபதாண்டின்மிக்க முதியவரும் ஏழாண்டுப்பாலகரும் முதன்முதலிலே ஒருவரையொருவர் கண்ட காட்சி படிப்போர்சிந்தையெயுருக்கும் நீர்மையது. அந்தணர்குலத்தவராகிய அப்பூதியடிகள் வேளாண்குலத்தவராகிய அப்பரை வழிபடுகடவுளாகச்சிந்தையுள் வைத்துப் பெற்றற்கருப்பேற்றினை யடைந்தார். அந்தணராகிய மதுரகவியார் வேதந்தமிழ்செய்த மாறனாகிய

நம்மாழ்வாரையன்றி வேறு தெய்வத்தை அறியேனென அழகிய செழும் பாடல் பத்தினால் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார். பாணர் குலத்திலுதித்த திருப்பாணாழ்வார் அந்தணமுனிவர்தோளிலிவர்ந்து திருமுன்னிலைக்குவரவேண்டுமென்பது திருவரங்கத்தம்மானது திருவுள்ளக்கருத்தாயிற்று. சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய நண்பராகிய சேரமான் பெருமாள் திருநீற்றுப்பொலிவினைக்கண்டு வண்ணான் முன்னிலையிலே தலைவணங்கினார். இத்தகைய உளப்பாங்கு பெரியோருக்கு அண்மையானகாலத்திலிருந்த ஆசாரியரிடத்தும் அமைந்திருந்தது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே சகலாகமபண்டிதராக விளங்கிய அருணந்திசிவாசாரியர் வேளாண்குலத்து மெய்கண்டதேவரைத் தமக்குக் குருவாகக்கொண்டார். அம்மரபில் நான்காங்குரவராகிய உமாபதிசிவாசாரியர் தம் உறவினரால் ஒதுக்குண்டு திவலை நகர்ப்புறத்திலே கொற்றவன்குடியில் வதிந்தார். இவர் பெற்றான் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து' உண்மைஞானத்தை உணர்த்தினார். இராமானுஜ'து சீரிய உளப்பாங்கினை உலகம் நன்கு அறியும். தாழ் நரகர்புகினும், உலகம் உய்தல்வேண்டும் என்னும் கருத்தினோடு கோபுரத்திமீதுநின்று மறைமொழியை அனைவர்க்கும் உணர்த்தினார். இவரது அருட்கடைக்கண்ணோக்கினாலே தீண்டாதாரும் பிறரும் உயர்வெய்தினர். இவரது போதனைகள் வடநாட்டிற் பரவியபோது அங்குள்ள பெரியாரும் சாதிக்கட்டுப்பாட்டினைத் தகர்த்தெறிந்து சமயவுண்மைகளை அனைவர்க்கும் உரிமையாக்கினர்.

நாயன்மாரது செல்வாக்குத் தென்னாட்டோடு நின்றுவிட்டது. வடக்கே காசுமீரம், நேபாளம், திபேத்து நாடுகளிலே சைவம் முன்பே நிலைத்திருந்தது. மெய்கண்டதேவருக்கு உண்மையுணர்த்திய பரஞ்சோதிமுனிவர் திபேத்துநாட்டிலுள்ள திருக்கைலாய மலையினின்றும் தென்னாட்டுக்கேச் சென்றதாகக் கூறுவர். வடநாட்டிலெழுந்த பாசுபத, காபாலிக, மாவிரத சைவநெறிகள் நாயன்மார் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தன அக்காலத்திற்கு முற்பட்டகாலத்திலே தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவராகக்கருதப்படும் திருமூலநாதர் நாதயோகிகள் கூட்டத்து முதற்குரவராக இருக்கலாம். இவரும் வடநாட்டிலிருந்து தெற்கே சென்றவர். சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டு என்னுந் தொகையினவாக வடமொழியில் உள்ளன. ஆலய அமைப்பு வழிபாட்டுமுறைமென்னும் இவற்றை விரித்துக்கூறும் ஆகமங்களுட் சில கௌடதேசத்துப் பிராமணரைக் குறிப்பிடுகின்றன. சோழமன்னர்கள் அளித்த சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் கௌடப் பிராமணர் குறிப்பிடப்பட்டனர். இவ்வாறு நோக்கும்போது தென்னாட்டுச் சைவம் வடநாட்டினை நாடிநின்றதென்னும் உண்மை வெளியாகின்றது. நாயன்மாரது அருண்மொழிகள் ஒருபுறமாக வடநாட்டு வைதிக தாந்திரிகக் கொள்கைகள் மற்றொருபுறமாக நின்று தென்னாட்டுச் சைவத்தை வளர்த்தன. தென்னாட்டு வைணவமோ

வென்றால் ஆழ்வார்களாகிய ஊற்றினின்று உதீத்து அன்புவெள்ளம் பெருக்கி வடக்குநோக்கி அலையெறிந்துபாய்ந்து பாரதநாடு முழுவதும் பரவியது. முன்னாளிலே பகீரதர் என்னும் பெரியார் கங்கையாகிய வானதியினைப் பூவுலகிற்குக் கொணர்ந்தாரெனப் புராணங்கூறும். இராமாநுஜமுனியாகிய பகீரதர் தென்னாட்டுத் தெய்வக்காவிரிவெள்ளத்தினை வடநாட்டுக் கங்கையிலே கலக்குமாறுசெய்தார். இத்தகைய கலப்புக்கங்கைநதீ யூற்றெடுக்கும் திருமலைக்கும் சென்றுசேரும் கடலுக்கும் இடையே கிடந்த பலவிடங்களிலும் நிகழ்ந்தது. கலப்பினால் ஏற்பட்ட அன்புவெள்ளம் பாரதநாட்டின் மேற்குத்திசையிலும் பரவியது. மும்மையும் செம்மைவாய்ந்த இப்பாரதநாட்டிலே அரியின்திருநாமம் ஆயிரமும் யாங்கணும் முழங்குவவாயின.

அன்பும், அருளும், ஆர்வமும் பொருந்திய சமயநெறியானது முந்தியகால இந்தியாவிலே எவ்விடத்தும் பரவியது அக்கால நிலைக்கு ஏற்புடையதாக இருந்தது, மேலே நடைபெறவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சார்பாகிய அறிகுறிகள் முன்னமே காணப்பட்டன. சாதிபேதமின்றிச் சமயவொற்றுமையினாலே மக்கள் உடன் பிறந்தார் போன்று வாழ்தலையும், ஆண்டவனுக்குத் தாம் அடிமைகள் எனக்கொள்ளுதலையும் அறத்தாறாகக்கொண்ட சமயநெறி யொன்று அராபி நாட்டிலே அக்காலத்திலே தோற்றியது. அச்சமயமானது பாரத நாட்டினுள்ளே புகுதற்குரிய காலம் அணுகிவந்தது. மேலே குறித்த அறநெறிகள் அராபிநாட்டிலே வளர்ச்சியெய்திய காலத்திலேயே, தமிழ்நாட்டு ஞானவான்களும் அக்கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமுதாயத்தினைத் தமது நாட்டிலே நிறுவினார்கள். மக்களுடைய தனித்த வாழ்க்கையினையும், கூட்டமாகக் கூடிவாழும் வாழ்க்கையினையும் நியதிசெய்கின்ற தெய்வசக்தியின் ஆற்றல் எத்தனை அற்புதமானது! இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்தகாலத்திற்குப் பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இப்பரிசுத்த பூமியிலே கௌதமபுத்தர் தோன்றி, அறநெறியினைப் போதித்து, மக்களை நல்வழிப்படுத்தியகாலத்திலே, சீனாதேசத்திலே கொண்பூசியஸ், லாஓட்சே என்பவர்களும் யவனதேசத்திலே பைதாகோராஸ் என்பவரும் தோன்றிக் கௌதமபுத்தர் போதித்த உண்மைகளைப்போன்ற அறநெறி முடிபுகளையே போதித்தார்கள். ஆழ்வார் நாயன்மாரது வாழ்க்கையினாலும், போதனையினாலும், உயர்குலத்தோரும் இழிகுலத்தோரும் உடன்பிறந்தார்போன்று ஒன்றுகூடி வாழுகின்ற நிலைமையேற்பட்டபடியினாலே, அக்காலத்திலே பாரதநாட்டினை ஆக்கிரமித்த முகலாயரின் தாக்குதலினாலே நாடு நிலைகுலையவில்லை. அஃதன்றியும், ஆளுகையுரிந்த முகலாயரின் சமயக்கொள்கைகள் ஒருவாறு சமரசப்படுத்தப்பட்டன ஆண்டவனிடத்துப் பக்தியும், மக்கள்பால் அன்பும், இசை, சிற்பம், கவிதை முதலிய அழகுக்கலைகளும் இந்துக்களுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் பொதுவுடைமைகளாக இருந்தன.

முகலாயர்கள் மங்கோலிய இனத்தைச்சேர்ந்தவர்கள். அவர்களது முன்னோர்கள் நித்தியமான நீலவானத்தை வழிபட்ட ஷாமா மதத்தைச்சேர்ந்தவர்கள். தாஓ மதம் புத்தமதங்களைப்போல ஷாமா மதமும் அழகுக்கலையைப் பேணிய மதமாகும். முகலாயர் இரானிய அழகுக்கலையிலே நன்கு படிந்தவர்கள். சில முகலாய சக்கரவர்த்திகள் இந்துசமயத் தாய்மாரின்மக்களாய், இந்துசமயத்தையும் இஸ்லாமியமதத்தையும் சமரசப்படுத்த மூயன்றார்களென்று இதிகாச நூல்வாயிலாக அறிகின்றோம். இஸ்லாமியராஜிய அக்பர் சக்கரவர்த்தி இந்துசமயமனையிலே வளர்ந்தவர். இவர் இருசமயங்களையும் சமரசப்படுத்திய மதமொன்றினை ஆக்குதற்கு முயன்றார். இடைக்கால இந்தியாவின் மனநோக்கினையும் அரசியற்கொள்கையினையும் வழிப்படுத்திய பெரியோர் எல்லாமதத்தினரும் வழிபடுகின்றதெய்வம் ஒன்றையென அறிந்தாராதலினாலே, ஒவ்வொருமதத்தினரும் தத்தம் முன்னோர் கைக்கொண்ட சமயக்கொள்கைகளையும் ஆசரா அநுஷ்டானங்களையும் கைக்கொண்டொழுகுவதே முறையென அறிந்தனர். தத்துவவாதமானது வேற்றுமைகாணும் இடங்களிற்கு/- இதயத்தெழுந்த அன்பானது ஒற்றுமைகாண்கிறது. அங்ஙனமாதலின், அப்பெரியார் அன்மைப் பெருக்கமுயன்றனர், அன்புநெறிபரவியவரன் முறையினைக் கூறுமுன், இடைக்கால இந்தியாவின் மனநிலையினை நன்னெறிப்படுத்திய தென்னாட்டுப் பெரியாரொருவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுனைச் சுருக்கமாகத் தருவாம்.

ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸ்ரீபெரும்புதூரினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டார். அவர் நிலவுலகில் அவதரித்த ஆண்டு கி. பி. 1017 என ஒரு சாரார் கொள்வார். மற்றொருசாரார் கி. பி. 1037 என்பர். திரு. ஸர். இராதாகிருஷ்ணன் கி. பி. 1027 எனக்கொண்டார். ஸ்ரீராமாநுஜரின் வாழ்க்கையிறுதியாண்டு கி. பி. 1137 என்பது அனைவர்க்கும் ஒத்த முடிபு. அங்ஙனமாதலின் இப்பெரியார் நூலோர் வகுத்த எல்லையின் இகந்து, ஒரு நூற்றாண்டின் மேல் உயிர் வாழ்ந்திருந்தார். தென்னாட்டிலே ஸ்ரீமந். நாதமுனிகளும், யாமுனாசாரியரும், வடநாட்டிலே இராமாநந்தரும், கபீர்தாஸரும் இவ்வாறே நூற்றாண்டு என்னும் எல்லையை இகந்து வாழ்ந்தனர். ஆண்டவனிடத்தில் நிறைந்த நம்பிக்கையுடையோர் எத்தொழில்செய்யினும் மனத்தினை அலையவீடாது சாந்த நிலையிம் நிறுத்துந்தகையராதலின், நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்ந்திருந்தார். என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. திருவரங்கத்தில் வாழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், தென்னிந்தியாவில் வாழும் முஸ்லீம்களும், ஒரு நூற்றாண்டினை அணுகியவரை இனறும் காணலாம்.

ஸ்ரீராமாநுஜர் காஞ்சிமாநகரிலே யாதவப்பிரகாசரிடத்து வேதாந்தம். கற்றனர். காஞ்சி பல நூற்றாண்டுகளுக்குச் சிறந்த கல்வி நிலையமாக விளங்கியது ஸ்ரீமந். நாதமுனிகளின் வழிதோன்றலா

கிய யாமுனாசாரியார் ஆளவந்தர் என்னும் திருநாமமுமுடையராய் இருந்தார். இவர் இராமாநுஜரின் கல்வியறிவைக் குறித்தும் கேள்வி யுற்று அவரைத் தமக்குப்பின் தமதுபீடத்தில் இருந்தும் பொருட் டுத் தம்மிடம் வரும்படி அழைத்தார். இராமாநுஜர் வந்து சேர்வ தன் முன்னம், யாமுனாசாரியார் பூதவுடலை நீத்தாராதலினாலே, அவர் வைத்துச்சென்ற மூன்று பெரிய வேலைகளை நிறைவேற்றும் கடமை இராமாநுஜருக்கு உரியதாயிற்று. அவ்வேலைகள் யாவை யோவெனில், விஷ்ணுபுராணத்தை ஆக்கியோராகிய பராசர முனி வர் பெயரினை நிலைக்கச்செய்தல், சடகோபரது மகிமையினை உலகிற்கு உணர்த்துதல், ப்ரும்மகுத்திரத்துக்கு விசிஷ்டாத்வைத உரைவகுத்தல் என்பனவே யாமுனாசாரியார் வைத்துச்சென்ற மூன்று வேலைகளாம் ஸ்ரீராமாநுஜர் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கைக்கொண்டு ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்வியப்பிரபந்தங்களையும், யாமுனா சாரியாருடைய நூல்களையும் கட்டுணர்ந்தார். ப்ரும்மகுத்திரத் திற்கு அமைந்த போதானயபாஷ்யத்தைப் பெற்றுவரும் பொருட்டு இராமாநுஜமுனிவர் காசிமீரதேசத்திற்குச் சென்று வந்ததாகவும் சொல்லுவார். கி. பி. 1100- ஆம் ஆண்டில் இவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை எழுதிமுடித்து, அதன் உண்மைகளைப் பல இடங்களிலும் பிரசங்கித் தாரென்றும் வடநாட்டிலே பல முக்கிய தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று காசியிலும் பூரி ஜகந்நாசத்திலும் பௌத்தரை வாதில் வென்று அவ்விடங்களிலே வைஷ்ணவசம்பிரதாயத் திருமடங்களை ஏற்படுத்தினார் என்றும் அறிகின்றோம். மேலும் இவர் தம் சிஷ்ய ராகிய கூரேசரின் புதல்வராகிய பட்டரைக்கொண்டு விஷ்ணுசகஸ் ரநாமத்திற்கு உரை எழுதுவித்து அதன் மூலமாகப் பராசரமுனி வரது பெயர் நிலைபெறுமாறுசெய்தாரென்றும், மற்றொரு சிஷ்ய ராகிய குருகேசரைக்கொண்டு திருவாய்மொழிக்கு ஓர் உரை எழுது வித்து நம்மாழ்வாருடைய மகிமையினை உலகிற்கு விளக்கினாரென றும் அறிஞர் கூறுவர். சைவமதத்திலே கடும்பற்றுள்ள சோழ மன் னர்கள் துன்புறுத்தியதனாலே இவர் மைசூர் இராஜ்யத்தை அடைந்து அங்கு விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் ஹொய்சள மன்னனை ஜைன மதத்திலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தைச் சேருமாறு செய்தா ரென்றும் அறிகின்றோம் இவர் மேல்கோட்டை என்னுமிடத்திற் பன்னீராண்டு வாழ்ந்து வந்த காலத்திலே தில்லிமா நகரிலிருந்து வரவழைத்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணவுருத்தினை மேல் கோட்டையிலே ஸ்தாத் தார். இவ்வுருவம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டிருந்த இஸ்லாமிய இளவரசி ஒருத்தி போற்றி வழிபட்டு வந்த உருவம் என்பர். ஆதலிலே அவ்இஸ்லாமிய இளநங்கை கண்ணபிரானுக்குக் காதலியாகக் கருதப்பட்டாள் இவ்வுருவம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட திருக் கோயிலிலே தீண்டாக்குலத்தினைச் சேர்ந்த தொண்டரும், ஓரோர் விஷேட காலத்திற் சென்று வழிபடுதற்குரியர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்குச் சமயாநுஷ்டான நெறிமுறைகளை ஒழுங்கின் வண்ணம் செய்து வைக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீராமாநுஜர் சிம்மாசநாதிபதிகளை

ஏற்படுத்தினார். இராமநுஜர் தமது ஆத்மீகசக்தி, கல்விநலம், நீருவா கத்திறமை என்னும் இவற்றினாலே ஸ்ரீவைஷ்ணசமயத்தை நிலை பெறச்செய்தார்.

இராமாநுஜருக்குப்பின் எழுந்த சமய இயக்கங்களிலெல்லாம் அப்பெரியாருடைய உள்ளக்கருத்துச் செறிந்திருக்கக்காணலாம். “மத்வாசாரியர், வல்லபாசாரியர், ஸ்ரீசைதன்னியர், இராமாநந்தர், கபீர், நானக் என்னும் பெரியார்களுடைய இயக்கங்களும், பிரமச மாஜம், என்னும் நிலையமும் ஸ்ரீ இராமாநுஜருடைய ஈசுவர வாதநெறிக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டனவென ஸர். எஸ். ராதா கிருஷ்ணன் கூறுகிறார். தெற்குக் கானராவில் உடிப்பிதாலாகாவி லே கள்ளியன்பூர் என்னுமிடமே ஸ்ரீமத்வாசாரியர் பிறந்த இட மென்பர். இவர்காலம் கி. பி. 1197 முதல் 1279 வரையும் ஆகும். இவர் ஆநந்ததீர்த்தர் எனவும் பெயர்பெறுவர். ப்ரும்மசூத்திரங்க ளுக்கு இவர் துவைதபாஷியம் எழுதினார். இவரது சிஷ்யராகிய நரஹரிதீர்த்தர் ஓரிஸ்ஸாமாகாணத்திலே உயர்ந்த பதவியில் இருந் தவர். பரும்மசூத்திரத்திற்குச் சுருக்கமான உரையொன்றை எழுதிய தெலுங்குப்பிராமணராகிய நிம்பர்க்கர், ஸ்ரீராமாநுஜருடைய காலத் தின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவருடைய வேதாந்தம் அத்வைத துவைதங்களிரண்டினையும் தன்னுட்கொண்டதென்பர். இராதாநந் தர் பிரயாகையிலே பிராமணப்பெற்றாருக்கு மகனாக உதித்தார் இவர்காலம் கி. பி. 1300 முதல் 1411 வரையாகும். திராவிட நாட் டிலே உதித்த பக்திமார்க்கத்தினை, இராமாநந்தர் வடக்கே கொண் டுசென்றாரென்றும், கபீர்தாஸர் அதனை ஸ்ப்ததீவுகளிலும், நவ கண்டங்களிலும் பரப்பினார் எனவும் கூறும் ஒரு நாட்டுப்பாடல் உளதென்பர். ஸ்ரீ ராமாநுஜரின் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தினை உணர்ந்த போதகாசிரியராகிய இராகவாநந்தருக்குக்குச் சீடராகிய இராமாநந்தர் விஷ்ணுபக்தர்களுையெல்லாம் சமபந்தியிலே உண்ணும் படி செய்ததனாலும், தேசபாஷையிலே மதப்பிரசாரம் செய்தத னாலும் சாதித்தடைகளை முழுதும் நீக்கிவிட்டார். ஆழ்வார் பன் னிஓவரில் ஒருவராகிய திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்த பெரிய திருமொழி முதற்பத்திலே,

“குலந்தரும் செல்வந் தந்திடும் அடியார்
படுதுய ராயின வெல்லாம்

நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்
அருளொடு பெருநில மளிக்கும்

வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்

நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம்”

என்றனர். இப்பாடலுக்கு உரைகண்ட பெரியார் 'குலந்தரும்' என்பதற்குப் பண்டைக்குலமொழிந்து தொண்டக்குலம் ஆதல் எனக் காட்டினாராதலின், தொண்டர்கள், தங்களுள்ளே குலநலம் ஆராயார்கள் என்பது பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையினை, இராமாநந்தர் சாதனையிற் கொண்டுவந்தாராதலின் முஸ்லீம்கள், பெண்கள், தீண்டாதோர் என்று இத்தகையோர்கள் அவருடைய சீடர்களாகி மதபோதனைசெய்யும் ஆசிரியர்களுமானார்கள். தெய்வம் ஒன்றே என்னும் உண்மையினையும் அத்தெய்வமே அனைவர்க்கும் பிறப்பிடம் என்னும் உண்மையினையும் இராமாநந்தர் உணர்ந்தார். ஆதலினாலே மன்பதை அனைத்தினையும் ஒரு பெரிய குடும்பமாகக் கண்டார். அத்தகைய காட்சி சாதி மத பேதங்களை முழுதும் ஒழித்து விட்டது. ஆண்டவனுடைய திருவடிகளிலே சரண்புகுந்த தொண்டர் தமது பழைய வாழ்க்கையினை ஆண்டவனது திருமுன்னிலையிலே இழந்துவிட்டார்; ஆதலினாலே ஒரு புதியவாழ்க்கையினைத் தொடங்கப்பெற்றாரென இராமாநந்தர் கொண்டார். அவருடைய சீடர்களுள்ளே சக்கிலியராகிய இரவிதாசரும், இஸ்லாமிய நெசவுகாரராகிய கபீர்தாஸரும், உழவராகிய தன்னரும், நாவிதராகிய சேனரும், பத்மாவதியென்னும் பெண்ணும் சிறப்பெய்தியிருந்தனர்.

கபீர்தாஸர் காலம் கி. பி. 1398 - 1518 ஆகும். இவர் அதிசயிக்கத்தக்கவிதமாக இராமாநந்தருக்குச் சீடரானாரென அறிகின்றோம். நெசவுக்காரச்சாதியிலுதித்த ஏழை இஸ்லாமியச் சிறுவராகிய தம்மைப் பிராமணமுனிவர் சீடராக்க விரும்பாரெனவெண்ணிய கபீர், இராமாநந்தர் வழக்கமாக ஸ்நானம்செய்யச் செல்லுகின்ற படித்துறையிலே போய்ப் படுத்திருந்தார். சூரியோதயத்திற்குமுன்னே படித்துறைக்குச்சென்ற இராமாநந்தர் தமக்குப் பின்னாளிலே சீடராகும் பான்மையினராகிய கபீருடைய உடலிலே திருவடியை வைத்தார். இருளாக இருந்தமையினாலே என்ன நிகழ்ந்ததென அறியாது பரபரப்புற்றுத் தமது இஷ்டதெய்வமாகிய ஸ்ரீ ராமனுடைய திருநாமத்தை இருமுறை உச்சரித்தார். தமது திருவடி தீண்டப்பெற்றோர் யாவரென்பதை இராமாநந்தர் அறியுந் கொள்ளுவதற்கு முன்னமே கபீர், 'ராமா, ராமா' என்று உச்சரித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டார். இது நிகழ்ந்தபொழுது கபீருக்கு வயது பதின்மூன்று. படித்துறையை நீங்கிய கபீர் இராமாநந்தர் தம்மைச் சீடராக ஏற்றுக்கொண்டாரென்று ஊரெங்குஞ் சொல்லித்திரிந்தார். இராமாநந்தர் கபீரை அழைப்பித்து வினவுதலும், இராமாநந்தருடைய திருவடிகளின் பரிசமும், அவர் வாயினின்று பரிசுத்தம் பொருந்திய இராமநாமத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டதும், தமக்குச் சிஷ்யத்துவத்தை அளித்தனவெனக் கபீர் விடைபகர்ந்தார். இதனைக்கேட்ட இராமாநந்தர் கபீரை இறுகத்தழுவி ஆசீர்வதித்தார். அதன்பின் கபீர் அப்பெரியாரின் போதனைகளை ஒழுங்காகக் கேட்டுவந்தார். ஆத்மஞானத்தையடைந்த கபீர் நாடெங்கும் சென்று இஸ்லாமிய

மதத்திற்கும், இந்துமதத்திற்கும் இடையேயுள்ள சமரசத்தினைப் போதிப்பாராயினார். அவருடைய பாடங்களும் உபதேசங்களும் ஆண்டவன்பால் உள்ளபடி வேட்கையுடைய மக்களுக்குப் பொதுச் சொத்து ஆயின. இந்துக்களுடைய தெய்வம் காசியிலும் இஸ்லாமிய ருடைய தெய்வம் மக்கத்திலும் இருக்க, அனைவர்க்கும் பொதுவாகிய தெய்வம் எல்லா உயிர்களின் இதயத்திலுமிருக்கிறதெனக் கபீர் கூறினார். இந்த அற்புதவாசகம் கபீர்தாஸருடைய போதனைகளின் மூலவாசகம் ஆயிற்று.

இராமாநந்தருடைய சக்கிலியசாதிச்சீடராகிய இரவிதாஸரானவர், கி. பி. 1575 முதல் 1624 வரையும் வாழ்ந்த யாக்கோபு பொஹெமே என்னும் மேனாட்டுச் சக்கிலிய ஞானவானை நிகர்த்தவர். அந்த ஜெர்மனிய ஞானவான் உவில்லியம் பிளேக் என்னும் ஆங்கில ஞானவானுக்கு உண்மைவழியைக் காட்டியவர். மீராபாயென்னும் இராணி இரவிதாஸருடைய சிஷ்யை என அறிகின்றோம். இவ்வம்மையாரியற்றிய அழகிய தோத்திரப்பாடல்கள் இந்நாளிலும் வழங்குவன. தெய்வீக அன்பின் உருக்கத்தினை அறிந்தோர்மாத்திரமே ஆண்டவனை அடைதற்குரியர் என்னும் உண்மையும், மன்பதைக்குத் தொண்டுசெய்வதே சமயவாழ்க்கையின் உச்சநிலையென்பதும் இரவிதாஸர் கைக்கொண்ட கொள்கைகளாம். கி. பி. 1544 முதல் 1608 வரையும் இராஜபுத்தானா நாட்டிலே வாழ்ந்த தாதர் என்னும் பெரியார் கபீர் உணர்த்திய உண்மைகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகியவர். அவர் இந்துக்களையும் இஸ்லாமியர்களையும் தமது சீடராகக் கொண்டார். ஹிந்திமொழியிலே இராமாயணத்தை எழுதிய ஆசிரியராகிய துளசிதாஸர் 16ம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தார். இவர இராமாநந்தருடைய ஆத்மீகவாழ்க்கையைப் பின்பற்றியவர். சத்தியமும் அன்பும், அறநெறியும். பிதூர்வாக்கிய பரிபாலனமும், நல்லெரமுகமும் ஒருருவெடுத்தாலனைய சிறப்பு வாய்ந்த ஸ்ரீராமசந்திரர் துளசிதாஸருடைய சுதாநாயகனும், இஷ்ட தெய்வமுமாக அமைந்திருந்தார். அக்பர் சக்கரவர்த்தியினுடைய சமூகத்திலே துளசிதாஸர் சிறப்பு எய்தினார். ஞானக்கவிராகிய சூர்தாஸரும் இக்காலத்திலே வாழ்ந்தார். பக்திபரவசராக இவர் எழுதிய பாடல்கள், ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப் பாட்டுடைத்தலைவனாகக்கொண்டன. பிருந்தாவனத்திலே ஆட்புரிந்த தெய்வீகக் கோபாலனிடத்துவைத்த அன்பின் பெருக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வல்லபாசாரியர் ஒரு புதிய சம்பிரதாயத்தினை ஏற்படுத்தினார். இவர் ஒரு தெலுங்குப்பிராமணர். இவர் பிறந்த ஆண்டு கி. பி. 1479 என்பர். கி. பி. 1485 முதல் 1533 வரையும் வாழ்ந்த ஸ்ரீசைந்நியதேவர் வங்காளநாட்டின் சமயவாழ்க்கையிலே பெரிய மாறுதலை உண்டாக்கினார். இவர் கயாக்ஷேத்திரத்திலே ஈசுவரமுனி என்னும் வைஷ்ணவப்பெரியார் பாற்சென்று தீக்ஷபெற்றுப் பக்தி மார்க்கநெறிநின்றார். இவர் தென்னாட்டுக்கு யாத்திரைசெய்து, ஸ்ரீராமாநுஜருடைய சிஷ்யபரம்

பரையினர்களோடு அளவளாவினார். ஆண்டவனுடைய திருநாமங்களை ஒன்றுகூடிப் பாடுகின்ற சங்கீர்த்தனமுறையினை இப்பெரியார் வங்காளநாட்டிலே நிறுவினார். உயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் பக்தியாகிய தீர்த்தத்தினை ஆண்டவனை அவாவிநின்ற மக்கள் பலருக்கு இவர் வழங்கினார். பிருந்தாவனத்துத் தெய்வீகக்கோபாலனுடைய பிரியையாகிய ஸ்ரீராதாபிராட்டியாரின் அவதாரமென ஸ்ரீசைதந்நியதேவர்தம்மை மகித்திருந்தார்.

மத்தியகால இந்தியாவிலே மகாராஷ்டிரத்தினை அலங்கரித்த பெரியோர்களுடைய வாழ்க்கைவரலாற்றினை ஒருசிறிது உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு இந்தியாவின் மேற்றிசையை நோக்குவோமாக. சந்நியாச ஆச்சிரமத்தைவிட்டு இவ்வாழ்க்கையினுட்புகுந்த விட்டலபண்டிதரின் புதல்வராகிய நிவிர்த்திநாதரானவர், ஹாகினி நாதருடைய சீடராகப் பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்தார். அங்ஙனமாதலின் அக்காலத்து மகாராஷ்டிரநாட்டின் ஆத்மீக வாழ்க்கை நாதசம்பிரதாயத்தோடு தொடர்புடைய தெனக் காணுகின்றோம். நிவிர்த்திநாதர் தமது சகோதரராகிய ஞானதேவருக்குக் குருவாகினார். ஞானதேவர் மிகக் கீர்த்திவாய்ந்த ஞானநூல் ஆசிரியராவார். துன்னகாரர் வீட்டிலே பிறந்த நாமதேவர் என்னும் பெரியார் ஞானதேவரோடு ஒத்தகாலத்தினர். மகாராஷ்டிரதேசத்துப் பெரியார்களுடைய பக்தியானது, பண்டரிபுரக்ஷேத்திரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் விட்டலபாண்டுரங்கர் என்னும் திருநாமத்தினையுடைய பகவான் பாற்சென்றது. மாரததேசத்தின் வைக்ஷணவசமயமானது பிராமணர் முதலிய உயர்குலத்தாரிடையும் செறிந்திருந்ததெனினும், அது தாழ்ந்த குலத்தாரிடையேதான் மிகவும் பெருக்கமாகப் பரவியிருந்தது. நாமதேவர், துக்காராமரைப்போல் ஞானக்கண்ணுடையோராய் உண்மைச் சமயவுணர்ச்சியுடையோராய் வாழ்ந்த நான்காம் குலத்தவரே அந்நாட்டிலே அக்காலத்திலே ஞானாசிரியராக விளங்கினாரென்றும் அன்னார் ஸம்ஸ்கிருதம் கற்று வல்ல பண்டிதரல்லர் என்றும் அறிகின்றோம். இவ்விஷயத்தில் மாரதநாட்டு வைக்ஷணவசமயம், இராமாநந்தருடைய சிஷ்யரின் சமயநெறிபோல்வது என ஸா. ஆர். ஜி. பண்டார்க்கா கூறுகிறார். கி. பி. 1607 முதல் 1649 வரையும் வாழ்ந்த துக்காராமர் என்னும் ஞானக்கவிஞருடைய பாடல்கள் இந்நாளிலும் வழக்கிலிருக்கின்றன. இப்பெரியார் மாரதமன்னனாகிய சிவாலியின் காலத்தவர். தம்மிடத்துச் சீடனாக வரவிரும்பிய சிவாலியரசனை இராமதாஸரிடத்து அனுப்பியவர். இராமதாஸர் சிவாலிக்குக் குருவாகிய காரணத்தினாலே அரசியல் விஷயத்திலும் தொடர்புடையவராக விருக்கநேர்ந்தது. ஆத்மீகசேவைக்கும் வாழ்க்கை நலத்திற்கும் தொண்டுபுரியும் மடாலயங்கள் பலவற்றை இராமதாஸர் நாட்டின் பலவிடங்களிலும் நிறுவினார். அவருடைய இதயம் ஆண்டவன்பால் மாறாது நிலைத்திருந்தது. ‘‘மரணத்துக்கு அஞ்சாத மாரதர்களை ஒன்றுகூட்டி

மராட்டியருடைய தர்மத்தை வளர்க்கவேண்டும்'' என இராம தாஸர் தம்மிடம் வந்தோருக்கு உபதேசித்தார்.

சீக்கியருடைய சமய நூலாகிய, கிரந்தசாஹிப் கி. பி. 1604 ஆம் ஆண்டிலே முதன்முதலில் வகுக்கப்பட்டதென்பர். மேலே நாம் குறித்த பெரியார்கள் சிலருடைய பாடல்களும் வாய்மொழிகளும், இந்நூலிடையே காணப்படுகின்றன. சீக்கிய குருபீடத்தின் ஐந்தாங் குரவராகிய அருச்சுனதேவரால் இந்நூல் வகுக்கப்பட்டது. சீக்கிய மதஸ்தாபனஞ்செய்த முதற்குரவராகிய குருநானக் லாகூர்நகரத் திற்கு அணித்தாகிய என்னும் இடத்திலே 1469 ஆம் ஆண்டு அவ தரித்தார். மேற்றிசைநோக்கி மக்கமாநகரம் பாக்தாத்நகரம் வரையும், தெற்குநோக்கி இலங்கைத்தீவு வரையும் இவர் யாத்திரை செய்தார். இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் ஒரே தன்மையாக இவர்மீது அன்புபாராட்டினார்கள். இடைக்கால இந்தியாவின் சமயவளர்ச்சி வரலாற்றிலே சீக்கியமதத்தின் பூர்வவரன்முறை ஒரு சிறந்தபாக மாகும். சீக்கிய குரவர்கள் ஞானவான்களாக இருந்ததோடு காரிய நிருவாகத்திலும் ஆற்றல்வாய்ந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் சாதித்தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து தமது சீடரிடையே அநுஷ்டா னத்திற் சமத்துவமுண்டாக்கி அதன் பொருட்டுப் பொதுவாகிய அட்டிற்சாலைகளை அமைத்தும், ஏழைகளையும் ஒடுக்கப்பட்டோ ரையும் பாதுகாத்தலாகிய சமூகத்தொண்டினைச் செய்தும் வந்தார் கள். இவ்வளவோடமையாது தங்களுடைய சீடர்களுக்குப் படைக் கலப்பயிற்சியும் அளித்தார்கள். சீக்கிய குரவர்களுடைய வருகை யினாலே நாட்டிலே ஒரு புத்துணர்ச்சி யேற்பட்டது. இடைக்கால இந்தியாவிலிருந்த பெரியோர்கள் இந்துமுஸ்லீம் ஒற்றமையை அநுஷ்டா னத்திற்குக்கொண்டுவந்தார்கள். இத்தொடர்பிலே அக்பர்சக்கர வர்த்தியின் குமாரராகப்பிறந்து பெரிய ஞானவானாகிய தாரா ஷிக்கோ என்னும் இளவரசர், இந்துமுஸ்லீம் சீடர்களையுடைய வராயிருந்த பிராணநாதர், இந்துக்களாலும் முஸ்லீம்களாலும் உரிமை பாராட்டப்படுகிற நாகூர்மீரான் என்னும் பெரியோர்கள் முக்கியமாகக் குறிக்கப்படத்தக்கவர்கள். இவர்களெல்லாம் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்தவர்கள்.

யாம் இங்குச் சுருக்கமாக ஆராய்ந்த இடைக்கால இந்திய சமய வளர்ச்சியானது சிறந்த ஆற்றல்வாந்திருந்தது. தேசத்தின் சமூக வாழ்க் கையிலே ஒருவித இடையீடுமின்றிப் புதிய மதங்களும் புதிய வகுப் பினராகிய மக்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இந்து மதத்தின் தொன்றுதொட்டு வந்த வருணங்களுக்குப் புறம்பே உள்ளோரும், இந்து தருமத்திற்கு உரியோராயினமையின் அவ்வறநெறியானது புதிய ஆற்றலைப்பெற்றது. பக்திப்பிரவாகமானது நாடெங்கும் பர வித் தனக்கென வாழுங் குணத்தினையகற்றிச் சமூகவாழ்க்கையிலே புதிய நம்பிக்கையும் சிரத்தையும் உண்டாகச் செய்து தேசீய உணர்ச்

சிக்கு வலிமைதந்தது; இமயம்முதற் கன்னியாகுமரிவரையும் நாடெங்
கும் மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே ஒரு புதிய எழுச்சி காணப்பட்டது
வடபாலிலுள்ள ஆரிய நாகரிகம் தென்பாலிலுள்ள இந்திய நாகரீ
கத்தோடு ஒன்று கூடியமையினாலே பாரத நாகரிகம் தனிப்பெருந்
தலைமை பெற்றுநின்றது. மகாராஷ்டிர மன்னருடைய வலிமையும்
சீக்கியருடைய படைத்தொழில் அமைப்புக்களும். இராமாநுஜரு
டைய விசிஷ்டாத்வைத போதனையினாலே தோன்றி நிலைபெற்
றன சங்கராசாரியாருடைய அத்வைத போதனையினாலே ராஜபுத்
திரருடைய வீரம் நிலைபெறெய்தியதும் இத் தொடர்பிலே அறிதற்
பாலது. ஒவ்வொரு பெரிய இயக்கமும் சிறந்த பயனை அளித்த
பின்னர், வலியிழந்து புதிய ஊற்றுக்களை நாடி நின்றல் இயல்பு.
அன்பு மார்க்கமானது இடைவிடாது மனிதனுடைய சிறு
மையினை எடுத்துக்காட்டுதலினாலே, மனிதருடைய சிந்தையிலே
சிரத்தை குன்றச் சமூகவாழ்க்கையிலும் வலிமை குறையும் மேனாட்
டிலிருந்து இந்த நாட்டிற்கு வந்த புதிய விஞ்ஞானசாஸ்திரமானது
ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும், கிறிஸ்துமதத்தினைக் கலக்கி
யது. கிறிஸ்து சமயத்தைப்போலவே வைஷ்ணவசமயமும் மதஸ்தா
தாபகர்களாகிய பெரியோர்களை அவாவிநிற்கின்ற அன்பு நெறி
யாகும். விஞ்ஞான நூலின் தாக்கலைத் தடுத்து நிற்கும் பொருட்டு
இந்துசமயமானது அறிவுத்துறையைச் சிறப்புற வற்புறுத்தல் வேண்
டும். அங்ஙனமாயினும் இடைக்கால இந்தியாவில் வாழ்ந்த பெரி
யோர் திரட்டிவைத்த ஆத்மீக செல்வத்தினை இந்நாட்டினர் இழந்து
விடுதல் கூடாது. பழமையும் புதுமையும், துவைதமும் அத்வைதமும்,
பௌதிக விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானக் காட்சியும், மேற்றிசையறி
வும் கீழ்த்திசைச்சமயமும், மனமொடுங்கிய தியானநிலையும் மன்
பதைக்குத் தொண்டு புரிதலும், சமரசப்படவேண்டிய காலம் இது
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் வருகையினாலே மேற்கூறிய சமரச
நிலை கைகூடியிருக்கிறது. அவரது முதற்சீடராகிய சுவாமி விவே
கானந்தர், பிரசங்கங்களினாலும் நூல்களினாலும் தெளிவுறக் காட்
டிய வழியினை இந்நாடு கடைப்பிடித்து ஒழுகுமாயின், தானும் விடு
தலை பெற்றுப் பிறநாட்டினருக்கும் ஞான ஒளியைத் தரும்.

தேசிய நூலகப் பிரிவு

இலக்கியம் கற்பித்தல்

பலமொழிப் பயிற்சியில் உத்தம நகரவாசிகள் பாண்டித்தியம் பெறுவது அவர்களின் கடமையாகில், மக்களின் தலைவர்கள் ஆசிரியரின் துணைக்கொண்டு இலக்கியம் கற்பித்தலை சுலபமாக்குவதுடன் இனிமையாக்குவதற்கும் வழிவகைகளைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். சரியாகப் பாவனை செய்ய முயல்வதாலும், கூர்ந்து கவனிப்பதாலும் குழந்தை தாய் மொழியைக் கற்பதுடன் ஏனைய தற்கால மொழிகளையும் கற்றறிகின்றது. விஷயங்களைக் கேட்டறியுந் தன்மை இயற்கையாகக் குழந்தைகளுக்கிருத்தலாக் கேள்விகளைக் கேட்டு நல்லறிவு பெறுதல் சாத்தியமாகின்றது. பாடசாலைகளில் பிரதம வகுப்புகளிற் பயிலும் மாணவ, மாணவிகள் இதமான விஷயங்களைப் படிப்பதாலும் நண்பருக்குக் கடிதங்கள் மூலம் பல சம்பவங்களையும் விளக்கி எழுதுவதாலும் சம்பாஷனைகளைப் பயில்வதாலும் பாடல்களை இசைப்பதாலும் அவர்கட்கென எழுதப்பெற்ற நாடகங்களை நடிப்பதாலும் தாய்மொழியில் நல்ல தேர்ச்சியடைகின்றனர். வளரும் உள்ளத்திற்கேற்ப உயர்தரவகுப்புகளுக்கான இலக்கியப் பாடத்திட்டம் அமைக்கவேண்டும், மாணவரின் நாட்டம் அகன்று வரவே படிப்பதற்கான விஷயங்களும் எழுதுவதற்கான கட்டுரைகளும் ஆழமுடையனவாகவும் பல்வகைப்பட்டனவாகவும் இருத்தல் அவசியம். இலக்கிய சம்பந்தமான நூல்களைத் தவிர விஞ்ஞானம், சரித்திரம், பூமிசாஸ்திரம் போன்ற பாடங்களை அறிவுறுத்தும் நூல்களும் வகுப்புகளுக்கென அமைக்கும் நூல்களும் வகுப்புகளுக்கென அமைக்கும் நூல் நிலையங்களில் இருத்தல் வேண்டும். உயர்தரவகுப்பு வரை இலக்கணப் பாடங்கள் சுமாராக இருத்தல் நன்று. தாய்மொழியில் ஓரளவுக்கு அறிவு பெற்ற முதியோர் மற்றுமோர் தற்கால மொழியினைப் பயில விரும்பின் குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பத்திற் கையாளும் முறைகளையும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் முறைகளையும் கைக்கொள்ளலாம் குறுகிய கால எல்லைக்குள் இது முடியலாம். நுண்ணறிவு படைத்த முதியவர் ஒருவர் பள்ளிமாணவர் வருடக்கணக்காகப் பயில்வதை பத்து மாதங்களிற் பயின்று விடலாம்.

குழந்தைகளைப் பயிற்றும் முறையென்று சொல்லப்படும் 'நேர் முறை' (Direct Method) தற்கால மொழிகளைப் பயில்வதிலும்

ஈழகேசரி 1945

பயிற்றுவதிலும் வெற்றிகரமாக அனுட்டிக்கப்படுகின்றது. பதங்களைக் கொண்டு சுமாராக விரைவில் எழுதவும் சரியான உச்சரிப்பில் பரிச்சியம் பெறுவதற்கும் இதைப்போன்ற உகந்த முறை வேறு எதுவுமில்லை. பொருள்களும் அல்லது அவற்றை உணர்த்தும் படங்களும் பின்னதாக மனதாற் கொள்ளும் வடிவங்களும் அவற்றின் பெயர்களுடன் தொடர்புள்ளன அதேபோன்று செயல்கள் அவற்றின் வினைச் சொற்களுடன் தொடர்புடையன. எனவே மொழிபெயர்ப்பு முறையைத் துணைக்கொள்ளாது அதிகமான பதங்களை அறிய முடிகின்றது இம் முறை உயர்தனிச் செம்மொழியைப் பயிலுங்கால் ஆரம்பத்திற் கைக்கொள்ளக் கூடாதென கூறுவதற்கு எவ்வித நியாமில்லை. இம்முறையை நான் சமஸ்கிருதம் லத்தீன் மொழிப்பயிற்சியில் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டுள்ளேன். 'நேர்முறையை' விஸ்தரிப்பதற்கு நடித்தல், சிறந்த வசனப் பகுதிகளையும் செய்யுட்களையும் மனனஞ் செய்வித்தல் ஏற்றன இலக்கியம் சுற்பிக்கும் போது அதற்குரித்தான கலாசாரத் தொடர்பை உண்டாக்குவது மிகவும் ஆவசியகமானதும் விரும்பத்தக்கதுமாகும் படித்த பாடப்பகுதிகளிற் தோன்றும் காட்சிகளை மனதிற் செவ்விதிற் படியச்செய்வதால் குறித்த பகுதிகளின் கருத்தை கிரகிப்பது சுலபமாகும் அத்துடன் அதனை மறவாது மனதிற் கொள்ளவும் உதவுகின்றது.

இலக்கணப் பிரமாணங்கட்கியைய உயர்தனிச் செம்மொழியைப் பயில்வதே பரம்பரையான முறை. சொல்லிலக்கணம் சொற்புணரிலக்கணம் என்பனவற்றின் விதிகளைப் பிரயோகித்து அறியும் பொருட்டு மொழிப்பெயர்ப்புகள் அப்பியாசங்களாக உதவுகின்றன. வேற்றுமை யுருபுகளைப் பற்றியும் வினைப் பாகுபாடுகளைப் பற்றியும் மாணவர் நன்கு பயிற்சி பெறுவதற்குத் தகுந்த அப்பியாசங்கள் சிறந்தனவாகின்றன.

இவ்வாறு சுற்பிக்கும் போது உயர்தனிச் செம்மொழிக்கும் தாய் மொழிக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை மாணவருக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டும் சுருங்கச்சொல்லல் கருத்தொழுங்கு என்பவற்றின் முக்கியத்தை நன்றாக அழுத்திக் கூறுதல் அவசியம். இதனாற் சுற்பித்தல் உள்ளத்தை வழிப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த அப்பியாசமாக அமைந்து விடுகின்றது மொழிபெயர்ப்பு ஆரம்பத்தில் வியாசம் எழுதுவதற்கு ஒரு பிரயத்தனமென்றே கூறவேண்டும். மாணவர் வளரவளர உயர்தனிச் செம்மொழிநடையைப் பின்பற்றமுயல்வார்கள் தற்கால மொழிகளை தண்ணீர்போலப் பேசுகின்றனர். இதற்குக் காரணம் தற்கால நாட

கங்களைப் படிப்பதும் அவற்றை நடிப்பதுமே. இதே முறையை உயர் தனிச்செம்மொழியைப் பயில்வதிலும் கைக்கொள்ளலாம். காளிதாசனின் நாடகமொன்றினைப் படித்த மாணவர் அதனை நடிப்பார்களானால் உண்மையாகவே தமது அறிவினை மேலும் வளர்ப்பவர்களாவர். இலக்கியம் பயிலுவதற்கு மனனம் பண்ணும் ஆற்றல் அவசியம். ஆனால் தனிப்பதங்களையும் சுவையற்ற சொற்றொடர்களையும் மனனம் பண்ணல் பயன்தரா. நாடகம் நடித்தலில் மனித உணர்ச்சி நிரம்பவுண்டு. இதனால் மனனம் பண்ணல் இன்பமான தொன்றாகிறது. குறித்த சம்பவங்கள் நிகழ்வதற்கு எவ்வித சூழ்நிலை வேண்டியிருந்ததோ அதே தன்மையை கற்பனை செய்வதற்கு நடிப்பு உதவி செய்கின்றது. பழைய இலக்கியங்களைப் பயிலுவதற்குக் கற்பனாசக்தி வேண்டற்பாலது பண்டைக்கால மக்களுடன் கூடி அவர்களின் வாழ்க்கைக்கேற்பத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்வதுமன்றி அதே சூழ்நிலையில் இருப்பதாகவும் கற்பனை செய்து கொள்வதுடன் பண்டைக்கால இந்தியாவும் கிரேக்கநாடும் உரோமாபுரியும் அவர்களின் மனக்கண்முன் மீண்டும் தாண்டவம் புரியவேண்டும், பழைய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அழியாப் பொக்கிஷங்கள். ஒரு காலம் வீர வாழ்க்கையை நடாத்திய ஆடவர் மகளரின் அடிச்சுவட்டினை நாம் பின்பற்றுவதற்கு இவை உதவுகின்றன.

இனி, தற்கால மொழிமீது மீண்டும் எமது கவனத்தைச் செலுத்துவோம். பல்வேறு மக்களிடையே இவை ஒற்றுமையையும் நன்செண்ணத்தையும் ஏற்படுத்தி வாணிபம், கலாசாரம் போன்ற தொடர்பினை எவ்வாறு வளர்க்கின்றன வென்பதைப் பார்ப்போம். ஆகாய விமானங்கள் உலக மக்களை மிக அண்மையிற் கொணர்ந்து விடுகின்றன. இது காரணமாகப் பக்கத்தில் வதியும் மக்களின் மனநிலையை அறிவது அத்தியாவசியமாகின்றது. பல்வேறு காரணங்களால் ஆங்கிலம் முக்கிய மொழியாகி உலகினை ஆட்சி புரிகின்றது. மாற்றங்களுக்கு இடங் கொடாத கீழைத்தேசங்களுக்கும் மாறிக்கொண்டே வரும் மேலைத் தேசங்களுக்குமிடையே உள்ள தடைகள் அனைத்தும் தகர்க்கப்பட்டன. வாணிப. கலாசார உறவு முன்னையிலும் பார்க்க எதிர்காலத்தில் மிக வளரும். ஆங்கிலத்தின் மூலமும் இன்னும் இரண்டோ அல்லது மூன்றோ மேற்றிசை மொழிகளின் உதவியாலும் கீழைத்தேச மக்கள் மேனாட்டாரின் மனப் பாங்கினை நன்குணர்ந்து உறவினை ஸ்திரப்படுத்த ஏதுவாகும். மேற்றிசைப் பல்கலைக் கழகங்கள் ஆசியாவினதும் ஆபிரிக்காவினதும்

பழைய கால இலக்கியங்களையும், இக்கால இலக்கியங்களையும் பயிர்வதில் ஊக்கங்கொண்டு விட்டன. இந்த மகாயுத்தம் முடிவடைந்து மீண்டும் சமாதானம் இவ்வுலகின்றனது ஆட்சியைச் செலுத்தும்போது பல்கலைக் கழகங்களும் ஏனைய கல்விஸ்தாபனங்களும் இக் கலைத்துறைபில் நல்ல ஊக்கங்காட்டியே ஆகவேண்டும். இந்தியாவில் வதியும் நாம் எமது பல்கலைக் கழகங்களில் மேற்றிசை மொழிகளைப் பயிற்றுவதற்கு ஏற்ற வசதிகளைச் செய்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஏனைய மாகாணங்களின் முக்கிய மொழிகளைப் பயிற்றுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தல் அவசியம். பன்மொழி வல்லுனரும் கல்வி நிபுணர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து இலக்கியப் பயிற்சியினை இலகுவாக்குவதற்குத் தற்காலத்திற் கேற்ற சிறந்த முறைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்குத் தங்கள் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துதல் மிக முக்கியம்.

சுவாமி அவர்கள் இக் கட்டுரையை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். இ.அ. தமிழிற் தந்துருக்கிறார். (ஆ.ர்.)

பௌதிக சாஸ்திரம்

அழகு நிறைந்து விளங்குகின்ற இவ்வுலகத்தைக் காணுந்தோறும் சிருஷ்டி கர்த்தருடைய பேராற்றலை நினைந்து அவரது திருவடிக்குத் துதிசெலுத்த வேண்டியவர்களாகிறோம். நீலப்பட்டாடை விரித்தாற் போன்றிருக்கிற வானமண்டலத்தை நோக்கும்போது அங்கு வெண்ணிறமுகில்களும், சூரிய சந்திர நக்சத்திரங்களும் பொலிந்து விளங்கக் காண்கிறோம்; பூமண்டலத்தைப் பார்த்தால் பலவகையான மிருகங்களும் பக்ஷிசாலங்களும் நறுமணங் கமழுகின்ற பூக்களுங்கனிகளும் ஒளிவீசுகின்ற இரத்தினங்களும், பொன் வெள்ளி முதலிய லோகங்களும், வேறு பல பொருட்களும், மனிதருடைய புத்திக்கூர்மையினால் அமைக்கப்பட்ட பலவகையந்திரங்களும் காண்போர் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டு நிற்கின்றன. இங்ஙனம் அழகைத் தந்து விளங்குகிற தோற்றப் பொருட்களின் அமைப்பையும் இயல்பையும் ஆராய்ந்தறிவ தெனின் அவற்றை வகை வகையாகப் பகுத்து ஆராய்ந்தறிவதே தகுதியான முறையாகும். அனைத்துப் பொருட்களும் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டத்தினாலமைந்தனவாதலால் அவற்றை யாராய்ந்துரைக்கும் நூலைப் பௌதிகசாஸ்திரம் என்னலாகும் (பூதசம்பந்தம் - பௌதிகம்). பின்னும் வகுத்து ஆராயுமிடத்து வானமண்டத்திலுள்ள உடுக்கூட்டங்களையும் சூரிய சந்திரரையும் ஆராயும் நூல்வானநூல் (Astronomy) எனப்படும். பூமண்டலத்திலுள்ள கற்பாறைகளையும் தாதுப்பொருட்களையும், ஆராய்ந்துரைக்கும் நூல் சிலைநூல், காதுநூல், மணிநூல் (Geology) எனப்படும்; மணியென்பது இரத்தினங்களுக்குச் சிறப்புப் பெயர், ஏனைய கற்களையும் பொதுவகையாற் குறிப்பது, மரங் கொடி முதலியவற்றை வகுத்து அவற்றினமைப்பையும், அவற்றின் பயனாகிய கனி, பூ முதலியவற்றினமைப்பையுங் கூறும் நூல் தாவரநூல் (Botany) ஆகும். விலங்கினங்களை வகைப்படுத்தி அவற்றின் அவயவ அமைப்பையுரைக்கும் நூல் விலங்குநூல் (Zoology) எனப்படும். சீவப்பிராணிகளனைத்தையும் ஒன்று சேர ஆராயும் நூல் சீவநூல் (Biology) எனப்படும். சிலைப்பொருளும் (Inorganic Matter) தசைப் பொருளும் (Organic Matter) எனப்பதார்த்தங்களை வகைப்படுத்தித், தனிப்பொருள் (Elements) இவை கலவைப் பொருள் (Mixtures) இவை, கூட்டுப் பொருள் Compound) இவை, என்று நிச்சயிக்கவும் இன்ன இன்ன கூட்டுப் பொருட்கள் இன்ன இன்ன வகையாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டன என ஆராயவும் கருவியாயிருக்கும் நூல் இரசாயனநூல் (Chemistry) எனப்படும். அனலும் (Heat), ஒளியும் (Light), ஓசையும் (Sound), மின்னிய கமும் (Electricity), காந்தக்கவர்ச்சியும் (Magnetism), சடப்பொரு

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம், தொகுதி 3, பகுதி 1. துந்துபி வருடம் கைமாசம் (ஐனவரி பெப்ரவரி 1923) பக்கம் 17-18

ளியக்கமும் (Motion) அலையியக்கமும் (Wave motion) இன்னோ
 ரன்னவற்றை யாராய்ந்து நீராவியந்திரம் (Steam engine) ஆகாயக்
 கப்பல் (Aeroplane) படிமக்கருவி (Photographic Camera) இசைக்
 கருவி (Musical Instruments), பாடற்கருவி (Gramophone), தூர
 தரிசனி (Telescope), அணுதரிசனி (Microscope) நிறதரிசனி
 (Spectroscope), வாய்த்தந்தி (Telephone) என்றின்னோரன்னவற்றை
 யமைக்கும் முறையைக்கற்பிக்கும் நூல் பூதநூல் (Physics) எனப்
 படும். மேலும் எண்கணிதம் (Arithmetic), எண்சார் கணிதம்
 (Algebra), இடக் கணிதம் (Geometry) இடஞ்சார் கணிதம்
 (Co-ordinate Geometry), முக்கோண (Trigonometry) கணிதம்
 நுண்ணியற் கணிதம் (Infinitesimal Calculus) இயக்கக் கணிதம்
 (Dynamics) என்னும் கணிதங்களும் மனநூல் (Psychology), அளவை
 நூல் (Logic), நுண்பொருணூல் (Metaphysics) அறநூல் தர்ம
 சாஸ்திரம் (Law), ஒழுக்கநூல் (Ethics) பொருணூல் அர்த்த சாஸ்
 திரம் (Civics and Economics) உண்மைநூல், தத்துவஞானம்
 -Philosophy), இன்பநூல் (Arts), ஓவியநூல் (Painting and Scul-
 pture), சிற்பநூல் (Architecture) என்னுஞ் சாஸ்திரங்களும் மேலே
 கூறிய பௌதிக சாஸ்திர நூல்களும் ஒருங்குசேரக் கலைக்கியான
 மெனப்படுவன.

மதிப்புரை

உலகியல் விளக்கம்

தஞ்சை கிருஷ்ணாபுரம் ப்ரஹ்மஸ்ரீ நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் அவர்கள் இயற்றியது. அழகு பொலிந்த எழுபது அகவற்பாக்களா லாக்கப்பட்ட இந்நூல் அறநெறியியல், பொருணெறியியல் இன்ப நெறியியல் என மூன்றுபாலாக வகுக்கப்பட்டு நாற்பொருளையும் உணர்த்தும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இந்நூலுக்கு மட்டுநகர்வித்வான் ஸ்ரீமாந் ச. பூபாலபிள்ளையவர்கள் இயற்றிய விரிவுரை கற்போரு ளத்தைக் கவரும் நீர்மையது. நூல் புத்தகரூபமாக அச்சாவதற்கு முன் ஐம்பதிற்றுச் சில்வானம் செய்யுட்கள் “செந்தமிழ்”ப் பத்தி ரிகை மூலமாக வெளிவந்தன. அவற்றைக் கண்ணூற்று மகிழ்ச்சிய டைந்த அந்நூல்கள் பலர் நூலினை முற்றுவித்து வெளியிட வேண் டுமெனப் பாரதியாரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அன்னார் கேள் விக்கிணங்கிப் பாரதியார் நூலினை முற்றுவித்தார்; பிள்ளையவர் களும் உரையினை முற்றுவித்தார்கள். இம்மதிப்புரையை யெழுதும் யான் பதிகமும், வாழ்த்துச் செய்யுளுங்கூறியதோடு ஆங்கில முக வுரையொன்றும் சிற்சில செய்யுட்களுக்கு ஆங்கில மொழி பெயர்ப் பும் எழுதிக் கொடுத்தேன். அக்காலத்தில் யான் யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்தேனாதலினால், நூல் உரையை யாராய்ந்து பதிப்பிக்கிற கடைமைக்கும் ஒருப்பட்டேன். அக்கடமையை நிறைவேற்றுங்காலம் வருதற்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுச் சென்னைக்கு வந்துவிட் டேன். நூலாசிரியரே நூலினைப் பதிப்பித்து முற்றுப்பெற்ற அச்சப் பிரதிகளை எனக்கு அனுப்பிக்கொண்டு வந்தார். ஆதலால், எனது பெயர் முதலொற்றையில் பதிப்பாசிரியர் தானத்திற் காணப்படுவது உபசாரமாத்திரையாமேயன்றிப் பிறிதாகாது. ஆசிரியர் என்மீதுள்ள அன்பினால் என்னைப் பதிப்பாசிரியர் தானத்தில் வைத்துக் கொண் டாரேனும், நூலுக்குமெனக்குந் தொடர்ப்பாடில்லை யென்பதைத் தமிழுலகுக்குத் தெரிவிப்பது எனது கடமையாகின்றது. நூலிலுள்ள விழுப்பம் அனைத்தும் ஆசிரியருக்கே யுரியன. பதிகம், வாழ்த்துச் செய்யுள், ஆங்கில முகவுரை, மொழிபெயர்ப்பு என்னுமிவை நூலுக்கு அணிசெய்து நிற்பனவாயின. அங்ஙனம் எய்தப்பெறும் அணி இயற்கையழகுவாய்ந்த மடவரலுக்குசெயற்கை வனப்பினவாகிய அணி கலன்களைப் பூட்டுவதனால் எய்திய அழகினை நிகர்த்த புறநீர்மைய து என்பது எனது உள்ளக்கருத்து. இந்நூல் சங்கநூல் நடைபயின் றதாதலின் கற்றுவல்லோருக்குக் கரும்பன்ன நீர்மையது என்பதை வித்தியா விநோதர் எவரேனும் மறுத்துரையார். பெரிய அளவில் வளவளப்பான கடிதத்தில் முத்துப்போன்ற எழுத்துக்களால் அச்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம், தொகுதி 4, பிரதி 3 ருத்ரோற்காரி வருடம் பங்குனி மாதம் (மார்ச் - ஏப்பிரல் 1924) பக்கம் 94 - 96

சிடப் பெற்ற 500 பக்கங்களையுடையதாய்க் கலிக்கோ கட்டடஞ் செய்யப்பட்ட இந்நூற் பிரதியொன்றுக்கு விலை ரூபா 5. வேண்டுவோர் ப்ரஹ்மஸ்தீ நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார், தெல்லிப்பழை, யாழ்ப்பாணம், சிலோன் என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெறுக.

பிரசங்கரத்தின தீபம்

அருங்கலை விநோதரும் வடமொழி தமிழ் மொழியாகிய இரு மொழியினுஞ் சிறந்த பாண்டித்தியம் படைத்து விளங்கியவருமாகிய யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களுக்கு உரிமையாக்கப்பட்ட இந்நூல் அவர்களது மாணாக்கராகிய ப்ரஹ்மஸ்தீ வ. மு. இரத்தினேசுவர ஐயரவர்களால் ஆக்கப்பட்டது; வைதிகநெறி, சைவநெறி, யென்னும் இருபெருநெறிகளினுள்ளே ஆராய்ந்தெடுத்தமேற்கோள்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டது; தெள்ளிய வசனநடை திகழ்வது இந்நூலாசிரியர் தமிழுக்கும் சைவத்திற்குஞ் செய்துவருங் கைங்கரியம் இத்தகைய நூல்களையெழுதி வெளியிடுவதனால், பதின் மடங்கதிகமாகிறது. பிரதியொன்றுக்கு விலை அணா 8. வேண்டுவோர் ப்ரஹ்மஸ்தீ வ. மு. இரத்தினேசுவரையர், ஸ்ரீமீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர் கலாசாலை, கீழைச்சிவப்பட்டி என்னும் விலாசத்துக்கு எழுதிப்பெறுக.

திருவள்ளுவர் நூல் நயம்

ஸ்ரீமாந் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ. பி. எல். இயற்றியது. ஸ்ரீமாந் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் எம். ஏ., எம். எல். எழுதிய முன்னுரையோடு கூடியது. இஃது ஒரு அரிய ஆராய்ச்சி நூல்; ஆசிரியர் பெருமை, நூன்மரபு, அறத்திறன், அரசியல், இன்பவியல், உவமங்கோடல், உரையாராய்ச்சியென ஏழு பிரிவுகளாக நின்று திருவள்ளுவர் நூல் நயத்தை அறிவின் முதிர்ந்தோர் இளையோர் ஆகிய இருபாலாரும் படித்தின்புறுமாறு செவ்விதினுரைப்பது. உரையாராய்ச்சியினுள் ஏழாம் அதிகாரத்துத் தலைப்பெயர் 'புதல்வரைப் பெறுதல்' என்றிருத்தலினும் பார்க்க 'மககட்பேறு' என்றிருத்தலே சிறப்பாமெனக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சிவப்பிரகாசசுவாமிகளும், அரசஞ்சண்முகனாரும் உரையாசிரியர் சிலரும் கொண்ட கருத்தும் இதுவேயாம். இந்நூல் திருக்குறள் கற்போரனைவருக்கும் பெரிதும் பயன்றருமியல்பினது என்பதற்கையமில்லை. விலை ரூபா 1. சென்னை சைதாப்பேட்டை, தர்மராஜா கோயில் தெரு 21ம் இல. வீடு, ஸ்ரீமாந் எம். இ. வீரபாகு பிள்ளை பி. ஏ. அவர்களுக்கு எழுதிப்பெறுக:

நபிகள் நாயகமும் நான்கு தோழர்களும்

Mr. B. தாவுத்ஷா அவர்கள் இயற்றியது முன்னுரை. வம்சவழிப்படி, அரபுநாடும் ஆதிகாலமும், நபி அவதாரமும், இஸ்லாமிய

போதமும், நபிகள் பெருமானும் மதீனாவாழ்க்கையும், அபூபக்கர் ஸித்திக் (ரலி), உமரெபாருக் (ரலி), உதுமானும் அலீயும், (ரலி), குடியரசின் குணாதிசயம் என்னும் விஷயங்களைத் தன்னுட்கொண்டது. பண்டைத் தேசப்படம் என்றும் சேர்க்கப்பட்டது. நமது இஸ்லாமிய சகோதரருடைய பூர்வசரித்திரம் கிழக்குத்தேசத்தாராகிய நம்மனைவருக்கும் பெருமையைத் தருவது. அராபியருடைய வெற்றிக்கொடி பல நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பா தேசத்தின் பல பாகங்களிலும் பறந்தது. இவ்வுண்மையை ஐரோப்பியர் வெளியிட்டுச் சொல்வதில்லை. மேனாட்டுக்கு அறிவு விளக்கத்தைக் கொடுத்தவர்களும் அராபிய நாட்டினரே. ஆதலால் உலக சரித்திரத்தைக் கற்போரனைவரும் இஸ்லாமிய மார்க்கத்துக்குரிய நூல்களைக் கற்பது இன்றியமையாதது. அரசியல் மரபை ஆராயும் மாணவருக்கும் முஸ்லிம் குடியரசின் இயல்பைப்பற்றியறிவது இன்றியமையாதது. இவையெல்லாவற்றையும் இந்நூல் தெளிவாகக் கூறுவது. இந்நூலாசிரியர் குர் ஆன் ஷரீபைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வருகிறாரென்று கேட்டு மனமகிழ்ச்சியடைகின்றோம். நபிகள் நாயகமும் நான்கு தோழர்களும் என்னும் நூலின் விலை ராப்பர் பைண்டுரூபா ஒன்று அணா ஈட்டு. காலிகோ பைண்டு ரூபா இரண்டு. இந்நூலாசிரியரீயற்றிய “தாஜ்மஹால்” என்னும் நூலின் விலை அணா நான்கு. இவை வேண்டுவோர்தாருல் இஸ்லாம் புஸ்தகசாலை 16-17. ஸக்கிண்டு லைன்பீச், சென்னை என்னும் விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெறுக. சென்னை P. O. Box 126 சுதேசமித்திரன் புத்தகசாலையிலும் பிறவிடங்களிலும் கிடைக்கும்.

மதிப்புரை

கலிங்கத்துப்பரணி

(மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பிரதம வித்துவான், ஸ்ரீ உ. வே. திரு. நாராயணையங்காரவர்கள் மாணாக்கரு ளொருவராகிய இரா தாமங்கலம், ஆலங்குடி ஸ்ரீ. அ. கோபாலையர் அவர்களாற் பதிப் பிக்கப் பெற்றது.)

இற்றைக்கு எண்ணூற்றுச் சில்வானம் வருஷங்களுக்கு முன் கலிங் கத்தில் ஒரு பெரும்போர் நடந்தது:

“மாவாயிரமும் படக் கலிங்கர் மடிந்த களப்போருரைப் போர்க்கு நாவா யிரமுங் கேட் போர்க்கு நாளா யிரமும் வேண்டுமால்,”

என்றபடி, ஆயிரம் யானைகள் பட்டொழிந்தகலிங்கப் போர்க் களத்தின் சிறப்பை யெடுத்துச் சொல்லுவதற்கு ஆயிரம் நா வேண்டும். கேட்பதற்கு ஆயிரம் நாள் வேண்டும்; அங்ஙனமாயினும் கவிச்சக்க ரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டார் என்னும் பெரும்புலவர்,

“தேவாகர ராமாயண மாபாரத முளவென் றோவாவுரை யோயும்படி யுளதப் பொருகளமே”

எனத்தாஞ் சிறப்பித்த கலிங்கப் போர்க்களத்தினியல்பைத்தம் மொரு நாவினால் விரித்துக் கூறினார். பெருமை வாய்ந்த இந்நூலை, பண்டித ஸ்ரீ கோபாலையரவர்கள் தெளிவுற அச்சிறப்பிப்பித்துத் தந்தாராதலினால், அதன் கண்ணமைந்த 585 பாடல்களையும் ஒரு நாள் எல்லையினுள்ளே கேட்டு இனிமையுறுவதும் ஆயிற்று.

இந்நூலுக்குத் தலைவனாகிய விஜயதரன் என்னுஞ் சோழ ராஜன் பரதகண்டம் முழுமையினும் தன்னானை செலுத்திய கங்கை கொண்ட சோழனது புதல்வி அம்மங்கா தேவியினது புத்திரன். இவன் நன்முகூர்த்தத்திற் பிறந்த நாளில்,

“அலர்மழையும் பொழிந்தனவாங் கவைகண்டு கங்கை கொண்ட
சோழன்றேவி
குலமகடன் குலமகனைக் கோகனதமலர்க்கையிலெடுத்துக்
கொண்டே
அவனிபர்க்குப் புரந்தரனாமடையாள மவயவத்தினடைவே
நோக்கி
யிவனெமக்கு மகனாகி யிரவிகுலம்பாரிக்கத்தகுவ னென்றே”

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஷயம் தொகுதி பகுதி 4, பகுதி 7 மார்ச்சி வருடம் ஆடி மாதம் (ஐஸ்வர் - ஆகஸ்ட் 1924 பக்கம் 221 - 224.

வளர்த்து வந்தாள், கி. பி. 1070ல் சோழ சக்கிரவர்த்தியாகி அரசு புரிந்த விஜயதரன் பரிவேட்டையாடிக் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்த பொழுது, பல தேசத்தரசர்களும் வந்து பணிந்து,

“ஆரமியை யிவை பொற்கல மாணை யிவையிவை யொட்டகம்
ஆடலய மிவை மற்றிவை ஆதிமுடி யொடு பெட்டகம்
ஈரமுடையன நித்திலம் ஏறு நவமணி கட்டிய
ஏகவடமிவை மற்றிவை யாதும் விலையில் பதக்கமே,”

என்று பலவாறாகிய பொருட்களைக் காணிக்கையாக வைத்து வணங்கினார். வடகலிங்கத்துக் கரசனாகிய ‘அனந்த பன்மன்’ என் பவன் மாத்திரம் கப்பங் கட்டாதும் அரசன் சபைக்கு வராதும் தனது தேயத்திற் செருக்குடனிருந்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வி யுற்ற மன்னர் மன்னன் கோபமுற்று,

“எளிய னென்றிடினும் வலியகுன்றரண மிடிய நம்படைஞர்
கடிதுசென்
றளியலம் புமதமலைகள் கொண்டணைமி னவனையுங்
கொணர்மி னெனலுமே,”

முதன் மந்திரியாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் கலிங்கத் தைவென்று வருவேனென அரசன் கழலைத்தொழு தெழுந்து அநுமதி பெற்று.

“வளை கலிப்பவு முரசொ லிப்பவு மரமிரட்டவும் வயிரமாத்
தொளையிசைப்ப வுந்திசையிபச் செவித் தொளையடைத்
தலைத் தொடரவே”

சதுரங்க சேனையோடும் நடந்து சென்று போர் தொடுத்தான்.

“எடுமெடு மெடுமென வெடுத்ததோரிகலொலி கடலொலி
யிகக்கவே
வீடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம் வீடும்விடு மெனுமொலி
மிகைக்கவே”

நடந்த போரின் சிறப்பைச் சயங்கொண்டாருடைய நூன் முழு தினையுங் கற்றே யறிதல் வேண்டும்.

பாலைவனத்தில் காளி தேவியினுடைய கோயில் வருணனையும்,

“ஆறுடைய திருமுடியா னருளுடைய பெருந்தேவி யபயன் காக்கும்
பேறுடைய பூதமாப்பிறவாமற் பேய்களாய்ப் பிறந்து கெட்
டோம்”

எனப்பேய்கள் முறையிடுவதும், பசியால் வருந்திய பேய்களின் காதுகுளிர,

“என்செயப் பாவிகா ளிங் கிருப்பதற் கிதற்கு முன்னமே வன்சிறைக் கழுகும் பாறும் வயிறுகள் பீறிப்போன”

என ஒரு பேய் கலிங்கப் போர்க்களத்திற் றமக்குப் போதிய உணவு கிடைத்திருப்பதைச் சொல்லிய சிறப்பும் பிறவும் நூலினுள் ளேயழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் மேல் ஆர்வமுள்ளாரனை வரும் விரும்பிக் கற்க வேண்டிய இந்நூல் யாவர்க்கும் பஃபடும் படி பதிப்பாசிரியவரவர்கள் சிறந்ததோர் அரும்பதவுரை யெழுதியிருக்கிறார்கள். சயங்கொண்டார் வரலாறு, விஜயதரன் வரலாறு முதலியன மிகவும் தெளிவாக வெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. புத்தகம் கலிக்கோ கட்டடஞ் செய்யப்பட்டு, பொன் முலாமிடப்பட்டுப்பார் வைக்கு மழகாக விருக்கிறது. விலை ரூபா 1. அணா 12

விலாசம்:- பண்டித, அ. கோபாலையர், ‘செந்தமிழ் மந்திரம்,’ ராபர்ட்ஸன் பேட்டை, மயிலாப்பூர், சென்னை.

பிரபஞ்ச விசாரம்

(யாழ்ப்பாணம் - சூகதாசர், ஸ்ரீச. சபாரத்தின முதலியாரவர்கள் இயற்றியது.

திருமயிலாப்பூர் ஸ்ரீ சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை யவர்கள் பதிப்பித்தது. விலை ரூ. 1. அணா 8. ஸ்ரீ சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் 20, காரணேசுரர் கோயில் வீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை என்னும் விலாசத்திற் கெழுதிப் பிரதிகள் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.)

ஆக்கியோர் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்துக்கு அக்கிராசனம் வகித்தவர்; தமிழ் மொழியிலும், சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரத்திலும் மிகுந்த பாண்டித்திய முடையவர்; நாற்பது, ஐம்பது வருஷக்காலமாக “இந்து சாதனம்” முதலிய பத்திரிகைகளுக்கு வியாச மெழுதியும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நூலியற்றியுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மைகளைப் பரவச் செய்தவர், இத்தகையாரியற்றிய பிரபஞ்ச விசாரம் என்னும் நூல் நாத்திக மரபையும், சந்தேக மரபையும், கடிந்து ஒதுக்கி ஆத்திக மரபினுட் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது. நூலினது 269 பக்கங்களுள் 249 பக்கங்கள் பரபக்க கண்டனமாகவும் எஞ்சிய 20 பக்கங்கள் சுபக்கஸ்தாபனமாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. “அது நீ ஆனாய்” என்னும் மகாவாக்கியக் கொள்கையை ஆக்கியோர் தழுவி நிற்கின்றாரா தலினால் அத்

தேசிய நூலைப் பிர்வு

வைத வேதாந்த முடிபு அவர்க்கு உடன்பாடா மென்பது புலப்படுகிறது. ஆதலினால், அவர் கண்டித்தற் கெடுத்துக் கொண்ட “மாயா வாதம்” அத்வைத வேதாந்தம் அன்று, ஒருவகைச் சூனியவாதமா மென்பது வெளிப்படை. இந்நாளிற் றிராவிட வேதாகமங்கற்பிக்கிற ஒரு சாராரைப் போலாகாது இந்நூலாக்கியோர் சந்தானாசாரியர், சமயா சாரியரின் வழி நின்று வடமொழி வேதாகம நூல்களையே பிரமாண நூல்களாகக் கொள்பவர்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருடைய திவ்விய சரித்திரம் (ஆங்கில மொழியில்.)

(நூலாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், கிடைக்குமிடம் என்னுமிவை மேலே “பிரபஞ்சவிசார” த்துக்குக் குறிப்பிட்டபடி. விலை அணா 10)

பெரிய புராணச் செய்யுளைப் பின்பற்றி யெழுதப்பட்ட இந் நூல் தெளிவான நடையில் அமைந்திருக்கிறது. முகவுரையில் “சீரார் சண்பைக்கவுணியர் கோன்” ஆகிய தெய்வ மகவு தனது திருவடித் தூழியினாற் றமிழ் நாட்டினைப் புனிதமாக்கிய காலமிது வெனப் பலவேதுக்கள் காட்டிக் கால நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீவிவேகாநந்த சுவாமிகளுடைய சரித்திரமும் உபதேசங்களும். (வேலூர் S. நாராயண ரெட்டியார் எழுதியது. சென்னை மயிலாப் பூர் ஸ்ரீ A. T. வேலு முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. விலை அணா 8. ஸ்ரீ கா. ச. சேஷகிரிஐயர், 15-ம் இலக்கம் சித்திரக்குளம் தென்னண்டை வீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை என்ற விலாசத்துக் கெழுதிப் பெற்றுக் கொள்க.)

இந்நூலையியற்றிய ஆசிரியர் பகவான் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண தேவரி டத்தும், ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளிடத்தும் பேரன்பு பூண்ட வரென்பது அவரது நூலாற் றெரிய வருகிறது. நூல் சுருக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அருமையை யுணர்ந்து மயிலாப்பூர் பி. எஸ். ஹைஸ்கூல் ஆசிரியர்கள் இதனை மாணவர்க்குப் பாடப் புத்தகமாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்: மூலமும் உரையும். சைவசித்தாந்த ஞான சாஸ்திரமாகிய சிவப்பிரகாசத்துக்கு உரையாசிரியரும், திருப் புகழ்த்திரட்டு, தோத்திரத்திரட்டு முதலிய சைவத்தமிழ் நூல்களுக்குப் பதிப்பாசிரியரும் ஆகிய உயர் திருவாளர் திருவிளங்க தேசிகர் அவர்கள் ஆரம்பித்து ஒன்பது சூத்திரம் வரையும் எழுதித் தந்த சிவஞான சித்தியாருரை தேசிகரவர்கள், இவ்வலக வாழ்வை நீத்துச் சிவபத மெய்தினமையின், முற்றுப் பெறாததாயிற்று, திருவிளங்க தேசிகரவர்களுடைய அருட்குணமும் அன்பின்பெருக்கமும், அறிவு நிறைவும், சிவபத்தி, அடியார் பத்தியும். காய்தல் உவத்தல் ஆகற்றி

உண்மையை யாராயும் பெருங்குணமும் எம்முள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அவர்களிடம் சிறிதுகாலம் சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பாடங் கேட்பதற்குக் கிடைக்கப்பெற்றது எமது பெருந்தவப்பேறென்று கொள்கின்றாம். பின்னரீளில் அவர்களுடைய ஆதரணையின் கீழ் நடைபெற்று வந்த உயர்தரக்கல்லூரி யொன்றில் யாம் தலைமையாசிரியராக விருந்த காலத்தில் அவர்களோடு கலந்துறவாடும் பெரும் பாகியம் பெற்றாம். அவர்களது உரைச் சிறப்பை வியந்துரைக்குந் தரத்தேமல்லே மாதலினோல், “கம்பநாடன் கழறலையிற் கொள்வோம்” எனச் சிறப்புப்பாயிரமளித்த பெரும் புலவரைப்போல யாமும்,

கருவிளங்கு மிசைக்கரமுந் தமிழ் விளங்கு மினிய மொழித்
தகவுஞ் சைவ

உருவிளங்கு முடற் பொலிவு மருட்குணமும் திருமுருகற்குவந்து
சாத்தும்

மருவிளங்கு மலரென்ன வுகைநீர் பொழிவிழியும் வயங்கத்
தோன்றும்

திருவிளங்க முரைத்தவுரைச் சிவஞானத் தெள்ளமுதைச் சிந்தை
சேர்ப்பாம்.

எனத்துதித்தன்மேற் கொள்ளுவாம். உரையை முற்றுவித்து வெளியிடுவது உலகத்தார்க்குப் பயனைத்தருவதாமெனக் கருதிய தேசிகரவர்கள் ஈற்றுத்தினத்திலே தமது மாணவரு ளொருவராகிய ஸ்ரீ சிதம்பரநாதன் அவர்களை விளித்து, வேண்டுவனவற்றை விளக்கி, உரையை முடிவுசெய்து வெளியிடுமாறு பணித்தருளினார். நான்கு பாகங்கள் வெளிவந்து விட்டன. இன்னும் ஒரு பாகத்தில் முற்றும் முடிவுபெறும். முதற்பாகம் விலை சதம் 60 (அணாபத்து) ஏனைய பாகங்கள் தனித்தனி விலை சதம் 50 (அணா எட்டு) யாழ்ப்பாணம், கொக்குவில், சோதிடப் பிரகாசயந்திரசாலை, ஸ்ரீ இ. சி. இரகுநாதையர் அவர்களுக்காவது, சென்னை, மயிலாப்பூர், 20 காரணேசுரர் கோயில் வீதி, ஸ்ரீ சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளையவர்களுக்காவது எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

பத்திரிகை ஆராய்ச்சி

சில காலமாக நந்தமிழ் நாட்டில் பத்திரிகைகள் பல வெளியாகி வருகின்றன. அவற்றுள் சில நம் பார்வைக்கு வந்திருக்கின்றன. நம் ஸ்கோதரர்களுடைய அறிவைப் பரவச்செய்ய ஏற்படும் பத்திரிகைகளையெல்லாம் நாம் அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்வதோடு அவைமேன்மேலும் செழிக்கவேண்டுமென பகவானை வேண்டுகின்றோம். பத்திரிகைகளை நம்பார்வைக்கு அனுப்பியதற்காக, பத்திராதிபர்களுக்கு நாம் வந்தனமளிப்பதோடு, இனியும் தவறாமல் அனுப்புவார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

வாரம் இருமுறை வெளியாகும் ஸமரஸ போதினி, தற்காலத்தில் நமது ஜனங்கள் மனதைக் கவர்ந்து இருப்பது இராஜீய இயக்கமாகையால், இராஜீய விஷயங்களையே வெகு திறமையுடன் எடுத்தாளுகின்றது. ஆனால் மானிட வாழ்க்கையில் இராஜீய விஷயமும் ஒரு பகுதியே என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். நம்முடன் பிறந்தார் ஜனஸமூக சமய, கல்வி, கைத்தொழில் வாழ்க்கையில் தீவிரமாக முன்னேற்ற மடைந்தார்களானால் அப்போது நாடு நலம் பெற்று இராஜீய சுகம் பெறும்படி நம்மெண்ணம்.

வாரப்பத்திரிகைகளில் சிறந்தது லோகோபகாரி. லோகோபகாரி சென்ற 20-வருடங்களுக்கு மேலாய், சமய வாழ்க்கையையே நாட்டிற்கு முக்கியமென வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறது. தென்னாட்டிலுள்ள எண்ணிறந்த ஜனங்கள் லோகோபகாரி மூலமாய் உண்மைச் சமய அறிவு பெற்றிருக்கின்றனர். மற்றோரு விஷயம், ஆபாஸ விளம்பரங்களைப் பிரசுரிக்காத பத்திரிகைகளில் இது ஒன்றாகும் எனிய நடையில் பல விஷயங்களைத் தகுந்தபடி 'பொழுதுபோக்கு' முதலிய தலைப்புகளின் கீழ் வெளியிடுவதை நாம் வாசித்து மகிழ்கிறோம். காரைக் குடியிலே சில வாரங்களாக வெளிவரும் குமரன் என்னும் வாரப்பத்திரிகை, சிறந்தபத்திரிகையான நவசக்தியைப் பின்பற்றுகின்றது. பல விஷயங்கள் செட்டிமார்களுக்குப் பயன்படுபவையானாலும் பொது ஜனங்களுக்குரிய விஷயங்களையும் பிரசுரம் செய்கின்றது.

வகுப்பினர் வெளியிடும் பத்திரிகைகள் அவ்வவ்வகுப்பினர்க்கு நன்மை விளைப்பினும் பிறருக்கும் பயன்படுகின்றன. இவற்றுள் அருப்புக்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம் தொகுதி 4, பிரதி 10 ரக்தாஹி வருடம் ஐப்பசி மாதம் (ஒக்டோபர்- நவம்பர் 1924) பக்கம் 317-19

கோட்டையிலிருந்து வெகு திறமையுடன் மாதம் மும்முறை வெளி
 லிடப்படும் நாடார் குல மித்ரன் நாம் கவனிக்கத்தக்கது. தூத்துக்
 குடியிலிருந்து அழகாய் அச்சியற்றப்பட்டுவரும் பரதகுல மித்ரன்,
 ரோமன் கத்தோலிக்க வகுப்பினருடைய முன்னேற்றத்தைப் பெரிதும்
 நாடுகின்றது.

தேசிய வாரப்பத்திரிகைகள் பல இக்காலந் தோன்றியிருக்கின்
 றன. இவை காங்கிரஸ் கொள்கையையும், காந்தியடிகளின் உபதே
 சங்களையும் பின்பற்றி நிற்பதாகக் கூறிவருகின்றன. முன் கூறிய
 ஸமரஸபோதிரினியோடு, சுதேசசேவகன், முதலியன நம் பார்வைக்கு
 வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு பற்பல இடங்களில் பத்திரிகைகள் ஏற்
 படுவதை விட ஓரிடத்திலிருந்தே பெரியதொரு பத்திரிகை ஏற்படு
 மாயின் நலம். முன் "தேசபக்தன்" இருந்து நன்மை புரிந்ததை
 நினைக்கும்போது இக்காலத்திலும் அம்மாதிரி ஒன்றில்லையே என
 வருத்தப்பட வேண்டியிருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நமக்கு தேச நேசன் என்ற தமிழ்
 வாரப்பத்திரிகை வருகின்றது; சிறந்த வியாஸங்கள் அவ்வப்போது
 வெளியாகின்றன. கிழக்கே ஐக்கிய மலாய நாடுகளிலுள்ள குவாலா
 லம்பூரிலிருந்து தமிழகம் வாரமிருமுறை வெளிவருகின்றது. தமிழ்
 நாட்டினர் செல்வாக்கற்றிருக்கும் இக்காலத்திலேயே தமிழ் அகம்
 இங்கிருந்து ஸயாம் தேசத்தின் வரைக்கும் சஞ்சரிப்பின், முற்காலம்
 தமிழ்நாடு எப்படியிருந்திருக்க வேண்டும்? தாய் நாட்டை விட்டுத்
 தூரத்திலிருக்கும் தமிழர்களை ஒன்று சேர்க்க முயற்சிசெய்யும்
 தமிழகத்தைக் காணும்போது எமக்குப் பேருவகையுண்டாகின்றது.
 தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து எமக்கு வந்துகொண்டிருந்த விவேகபாலு
 வும் இந்நற்செய்கை செய்துவருகின்றது நம்மதிருஷ்டமே.

வாரப் பத்திரிகைகளிடம் யாம் காணும் குறையொன்றுண்டு.
 அஃதாவது, தினசரிப்பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் சம்பவங்களை,
 அவை உலவும் இடங்களிலே வெளியிடுவதாம். தம் வகுப்பினருடைய
 பெரியோர்களுடைய செய்கைகளைக் குறிப்பிடுவது நியாயமேயாயி
 னும், பொதுவிஷயங்களை வெளியிடுதல் அனாவசியம். செய்திக்
 குறிப்புகளைக் குறித்தாலும் லோகோபகாரியில், நாட்டு நடப்பு
 என்னும் தலையங்கத்தின் கீழிருப்பதைப்போன்றிருக்கலாம்.

தமிழர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கவனித்து வருவதாகக் கூறும்
 மாதப் பத்திரிகைகள் பல. அவைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறிதேனும்

தெய்வபக்தியுண்டென்பது ஈசன் பெயரை எடுத்தாளுவதால் தெரி கின்றது, 'சிறு அளவில், குறைந்த பக்கங்களில், தாழ்ந்தகாகிதத் தில், சமயம், கல்வி, இவைகளோடு நாவலைப் பெரிதும் கலந்து பல பத்திரிகைகள் உலவி வருகின்றன. தமிழ்மொழியின் பூர்வீக பெருமையை செந்தமிழில் காணலாம். தமிழ்க் கல்விச் சங்கத்தா ரால் வெளியிடப்படும் தமிழர்நேசன் தன் பெயருக்குத் தகுந்ததா யில்லை என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆங்கிலக் கல்வியில் பட்டம் பெற்றவர்கள், ஆங்கிலத்திலுள்ள ஆரம்ப நூல்களைப் பெரும்பாலும் ஆங்கில மொழிகள் கலந்தபடி பிரசுரிப்பது விசனிக்கத்தக்கது. தமிழர் நேசனின் பக்கமும் குறைவே. கற்பகம், ஞானசூரியன் முதலியன தம்மாலான வரையில் தாய் நாட்டிற்கு உதவி செய்து வருகின்றன.

குறைந்த சந்தாவில் முதன் முதலில் வழிகாட்டிய பத்திரிகை களில் ஆநந்த போதினி முதலாவதாம். அதைப்பின்பற்றி விவேகா நந்தம் என்னும் பத்திரிகை உயர்ந்த கல்வியாளர்களால் எழுதப் பெற்ற வியாசங்களைக் கொண்டு வெளி வருகின்றது.

சமயத்திற்காகப் பாடுபடும் பத்திரிகைகள் பல, வைஷ்ணவர்களுக் காக வேதாந்த தீபிகையும் சைவர்களுக்காகப் புதிதாக ஏற்பட்டு தமிழ் மொழியின் முன்னேற்றத்தையும் கவனித்து வரும் செந்தமிழ்ச் செவ்வியும், இஸ்லாம் மதப்ராசாரம் செய்யும் தாருல் இஸ்லாமும், ஜைனமதக் கொள்கைகளைப் போதிக்கும் தருமசீலனும் ஈண்டு குறிப் பிடத் தக்கவை. இவைகளிற் சில, புற மத, புற வகுப்புத் தூஷணை யைச் சிறிது கவனித்தபோதிலும் பொதுவாகத் தம் வகுப்பினருக்குத் தக்க போதனை செய்து வருகின்றன. கும்பகோணத்திலிருந்து வெளி வரும் தெய்வபக்தன் தேவாலயங்களின் நிருவாகத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

ஸர்வசமய சமரசத்திற்காகப் பாடுபடும் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண விஜயத்தைப் பற்றி யாம் ஈண்டு ஒன்றும் கூறவில்லை.

“அன்பர் பணிசெய்ய வெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலைதானே வந்தெய்தும் பாரபரமே”

என்னும் பெரியோர் வாக்கை மேற்கோளாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் நிலைமையை விளக்கும்.

புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவரும் ஆத்ம சக்தி, தேச சேவகன் ஆகிய இரண்டும் தம் பெயருக்கேற்ப ஆத்ம சக்தியையும் தேச சேவையும் நம்மவருக்கு அவசியமெனக் கூறிவருகின்றன.

இதுவரை கூறிவந்த பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஆண் பெண் இரு பாலாருக்கும் பொதுவாக உபயோகப்படும் எனலாம். ஸ்திரீகளுக்காகவே வெளியிடப்படும் பத்திரிகைகள் கிளம்பியிருக்கின்றன 'சுகாதாரமும் சுகவின் சுகவாழ்வும்' எனும் பத்திரிகை சிறிது காலமாக வெளிவருவது நல்லதென்றே நாம் கூறுகிறோம். லக்ஷ்மி என்னும் அழகிய பத்திரிகை, பார்ப்போர் மனதைக் கவரும்படி அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் எல்லா விஷயங்களும் பெண்பாலாருக்கு உபயோகப்படா. சென்னை சரஸ்வதி சங்கத்தாரால் வெளியிடப்படும் சரஸ்வதி எனும் பத்திரிகை ஸ்திரீகளுக்கென்றே ஏற்பட்டது. இன்னமும் அதிக பக்கங்கள் உடையதாயிருப்பின் அதிக பயன் தரும். அடையாற்றிலிருந்து வெளியிடப்படும் ஸ்திரீ தர்மம் இக்காலத்தில் பிறநாடுகளில் ஸ்திரீகள் சுயேச்சையாக இருப்பதைப் போலவே நம் நாட்டு ஸ்திரீகளும் சுதந்திரம் பெற வேண்டும் என்பதை முக்கியமாக வற்புறுத்துகின்றது.

மாதப்பத்திரிகைகளுள் க்ஷத்ரியகுலமித்திரன், க்ஷத்ரியன், இவைகள் தத்தம்குலப்பெருமையை எடுத்துக்கூறுகின்றன. சோதிட கலாநிதி, ஆயுர்வேதம் ஆகிய இரண்டும் தங்கள் பெயர்களுக்கேற்ப சோதிடத்தைப்பற்றியும் ஆயுர்வேதத்தையும் பற்றின விஷயங்களை வெளியீடுகின்றன.

SWAMI RAMAKRISHNANANDA

Even while he was in the midst of his arduous labours in the West, Swami Vivekananda realized that a more important work was awaiting him in India. The soul of the nation was to be roused to a sense of its own worth. Forgotten values of life were to be brought back to light. Religion was to be made a living force which will strengthen the people and lead them to realize the fullness of life. When the great leader returned to the motherland and made his triumphal tour from Colombo to Almora, it was in the city of Madras that he first intimated to eager listeners his plan of campaign. There was great enthusiasm and a genuine desire on the part of the people to learn more of the teachings of Bhagavan Sri Ramakrishna Paramahamsadeva. Some of the citizens approached Swami Vivekananda with the request that he should kindly send one of his brother disciples to stay in Madras and establish a monastery which would become the centre of the religious teaching and philanthropic activities outlined by the Swami in his addresses delivered in India and abroad. By way of reply Swami Vivekananda said, 'I shall send you one who is more orthodox than your most orthodox men of the South and who is at the same time unique and unsurpassed in his worship and meditation of God'. The very next steamer from Calcutta brought to Madras Swami Ramakrishnananda and Swami Sadananda to assist him in the work.

5464. C - C

In a few words the leader has summarized the individual characteristics of the apostle in relation to the field of work for which he was chosen, South India has been all along the stronghold of orthodox Hinduism. When Buddhism in the days of its decadence upset the ancient religion and made men lose faith in the Eternal Dharma, it was the Alvars, the Nayanmars and Acharyas of the South who gave new vigour to the religion of the Rishis. Again when foreign invasions disturbed the practice of the old religion, it was South India that closely guarded the sacred Vedic fire and passed it on to others when the opportune time came. To infuse new life into the ancient religion

PRABUDDHA BHARATA, September and October, 1941.

without breaking the continuity of the tradition, the apostle to the South had to be a person of great intellectual attainments, of unflinching devotion to the ideal and deep reverence for the forms of worship and religious practices sanctified by the authority of a succession of great teachers. Swami Ramakrishnananda possessed all these and in addition he had an overflowing kindness, abounding sympathy for all and a childlike nature which exhibited the inner purity of the soul.

Sashibhushan Chakravarti—that was the name by which Swami Ramakrishnananda was known in his premonastic days—was born in an orthodox Brahmin family of the Hooghli district, Bengal, in the year 1963. The father, a strict observer of religious traditions and a devout worshipper of the Divine Mother, gave the early training that laid the foundation of the lofty character exhibited in the life of his great son. We can form an idea of that early training from the Swami's own utterances regarding the upbringing of children. We quote to following from his lecture on 'How to be a Real Master.' 'Since it is our nature to rule, it is always better to give this nature full scope to develop itself, to evolve masters and not slaves out of ourselves. It will be my duty to point out to you how that can be effected. From our very childhood we hate restraint. No conventionalism, no formality, no etiquette, no manner can bind a child. The children of the world profess no religion, admit no restrictions and therefore have no caste; they are all of the same caste for their characters are always and everywhere the same. Now the question is, should we leave our children do whatever they like, for by so doing we give them perfect liberty and thus virtually make them masters and not slaves to others? . . . A human child is the most forlorn and helpless creature on this earth, and so if it is allowed to be left alone to itself to do whatever it likes, is there any doubt that it will be kicked out of existence by those enemies, ever on the alert to work woe—enemies such as ignorance, hunger, thirst, cold, heat, physical and mental weakness, diseases and lots of other things? When a child is incessantly under the gaze of all these evil-doers, and when it is itself unable to resist them, it is our duty to keep it in a place beyond their reach. When

a plant is very young we put a fence round it to save it from being pulled out by mischievous urchins or by cattle. So we should limit the liberty of a child, to prevent its falling a prey to the enemies mentioned above. This is the reason why a boy should be made to go through a course of strict discipline before he is allowed to have any liberty and as he proves stronger gradually, under such discipline, we can give him liberty more and more, little by little. When he is strong enough to resist all evils, to hold his own ground against all temptations and promptings of nature, he should be allowed full liberty.

Again in his lecture on 'Religious Education' the Swami observes as follows: 'Should the children be given undue liberty? A child's mind is always after play, is always after trifling things; and if you allow him full liberty he will grow up to be a shallow man, in no way different from an animal, merely eating and drinking, playing and sleeping. A human child is intended for higher things than these. We should make a god out of him and not a beast.' We have quoted at length from the Swami's lectures to bring out in bold relief an outstanding characteristic of his life. The traditional wisdom inherited through generations makes the Brahmin father realize his duties towards his son. The Brahminic ideal of life based upon the control of the mind and the senses, austerity, purity forbearance and such other virtues demands that from the earliest age the child should be made to go through a course of discipline, a discipline that would bring out the god in him and make him achieve self-mastery. The daily bath at the stated hour, the duties in the household and in the worship-room, the restraint in speech and behaviour, and other details to be strictly observed by the growing boy gradually build up his character and give him that mastery over himself which leads him to the attainment of the higher values of life. As we already stated above Sashibhushan was born in an orthodox Brahmin family and his father was a strict observer of religious traditions and a devout worshipper on the Divine Mother. Sashi inherited these and later of perfected his character under the guidance of his Great Master.

Now to resume our narrative, Sashibhushan went to school and having successfully completed the school course entered college. He was a brilliant student at college and his favourite subject was mathematics. He and his cousin Saratchandra came under the influence of the Brahmo Samaj. Sashi became intimately known to the Brahmo leader, Keshab Chandra Sen and was appointed private tutor to his sons.

At this time Sri Ramakrishna was closely known to many members of the Brahmo Samaj. In order to enjoy the company of the saint the members resolved to celebrate their anniversary at Dakshineswar. This event took place on a certain day in October, 1883. Sashi and Sarat arrived at Dakshineswar and along with a few other boy-companions went to see the Master. They found him seated on the small bedstead in his room. Sri Ramakrishna received them with a smile, asked them their names, inquired where they lived and was pleased to hear that they belonged to Keshab's Brahmo Samaj. Sashi was then reading in the F. A. class and the others were all preparing for the matriculation. As Sashi was the eldest of the band, the conversation was addressed to him. The Master spoke of early marriage and its attendant evils. He pointed out how the responsibility to maintain a family was thrust upon boys far too early, even before they completed their education. Then he spoke of the necessity of a strong spiritual foundation for realizing the true end of life. He said, 'Bricks and tiles, if burnt after the trade mark has been stamped on them, retain these marks for ever. Similarly you should be stamped with spirituality before entering the world. Then you will not become attached.' 'Then, sir is it wrong to marry? Is it against the will of God?' asked one of the boys. Sri Ramakrishna had a book taken down from the shelf and pointing to two passages asked the boy to read them aloud. The first passage (St. Matthew XIX.12) gave Christ's opinion on marriage: 'For there are some eunuchs, which were so born from their mother's womb: and there are some eunuchs, which were made eunuchs of men: and there be eunuchs, which have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven's sake. He that is able to receive it, let him receive it.' The second passage was from St. Paul (I Corinthians VII. 8, 9). It read: 'I say therefore to the unmarried and widows,

it is good for them if they abide even as I. But if they cannot contain, let them marry: for it is better to marry than to burn.' When the passage was read, Sri Ramakrishna remarked that marriage was the root of all bondage. He then asked Sashi whether he believed in God with form or without form. The boy frankly answered that as he was not certain about the very existence of God, he was not able to speak one way or other. The reply pleased the Master very much. Sashi and Sarat were fascinated by the personality of Sri Ramakrishna. They made the Master the pole-star of their life.

Of Sashi and Sarat Sri Ramakrishna used to say that both of them were the followers of Jesus the Christ in a former incarnation. Were they James the son of Zebedee and John his brother, who are as often mentioned as next only to Simon Peter, the chief apostle? What ever that might be, subsequent events show that both [the cousins Sashi and Sarat became pillars of the Order and the great philanthropic organization founded in the name of the Master.

Slowly and silently Sashi was progressing in the life of the Spirit. His keen intellect, robust physique, and steady character were beginning to centre round the one grand theme of God-realization. Let us record one little incident which bears testimony to Sashi's character as the ideal disciple. One day it happened that he was busily engaged in studying some Persian books in order to read the sufi poets in the original. The Master called him thrice before he heard. When he came, Sri Ramakrishna asked him what he had been doing. Sashi told that he was engaged with his books. Sri Ramakrishna quietly remarked, 'If you forget your duties for the sake of study, you will lose all your devotion.' Sashi understood. He took the Persian books and threw them into the Ganges.

Sashi was now in the Final B. A. class; the examination was fast approaching. But at that very time Sri Ramakrishna was lying ill in Cossipore Gardens. The young [disciple had to decide between his studies and service to the person of the Master. Unhesitatingly Sashi decided to renounce his possible career as a man of the world for ever and give

his body, mind and soul wholly and unreservedly to the service of the Master. He and the other disciples served the Master day and night. The illness of the Master became the means of bringing the disciples closer together. In those memorable days, the Master's conversation and his frequent soaring beyond the world of the senses in Samadhi gave the disciples a closer communion with the personality of the Master and served, as it were, the means for passing on to the disciples the spiritual realizations of the Master. Hour after hour the disciples attended to the Master. All too suddenly the day of consummation came. Let us listen to Sashi's own words and try to visualize the final scene in the divine drama.

'When Sri Ramakrishna gave up his body did he feel any pain? On the contrary I think that was the most blissful moment of his life, for there was horripilation all over his body. I myself saw it. Every hair stood up on end. He never really felt much pain. He never lost his cheerfulness. He used to say that he was all well and happy, only there was a little something here (pointing to the throat). On that last night he was talking with us to the very last. I remember every incident of that last day. He seemed very well and cheerful. In the afternoon he talked for fully two hours to a gentleman who had come to put him some questions about Yoga. A little later I ran some seven miles to bring the doctor. When I reached his house, he was not there, but I was told that he was at a certain house. So I ran another mile and I met him on the way. He did not want to come but I dragged him away just the same. He gave Sri Ramakrishna some medicine saying; 'I am sure this will cure you,' and Sri Ramakrishna scolded his Mother a little saying, 'How long shall I have to take this Uchchishtam?'

'We all thought he was very well because he ate so much more supper than usual, and he said nothing of going. In the afternoon he had asked Yogin to look in the almanac and see whether it was an auspicious day and Yogin said that it was a very auspicious day. Also he had been telling us for sometime that the vessel which was floating in the ocean was already twothirds full of water, soon the

rest would plunge into the ocean. But we did not believe that he was really going.

'He asked us to fan him and some ten of us were all fanning at once. He was sitting up against some five or six pillows which were supported by my body and at the same time I too was fanning. This made a slight motion in the body and twice he asked me: 'Why are you shaking?' As if his mind were so fixed and steady that he could perceive the least motion. Swamiji (Swami Vivekananda) took his feet and began to rub them and Sri Ramakrishna was talking to him, telling him what he must do. 'Take care of these boys,' he repeated again and again, as if he were putting them in his charge. Then he asked to lie down. Suddenly at one o'clock he fell towards one side, there was a hoarse sound in the throat and I saw all the hairs stand on end. Swamiji laid the Master's body on a quilt and ran downstairs as it he could not bear it. A doctor, who was a great devotee and who was feeling his pulse, saw that it had stopped and began to weep aloud. 'What are you doing, you fool?' I asked, meaning that he was acting as if Sri Ramakrishna had really left us. We all believed that it was only Samadhi, so Swamiji came back, and we all sat down, some twenty of us, and began repeating 'Hari Om! Hari Om!' all together. So we waited until between one or two the next day. Still the body had some heat in it, especially about the back but the doctor insisted that the soul had left the body and about his it had grown cold, so we placed it on a very beautifully decorated cot and carried it to the cremation ground.'

The greatest trial was at the burning ghat. Feelings of a contrasting character visited the soul of Sashi. Now the joy and bliss the Master had shed on them all at the time of the Master's Samadhi came over him and he called the name of the Master in triumphant praise. Then a sense of utter loneliness stole over his joy and made him the victim to most violent grief. When the flames that had made ashes of the body of the Master had died out, in the silence that prevailed, Sashi gathered the sacred relics.

Then came the period of supreme depression: The boys who were children of the Master gathered together day and night. Their words were reminiscences of their years with him; their thoughts were of him; their lives were lived in his name. Many of them were accustomed to the comparative ease and comfort of well-to-do families. But their deep devotion to the ideal made them face hardships unflinchingly. Sashi played no small part in holding the young band together and in regulating the routine of life to be followed by them. He would force them to rise from their meditation to partake of food. He would send them to repose by force when they continued hour after hour into the night the chanting of the praises of God. He would be the earliest to rise and to call on the others to arise and awake.

The parents of the boys came and attempted to take them back to their homes, they would not yield. Sashi's father came, begged and threatened, but to no purpose. The son said, 'The world and home are to me as a place infested with tigers.' The time came when the Boys decided to renounce the world formally by taking the monastic vows and performing their own death ceremonies. They changed their names. Sashi became Ramakrishnananda. The leader of the young band wanted to have that name for himself but thought that Sashi had a better claim to it. Others went on itineraries adopting the wandering life of the monk. Swami Ramakrishnananda stuck on to the holy spot where the Master's relics were temporarily enshrined. Worshipping the Master and keeping the monastery as the centre to which the wanderers would occasionally return were the duties which Ramakrishnananda assigned to himself. He would personally attend to all the items of worship; he would bring water from the Ganges, gather flowers and prepare the food to be offered. He would not take any food that was not offered to the Master.

The whole soul of devotion entered into Swami Ramakrishnananda. Others were transported into superhuman joy and into the very vision of God by the enflaming spirit of his enthusiasm. Hours were passed in devotion and days and nights, and it was this unparalleled devotion which

formed the spirit which has become externally expressed as the Ramakrishna Order. The leader urged by the Divine Spirit left the shores of India. On hearing the news, the brother monks deeply felt the separation. Yet they knew that he had merely obeyed the Divine Command. Then came news of his brilliant success at the Parliament of Religions and his preaching work in America. Whenever the leader wrote to his brother monks he would address the message to Swami Ramakrishnananda, who indeed had become the 'pillar' of the monastery.

Now let us turn our attention to Swami Ramakrishnananda's missionary work in South India. He whose heart was centred in devotion and the worship of the Master was commanded by the leader to preach the religion and philosophy of the Vedanta. The great heart had to become the mighty intellect. It may be for this very reason that the leader directed Swami Ramakrishnananda to go to Madras. We had already remarked earlier how this apostle to the South stood in relation to the field chosen for his missionary labours: A combination of deep devotion and keen intellect is something very rare. But this very rare type was needed for the work in South India and it was the good fortune of that province to get Swami Ramakrishnananda. The Mission work in the South now stands as a noble edifice admired by all and giving shelter to aspirants on the spiritual path, to students and to all who seek the consolation which religion alone can give. But let us bear in mind that the strong foundation for this imposing edifice was firmly laid by the great monk, the first apostle of the Ramakrishna Order to Madras. The Mission work in South India is spread over several districts and is carried on by many centres, the genesis of all of them can be traced back to the hand of Swami Ramakrishnananda.

செவிய நூலகம் பரிந்துரை

Pioneering work is always accompanied by many difficulties. Homeless, alone and often foodless the pioneer worker has to toil hard; he has to meet many disappointing and discouraging situations which would try his patience very much. But the protecting hand of the Deity is always there, manifesting itself more than it does after the work has grown and men rally round to co-operate in the work, feeling it an honour to render such help and co-operation.

Swami Ramakrishnananda went to Madras in 1897. At first he was housed in a small building near the Ice House, from where he had to shift to some rooms in the Ice House itself. A little later when the house was auctioned away by the owner, the Swami had to stay in an outhouse of the same building at great personal inconvenience. It was in 1907 that a permanent house for the Math was constructed on a small site in Brodie's Road, Mylapore. The house was a simple one-storeyed building consisting of four rooms, spacious hall, kitchen and outhouses. The Swami was delighted when at last there was a permanent place, where the Master's worship could be carried on uninterruptedly. He said, 'This is a fine house for Sri Ramakrishna to live in. Realizing that he occupies it, we must keep it very clean and very pure. We should take care not to disfigure the walls by driving in nails or other wise.' This building has since been demolished and in its place stands much larger building, providing more and better accommodation. But the spirit of the great soul is still there and will continue to be there. Brick and mortar belong to the class of perishable things, but the love and devotion exhibited by human souls belong to the eternal undying verities of existence.

In the early days in Madras the Swami had to work hard and often face difficult financial situations. He had to cook his own food and do service in the shrine he had to conduct classes in various parts of the city. He remained unmoved under all difficulties and never approached any one for help. The Master was sole refuge. He would place his difficulties before his heart's Deity and plead with Him as a child does with his mother. His habits were extremely regular and his whole life was disciplined. As a rule, he would begin a day's work with the reading of the Gita and the Vishnu-Sahasranama. The codes of conduct and religious rituals prescribed in the Scriptures were to him inviolable and full of meaning. His faith in the ancient law givers and the sages who formulated the religious rites was based upon the conviction that as men of God-realization they had no selfish ends and whatever they gave was for the good of the world. He was very punctual and would be in the class-room five minutes before the appointed time. The lesson would be conducted with the same earnest

-tness and zeal whether the audience was large or small. In training the young monastic workers entrusted to his care, he would endeavour to equip them for a life of simplicity and devotion making them models of patience and self-sacrifice.

In the matter of diet he was extremely orthodox. The Master encouraged him in this, knowing that it would be conducive to his spiritual growth. He always made it a point to give devotees who visited the Math, a little Prasadam before they left; for he knew that holy food has a purifying effect upon the mind. He would encourage others to cultivate regular habits. If he saw a student shaking his legs, he would gently tell him, 'Stop shaking your legs, it is not conducive to well-being.' If he saw another standing and drinking a glass of water, he would ask him to sit and drink. If he saw a student morose, he would suggest that he should cultivate a cheerful attitude.

He was uncompromising in his devotion to the life and teachings of the Master. Finding him holding high the ideals of renunciation and fearing lest some of the young listeners may be attracted to be ideal, someone suggested that certain devotees who were subscribing towards the maintenance of the Math may not like the Swam's teaching such things to the young people. On hearing these remarks Swami Ramakrishnananda exclaimed, 'Am I to preach other than what I learned from my Master? I shall very gladly find accommodation in a pial of one of my students' houses.'

Absolute surrender to the will of God characterized his life and actions. In him the path of knowledge and the path of devotion met, thereby showing that the loftiest knowledge led to the most intense devotion. To an inquirer who asked him what steadiness in the practice of devotion meant, he replied, 'Steadiness in devotion means that though you may be busy with many things, still your mind is always turned towards God. It should be like the needle of a compass; the needle may swing a little to this side or that, but it always has a tendency to point back to true north.'

In July, 1903, Swami Ramakrishnananda accepted an invitation from the Vedanta Society of Ulsoor in Bangalore

and stayed there from the 19th of July to the 9th of August. About four thousand people including fifty-three Bhajana parties received him and conducted him in a procession to his residence. He delivered about a dozen public lectures and held question classes morning and evening. A strong wave of spirituality was raised by the force of the Swami's personality and teaching.

In October of that year, the Swami carried the message of Sri Ramakrishnananda to Mysore and delivered five lectures including an address in Sanskrit defending the views of his Master on the divergent interpretation of the Vedanta. In Bangalore, the interest created by the Swami was kept up by the Vedanta Society. In August, 1904, the Swami was again invited to open a permanent centre. He delivered a series of lectures, opened some classes and left Swami Atmananda in charge of the work.

In August 1906, the Swami again visited Bangalore and Mysore with Swami Abhedananda. During this visit the foundation-stone of the Bangalore Ashrama was laid. After the building was erected Swami Ramakrishnananda invited His Holiness Swami Brahmanandaji, the President of the Mission to open it. Swami Ramakrishnananda also visited Trivandrum and spent about a month there and created enthusiasm in the mind of the people.

The publication work of the Madras centre was begun by him by the printing of The Gospel of Sri Ramakrishna, The Inspired Talks and some of his own works. Of his writings The Universe and Man and The Soul of Man give lucid expositions of some of the fundamental principles of Vedanta philosophy and religion. Sri Krishna the Pastoral and King-maker and The Life of Ramanuja in Bengali are studies of the hero as God-man and as religious reformer. He also found time to contribute a number of articles to the Prabudha Bharata, the Brahmavadin and the Udbodhan. A good mathematician and an erudite scholar, he possessed intellectual powers of a very high order. The problems of the inner life engaged his attention. Delving deep into the realms of mind, he reached the solution of many problems of the inner life. Full of God consciousness, his mind

rested on the solitude of the sage. In daily life, his spirit of devotion manifested a firm faith in the Master, who was to him identical with the Supreme. He felt the living presence of the Master in his likeness. His worship, therefore, partook of the nature of loving service to a beloved person in flesh. There was no place in his consciousness for anything but the Master. He was dead wholly to himself and alive only in Sri Ramakrishna.

Swami Ramakrishnananda was a man of gigantic proportions. His features, however, were plain except when they were lighted by his smile that transfigured them and lent them a rare spiritual beauty. He was not an eloquent speaker, but his sincerity and thorough grasp of spiritual realities made his speeches very impressive. He was always at his best in the conversational method of teaching. His fame as a teacher of Vedanta spread far and wide. We have already made mention of his evangelical work in South India. Even such distant places as Burma and Bombay sent invitations to him. He visited these places and achieved great success.

His great heart melted when he saw the sufferings of the poor. He took charge of a helpless orphan boy whose relatives had all perished of plague at Coimbatore. The plight of some poor students who came to the city of Madras for study moved him to take measures to provide lodging and later on food for them. This was the beginning of the Ramakrishna Mission Students' Home of Madras which is now well known throughout the length and breadth of the country.

On the 5th of July 1902, the news flashed over India that Swami Vivekananda had passed into Final Realization. It reached Madras and Swami Ramakrishnananda in the midst of his work. But he already had infinite solace in this bereavement and that from the departed leader himself. For on the very night that Swami Vivekananda passed away, Swami Ramakrishnananda as he was sitting in meditation pondering on the Reality beyond death and beyond life, heard a voice ringing out clearly 'Sashi! Sashi! I have spat out the body.' It was the voice of the leader, Swami

Vivekananda, who appeared before him and had but a little while before entered the domain of Highest Illumination. That fired the soul of him who heard. He redoubled his efforts. Word reached his fellow monks that he was working so strenuously that grave results were to be feared, should he have a 'break-down.' But the worker paying no attention to the warnings, gave out his very soul to the work. It told on the body of the sage. Symptoms of a fatal disease made themselves evident, but he paid no attention. His whole mind was centred in the Spirit. He had long forgotten that the body existed. Finally those who were near and loved him most took him to specialists. They, in their turn, pronounced the disease as fatal.

Word was sent to Calcutta and his fellow monks begged him to pass his last days with them. This he felt was best. He had thought of it, but not until the command came from the President of the Mission did he leave Madras. He was housed at the monastery in Baghbazar and the most noted physicians visited him of their own accord. His condition grew worse.

Most remarkable, however, was the strength of his spirit which burst forth in eloquent discourse concerning the soul and God. even whilst the body suffered most. One who loved him dearly, hearing him speak in the distressed state of his body asked him to desist. 'Why?' came the reply, 'When I speak of the Lord all pain leaves me, I forget the body.? It is said that when sages are about to pass away they become most eager to convey unto mankind their spiritual realization. This had been true of Buddha. Of Sri Ramakrishna it was true. Of Swami Vivekananda it had been also true. And with Swami Ramakrishnananda it was again true. Even in delirium his mind and his voice were given to God. 'Durga, Durga,' 'Shiva, Shiva,' and the name of his Master were ever on his lips. As the days passed and his condition grew worse, the monks knew that the time for Mahasamadhi was close at hand. At last the end came in wonderful peace; At that moment the presence of the Lord was felt. The death-chamber had become a tabernacle, it had become the temple of illumination.

RELIGIOUS REVIVAL IN MEDIEVAL INDIA

The search for the supreme truth begun by the Vedic seers and carried on by the Upanishadic sages and the great Badarayana found its fulfilment in the Advaita philosophy of Shankara. He is, therefore, the last great figure in the religious thought of Ancient India. Ramanuja (1027-1137 A. D.) begins a new epoch. Scholars outside Tamilland may not be fully aware of the great debt which Ramanuja owes to Dravidian thought. He is the inheritor of the spiritual treasures garnered by Satakopa, the great Vaishnava mystic. Satakopa, who is lovingly referred to as Nammalvar, 'our saint' by Southern Vaishnavas, enunciated sublime truths which came to him as a result of his profound spiritual realizations. The race which produced many lovers of God has given the world in Satakopa, not only an ardent devotee of God but also a deep thinker and an exquisite poet. His Tiruvaimozhi reaches the high-water mark of Tamil poetry. Vaimozhi derived from vaimai, 'truth' means 'the word of truth,' of absolute revealed truth, as different from relative truth reached by mere ratiocination. In classical Tamil this word was used to denote the Vedas. Tiru means 'sacred,' 'auspicious.' Tiruvaimozhi, the 'Sacred Book of Revealed Truths' is placed by Southern Vaishnavism on the same high pedestal as the Vedas. Ramanuja himself has given directions for its regular study and chanting in temples and assemblies. He was fully steeped in its wisdom. Vedanta Deshika, the Vaishnava philosopher of the thirteenth and fourteenth centuries called Tiruvaimozhi the Dramidopanishad. Nammalvar composed also three other works, the Thiruviruttam, the Thiruvasirium and the Periya Tiruvandadi.

Madurakavi, counted as one of the Alvars, canonized saints of Southern Vaishnavism, was making a pilgrimage in the North. Standing on the banks of the Ganges, he saw a great light in the southerly direction. Following it, even as the Magi followed the star that appeared in the

PRABUDDHA BHARATA, November, 1941;

East, he arrived at a southern city, ever after known as Alvar-tiru-nagari. There, under the spreading branches of a tamarind tree, he saw a boy of about sixteen years of age seated in profound meditation. When he came to normal consciousness, the boy-saint answered the questions of the elderly scholar, who forthwith became his disciple. Satakopa was a Vellala by caste. The Vellala caste of the South has probably the same status as the Kayastha caste of Bengal. Satakopa's father was Karimaran, the chieftain of Tirukkukurur, which as we have already mentioned is now known as Alvar-tiru-nagari. His mother was Udaiya-Nankai. Satakopa, like prince Siddhartha of the Shakya clan was born on the full-moon day of the month of Vaishakha. The year of his birth is not yet ascertained. It probably lies in the latter part of the fifth century A.D. The works of Nammalvar were recorded by Madhurakavi and were popularized by Natha Muni (824-924 A.D.); Natha Muni was an erudite scholar in the Vedas, Smritis, and other scriptures and a Yogin. It was by chance that he heard the chanting of some beautiful psalms from Tiruvaimozhi. It appeared to him that to contemplate God with the aid of such sweet psalms was preferable to the realization of God by the path of Yoga. Modern scholars, who look for the origin of Indian theism and of the path of love and devotion to alien sources such as Islam and Christianity would, if they listen to the songs of Tiruvaimozhi, the Devara hymns and the rhapsodies of Tiruvachakam, come to the conclusion that Bhakti originated in Tamil-land.

The four great mystics of Southern Shaivism, Tiru-Navukkarasar (574-655 A.D.), a contemporary of the Prophet of Islam, Tiru-Gnana-Sambhanda (639-655 A.D.), the child-saint of Shiyali, Sundara-Murti (807-825 A.D.), the friend and preceptor of Seraman Perumal, the Kerala king from whom the Kollam era of Malabar begins, and Manikka-Vachaka, the prime minister who turned ascetic and who probably lived in the tenth century A.D. have left behind soul-stirring poems which led to a spiritual and national renaissance that rose to its greatest height in the founding of the Chola Empire of the eleventh and the twelfth centuries and the building of magnificent temples that reveal the aesthetic aspect of Tamilian culture. The history of Tamil-

land has a blank space from the third to the sixth century A. D. The Pallavas ruled in Kanchi from the middle of the third century and the Imperial Guptas were ruling in Northern India but the Chera, the Chola and the Pandyan dynasties of Tamil-land were temporarily eclipsed. The resuscitation of the ancient dynasties may be said to begin in the middle of the seventh century, more precisely in 641 A. D. when the Pallava King Narasimhavarman defeated the Chalukya King Pulikesi II in the battle of Vatabhi. It is known that Chalukya Pulikesi II successfully opposed King Harsha of Kanauj, an account of whom is given by the Chinese traveller Hiuen Tsang. The general who commanded the Pallava forces against Pulikesi II was Siruthondar, who was later canonized as a saint of Southern Shaivism. This Siruthondar was a friend of the child-saint of Shiyali and drew his inspiration from him. The atheistic doctrines of Buddhism and Jainism, which in their decadent period were stifling the thought-currents of the country and leading men to pessimism and inaction, were cast aside by the light shed by the Shaiva and Vaishnava mystics and the people were put in possession of a new source of strength. The careers of Sambhanda and Sundara, although brief, were extremely brilliant. They befriended kings, infused new life into old institutions and gave a new impetus to the political life of Tamil land which carried the country forward till the early part of the fourteenth century. The same may be said of the Vaishnava saints. The fact that faith in God and in the saving power of His grace can rouse a people to action is well illustrated by the history of Tamil land subsequent to the advent of the Alvars and the Nayanmars (Shaiva saints). After the saints come the Acharyas, who systematized and codified their teachings and consciously or unconsciously limited the spirit of freedom brought down from heaven by the Great Ones. We shall point out one instance in which the heavenly gift of social freedom which the great mystics brought was curbed by the sacerdotalism of subsequent centuries.

The mystics, who continually lived in the consciousness that they were children of God, friends, servants and helpers of God, knew no barriers of caste. How touching are some of the episodes connected with their divine lives! Gnana-

Sambhanda, a Brahmin of the Kaundinya Gotra, who encouraged the performance of Vedic rituals, befriended the musician Tiru-Neelakanta and his wife, Viraliyar. They travelled with him and set to music the beautiful hymns which he sang extempore when he visited temples. The party reached the house of Tiru-Neelanaka, a saintly Brahmin. In Tamil-land, the professional musician caste is considered low. But Gnana-Sambhanda asked his host to accommodate the musician and his wife in the inner apartments of the house. The host, an orthodox Brahmin, emulating the good example set up by his saintly guest, accommodated the couple in the holiest apartment of the house, the room in which the sacred Vedic fire was kept. The Fire-god himself approved the action, for it is recorded that the flames joyously turned towards the right. Gnana-Sambhanda young in years, yet old in divine wisdom, addressed Tiru-Navukkarasar who was ripe in age and in wisdom always as 'Appar', the Tamil word for father. This endearing term has come down to us as one of the appellations of the elderly saint. St. Appar like Nammalvar belonged to the Vellala caste. He was eighty-one when he passed away and Sambhanda was barely sixteen. The first meeting of the septuagenarian and the seven years' old is one of the touching incidents in the annals of the hagiology of Southern Shaivism. Another Brahmin-saint Apputhiyadikal attained the highest by meditating upon the life of St. Appar. Madhurakavi, a Brahmin by caste, informs posterity in ten beautiful soul-stirring stanzas that he knew of no God other than Maran (the family name of Satakopa) who revealed the truth of the Vedas through the Tamil language. Tirup-Panalvar belonged to the musician caste, but Sri Ranganatha, the Deity of Srirangam, ordered that he be brought to the Divine Presence on the shoulders of a Brahmin. Seraman Perumal, the saintly king of Kerala, whom we have already mentioned as the friend of Sundara-Murti bowed down before a washerman because his body was covered by ashes, the symbol of Shiva Mahadeva. This catholicity in social behaviour among the devotees persisted in the time of the early Acharyas. Arul-Nandi-Shivacharya, a reputed Brahmin scholar of the thirteenth century accepted as his Guru the great Meikandan of the Vellala caste. Umaphathi-Shivacharya the fourth in succession in the line of Meikandan belonged to the extremely ortho

-dox priestly class of Chidambaram. He was ostracized by his people and lived in Kotravankudi, in the outskirts of the city of Chidambaram. By divine intervention, his people had to call him back. Umapathi-Shivacharya initiated the untouchable Petran Sambon into the highest truth. The catholicity of Ramanuja is well known. From housetop, he declared the saving word to one and all and was prepared to go to the direst hell, if that act would bring the consolation of religion to the lowest of the low. He elevated the social status of untouchables and others. When Ramanuja's influence spread in the North, the mystics who drew their inspiration from him as well as others broke down the barriers of caste and democratized religion.

The influence of the Nayanmars was restricted to Tamil-land, although there were schools of Shaivism in the extreme North in Kashmir, Nepal and Tibet. Paramjyoti Munivar, the spiritual preceptor of Meikandan, the founder of the later Shaiva Siddhanta school, is said to have gone to Tamil-land from the Sacred Mount Kailas, in Tibet. The Pashupata, the Kapalika, Mahavrata and other forms of Shaivism that drew their inspiration from the North were existing in Tamil-land at the time of the advent of the Nayanmars. Tirumular, probably the founder of the Natha school of mysticism flourished in Tamil-land in an earlier period, He also is said to have gone to the South from Kailas. The Agamas, twenty-eight in number, considered to be the authoritative texts of the Shaiva religion, give elaborate details concerning temple building and rituals of worship. In the Agamas mention is made of Brahmin priests of Gauda-Desha, stating that they are the most competent to perform religious rituals. Some of the Chola kings in their grants to temples make special mention of employing priests from the afore-said country. All these go to show that Southern Shaivism looked northwards for inspiration and attempted to synthesize the original thought of the Nayanmars and Shiva Acharyas with the Vedic and Tantrik thought from the North. In the case of Southern Vaishnavism the flow of thought was in the other direction. From the fountain-head of Satakopa and the other Alvars torrents of devotion surged northwards until they covered the whole country. Ramanuja was the Bhagirath who led the waters

of the holy Cauvery of the South to mingle in the waters of the sacred Ganges of the North. The commingling took place not at one spot but at various points in the course of the sacred river and the life-giving waters spread over Western India as well. The thousand names of Hari reverberated in the atmosphere of this thrice holy land of Hindusthan.

It was indeed timely that the religion of Bhakti, Grace and Faith spread throughout the length and breadth of Medieval India. Coming events cast their shadows before and the country was to receive into its bosom an alien faith that originated in Arabia, a faith which was built upon the cardinal principles of absolute self-surrender to God and the brotherhood of all believers in the faith without distinction of caste, race or nationality. When these principles were taking shape in Arabia, the great mystics of Tamil-land were also building up a new society on the same foundations. How wonderful is the working of the Supreme Spirit that shapes the destinies of nations and individuals! Twelve centuries earlier when Gautama Buddha walked on the soil of this holy land summoning men to a life of discipline and moral perfection, Confucius and Lao-Tze in China and probably Pythagoras in Greece were preaching the same doctrines. The new outlook in national life provided by the lives and teachings of the Alvars, the Nayanmars and their successors democratized Hindu religion established the brotherhood of the Brahmin and the Pariah and created a solidarity that helped Hindu society to withstand successfully the onslaught of the new religion that came with the conquerors of the country. This outlook also helped towards working out a synthesis of the Semitic religious thought of the conquerors and the indigenous religious thought of the people over whom they ruled. Devotion to God, the love of fellow beings and the emotional aspect of the Hindu religion which encouraged poetry and the fine arts provided the meeting ground for the two parties. The Moghul emperors, who were racially Mongols and whose ancestors were followers of Shamaism, the worship of the 'Everlasting Blue Sky' and of Taoism and Buddhism were great worshipper of the beautiful. They were also greatly influenced by Iranian art and culture. History tells us that

some of the emperors were sons of Hindu mothers, and actively worked for the harmonizing of the two great religious creeds followed by their subjects. We all know of the great Akbar, a Muslim brought up in a Hindu home, who attempted to create a new religion harmonizing the Hindu and the Semitic creeds. Leaders of thought and men who were guiding the political destinies of Medieval India knew that the God all religions was the same and that it was best to allow the followers of each religion to observe the practices and rituals of their forefathers. Where dry-as-dust philosophy would have observed differences and consequently ended in strife, the religion of the heart, the religion of devotion saw sameness and laboured for the intensifying of the spirit of love in the hearts of one and all. Before we proceed further and see how the movement spread, it might be worth while to get to know something about the life of the great apostle of the South who influenced the thought currents of Medieval India.

Ramanuja was born in Sriperumbudur. The date of his birth is fixed by orthodox tradition as 1017 A.D. Some would bring it down to 1037 A.D. We follow Sri S. Radhakrishnan and fix it at 1027 A.D. The date of his passing away is accepted on all hands to be 1137 A.D. He thus lived to the full span of human life. So did Natha Muni and the same is said of Yamunacharya and also of Ramananda and Kabir. The sages of Medieval India appear to have solved the problem of longevity by having faith in God and in relaxing their mind in the midst of activity. Even to-day one can see centenarians among the Vaishnavas of Srirangam and the deeply religious Muslims in South India. Ramanuja studied Vedanta under Yadavaprakasha of Conjeevaram. For centuries Kanchi (Conjeevaram) was a seat of learning in the South. Yamunacharya also known as Alavandar, successor and grandson of Natha Muni, hearing of the learning of Ramanuja sent for him with the view of installing him as his successor. Ramanuja arrived only after Yamuna's death and took upon himself to fulfill the three great tasks left to him by Yamuna. These were the perpetuation of the memory of Parashara, author of the Vishnu Purana, the immortalization of the glory of Satakopa and the interpretation of the Brahma Sutras according to the

சென்னை நூலகம்

சென்னை நூலகம்
மாநில நூலகம்

philosophical tenets of the Vishishtadvaita system. He embraced Sannyasa, studied the works of Yamuna and the Prabandha, the collected works of the Alvars. It is said also that he went to Kashmir to copy the commentary of Bodhayana on the Brahma Sutras. He appears to have completed the Sri Bhashya commentary on the Brahma Sutras in 1100 A.D. and went about from place to place popularizing his teachings. He visited many important places in the North and had a victory over the Buddhists of Benares and Puri and built monasteries in those places. He perpetuated Parashara's name by getting a commentary on the Vishnu Sahasranama written by Bhatta, a song of his disciple Kuresha and perpetuated Nammalvar's name by getting an authoritative commentary on the Tiruvaimozhi written by Kuruksha, another disciple. He brought all classes of people in to the Vaishnava fold and gave them privileges which they never enjoyed before. Owing to the persecution of the Chola emperors, who were staunch followers of the Shaiva faith, he had to flee to Mysore and there converted the Hoysala ruler Bitti Vishnuvardhana from Jainism to Vaishnavism. He stayed at Melkote for twelve years where he installed the image of Sri Krishna brought from Delhi. This image is said to have been in the possession of a Muslim princess who loved Sri Krishna. Accordingly the Muslim princess was considered as the consort of the Deity. Untouchable devotees were allowed to offer worship in this temple. Ramanuja organized the spiritual ministrations of the Vaishnavas by dividing the country into parishes and appointing priests to preside over each parish. By his learning, spirituality and organizing capacity, he ensured the permanence of the Vaishnava faith.

'The influence of Ramanuja is visible throughout the later history of Hinduism. The movements of Madhva, Vallabha, Chaitanya, Ramanada, Kabir, and Nanak, and the reform organizations of Brahmoism are largely indebted to Ramanuja's theistic idealism' (Sir S. Radhakrishnan). Kallianpur in the Udipi Taluka of the district of South Kanara is stated to be the birthplace of Madhva (1197-1276 A. D.). He was also called Anandatirtha. He gave the Dvaita, dualistic interpretation of the Brahma Sutras. His pupil Naraharitirtha is said to have held a high position in Orissa. Nimbarka,

a Telugu Brahmin, was a junior contemporary of Ramanuja. He also wrote a short commentary on the Brahma Sutras. His Vedantic theory is said to be monistic as well as pluralistic. Ramananda (1300-1411 A. D.) was born at Prayaga of Brahmin parentage. We are told that there is a popular verse to the effect that Bhakti arose first in Dravida land, Ramananda carried it to the North and Kabir spread it to the seven continents and the nine divisions of the world. Ramananda was a disciple of Raghavananda, a teacher of the Vishishtadvaita school of Ramanuja. He effectively broke down the barriers of caste by marking all devotees of Vishnu dine together and by using the vernaculars as the vehicle for the propagation of his creed.

Noble birth, riches, both these boons it grants;
It casts aside the ills of votaries
And gives them heavenly perfection with
Eternal life and blissful grace divine;
Urged by love more than that fond mothers bear,
Triumph it grants and many other boons;
That which gives all these I declare, it is
The sacred name, the name of Narayana.

Thus sang Tiru-Mangai-Mannan, the robber-chief who became a saint and was counted as one of the twelve Alvars. The commentator says that the devotee who takes the name of Narayana ceases to belong to his old caste and enters a new caste, the caste of devotees. This principle was fully put into practice by Ramananda, who accepted Muslims, women and untouchables as his disciples and elevated them to the status of teachers. Perceiving the unity of God, who is the origin of all, Ramananda looked upon humanity as one large family. Such a conception immediately removed all distinctions of caste and creed. 'He held that when a devotee surrendered his life to the divine will his former life was lost in God and a new life began for him.' Ravidas the cobbler, Kabir the Muslim weaver, Dhanna the Jat peasant Sena the barber and Padmavati a woman, were among his disciples.

Kabir (1398-1518 A.D.) is said to have become a disciple of Ramananda in a marvellous way. Thinking that the Brahmin sage may not care to accept as disciple a poor Muslim boy of the weaver caste, Kabir went early to the bathin-ghat in the Ganges frequented by the sage and there laid himself down on the stone pavement. Before the break of dawn Ramananda went to the bathing-ghat and unknowingly trampled on the body of his future disciple. As it was still dark, Ramananda did not know what exactly took place. In his embarrassment he twice repeated the name of Rama, his favourite Deity. Kabir shouted 'Rama, Rama' and ran away, before the sage could demand an explanation. It is said that Kabir was only thirteen years of age when he met Ramananda in this strange fashion. He went about telling people that he had been accepted as a disciple of Ramananda. When the sage sent for Kabir told him that contact with the sage's feet and the receiving of the holy name of Rama from his lips were in themselves sufficient to constitute discipleship. Ramananda clasped Kabir to his breast and thereafter Kabir regularly attended the Master's classes. The divinely inspired Kabir went about preaching the harmony of Islam and Hinduism. Many of his songs and utterances have become the common heritage of all souls having a real thirst for God. 'The God of the Hindus is in Benares, the God of the Muhammadans is in Mecca but the God of all is in the hearts of all creatures,' said Kabir. This remarkable saying forms the key-note of Kabir's teachings.

Ravidas, the cobbler disciple of Ramananda, reminds us of Jacob Boehme (1575-1624 A. D.), the great mystic, the shoe-maker who inspired the English mystic William Blake. Mirabai, the saintly queen whose beautiful hymns have come down to us is said to be a disciple of Ravidas. According to Ravidas the highest expression of religion in life is the service of human beings and God can be realized only by the devotee who knows the pain of divine love. Dadu (1544-1603 A. D.) was born in Rajputana and was a follower of Kabir's ideals. He admitted both Hindus and Muhammadans to his discipleship. Tulasidas the author of the Ramayana in Hindi verse lived in the sixteenth century. He was inspired by the spiritual life of Ramananda. Sri Ramachandra,

the incarnation of truth, justice, love, obedience and duty was his ideal and hero. Tulasi was a contemporary of the Emperor Akbar and found favour at the royal court. Surdas, the mystic poet also lived about this time. His devotional songs were addressed to Sri Krishna. Love for the Divine Cowherd of Brindaban was the ideal that inspired Vallabhacharya to found a new sect. He was a Telugu Brahmin. His date of birth is said to be 1479 A. D. About this time there appeared in Bengal a great spiritual personage, who stirred the depths of emotion and led men to the love of God and their fellow beings. Sri Chaitanya (1485 - 1533 A. D.) brought about a revolution in the religious life of Bengal. It was at Gaya that he was initiated into the Bhakti cult by a Vaishnava savant Ishvara Muni. He travelled widely and in the South he came into contact with the followers of Ramanuja. In Bengal he organized Sankirtanas, singing the names of God in chorus. Many a thirsting soul was filled by the life-giving waters of devotion. Sri Chaitanya identified himself with Sri Radha, the beloved of the Divine Cowherd of Brindaban.

Let us turn westwards and gain some glimpses into the lives of the saints who adorned the Maharashtra province of Medieval India. Nivrittinatha, son of Viththalapant, a monk who gave up the robes, lived in the latter part of the thirteenth century and was a disciple of Gahininatha. Accordingly, the spiritual impetus of Maharashtra has its origin in the Natha cult. Nivrittinatha was the Guru of his brother Jnanadeva, who attained great eminence as a mystic philosopher. Namadeva who was born of a tailor family was a contemporary of Jnanadeva. The devotion of Maharashtra school of mystics centred round Pandharpur, where the Deity is known by the name of Vaishnavism of the Maratha country found a fertile soil among the lower classes, though it has had followers among Brahmanas and other higher classes also. Like the Vaishnavism of the disciples of Ramananda, it had no learned or Sanskrit-knowing promulgators, but its prophets were Shudras, who, however, had the true religious instinct and possessed a clear spiritual insight. Such were Namdev and Tukaram' (Sri R. G. Bhandarkar). Tukaram (1607-1649 A.D.), the mystic poet, many of whose Abhangs have come down to us, was

a contemporary of Shivaji, king of the Maharattas. He refused offers from King Shivaji and advised him to become a disciple of Ramadasa. This saint who inspired Shivaji was partly affected by the political upheaval of his time. As a practical mystic Ramadasa established monasteries in the country to serve as centres of spiritual and practical activities. His heart was given entirely to God. 'Unite all who are Marathas (men who shrink not from death) together and propagate the Dharma of the Maharashtras' was the advice of Ramadasa.

The Granth Sahib, the authoritative scripture of Sikhism is said to have been first compiled in the year 1604 A.D. Among other things it contains the holy utterances and hymns of some of the mystics, we mentioned above. It was compiled by Guru Arjun Dev, the fifth Sikh Guru. Guru Nanak, the first Guru and originator of Sikhism, was born in 1469 A.D. at Talwandi near Lahore. He travelled widely to the west as far as Mecca and Baghdad and to the south as far as Ceylon. He was loved and admired by Hindus and Muslims alike. He believed in the dignity of labour and in the useful life of a devout householder. The early history of Sikhism forms a glorious chapter in the religious history of Medieval India. The Gurus were mystics and at the same time intensely practical men. They demolished the caste system, established practical equality among their disciples by soul means as common kitchens, service of humanity and the protection of the weak and the oppressed. The Guru introduced military training and laid the foundation of an organization for social amelioration. By the advent of the Gurus, a new national spirit was introduced into the country. In connection with Hindu-Muslim unity which the mystics practically achieved in Medieval India, we should also mention of Dara Shikoh, the emperor son who became a mystic philosopher of Pranathan who had Hindu and Muslim followers and of Nagore Meera of the South, who is claimed by both Hindus and Muslims. All these great spiritual personages lived in the early part of the eighteenth century.

The religious revival of Medieval India, which we briefly surveyed, was intensely dynamic. New races of people and new faiths were assimilated without any break in the national

continuity. People who were outside the traditional castes were brought into the Hindu fold, which thereby become strengthened. The energizing of the national consciousness by Bhakti destroyed the individualism of the preceding age, revived social faith and selfconfidence and expressed the national life in the language of emotion. From the Himalayas to the Cape Comorin, the whole country pulsated with new life. The Aryan culture of the North was synthesized with the Dravidian culture of the South. The unity of Indian culture was thus established. The rise of the Maharatta power and the military organization of the Sikhs clearly testified to the fact that the theistic revival led by Ramanuja gave birth to the martial spirit of the Maharattas and the Sikhs even as the Advaita doctrine of Shankara gave birth to Rajput chivalry. Every great movement after achieving splendid results loses its momentum and stands in need of a fresh impetus and a new integration. The path of devotion by constantly dwelling on the weakening ideas of man's littleness makes society lose the strength of individual initiative. The new scientific knowledge which the country received from the West has already given a shock to Christianity in Europe and America. Like Vaishnavism Christianity is essentially a path of devotion centering round the personality of the great founder, To withstand the shock of science, it is evident that Hinduism should now lay emphasis on the knowledge aspect. At the same time the spiritual treasures garnered by the mystics of Medieval India should not be lost to the nation. The needed synthesis between the old and the new, the Dvaita and the Advaita, science and mysticism, Eastern religions and Western thought, contemplation and social service has been brought about by the advent of Sri Ramakrishna. His chief disciple, Swami Vivekananda has in his writings and speeches clearly chalked out the path which the nation has to follow in order to achieve its own emancipation and become a torch-bearer to the nations of the world.

5464.C.C

THE GIFT OF TONGUES—AN ESSAY ON THE STUDY OF LANGUAGES

After the passing away of the Master, the disciples of Jesus 'Christ were preparing themselves to go abroad' and preach the gospel to the nations of the world. The touch of the Master's hand had fashioned heroes out of common clay and these men mostly drawn from plebeian ranks were ready to brave the perils of the high seas and journey across arid sandy deserts. Nevertheless, if we are permitted to hazard a profane opinion on a sacred theme, we may say that the courage of these sturdy soldiers of the Spirit gave way at the sight of an obstacle which appeared almost insurmountable. In their youth these brave men had not given much thought to the study of foreign languages. It was too late to begin now. The dangers of the high seas were nothing compared with the perilous venture of finding one's way through the quicksands of foreign idioms. Journeying across sandy wastes is for less arduous than, crossing the dry deserts of grammar. Thinking thus, the disciples of Jesus were heavy at heart. We are told that the Holy Spirit came to their aid, blessed them with the 'gift of tongues' and—may we add—saved them from the rigours of pedagogic discipline. Let us quote from the holy book the verses which tell us how it all happened:

1. And when the day of Pentecost was fully come, they were all with one accord in one place.
2. And suddenly there came a sound from heaven as of a rushing mighty wind, and it filled all the house where they were sitting.
3. And there appeared unto them cloven tongues like as of fire, and it sat upon each of them.

PRABUDDHA BHARATA, Golden Jubilee Number 1947.

4. And they were all filled with the Holy Ghost, and began to speak with other tongues, as the Spiritual gave them utterance.

—Acts of the Apostles, Chap. II.

Now, let us digress a little and see how mankind, said to have descended from a single pair of ancestors, came into the possession and use of an ever-increasing number of languages. We shall again refer to the same holy book and seek the aid of ancient wisdom for the solution of modern problems. We shall begin by stating briefly the problem that confronts us at the very outset. What was the original 'mother-tongue' of mankind, the language used in the blissful Garden of Eden? Opinion is very much divided on this point. Nevertheless amidst the welter of contending views one definite fact emerges and stands unchallenged. Learned doctors may decide in favour of Hebrew, Sanskrit, Greek, Arabic or Tamil. But none can refute the statement that the language spoken in the Garden of Eden was also spoken by the angels of Heaven and by the fallen angels, who had their abode in the subterranean region known as Hell. Holy lore informs us that there was free and uninterrupted intercourse between the dwellers of our Earthly Paradise, the denizens of Heaven and the recognized leader of Hell. Even after our first parents were driven away from the blissful garden and were forced to earn their daily bread by the sweat of their brow, the intercourse between the three worlds continued to exist. It was, of course, less frequent than before. The daughters of men found favour in the eyes of the sons of heavenly dwellers. There were mixed marriages and a brandnew hybrid race of demigods came into being. Notwithstanding the incursion of a foreign element, all the dwellers of this earth, human beings as well as hybrid demigods, continued to speak the same language. Then came the great flood which left only Noah and a selected number of his people to carry on the affairs of this world. Mankind multiplied again and the leaders of men thought it worthwhile to erect a tower of vast proportions—subsequently known as the Tower of Babel—to serve as a place of refuge, if distressing circumstances comparable to Noah's flood were to occur in the future.

Not quite satisfied with this new project sponsored by the leaders of mankind and in order to create confusion in their midst, the Lord of the Three Realms decreed that thenceforward mankind would speak in diverse tongues. That decree holds good for all time. Therefore it is futile to think of a common language for all the peoples of this world. Esperanto, Lingua Mundi, and such other ventures are bound to fail. International goodwill and intercommunal harmony may best be promoted by making men and women polyglots. Now let us turn our attention to practical problems.

It is the duty of all good citizens to master as many languages as possible, the leaders of the people assisted by men and women belonging to the teaching profession should devise ways and means to make the study of languages, both easy and pleasant. The child learns its mother tongue as well as other modern languages by listening attentively and endeavouring to imitate earnestly. The inquisitiveness natural to childhood prompts children to ask questions and acquire useful information. Boys and girls in the primary classes attain greater proficiency in their mother tongue by reading interesting matter, by writing real letters to school mates and others, by describing real and imaginary incidents first orally and then in writing, by learning and reciting easy verses suited to their age, by writing dialogues and by acting plays specially written for boys and girls. Language work in the post-primary classes should be planned to meet the needs of the growing mind. As the interest of the pupil widens, the reading matter should become wider in scope, and written composition deeper in content and more varied in form. The class libraries should provide reading matter on scientific, historical and geographical topics in addition to purely literary matter. Throughout the post-primary classes the language lesson should include formal grammar. In the case of adults who have attained a certain amount of mastery over their own language and desire to study another modern language, the method to be adopted may closely follow that of the child in the early stages and that of the school-boy or girl in subsequent stages. The time taken is, of course, very much shortened. An intelligent adult whose mind is already formed can do in ten months what the school pupil does in as many years.

The child's method known as the 'direct method' has been used extensively and successfully in the learning and teaching of modern languages. There is no better method for acquiring speedily a working vocabulary, proper pronunciation and the right' kind of intonation. Objects or pictures of objects and in later stages mental pictures are always associated with their names and likewise actions are associated with verbs which express them. Consequently a fairly large vocabulary is acquired without resorting to the translation method. There is no reason why the same method should not be followed in the early stages of the study of classical languages. The present writer has seen it successfully tried in the case of Sanskrit and Latin. Dramatization and the recitation of suitable passages of prose and verse may be used as an extension of the 'direct method.' Above all, in language studies it is both necessary and desirable to create the cultural background of the subject matter of the language lesson. Training the learner to form clear mental images of the scenes described in a passage of prose or verse is perhaps the best means for marking him comprehend the meaning of the passage. It will also help the learner to retain the passage in mind.

The traditional method of studying classical languages is the grammatical method. Translation from and into the language is done as an exercise in the application of the rules of accidence and syntax. The various declensions of nouns and adjectives and the conjugations of the verbs are easily absorbed by the mind when these are introduced by means of carefully graded translation exercises. Throughout the study a comparison is made between the classical language and the pupil's own mother tongue. Emphasis is laid upon precision and order and the study becomes a very valuable mental discipline. In the early stages translation into the language is the only form of composition that is attempted. When the pupil is more advanced, imitation of the classical writers is attempted both in prose and in verse. Fluency in conversation in the case of modern languages has been achieved by reading modern plays and acting them. The same method can be used with advantage in the study of classical languages. Pupils who have read through a play of Kalidasa will certainly add to their knowledge if they

would stage the play. Memory work is essential for language study. But memorizing isolated words and uninteresting passages leads to boredom. Play-acting on the other hand is full of human interest and memorizing becomes a pleasant task. Acting of plays will also help the pupil's imagination to create the atmospheres in which the incidents related took place. Imagination should play a very important part in studying the classics. The learner should make every endeavour to live in the past, amidst the scenes and in the company of persons mentioned or described in the passages to be studied. Ancient India, Greece and Rome should be made to live again in the mind of the learner. The classics should be looked upon as immortal records of the activities of heroic men and women who played their part nobly in the past and thereby set examples worthy to be followed by posterity.

Now we shall turn our attention once more to the modern languages and evaluate their importance in bringing about good understanding among nations and communities and also estimate their practical value in the promotion of commercial and cultural relations. Communication by air is tending to bring the peoples of the world closer and closer together. The establishment of neighbourly relation makes it necessary to understand the mind of the neighbour. This can only be done by a system of education which includes a few of the modern languages. Owing to various circumstances English has become an important world-language. The old barriers between the 'unchanging East' and the 'progressive West' have broken down. Commercial and cultural relations will be closer in the future than in the past. Through the medium of the English language and two or three other European languages, the nations of the East can understand the mind of the West and establish closer contact. Western universities have already taken up the study of the ancient and modern languages of Asia and Africa. When the war is over and peace once more reigns upon this earth, the universities are bound to give greater attention to these studies. We in India should see to it that our universities make ample provision for the study of the Western languages. Provision should also be made in each province for the study of the more important languages of the other provinces. Philologists and educationists should organize themselves and devote their attention to the devising of modern methods calculated to simplify language teaching.

THE HARP WITH A THOUSAND STRINGS

Dance, Music, and Poetry were cultivated in Tamilakam the home of the ancient Tamils to a high degree of perfection. Tolkappiyana, the reputed author of the oldest extant treatise on Tamil grammar, prosody and poetics, considers 'Love and Warfare' to be the eternal themes not only of the poets of the various countries of the sea-girt earth but also of the immortal bards of the celestial regions. The throbbing of the war-drum and the roaring summons to-arms of trumpets and conch-shells on the one hand, and the soft murmur of the Panan's bow-harp, reminding gallant youths and fair damsels, of flowery parks, of spring time, and the humming of honeybees on the other, makes music minister to love, as well as to warfare.

In the Purananuru collection in poem 335 we have these two lines:

Panan paraiyan tudiyan kadampan enru
Innankallatu kudiyumillai.

Which may be rendered into English as,

None may be classed as vassals, saving the Panan, the Paraiyan, the Tudiyan and the Kadampan.

Of the four castes mentioned above, the first three, Panan the harper, Tudiyan who plays the battle drum, and Paraiyan the drummer, made their living by the fine art of music. The plural forms of all these words may be formed by substituting 'r' for the final 'n'. Panar were subdivided into two classes, the Perum-Panar and the siru-Panar. The Perum-Panar were the music-makers per excellence. They were free men who lived in their own houses as may be seen from the following lines quoted from Chapter V of Chilappadhikaram:-

Kulalinum yalinum kural mutal elum
 Valuninru isaittu valittiram kattum
 Arumperal marapil perumpan irukkaiyam.

Which may be rendered into English as follows.

Here also were the homes of Panar great
 Who played the flute and their own stringed Harp
 Tuning the seven with 'F' as leading note.

No fault or blemish marred their sweet music. The second class of Panar were maintained by their patrons and lived with them in palaces or castles. It is this type of Panar who were despatched on lovers' errands.

The music that was played upon the harp was based upon the seven modes, known as the seven 'palais'

TABLE 1

European	Indian	Ancient Tamil	Srutis of Alakus in C-grama
A	Nishada	Ulai	2
C	Shadja	Ui	4
D	Rishabha	Vilari	3
E	Gandhara	Taram	2
F	Madhyama	Kural	4
G	Pancama	Tuttam	4
A	Dhaivata	Kaikkilai	3

TABLE 2

Palai (mode)	Leading note in E-grama	Equivalent Carnatic raga
Sempalai, SMP.	F	Harikambodni
Patumalaippalai, PP.	G	Natabhairavi
Sevvalippalai, SVP.	A	Suddhatodi
Arumpalai, AP.	B	Dhirasankarabharana
Kodippalai, KP.	C	Kharaharapriya
Vilarippalai, VP.	D	Hanumatodi
Metsempalai, MP.	E	Mecakalyani

Table I gives the names and the alakus (which in modern India music is known as Srutis) of the seven of the seven notes used in ancient Tamil music with the corresponding European and Indian notes.

Table 2 gives the names of the seven palais their leading notes in E-grama and their equivalent Carnatic Ragas.

The theory of ancient Tamil music uses the alaku notation which in present day Indian music is known as the sruti notation and these srutis vary according to the 'Kiramam' used. There are five kiramams known as Ili - (k) Kiramam, kural - k Tara - (k) k Tutta (k) k, and Vilari (k) - (k) The reader will find it easier to follow the discussion if these five Kiramams are known as C-grama, F-grama E-grama G-grama and D-grama It may be noted that the five notes obtained by excluding B rushada and A dhaivata have gramas attached to them. We will take up the discussion of the development of these five gramas and their common formula at a later stage. Now leaving the gramas for future consideration let us turn our attention to the elucidation of the alakus or Srutis as they are known in modern Indian music. The writer has devised a special vina known as the sruti-vina for playing any piece of music written in the sruti - notation. Tables 3 and 4 give the evolution of the srutis in eleven pairs We have already seen in Table I that the seven notes have a total value of srutis From Shadja to Pancama the sruti interval is obtained by counting Rishabha 3, Gandhara 2, Madhyam 4, and Pancama 4, making the total 13. Shadja Pancama Samvadtva is represented by the Latin word Quintals and the Tamil word Kilai Agin Shadja Madhyama - samvadtva is represented by the Latin and the Tamil word Natpu.

TABLE 3

Quintals (Kilai)			Tertians (Natpu)		
Srutis (alakuṣ)	Cents	Ratios	Srutis (alakuṣ)	Cents	Ratios
13	702	3:2	9	498	4:3
4	204	9:8	18	996	16:9
17	906	27:16	5	294	32:27
8	408	81:64	14	792	128:81
21	1,110	243:128	1	90	256:243
21	1,110-2	256:135	1	99+2	135:128
12	612-2	64:45	10	588+2	45:32
3	114-2	16:15	19	1,086+2	15:8
16	816-2	8:5	6	384+2	5:4
7	318-2	6:5	15	882+2	5:3
20	1,020-2	9:5	2	180+2	10:9
11	522-2	27:20	11	678+2	40:27
2	24-2	81:80	20	1,176+2	160:81

Quintal 2 sruti appearing in the last line of Table 3 is Pramanaruti which when taken from each of the other quintals will leave behind the corresponding tertian as may be seen in Table 4.

TABLE 4

2 = 0 + 2	22 = 0 + 22	1 X 81/80 = 81/81
3 = 1 + 2	112 = 90 + 22	256/243 X 81/80 = 16/11
4 = 2 + 2	204 = 182 + 22	10/9 X 81/80 = 9/8
7 = 5 + 2	316 = 294 + 22	32/27 X 81/80 = 6/5
8 = 6 + 2	408 = 386 + 22	5/4 X 81/80 = 81/64
11 = 9 + 2	520 = 498 + 22	4/3 X 81/80 = 27/21
12 = 10 + 2	612 = 590 + 22	45/32 X 81/80 = 729/52
13 = 11 + 2	702 = 680 + 22	40/27 X 81/80 = 3/2
16 = 14 + 2	814 = 792 + 22	128/81 X 81/80 = 8/5
17 = 15 + 2	906 = 884 + 22	5/3 X 81/80 = 27/6
20 = 18 + 2	1,018 = 996 + 22	16/9 X 81/80 = 9/5
21 = 19 + 2	1,110 = 1,088 + 22	15/8 X 81/80 = 243/28

On the Tertian side the corresponding interval is of 9 srutis which are equal to 408 cents and has a ratio of 4:3

The quintal and tertian srutis of the first line total 22 and the corresponding cents total 1,200 and the product of the quintal and the tertian ratio is 2. Examination of the table would show that the above facts hold good for every line in the table.

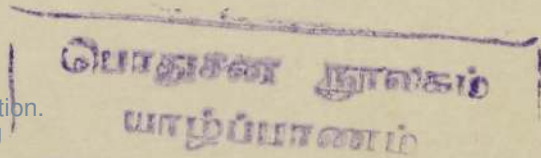
Again turning our attention to the columns giving the srutis or alakus, quintal as well as tertian, we find that the successive lines obey a definite law. In the first line Pancama 13 and Madhyama 9 are taken. The second line has the Pancama $13+13-22 \equiv 4$. (When the total exceeds 22 we deduct 22).

On the tertian side the second line contains $9 \div 9 = 18$ srutis. Likewise the corresponding cents are found to be $702+702-1,200=204$ and the ratio likewise is $\frac{3}{2} \times \frac{8}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{9}{8}$. On the tertian side the 18 srutis have a cent value of $498+498=996$ and the ratio is $\frac{4}{5} \times \frac{4}{5} = \frac{16}{9}$

We notice that taking the product of two ratios results in the addition of their sruti value as well as their cent value. So we come to the conclusion that the srutis or alakus were used for identically the same purpose as cents are used in modern musical theory. Multiplication of ratios becomes addition of cents or srutis and division of ratios will result in the subtraction of cents or srutis.

Again from the table we see that 1 sruti is represented by 90 or 92 cents, having the ratios $\frac{256}{243}$ and $\frac{135}{128}$. Combining the two values of 1 sruti we have 182 cents, and $\frac{256}{243} \times \frac{135}{128} = \frac{10}{9}$ as the ratio for 2 srutis. Directing our attention to the quintal 3 srutis which has a cent value of 112 and a ratio of $\frac{15}{16}$ we find on multiplying this ratio by $\frac{153}{128}$ the alternative value of 1 Sruti we get $\frac{9}{8}$ as the ratio and 204 cents as the cent value of 4 srutis.

The fact that there are five major semitones of 3 srutis and 114 cents each and 7 minor semitones of 1 sruti and 90

சென்னை நூலகம் பிரிவு
மாநகராட்சி

cents each in the octave conclusively shows that unless we have 3 as the sruti value of the major semitone our total value for the 12 semitones will not come to 22 srutis and 1,200 cents.

As we have clarified the issues regarding the first 4 srutis, we can proceed to the rest. The 12 svarasthanas in modern Carnatic music are:— (1) Suddha - Rishabha Ra, (2) Chatusruti Rishabha Ri, (3) Sadharana Gandhara Ga, (4) Antara Gandhara Gi, (5) Suddha Madhyama Ma, (6) Prati Madhyama Mi, (7) Pancama Pa, (8) Suddha Dhaivata Dha, (9) Chatusruti Dhatusruti Dhaivata Dhi, (10) Kaisika Nishada Na, (11) Kakali Nishada Ni, (12) Shadja Sa.

Each svarasthana has 2 srutis, a quintal and a tertian. The following table gives the name of the svarasthanas in their numerical order as well as the 2 srutis attached to each of them except for shadja.

		Ra	Ri	Ga	Gi	Ma	Mi	Pa	Dha	Dhi	Na	Ni	Sa
Tertian	---	1	2	5	6	9	10	11	14	15	18	19	22
Quintal	---	3	4	7	8	11	12	13	16	17	20	21	22

It may be observed that the 22 srutis are equally distributed in the two groups. Table 4 tells us that the pramana sruti, which is known as the comma in modern music is the interval between the 2 svaras in each svarasthana. This gives us a way for constructing an instrument in which the srutis can be heard.

The frets of the vina are fixed for the tertian srutis. The Pancama will therefore be fixed in 11 tertian which has a cent value of 680. That means the panchama will be a comma lower. In the second string we get the true panchama for the shadja in the first string. Then the vina is complete, because in the same frets the second string will have all the quintal suits. Thus we get the 11 tertians and the 11 quintals into which the 22 sruti are grouped. The first string alone would be sufficient to play the seven modes in any grama. Because among the seven modes there will always be found one which contains both madhyama

and no pancama. Starting with this the remaining six will follow in order. First let us take the E-grama which was the earliest to be developed. When Bharata wrote his treatise this grama was not in use and consequently he could not mention it. Narada and Sarngadevi who followed said that the E-grama had departed to the celestial regions yet they gave a probable solution for the question regarding the form of this grama. In ancient Tamil music the Tarakkiramam is considered to be the first kiramam from which the other four developed.

We give below the 7 palais for each of the five gramas

E - grama

	Sa	Ra	Ri	Ga	Gi	Ma	Mi	Pa	Dha	Dhi	Na	Ni	Sa
MP ...	0	—	4	—	8	—	12	13	—	17	—	21	22
SmP ...	0	—	4	—	8	9	—	13	—	17	18	—	22
PP ...	0	—	4	5	—	9	—	13	14	—	18	—	22
SvP ...	0	1	—	5	—	9	10	—	14	—	18	—	22
AP ...	0	—	4	—	8	9	—	13	—	17	—	21	22
KP ...	0	—	4	5	—	9	—	13	—	17	18	—	22
VP ...	0	1	—	5	—	9	—	13	14	—	18	—	22

C - grama

	Sa	Ra	Ri	Ga	Gi	Ma	Mi	Pa	Dha	Dhi	Na	Ni	Sa
AP ...	0	—	2	—	6	9	—	11	—	15	—	19	22
KP ...	0	—	4	7	—	9	—	13	—	17	20	—	22
VP ...	0	3	—	5	—	9	—	13	16	—	18	—	22
MP ...	0	—	2	—	6	—	10	13	—	15	—	19	22
SmP ...	0	—	4	—	8	11	—	13	—	17	20	—	22
PP ...	0	—	4	7	—	9	—	13	16	—	18	—	22
SvP ...	0	3	—	5	—	9	12	—	14	—	18	—	22

F - grams

SmP ...	0	—	2	—	6	9	—	11	—	15	18	—	22
PP ...	0	—	4	7	—	9	—	13	16	—	20	—	22
SvP ...	0	3	—	5	—	9	12	—	16	—	18	—	22
AP ...	0	—	2	—	6	9	—	13	—	15	—	19	22
KP ...	0	—	4	7	—	11	—	13	—	17	20	—	22
VP ...	0	3	—	7	—	9	—	13	16	—	18	—	22
MP ...	0	—	4	—	6	—	10	13	—	15	—	19	22

G - grama

MP	...	0	—	4	—	8	—	10	13	—	17	—	19	22
SmP	...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	15	18	—	22
PP	—	0	—	2	5	—	9	—	11	14	—	18	—	22
SvP	...	0	3	—	7	—	9	12	—	16	—	20	—	22
AP	...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	17	—	19	22
KP	—	0	—	2	5	—	9	—	13	—	15	18	—	22
VP	..	0	3	—	7	—	11	—	13	16	—	20	—	22

D - grama

MP	...	0	—	4	—	6	—	10	13	—	17	—	19	22
SmP	...	0	—	2	—	6	9	—	13	—	15	18	—	22
PP	...	0	—	4	7	—	11	—	13	16	—	20	—	22
SvP	...	0	3	—	7	—	9	12	—	16	—	18	19	22
AP	...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	15	—	—	22
KP	...	0	—	2	5	—	9	—	11	—	15	18	—	22
VP	...	0	3	—	—	—	9	—	13	16	—	20	—	22

Neo - D - grama

AP	...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	15	—	19	22
KP	...	0	—	2	5	—	9	—	11	—	15	18	—	22
VP	...	0	3	—	7	—	9	—	13	16	—	20	—	22
MP	...	0	—	4	—	6	—	10	13	—	17	—	19	22
SmP	—	0	—	2	—	6	0	—	13	—	15	18	—	22
PP	...	0	—	4	7	—	11	—	13	16	—	20	—	22
SvP	...	0	3	—	7	—	9	12	—	16	—	18	—	22

Now let us proceed to inquire into the principles that guided the ancient Panan in formulating rules for the construction of new scales in music. We shall first consider the early scale known as Tarakkiramam. Taram which means 'limit' was the first note of the first scale used by the Panan. The ancient books tell us that Taram begat Ulai and Ulai begat Kural and Kural begat Ili and Ili begat Vilari and Vilari begat Kaikkilai. In figure 5 reading upwards from Leo we get the succession of Zodiacal signs in which these notes are fixed (See below). Now let us determine the Alakus or the Sruti values each of these seven notes. Taram is 0 and 22. Ulai which rises from it is 13 for they are Kilai notes. Their relationship being Shadja Pancama Samv-aditva or to put it in modern language the tuning proceeds by taking Perfect Fifths. The next note in order Kural is

of 4 alakus and the next lli has 17 alakus. This is succeeded by Tuttam of 8 alakus Then comes Vilari with 21 alakus. This is followed by Kaikkilai with 12 alakus. Arranging these in order we have the Palai 0, 4, 8, 12, 13, 17, 21, 22, which we recognise as Mersem Palai (NP.) Now taking these numbers in the higher octave we get 22, 26, 30, 34, 35, 39, 43 44, From these we can write the Seven Palais.

MP	...	0	4	8	12	13	17	21	22
SmP	...	4	8	12	13	17	21	22	26
PP	...	8	12	13	17	21	22	26	30
SvP	...	12	13	17	21	22	26	30	34
AP	...	13	17	21	22	26	30	34	35
KP	...	17	21	22	26	30	34	35	39
VP	...	21	22	26	30	34	35	39	43

Which when simplified by making the first note zero become;-

MP	...	0	4	8	12	13	17	21	22
SmP	...	0	4	8	9	13	17	18	22
PP	...	0	4	5	9	13	14	18	22
SvP	...	0	1	5	9	10	14	18	22
AP	...	0	4	8	9	13	17	21	22
KP	...	0	4	5	9	13	17	18	22
VP	...	0	1	5	9	13	14	18	22

5464. C-C

These will give the following as the component alakus.-

MP	...	4	4	4	1	4	4	1
SmP	...	4	4	1	4	4	1	4
PP	...	4	1	4	4	1	4	4
SvP	...	1	4	4	1	4	4	4
AP	...	4	4	1	4	4	4	1
KP	...	4	1	4	4	4	1	4
VP	...	1	4	4	4	1	4	4

From this analysis we notice that each Palai contains 5 major tones of 4 srutis each and 2 minor tones of 1 sruti each. This arrangement was known as the Tarakkiramam or E - grama. An old stanza gives the following:-

Tulainilaik kuralum Tanunilait Tuttamum
 Nilaiperu Kumpattu nerkaik Kilaiyum
 Menatt - Ulaiyum Vitainilatt Iliyum
 Manak Katakattu manniya Vilariyum
 Ariyitait Taramum anaivurak kolale.

Which may be rendered into English:-

Kural was stationed in Libra, in sasittarius the
 Tuttam note,
 Kaikkilai was fixed in Aquarius,
 In Pisces Ulai and in Taurus Ili,
 In Cancer appeared the Vilari note
 While Taram in Leo was found.

We notice that in the seven Palais six additional notes appear. They may be placed in the order 9-18-5-14-1-10. These six when arranged as Perfect Fourths take up this position: Sruti 10, we have observed in our study of the sruti - vina, is grouped with sruti 12 which we already have in the main notes. Thus we are left with 5 antarakols. These 5 antarakols or inner notes together with the 7 main notes give us an octave of 12 notes. as follows:- 0, 1, 4, 5, 8, 9, 12, 13, 14, 17, 18, 21, 22, This arrangement of notes, is known as Singhappalai or Leo - mode. The remaining II modes represented by the remainig II signs of the Zodiac can be developed from the Leo - mode, as follows:-

Vir.	1	4	5	8	9	12	13	14	17	18	21	22	23
Lib.	4	5	8	9	12	13	14	17	18	21	22	23	26
Sco.	5	8	9	12	13	14	17	18	21	22	23	26	27
Sag.	8	9	12	13	14	17	18	21	22	23	26	27	30
Cap.	9	12	13	14	17	18	21	22	23	26	27	30	31
Aqu.	12	13	14	17	18	21	22	23	26	27	30	31	34
Pis.	13	14	17	18	21	22	23	26	27	30	31	34	35
Ari.	14	17	18	21	22	23	26	27	30	31	34	35	36
Tau.	17	18	21	22	23	26	27	30	31	34	35	36	39
Gem.	18	21	22	23	26	27	30	31	34	35	36	39	40
Can.	21	22	23	26	27	30	31	34	35	36	39	40	43

Making the first note zero by subtracting its sruti value from all the notes in the line we have:-

Vir	---	...	0	3	4	7	8	11	12	13	10	17	20	21	22
Lib	0	1	4	5	8	9	10	13	11	17	18	19	22
Sco	0	3	4	7	8	9	12	13	11	17	18	21	22
Sag	0	1	4	5	6	9	10	13	11	15	18	19	22
Cap	0	3	4	5	8	9	12	13	11	17	18	21	22
Aqu	0	1	2	5	6	9	10	11	11	15	18	19	22
Pis	...	---	0	1	4	5	8	9	10	13	11	17	18	21	22
Ari	...	---	0	3	4	7	8	9	12	13	11	17	20	21	22
Pau	0	1	4	5	6	9	10	13	11	17	18	19	22
Gem	0	3	4	5	8	9	12	13	11	17	18	21	22
Can	0	1	2	5	6	9	10	13	11	15	18	19	22

We notice that 2 of these modes namely, the Virgo-mode and the Aquarius-mode, have already been studied when we discussed the construction of the Sruti-Vina earlier in this paper. There we noticed that the Virgo-mode was consisting of a series of Fifths, (Quintals) and likewise the Aquarius-mode consisted of a series of Fourth, (Tertians).

The Quintals and Tertians become the 'Eighth' and the 'Sixth' notes respectively in an Octave of 12 notes. The 12 signs of the Zodiac arranged in order of Quintals to be read from below upwards and Tertians to be read from top downwards has been used with advantage by the ancient Tamil Panan. We give that order below and also add the Tamilequivalents.

Aquarius	Kumpam
Cancer	Karkajakam
Sagittarius	Tanu
Taurus	Idapam
Libra	Thulam
Pisces	Minam
Leo	Singam
Capricornus	Makaram
Gemini	Mithunam
Scorpio	Viruchcham
Aries	Medam
Virgo	Kanni

It may be noted that in the Tamil stanza quoted above, the seven notes occupy the first seven positions in the arrangement shown above. In Aquarius we have the Kaikkilai note; in Cancer the Vilari note; in Sagittarius the Tuttam note; in Libra the Kural note; in Pisces the Ulai note; in Leo the Taram note. The 5 antarakols or inner notes appear in the remaining places:

	1	2	3	4	5	6	7	8
Aqu.								—
Can.							—	—
Sag.						—	—	—
Tau.					—	—	—	—
Lib.				—	—	—	—	—
Pis.			—	—	—	—	—	—
Leo.		—	—	—	—	—	—	—
Cap.	—	—	—	—	—	—	—	—
Gem.	—	—	—	—	—	—	—	—
Sco.	—	—	—	—	—	—	—	—
Ari.	—	—	—	—	—	—	—	—
Vir.	—	—	—	—	—	—	—	—

Fig. 5 Diagram of Possible Gramas

The Ancient Panan knew the fact that in any proper musical scale of 12 notes, the five Antarakols would among themselves be capable of being arranged in order of successive Quintals or Tertians. Consequently the possible number of new scales or gramas will be eight as shown in the diagram.

	Pisc.	Aric.	Tau.	Gem.	Cam.	Leo.	Vir.	Lib.	Scor.	Sag.	Cap.	Aqu.
	1	2	5	6	9	10	11	14	15	18	19	22
1	B	—	C	—	D	E	—	F	—	G	—	A
2	B	—	C	—	D	—	E	F	—	G	—	A
3	—	B	C	—	D	—	E	F	—	G	—	A
4	—	B	C	—	D	—	E	—	F	G	—	A
5	—	B	—	C	D	—	E	—	F	G	—	A
6	—	B	—	C	D	—	E	—	F	—	G	A
7	—	B	—	C	—	D	E	—	F	—	G	A
8	A	B	—	C	—	D	E	—	F	—	G	—

Table showing the arrangement of the Notes in the eight possible gramas.

(1) We have already studied the E-grama in which the 5 Antarakols occupy the last 5 spaces, the first 7 being taken by the main notes.

In the Sruti-vina the palai, which appears directly in the instrument the Sevvalippalai, may be taken as representing the first grama.

Thus we have:

A B C D E F G A
0 1 5 9 10 14 18 22

Which on analysis yields the following srutis:

B C D E F G A
1 4 4 1 4 4 4

தெரிய நூலைப் பரிந்து
 மானே நூலை தேர்வை

(2) Now we come to the second column in the diagram and the second line in the table. We notice that Taram E, which was in Leo moves on to Virgo and there is no other change.

This gives us the following scale:

A B C D E F G A
0 1 5 9 11 14 18 22

This arrangement gives us Vilarippalai.

The Component Srutis are:

B	C	D	E	F	G	A
1	4	4	2	3	4	4

(3) In the third column Pisces disappears and Aries appears. Consequently the Ulai note which was in pisces goes forward to Aries. Thus we have the Scale:

A	B	C	D	E	F	G	A
0	2	5	9	11	14	18	22

the component Srutis are:

B	C	D	E	F	G	A
2	3	4	2	3	4	4

This arrangement is the Tuttakkiramam which may be referred to as the G - grama with G as the initial note. the grama can be written thus:

G	A	B	C	D	E	F
4	4	2	3	4	2	3

It may be noted that this grama is the inverse of the G - grama which will be discussed in the sixth paragraph.

(4) In the fourth column Libra disappears and Scorpio appears. The F Note which was in Libra now goes to Scorpio and the scale is -

A	B	C	D	E	F	G	A
0	2	5	9	11	15	18	22

this on analysis gives the Srutis.

B	C	D	E	F	G	A
2	3	4	2	4	3	4

this will be found be the inverse of the F - grama which will be discussed in paragraph 5. It can be referred to as the D - grama. Writing the notes with D as the initial note we have

D	E	F	G	A	B	C
4	2	4	3	4	2	3

If this grama is written with A as the leading note we get

A	B	C	D	E	F	G
4	2	3	4	2	4	3

Lowering by a Fourth we get the same arrangement of notes becoming the Neo - D - grama and the old D - grama are given below for comparison. The old D - grama is-

A	B	C	D	E	F	G
4	2	8	4	2	4	3

the Neo - D - grama is

D	E	F	G	A	B	C
4	2	3	4	2	4	3

which gives the scale

C	D	E	F	G	A	B	C
0	4	6	9	13	15	19	22
1	9/8	5/4	4/3	3/2	5/3	15/8	2

which we recognise as the Major diatonic scale of European music

(5) In the Fifth Column Taurus disappears and Gemini appears. The C note which was in Taurus moves on to Gemini and the scale becomes-

0	2	6	9	11	15	18	22
---	---	---	---	----	----	----	----

the Alakus are

2	4	3	2	4	3	4
---	---	---	---	---	---	---

Rearranging we have

4	3	4	2	4	3	2
---	---	---	---	---	---	---

which is the usual form in which the modern writers give the F - grama

(6) In the Sixth Column Sagittarius disappears and the scale is-

0	2	6	9	11	15	19	22
---	---	---	---	----	----	----	----

which gives the Alakus

2	4	3	2	4	4	3
---	---	---	---	---	---	---

Rearranging we have

4 3 2 4 4 3 2

the usual form in which the C-grama is given by modern writers-

(7) In the Seventh Column Cancer disappears and Leo appears. The D note which was in Cancer moves now to Leo and we get the scale.

0 2 6 10 11 15 19 22

which gives the Alakus

2 4 4 1 4 4 3

This is the inverse of the scale which appeared in the Second Column.

(8) In the Eighth Column Aquarius disappears and Pisces appears. The A note which was in Aquarius goes to Pisces. This column is the inversion of the scale which appeared in the First Column and in form it is not different from the scale of the First Column.

We are thus left with 5 gramas. Let us consider a few of their characteristics.

The first grama to appear is the E-grama. It had an aggregate of 12 srutis only; viz. 1, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 18 and 21. Of these 1, 8, 14 and 21 having the ratios $\frac{256}{243}$, $\frac{81}{64}$, $\frac{128}{81}$, $\frac{243}{128}$, were considered crude and unmusical.

If these are left out the E-grama has only 8 srutis. This led the ancient Panar to look for other possible scales. Now the F-grama just leaves out 1, 8, 14, 21, the 4 unsuitable srutis mentioned above. We noted that the inversion of the F-grama will give the D-grama and the European major diatonic scale. These also have the 18 srutis of the F-grama. The C-grama in addition to the 18 srutis of the F-grama has srutis 8, 14, whereas srutis 1, 21 do not appear in the C-grama. To make a comparative study of the 5 gramas, let us write the Arumpalai (in modern Carnatic music Dirasankarabharanam) in all the 5 gramas.

C-grama ...	0	—	2	—	6	9	—	11	—	15	—	19	22
E-grama ...	0	—	4	—	8	9	—	13	—	17	—	21	22
G-grama ...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	17	—	19	22
F-grama ...	0	—	2	—	6	9	—	13	—	15	—	19	22
D-grama ...	0	—	4	—	6	9	—	13	—	15	—	19	22

We observe that three of the gramas C. E. and F. are not found in modern Indian music. The G-grama is erroneously considered as the C-grama; like-wise the D-grma is wrongly taken for the F-grama. This might have been brought about by the wrong values modern Indian Musicians give the srutis. We have clearly shown that Tertian Sruti 2 represents the European minor tone and has a cent value of 182 and sruti 3, which is a Quintal, is the European major semi-tone and has the cent-value of 112. In medieval times Indian writers on music wrongly considered the minor tone of 182 cents as 3 srutis and the major semi-tone as 2 srutis and the mistake continues to the present day. We have also observed that the comma is the Quintal 2 srutis and as this enters into all the Quintal sruti values, the Quintal and Tertian sruti value of any svarasthana differs by 2. This explains why the major tone of 4 srutis and the minor tone of 2 srutis appear, in the same column. Likewise Antaragandhara is of 6 or 8 srutis. The komala pancama of 680 cents and II srutis comes in the same column as the pancama of 13 srutis. Another important point to remember in this connection is that the sruti notation can only be used in connection with the 5 gramas Outside these, the use right lead to errors. The alakus in the last table when converted to their corresponding ratios give us the following:-

C-grama ...	1	$\frac{10}{9}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{40}{27}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{15}{8}$	2
E-grama ...	1	$\frac{9}{8}$	$\frac{81}{64}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{27}{16}$	$\frac{243}{128}$	2
G-grama ...	1	$\frac{9}{8}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{27}{16}$	$\frac{15}{8}$	2
F-grama ...	1	$\frac{10}{9}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{15}{8}$	2
D-grama ...	1	$\frac{9}{8}$	$\frac{5}{4}$	$\frac{4}{3}$	$\frac{3}{2}$	$\frac{5}{3}$	$\frac{15}{8}$	2

Dirasankarabharnam can be played in these five ways. The F-grama is preferable to the others. We give below the intervals both as Srutis and also as ratios.

C-grama ...	2 4 3 2 4 4 3	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{16}{15}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{15}$
E-grama ...	4 4 1 4 4 4 1	$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{256}{243}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{256}{243}$
G-grama ...	4 2 3 4 4 2 3	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{16}{15}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{6}{1}$
F-grama ...	2 4 3 4 2 4 3	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{16}{15}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{16}{15}$
D-grama ...	4 2 3 4 2 4 3	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{16}{15}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{10}{9}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{16}{15}$

Now we come to the consideration of the harp with a thousand strings. The Ancients give us some idea of the shape and the dimensions of this instrument. They also tell us that the longest string was 84 angulies long and the shortest was 32 angulies long, that it was triangular in shape, that the sound box and the kodu were equal and were 12 angulies long each. Reconstruction of the instrument necessitated a clear idea of the tuning and the cent-value of the notes used. The present writer is responsible for supplying this deficiency.

(1)	702,	204,	96,	408,	1110,	612,	114,	816,	318,	1020,	522,	24
(2)	726,	228,	930,	432,	1134,	636,	138,	840	343,	1044,	546,	48
(3)	750,	252,	954,	456,	1158,	660,	162,	864,	366,	1068,	570,	72
(4)	774,	276,	978,	480,	1182,							
(5)	684,	186,	888,	390,	1092,	594,	96,	798,	300,	1002,	504,	6
(6)	708,	210,	912,	414,	1116,	618,	120,	822,	324,	1026,	528,	30
(7)	732,	234,	936,	438,	1140,	642,	144,	846,	348,	1050,	552,	54
(8)	756,	258,	960,	462,	1164,	666,	168,	870,	372,	1074,	576,	78
(9)	780,	282,	984,	486,	1188							
(10)	690,	192,	894,	396,	1098,	600,	102,	804,	306,	1008,	510,	12
(11)	714,	216,	918,	420,	1122,	624,	126,	828,	330,	1032,	534,	36
(12)	738,	240,	942,	444,	1146,	648,	150,	852,	354,	1056,	558,	60
(13)	762,	264,	966,	468,	1170,	672,	174,	876,	378,	1080,	582,	84
(14)	786,	288,	990,	492,	1194							
(15)	696,	198,	900,	402,	1104,	606,	108,	810,	312,	1014,	516,	18
(16)	720,	222,	924,	426,	1128,	630,	132,	834,	336,	1038,	540,	42
(17)	744,	246,	948,	450,	1152,	654,	156,	858,	360,	1062,	564,	66
(18)	768,	270,	972,	474,	1176							
(19)	678,	180,	882,	384,	1086,	588,	90,	792,	294,	996,	498,	0

	Sa	Ri	Ga	Gi	Ma	Pa	Dha	Dhi	Na	Ni
(14)	84	288	492	786	990	1194				
(9)	174	282	486	780	984	1188				
(4)		276	480	774	978	1182				
(18)		270	474	768	972	1176				
(13)		264	468	762	966	1170	1080			
(8)	78	258	462	756	960	1164	1074			
(3)	168	252	456	750	954	1158	1068			
(17)	162	246	450	744	948	1152	1062			
(12)	156	240	444	738	942	1146	1056			
	60									
(7)	54	234	438	732	936	1140				
(2)	144	228	432	726	930	1134				
(16)	138	222	426	720	924	1128				
(11)	132	216	420	714	918	1122				
(6)	126	210	414	708	912	1116				
	30									
(1)	24	204	408	702	906	1110				
(15)	144	198	420	696	900	1104				
(10)	108	192	396	690	894	1098				
(5)	102	186	390	684	888	1092				
(19)	96	180	384	678	882	1086				
	0									

It would occur to anyone who gives serious thought to this matter, that the Aquarius mode of Tertians and Virgo mode of Quintals, would be the extremes of any arrangement of a succession of Quintals which viewed from the other end will be succession of Tertians.

Further, of the 12 Svarasthanas, 5 are of 114 cents each and the remaining 7 of 90 cents each, $114 \times 5 + 7 \times 90 = 570 + 630 = 1,200$. This necessitates 5 long column and 7 short columns in any arrangement of a succession of notes in Columns. Starting with these two ideas, one arrives at the table of 200 Quintals which viewed from the other end is a succession of 200 Tertians. The diagram shows how the 200 notes were arranged in the twelve columns representing the 12 Svarasthanas. Taking the 200 notes in five octaves, we obtain the thousand strings. It may be noted that the successive lines get arranged in Quintal succession. Line 2 is in the fifth place to line 1, counting, of course, the two extremes as we always do in counting the position of musical notes. Line 3 is in the fifth position to line 2. Line 4 is in the fifth position to line 3 and so is line 5 in the fifth position to line 4, and line 6 is in the fifth position to line 5 and so on until we reach the 19th line which is the last line. Within a line the numbers are arranged in their numerical order. We see that the columns contain the numbers 0, 6, 12, 18, 24 and so on, all multiples of 6 with 15 numbers in the short columns and 19 numbers in the long columns making the total of 200 srutis. These taken in five octaves will produce the thousand notes of the harp with a thousand strings.

130610

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள்

எமது கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு வடக்கு - கிழக்கில் உள்ள எழுத்தாளர்களின் ஆய்வு நூல்களையும் அரிதான நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிடும் திட்டத்தைச் செயற்படுத்தி வருகின்றது. இச் செயற் திட்டத்தின் முதன் முதலாக; ஆய்வரங்கம் கடந்த ஆண்டு நடைபெற்ற போது சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல் வெளிவந்துள்ளது. அதன் தொடர்ச்சியாக இவ்வாண்டு சுவாமி விபுலாநந்தரின் இதுவரை அச்சுவாகனம் ஏறாத பல கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்பு “சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள்” தொகுதி - 3 என்ற தலைப்பில் வெளிவருகின்றது.

மேலும் இது போன்ற அரிதான ஆக்கங்களை வடக்கு - கிழக்கு ஆய்வாளர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆய்வுகளாக மேற்கொள்ளும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் மற்றும் அறிஞர்களுக்கும் பயன்தரத்தக்க ஆக்கங்களாக இருப்பது விரும்பத்தக்கது. அமைச்சு நடைமுறைப்படுத்தும் நூல் வெளியீட்டுத்திட்டம் வடக்கு - கிழக்கு எழுத்தாளர்களை மிக உத்வேகப்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்

தேசிய நூலகம் பிரிவு
பொதுசன நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

சென்னை
சென்னை
சென்னை

5464 C.C

PRINTING DEPARTMENT
026 - 22151
NORTH - EAST PROVINCE